

C:\Users\Plazma\Desktop\detektivky a
válečné\Celosvetova.Literatura.eBooks.CZECH-PDR\Warhammer 40000 - Do
Malströmu.pdb

PDB Name: Warhammer40000-Do Malstromu.txt
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 18.6.2007
Modification Date: 18.6.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

DO MALSTRÖMU (INTO THE MAELSTROM)

Games Workshop, the Games Workshop logo and Warhammer are trademarks of Games Workshop Ltd., registered in the UK and other countries around the world. The Black Library and the Black Library logo are trademarks of Games Workshop Ltd.

Games Workshop, loga Games Workshop a Warhammer jsou ochranné známky Games Workshop Ltd., registrované ve Velké Británii a v jiných zemích světa. Black Library a logo Black Library jsou ochranné známky Games Workshop Ltd.

Copyright © 1999 by Games Workshop Limited
All Rights Reserved

Translation © 2003 by Games Workshop Limited, přeložil Petr Velan

Cover illustration by Wayne England

ISBN 80-7332-024-X

ZÁCHRANA Jonathan Green

Válečný pokřik byl pohlcen rachotem střelby. Spravedlivé rozhořčení nad ohavnostmi páchanými tyranidy začalo mezi veterány z Ultramarovy První jednotky nabývat na síle. Přímě před bratrem Riem se objevila ohybná ječící hlava hormagaunta. Od tesáků mu stříkaly proudy slin. Rius zareagoval instinktivně a namířil na stvůru zbraň. S krutým výrazem uspokojení sledoval skrze vizor, jak se bizarní rysy hormagaunta začínají rozkládat. Zpětný náraz superbolteru jej udeřil do dlaně. Zadní část hormagauntovy lebky explodovala v gejzíru fialové krve a úlomků kostí.

Další v dlouhé řadě nepřátel před ním padl k zemi a Rius se rozhlédl po celé rozloze bojiště. Skalnatá planina byla pokryta svíjejícími se těly a obrněnými válečníky doprovázenými množstvím podpůrných zbraní a vozidel. Nalevo i napravo se zdvíhaly strmé útesy ječící se trsy rostlin tvořících pravěkou džungli. Z bezmračné oblohy prehistorickou kotlinou ozařovalo žluté slunce. V jinou dobu by se snad zdejší prostředí dalo považovat za příjemné.

Rius se instinktivně otočil a namířil zbraň na blížící se šik červených termagantů. Ještě než se jim podařilo dosáhnout pahorku, vypálil mezi ně sérii dávek protipancéřových střel. I přes obrannou palbu jednotky se několika mrštným stvůrám podařilo proniknout až k pozici Terminátorů.

Svalovrt vymrštil pomocí elektrochemického výboje náklad živé munice. Veterán Hvězdné pěchoty neuhnul hemžícímu se hejnu termagantů, které se blížilo k linii Ultramarinových, ani o píď. Roj hmyzu se snažil provrtat jeho terminátorskou zbroj, ale většina brouků se o keramitové plátování jen neškodně rozpleskla. Někteří však přežili a zbývající životní energii vynaložili na pokusy prohryzat svými strašlivě skřípajícími zuby plastocelovou skořepinu, avšak žádnému z nich se to nepodařilo. Mariňák udeřil termaganta volnou pravou rukou obrněnou silovou pěstí. Hrudní koš nestvůry se při nárazu roztrhl a silové mikropole kolem pěsti v ráně změnilo vnitřnosti na tekutou kaši.

Šipková puška v rukou jednoho z hmyzích útočníků se křečovitě stáhla a vypustila harpunovitý projektil. Ostatná střela se zasyčením prořízla vzduch a zaryla se hluboko do hrudi jednoho z Riových bratří v boji. Mariňácký Terminátor odpověděl výstřelem z útočného kanónu. Termaganta roztrhla dávka střel a současně odmrštila jeho tělo zpět do krvelačné hordy.

I přes hrdinnou obranu Terminátorů Rius soudil, že už brzy budou přemoženi. Zdálo se, že za každého padlého nepřítele nastupují dva další. Nesčetní příslušníci hmyzího roje, na které zabíjení jejich druhů nijak nepůsobilo, byli vskutku děsiví nepřátelé.

Když se z časoprostorového warpu vynořila Rukavice Macraggova, její citlivé senzory zachytily známky přítomnosti velkého počtu vetřelců a skenery přítomnost hmyzí flotily vzápětí potvrdily. Nacházela se na oběžné dráze čtvrté planety soustavy Dakor. Předběžný dálkový průzkum ukázal, že se planeta nachází na podobném stupni vývoje jako Stará země miliony let před vznikem lidstva. Teplá rovníková moře od sebe oddělovala tři obrovské kontinenty oplývající nejrozsáhlejším prostředím od rozsáhlých vyprahlých pouští přes pobřežní džungle, mlžné bažiny a

zalesněné náhorní planiny až po horské hřebeny obepínající planetu.

Hledání v lodních databankách prozradilo, že se jedná o ztracený svět Jaroth. Podle říšských záznamů byla planeta osídlena už před tisíci lety skupinou izolacionistů a postupem času zůstala odříznuta od zbytku galaxie, obzvláště krutými warpovými bouřemi, které polevily až v posledních sto letech. Jaroth znovuobjevila až vlajková loď Ultramarínové flotily na rutinním hlídkovém letu v divokém východním výběžku Ulťiny Segmentům. První myšlenka kapitulního velitele bezpochyby byla, že pokud snad na planetě zůstaly nějaké zbytky lidské populace, jistě už dávno upadly do pověřčivého barbarství. Tajemství technomágů pro ně jistě byla dávno zapomenuta. Jaroth dnes podle všeho je planetou krutých divochů.

Přítomnost tyranidí flotily však nakonec rozhodla. Ať už byl stav obyvatelstva na planetě jakýkoliv, Jaroth byl přesně ten typ světa, který by Velký požírač s radostí zbavil veškerého života, ať už lidského nebo jakéhokoliv jiného. Celogalaktická rasa tyranidů byla ve své touze po plenění neukojitelná. Tucty světů Říše již byly zbaveny veškerého života, aby strašlivým tyranidům posloužily jako zdroj nerostných surovin, které potřebovali k dalšímu množování. Kdo ví, kolik stovek dalších světů bylo zamořeno zákeřným kultem genolupičů, odporných kacířských stvůr, kolaborujících se svými odpadlými lidskými bratry. Ultramarínová kapitula nemohla připustit pád další planety do náruče Velkého požírače. Její svatou povinností bylo prosazovat Císařovy zákony a bránit Říši proti myriádám hrozeb, které ji ze všech stran ohrožovaly. Všežravé šílenství roje bylo velice účinným nástrojem k odstranění veškerého života z povrchu planety, stejně jako práce Exterminatu. Několik desítek světů se o tom už přesvědčilo na vlastní kůži.

Bellatorova rota bojovala na vrchu skalnatého srázu uprostřed ponurého údolí po boku jednotky veteránů Orfeus. Tu a tam se z vyschlého koryta řeky zvedaly žulové formace. Kam se člověk podíval, všude zuřil boj. Nejchrabřejší válečníci Říše zde zoufale bojovali, aby odrazili postupující hordu nájezdníků.

Rius, sám veterán z Icharu IV, nebyl žádný nováček - pro něj nebyly hrůzy hmyzího roje ničím neznámým. Ale bez ohledu na to, kolikrát už se stal svědkem jejich běsnění, nikdy si na ně nezvykl. Jediné, co mohl, bylo jít do každé bitvy s odhodláním a odvahou Ultramarínových, což mu přikazoval i předpis Codexu Astarta sepsaný samotným primarchou Ultramarínové kapituly, Roboutem Guillimanem před několika sty lety.

Z masy zabijáckého roje se oddělila jednotka tyranidích válečníků, aby se utkala s Ultramarínovými. Rius viděl, jak zahnutý kostěný meč hladce prořízl keramitový pancíř na rameni jednoho z mariňáků a poškodil kůži a svalstvo pod ní. Jakmile se zubaté ostří zakouslo do masa, nervová zakončení na čepeli vstříkla do válečnickova těla silnou dávku mentální drogy. Ta sice válečníka ochromila jen nakrátko, ale úplně to stačilo k tomu, aby mu tyranid s vítězoslavným zaryčením druhou čepelí usekl hlavu.

Pak uviděl královnina druhá, který se pohyboval za řadami útočících tyranidů. Na vládce úlu byl vskutku hrůzný pohled. Vztyčený měl přes dva metry a vyzařovala z něj zhoubná inteligence, která naplňovala válečníky Ultramarínové kapituly děsem.

Vládce úlu zasáhlo několik rychle za sebou vypálených laserových výbojů, ale bezvýsledně: smrtící výboje pohltil jeho zesílený krunýř. Několika nesrozumitelnými výkřiky a zřejmě i telepatickými povely hnal pán roje svoje poddané, aby vyhledávali a zabíjeli lidi a přitom požírali veškerou dostupnou biomasu. Vládce úlu musí zemřít!

O mnoho kilometrů výše zavyly pomocné rakety, zoufale se snažily otočit mohutnou loď kolem své osy, ale bylo už příliš pozdě. Rukavice Macraggova prudce narazila do lusu o velikosti asteroidu, který byl vypuštěn z tyranidí lodí. Sporová nálož explodovala silou termonukleární reakce a výsledná rázová vlna otřásla celou lodí.

Děšť stěpin tlustých jako pevnostní zeď dopadl na trup lodí. Některé byly anihilovány při kontaktu se silovým polem, ale exploze štíty poničila, takže poskytovaly jen částečnou ochranu. Obrovské kusy pršely na loď jako meteory. Trištily komunikační antény a vrývaly do povrchu hluboké díry, kterými okamžitě začaly dovnitř pronikat kyseliny, spory a řasy.

Říšští navigátoři zareagovali okamžitě a za malou chvíli se jim podařilo dostat patnáct kilometrů dlouhou loď pod kontrolu. Motory se rozhořely a Rukavice Macraggova se jala hmyzí bioloď pronásledovat. Planeta vznášející se šest set kilometrů pod nimi vypadala jako pohostinný, zelenomodrý ráj. Její atmosféra byla poseta pruhy bílých obláčků, které bolestně kontrastovaly se smogem a znečištěním planet skýtajících útočiště lidem. Měsíc Jarothu byl bez atmosféry; byl to v podstatě jen větší planetoid zachycený gravitačním polem většího tělesa. Právě vycházel zpoza zářící koule planety, když se do výhledu dostala hmyzí loď.

Velitel Darius na můstku vlajkové lodí scénu pozoroval na průzorové stěně. Rukavice Macraggova se k biolodi pomalu přibližovala. Obrovské svinuté tělo organické lodí se podivně kolébalo ze strany na stranu, takže to skoro vypadalo, jako by se loď plazila vpřed. Jakmile však goticky mohutný křížník zkrátil vzdálenost, která jej od hmyzí lodí dělila, spatřil Darius další sporové miny a jiné slizké, žebrované organismy, které se řinuly ze široce rozevřeného ústí hangáru organické lodí.

„Na můj povel, vypalte po té věci všim, co máme na palubě!“ rozkázal vojákům u řídicích konzol. Pak se vrátil do svého velitelského křesla. Ani na okamžik nespustil vážné chladné oči z hrůzy odehrávající se na obrazovce před ním. Na čele mu vyvstaly vrásky. „Pal!“

Stovka turbolaserů se probudila k životu, mocné energetické svazky zasáhly již oslabenou mateřskou loď tyranidů. Skořepina ohromného vesmírem putujícího organismu se roztržila, zachvácená oslepujícím požárem. Z krunýře odpadávaly úlomky velikosti hory a vnitřní orgány lodí trhala náhlá změna tlaku na kusy. Její stovky kilometrů dlouhé vnitřnosti se rozprostřely po vesmíru. Vesmírná stvůra zanechala pronásledování, zachycena gravitačním polem Jarothu. Bioloď padala. Její rozbitá skořápka se třením o atmosféru rozžhavila do ruda. Před Danovým očima začal organismus hořet a jeho fialové maso se cestou k povrchu planety škvařilo.

* * *

Jednotka Terminátorů se opatrně prodírala podrostem. V jejich čele šel šedovlasý seržant Bellator. Hvězdná pěchota pokryla džungli před sebou a po stranách a hledala pomocí pohybových senzorů známky potenciálně nepřátelského života. Z okolních stromů se ozývaly neznámé zvuky. Všude bzučely a cvrkaly nejrůznější druhy brouků a kolem obrněných válečnicků poletoval hmyz podobný komárům dlouhý jako mužská ruka.

Když byl vládce úlu zničen, mezi hordami hmyzu zavládl chaos. Elitní válečníci Říše výhody využili a nepřátelskou armádu úplně rozdrtili. Méně odhodlaní termaganti a hormagaunti sice okamžitě prchli, ale zuřiví kamifexové nepřestávali dotírat na řady Hvězdné pěchoty.

Přestože všichni jeho druhové už leželi kolem mrtvů, jeden z ječících hmyzích zabijáků zaútočil na Divočáka. Vrazil do tanku plnou silou a pak začal mávajícím pažemi, přetvořenými v břitvově ostré koso, prosekávat plastocel. Karnifex, který byl jako živý stroj na zabíjení, pronikl dovnitř a pobil posádku dřív, než jej stačila zneškodnit salva řízených střel z Tornáda Ultramarínových.

Napravo od stezky, po které šli Terminátoři, se ozvalo ostré zaječení. Seržant Bellator tam několikrát vystřelil a křik utichl.

„Preventivní střelba,“ zavrčel Bellator do vysílačky. „Mohl to být tyranid.“

Ale byl to tyranid? přemýšlel Rius. Mohla to být nějaká místní forma života. To už se nikdo nedozví. Když Terminátoři zničili hlavní údernou sílu tyranidů, vydali se do džungle, aby ji vyčistili od zbytků, band, které se potulovaly po okolí a občas zaútočily na menší oddíly Hvězdné pěchoty nebo prchly do pravěké džungle, kde byly hůře dostižitelné.

Ačkoliv byli tyranidi poraženi, veteráni byli stále napjatí. Jejich linie byla vzdálená několik kilometrů a zde, v hlubinách džungle, byli stejně cizí jako tyranidi.

„Támhle nahoře něco je,“ prolomil ticho bratr Julius. Ostatní zkontrolovali pohybové senzory. Na vnějším okraji malých displejů se objevilo několik červených teček.

„Připravte se, bratři,“ zasyčel seržant.

Džungle se náhle otevřela do mýtiny. Na protější straně ležel rozbitý trup Hromového jestřába Ultramarínové kapituly.

Na první pohled bylo zřejmé, co se tu přihodilo. Na boku motorové části zela obrovská díra. Její okraje byly rozleptány kyselým slizem a v trupu dokola byly zaseknuté kostěné střeptiny. Organické dělo biovoru splnilo svůj smrtící úkol. Posádka ztratila nad strojem zasaženým sporovou minou kontrolu a letoun dopadl sem do džungle.

Sežehnutá brázda v porostu ukazovala, kudy Hromový jestřáb prolétl. Srovnal se země vše, co mu stálo v cestě, dokud se nezaryl do měkké země. Oheň se pak rozšířil i kolem místa dopadu.

Ale co se stalo s posádkou?

„Rozptýlte se!“ nařídil Bellator a Terminátoři se okamžitě rozmístili kolem vraku.

Body na obrazovce pohybového senzoru nezmizely. Rius z obrazovky vyčetl, že skoro všechny organismy jsou uvnitř sestřeleného bitevníku. A přesto s nimi Terminátoři ještě neměli vizuální kontakt. Byla to zraněná posádka, tyranidi nebo domorodci?

Byli nepřátelští, nebo naprosto neškodní?

Jakoby v odpověď na jeho otázku se ozval z vysílačky seržantův hlas: „Připravte se na nejhorší.“

Jednotka opatrně prošla přes mýtinu. Krok za krokem se blížila k vraku Hromového jestřába.

Když zde stroj havaroval, pravděpodobně se předpokládalo, že posádka nepřežila. Ovšem bylo rovněž pravděpodobné, že si velitelství v neustálém přívalu houbovitých spor padajících z oblohy havárie ani nevšimlo. Ať už byla příčina jakákoliv, záchranná jednotka vyslána nebyla. Podle Riova čidla se zdálo, že jedna z bytostí uvnitř se přestala pohybovat. Bály se snad blížících se Terminátorů? Na přeživší posádku viděl na displeji příliš mnoho bodů. Ale byli to tyranidi?

Bratr Hasrus došel k poničenému trupu jako první a zamířil k otevřenému poklopu nákladového prostoru. Ostatní ho kryli. Než Hasrus zkontroloval vnitřek, uběhlo několik sekund. Pak dal znamení mávnutím zaťaté pěsti a zbytek jednotky vstoupil dovnitř.

Rius vešel do stinného vnitřku lodi hned za bratrem Šefíkem. Optické senzory jeho helmy se okamžitě přizpůsobily šeru. Sericus se zbraní pomalu postupoval vpřed, protahoval se kolem visících trubek, ze kterých do chodby odkapávala olejnatá tekutina.

Rius se podíval na displej pohybového senzoru a okamžitě polekaně vzhledl ke stropu. Ze tmy se vyloupila šestinohá hmyzí obluda. Reflexy byly rychlejší než vědomá myšlenka - Rius automaticky pozvedl paži do krytu. Nestvůra zasáhla praskající silové pole a zaječela. Její krunýř pukl; dopadla na zem za Riem, kde se svíjela bolestí. Julius se nad ní rozkročil a rozdrtil jí pěští hlavu. Najednou mu na záda skočila další.

Genolupiči! Jeho nejhorší obavy se potvrdily. Než stačil na tyranida vytáhnout zbraň, aby jej zneškodnil, nestvůra zabořila pařát vyzbrojený třemi ostrými drápy Juliovi do zadního pancíře. Když jej pak vytáhla, svírala v něm jeho krvavou páteř.

V příštím okamžiku ji zasypal déšť protipancéřových střel z Riovy zbraně. Projektily prorazily její exoskelet a nestvůra padla na zem vedle Juliova nehybného těla.

Do Ria náhle vrazilo něco těžkého a srazilo ho to na podlahu. Další genolupič sevrhl čelistmi jeho paži a snažil se prokousnout keramitovou zbroj a dostat se na maso ukryté uvnitř. Vzápětí stvůru sice zneškodnila kulka do týla, ale i po smrti její čelisti odmítly povolit sevření. Teprve několik dalších výstřelů roztrhalo její lebku natolik, že si Rius mohl ruku uvolnit.

Nalevo od něj držel bratr Sericus dvě tyranidi stvůry, v každé ruce jednu. Nákladový prostor ozářil oranžový plamen,

jak se bratr Hastus pokoušel zadržet příval dalších genolupičů.

Rius se těžce zvedl na nohy a setřásl ze sebe genolupičovu krev. Bratr Bellator stál v otevřeném vchodu a tyranidi na něj útočili z obou stran. Snažil se ve stísněných podmínkách bránit mečem, jak se jen dalo, ale divokost a brutalita tyranidů byla strašlivá. Rius se rozběhl seržantovi na pomoc a přitom pátl jednu střelu za druhou.

Další výstřel z plamenometu bratra Hasta olízl dorážející houf nachových těl obklopujících Bellatora. Místnost zaplnil puch a kouř ze spáleného masa. Olejnatá kaše se se zasyčením vznítla a oheň se šířil potůčkem hnědé tekutiny až k místu, odkud z prasklé trubky vytékal. Sericus vyděšeně zíral na postupující plamen, pěst měl stále uvězněnou v kovové stěně, do které se zaryla, když jedinou ranou rozdrtil lebku křečovitě se zmítajícího genolupiče.

Rius doběhl až ke vchodu a k bojujícímu seržantovi v okamžiku, kdy palivové nádrže vybuchly. Rázem bylo všechno v jednom ohni. Celý prostor se topil v olejnatém dýmu a zápachu taveného kovu. Rázová vlna mrštila Riem ven takovou silou, že přeletěl přes celou mýtinu a narazil do silného stromu. Bezvědomý Terminátor se skácel na zem do měkké půdy. Vrak zachvátily plameny.

Rius zvolna otevřel oči. Chvilí trvalo, než se mu podařilo zaostřit. Nad sebou spatřil dřevěné trámy a doškovou střechu. Opatrně otočil hlavu.

„Ahoj," zaslechl slabý hlásek. Jen kousek od Ria sedělo lidské dítě. Děvčátko. Jeho modré oči si ho zvědavě prohlížely. Mělo na sobě prostou halenku a do pasu dlouhé kaštanové vlasy mělo spletené do copu hozeného přes rameno.

„A-ahoj," zamumlal Rius. Jazyk měl ztuhlý a v ústech sucho.

„Jmenuji se Melina," řeklo děvče. „Jak se jmenuješ ty?" Rius, stále ještě napůl v bezvědomí, se pokoušel soustředit na její otázku, aby mohl odpovědět, ale nešlo to. Paměť měl zahalenou v mlze zapomnění.

„Nevím," odpověděl zmateně. „Kde to jsem?" „Doma, v našem domě. Jak to, že nevíš, jak se jmenuješ?" Rius otázku ignoroval a prohlížel si místnost, ve které ležel. Byla malá a stroze zařízená. Jediný nábytek, který se zde kromě jeho postele nalézal, byl malý stůl, na němž stálo umyvadlo, a jedna židle. Ležel na zádech v hrubé dřevěné posteli; cítil, že pod sebou má matraci.

„Ale máš nějaké jméno, že ano?" trvalo na odpovědi děvčátko.

„Pojď ven, Melino, nech hosta odpočívat."

Rius se otočil, aby zjistil, odkud přichází druhý hlas. Do místnosti vstoupil muž. I on byl oblečen do prostého venkovského šatu, a ačkoliv podle Riova odhadu sotva překročil třicet let, už mu začaly řídnout vlasy.

„Musíš být unavený," řekl muž. Oslovil teď Ria přímo. „Necháme tě v klidu."

„Ne!" odpověděl Rius. Něco z dřívější autority v hlase se mu vrátilo. „Co se se mnou stalo?"

„Ty nevíš?" zeptal se muž nedůvěřivě. „Nejsi snad Císařův válečník, který sestoupil z hvězd?"

Rius na muže nechápavě zíral. „Jsem? Jak jsem se sem dostal?"

„Zahlédli jsme hvězdy padající k zemi a poznali, že je to znamení. Muži se vydali do divočiny, jak jim přikázali naši starší. Našli jsme tě v lese. Byl jsi v bezvědomí, zle poraněný," vysvětloval muž trpělivě. „Vzali jsme tě sem na můj statek a udělali jsme, co bylo v našich silách. Zprvu jsme si nebyli jisti, že přežiješ, ale tvé svaté brnění tě pomohlo udržet naživu. Spal jsi skoro týden."

Rius se zoufale snažil pročistit si mysl a srovnat si zmatené myšlenky. Nepamatoval se jasně na nic, co předcházelo okamžiku, kdy se probudil. Jen strašlivé výjevy hrůzných, neskutečných monster a vzdálený rachot bitvy jako poslední váhavé zbytky noční mýry, zapomenuté při úsvitu nového dne.

„Kdo jsem? Co jsem?" Řiův hlas už nezněl rozkazovačně, spíše se podobal hlasu dítěte.

Muž a jeho dcera na něho smutně pohlédli. „Je nám to líto," řekl muž zamyšleně. „Tvé tělo můžeme vyléčit, jak nejlépe umíme, ale tvé myslí pomoc poskytnout neumíme. Nemůžeme ti pomoci vzpomenout si. To je něco, co budeš muset udělat sám, až přijde čas."

V místnosti se na několik minut rozhostilo truchlivé ticho.

Nikdo se nepohnul. „Zachránili jste mě," prohlásil nakonec pokorně Rius.

Muž se jen usmál.

„Já vím, co teď musím udělat," pokračoval Rius. „Dlužím ti za svůj život a nebudu váhat ti to splatit. Zavazuji se ti životem. Udělám pro tebe, o cokoliv požádáš."

Rius se pokusil vstát. Okamžitě mu tělem projela bolest jako doběla rozžhavené jehly. Obličej se mu zkřivil v agonii a Rius padl zpět do postele.

„Musíš si odpočinout," pronesl muž jemně. „Zítra je taky den. Pak uvidíme."

Farmář Jeren a jeho rodina se o Ria dennodenně starali, pečovali o něj, krmili a ošetřovali jeho zranění. Děvčátko-Melina - mu dělalo stálou společnost. Doba, kterou Rius strávil posloucháním jejích příběhů a dětských dobrodružství, kdy ji učil poznávat písmena, ho plnila radostí a dodávala mu novou sílu, kterou potřeboval, aby se brzy vyléčil.

Ale nemělo to trvat dlouho. Jak plynuly dny, jeho zranění se zacelila, jako by nikdy žádná neměl. Už byl schopen vstát z postele a chodit. Začal pomáhat s drobnými pracemi okolo domu jak jen mohl. Jeren s rodinou i ostatní vesničané bážlivě hleděli na navracející se válečnickovu sílu. Zranění, která Rius utřil, by obyčejného smrtelníka vyřídila na několik měsíců, pokud by vůbec přežil.

„Je to skutečný válečník z hvězd," říkali lidé a pěli chválu na Císaře za to, že jim poslal spasitele. Riovi se však stále nedařilo rozřešit vlastní problémy, vzpomenout si kdo je nebo odkud sem přišel.

Už čtrnáct dní poté, co přišel na statek, byl Rius schopen pracovat na poli. Jeren s rodinou vlastnili několik akrů pěkné půdy na okraji vesnice. Ta ostatně nebyla víc než několik zemědělských usedlostí, mlýn a místní hospoda.

Během následujících měsíců se o zdejších lidech a jejich zvyklostech dozvěděl skoro všechno. Většinu dní trávil namáhavou prací na poli, aby z půdy získali obživu. Zdálo se, že lidé svádějí s okolní džunglí, 'divočinou', jak ji nazývali, nekonečnou bitvu. Kdykoliv byly na jednom místě stromy vykloučeny, aby poskytly místo pro pěstování obilí nebo pastviny pro dobytek, vzala si prvotní džungle kus země někde jinde. Zdálo se, že plevel tu roste dvakrát rychleji než pšenice a vesničané po většinu času pleli svá pole. Les jako by nebyl přítomnosti lidí nakloněn a snažil se nevtírat nájemníky zapudit.

Rius se do bitvy s džunglí zapojil po Jerenově boku. Za rozbřesku vstával první a velikou sekerou rubal mohutné kmeny. Za soumraku se jako poslední vracel domů. Vesničané si muže z hvězd, jak ho nazývali, vážili, neboť jeho síla byla mnohonásobně větší než síla kteréhokoliv z nich. Pomáhal i ostatním, spravoval vozy a stavěl stodoly pro uchování úrody. Mezi vesničany se nenašel nikdo, kdo by jeho pomoc neuvítal.

Ale přes všechno, co se dozvěděl od zdejších šikovných a šlechetných lidí, se mu nedařilo vzpomenout si na svůj původ. Možná měli vesničané pravdu, možná ho skutečně poslali z hvězd, aby jim pomáhal v jejich útrapách. Toto přesvědčení vzrostlo jednoho chladného rána, když do vesnice dorazila znepokojivá novina.

Do dveří Jerenova domu se nahrnula malá skupinka rozrušených sedláků. Chvilí se snažili popadnout dech. Pak s nimi Jeren několik minut diskutoval a posléze se znepokojeně obrátil na Ria.

„Copak se děje?“ zeptal se zúčastněně Rius.

„Předešlou noc byl dům starého Hoska napaden. Přišlo to z lesa. Hosk zemřel v boji, pokoušel se dům bránit. Jeho žena a děti uprchly.“ Jeren se odmlčel, jako by stěží mohl uvěřit tomu, co sám říkal. „Tvrdí, že ta obluda je velká jako dům a má sílu jako obr. A u Kilmova statku se během noci ozývalo děsivé, nepřirozené ječení. Dnešního rána našel Kilm celé své stádo rozsápané na kusy a sýpku zničenou. Lidé ve vesnici jsou příliš vyděšení, než aby šli tu obludu lovit. Chtějí, abys ji našel a zabil.“

„Jsi jediný, kdo dokáže toho ječívce zabít, muži z hvězd,“ dodal jeden z prosebníků. „Pomůžeš nám, že ano?“

Ječivec... to jméno vrtalo Riovi hlavou. Byl si jist, že už je někdy předtím zaslechl - a že znamenalo smrtelné nebezpečí. I přesto, že najednou zneklidněl, pocítil příležitost oplatit lidem jejich dobrotu a naplnit svůj úděl zde. „Samozřejmě že vám pomohu.“

Sebral sekeru a vyšel s Jerenem a ostatními ven. Opustili statek a zamířili k Hoškově usedlosti. Při vstupu do údolí, ve kterém ležela zničená farma, poznal, že sedláci při popisu škod nepřeháněli. Většina budov byla pobořena. Jako by proutěnými stěnami něco prošlo. Tisnivé ticho toho rána najednou přerušil vysoký, strašlivý řev, při kterém tuhla krev v žilách. Jeho zvuk se zařizl Riovi do hlavy jako nůž. „Co to bylo?“ zeptal se zástupu sedláků krčících se za ním.

„To byl ten ječivec,“ odpověděl jeden z nich nervózně.

Jekot vycházel zpoza stromů na protějším konci údolí. Ačkoliv byla více než kilometr vzdálená, viděl Rius obludu díky optickým zesilovačům docela jasně. Bělavá, vypouklá kostnatá lebka; dlouhé pokroucené paže; mohutná všedrtící kopyta; tuhý chitínový exoskelet.

V Riově mysli okamžitě vyvstaly děsivé obrazy a vzpomínky na minulé vjemy: chňapající čelisti, spalující smrtící kyselina, makadla plná jedu, krví zbrocené drápy, smrdutý, hnilobný dech. Noční můra zbarvená dorůdky krví. Jako by někdo vytáhl stavidla zadržující Riovy vzpomínky. Na okamžik znehybněl - ztracené zkušenosti a znalosti se mu vracely zpět do mysli. Jediné, co byl Rius schopen udělat, bylo stát strnule na místě a zírat na stvůru, která mu navrátila jeho vzpomínky.

„Co se děje, muži z hvězd?“ zeptal se Jeren.

„Ne, nejsem muž z hvězd. Rius. Jmenuji se Rius,“ zašeptal Hvězdný pěšák a potřásl hlavou, jako by se probudil z děsivého snu. „Už vím, kdo jsem a co jsem.“ Jeho myšlenky a slova byly najednou ostřejší a odhodlanější: „Vím, jaká je moje povinnost a můj osud. Kde je moje zbroj? Kde jsou mé zbraně?“

Jeren odhodil několik balíků slámy a odhalil tak padací dvířka v podlaze stodoly. „Věděl jsem, že si o ně jednou řekneš. Když jsme tě našli, byla celá zbroj pokryta zasklou krví a ve stavu, který Císařovu válečníkovi nepřísluší. Vyčistil jsem ji a naleštil. Pak jsem ji uschoval sem, spolu s tvými mocnými zbraněmi, aby tu ležely v bezpečí.“ Farmář dvířka odklopil. Dole zářila modrá zbroj.

Hvězdný pěšák vzal helmu. Na její bílý povrch dopadl paprsek světla, ve kterém vířila kola prachu. Rius bral utivě jeden kus staletí staré terminátorské zbroje po druhém a vyndával je z úkrytu. Jeho pohled spočinul na mnoha medailích a znameních slávy, které získal v desítkách bitev na stovkách světů. Když si prohlížel každou puklinu, každou vyrytou rýhu ve velkém kameni vsazeném do levého ramene, probudila se v něm hrdost. Jen nejváženější z Císařových vojáků měli tu čest nosit Crux Terminatus.

Okřídlená lebka vyrytá do prsního pancíře byla němým svědkem dalšího slavného vítězství nad nepřáteli lidství. Pečeť čistoty, kterou mu udělil kaplan kapituly, byla rovněž nepoškozená. Její požehnání se vskutku projevilo - Rius zůstal naživu, zatímco zbytek jeho jednotky zahynul při průzkumu Hromového ještěba obsazeného prokletými tyranidy. Hrdost se proměnila v zármutek, když vzpomínal na své padlé bratry. Už nikdy nebude bojovat po jejich boku. Nadcházející výzvu bude muset vybojovat sám, jak za sebe a Císaře, tak za lidi na této planetě.

„Chtěl bych být chvíli sám,“ řekl Rius a obrátil se k Jerenovi. „Musím se připravit k boji.“

Když Rius vyšel ven ze stodoly, nevypadal jako ten samý muž, který do ní vstoupil. Jeho smrtelné tělo bylo zakuto v kovu terminátorské zbroje. Vypadal skutečně impozantně. Oblékl brnění předků a nyní odříkal válečné litanie. Byl připraven utkat se s nepřítelem. Promluvil k vystrašeným lidem shromážděným na dvorku před stodolou. „Dnešního dne se setkám se svým osudem.“

„Vrátíš se?“ zeptal se Jeren.

Rius otočil hlavu směrem k obzoru. Tito lidé s ním měli takový soucit, byli pohostinní, přátelští. Nyní jim konečně může splatit svůj dluh. „Pokud si to Císař bude přát. Pokud ne, moje smrt poslouží vyššímu dobru.“

„Jak se jmenuješ, válečníku?“
„Jsem bratr Rius z první roty Ultramarínové kapituly Říše, nechť její sláva trvá věčně.“
„Pak buď sbohem, bratře Rie. Nechť tě provází Císařův duch stejně jako naše požehnání.“
Rius pozdravil muže, který pro něj udělal tolik, a než se vydal k odchodu, na chvíli se odmlčel. „Jerene, uděláš pro mne něco?“
„Samozřejmě, příteli. Cokoliv řekneš.“
„Vzpomínej na mne.“
S těmito slovy se válečník otočil a vykročil na stezku do divoké džungle, aby zde našel svůj osud.

Bratr Rius strnul. Ozvalo se to zase, šelest v podrostu přímo před ním. Zkontroloval pohybový senzor. Určitě tam něco bylo, ale byla to jeho kořist, nebo další liška? Byl na lovu už dobré tři dny, bez odpočinku pronásledoval bestii od zpusťované farmy, která teď ležela mnoho kilometrů za ním.

Ze změní kapradin náhle vyrazil ječící karnifex a v běhu divoce kosil okolní rostliny všemi čtyřmi vražednými pažemi. Rius se instinktivně vrhl stranou a zapadl do podrostu. V okamžiku, kdy dopadl na zem, už jeho superbolter plival na útočícího tyranida jednu smrtonosnou dávku za druhou.

Karnifex nepřestával ječet; na místě se otočil a znovu zaútočil na Ria. Vřiskající zabiják si zasloužil svoje jméno stejně jako pověst, která jej provázela. Pronikavý křik byl dost silný na to, aby ochromil většinu odvážných mužů a jeho jako diamant tvrdé zahnuté břity mohly Riovu zbroj rozříznout stejně lehce jako maso. Jeho chitinový exoskelet byl normálními zbraněmi v podstatě neprorazitelný a nebylo nic, co by dokázalo těžkou obludu na bojišti zastavit.

Tohle musí být poslední svého odporného rodu na této planetě, pomyslel si Rius - uvízl tady po porážce armády svého roje stejně jako on.

Zatímco se Hvězdný pěšák pokoušel postavit a přitom proklínal neohrabanou zbroj, do které byl navlečený, zaútočil netvor znovu. Karnifex zasáhl Ria strašlivou silou, vyrazil mu dech a vyhodil ho vysoko do vzduchu. Rius se zřítíl na zem; při pádu polámal větve okolních stromů a dopadl na příkrý, hustě zalesněný svah. Síla úderu a setrvačnost jeho obrněného těla způsobily, že se začal kutálet dolů.

Zastavil se až pod svahem, ochromený a křičící bolestí. Bylo to jako snažit se zápasit s tankem! Mentálně potlačil bolest, jak nejlépe dovedl, a zvedl se ze země. Pád vyřadil dvě podpůrná serva na levé noze, takže na ni při chůzi lehce napadal, což ho značně zpomalovalo.

Nyní stál na pasece, na okraji veliké náhorní plošiny, a pod sebou měl pravěkou krajinu zahalenou v dýmu vzdálených hřbíků sopek. Tam v širokém údolí, částečně pohřbené pod nánosy popela, ležely s ničím nezaměnitelné kostry vetřelců a pokroucené kovové vraky lodí. Tady bylo dosaženo vítězství bitvy o Jaroř - a tady se uskutečnil poslední boj této války.

Zvuky velké hmoty prodírající se porostem směrem k válečníkovi doplnilo vysoké zaječení. Zpoza stromů vyrazil tyranid - a zastavil se. Z několika malých děr v místech, kde střely prošly značně silnou kostí a chrupavkou, odkapávala nechutná rudá tekutina. Dokázal tu obludu poranit, chvála Císaři! Ale jeho radost se téměř okamžitě proměnila ve zklamání. Stružka vetřelcovy krve vyschla a rány se začaly přímo před Riovy očima zacelovat. Karnifex regeneroval!

Tyranidova ramena poklesla, jako by obluda měla potíže s dýcháním. Ohlušující řev nepřestal. Tyranid se znovu dal do pohybu a svými kopyty drtil zem. Kolem mihajících se kos jeho paží zajiskřilo bioelektrické pole. Rius ohromeně sledoval, jak sebou tyranid křečovitě zasmítal a pak ze své zubaté tlamy vypustil zeleně zářící kouli plazmy. Obluda ji zachytila elektrickým polem mezi horními končetinami a zamířila rozžhavenou střelu jeho směrem.

Když žhnoucí koule plazmy vylétla, Rius se bleskově sklonil. Nad zády Terminátora se rozprskla a sežehla mu zbroj zeleným plamenem. Keramit začal okamžitě syčet a škvářit se, Rius však byl pro tuto chvíli v bezpečí. Zvedl svou zbraň, pečlivě zamířil a vystřelil. Od chitinového krunýře se střely spíše odrážely než pronikaly skrz, ale ani ty obludu viditelně nevyvedly z míry. Její nadpřirozená vitalita a tupá touha po zabíjení ji hnaly kupředu. Riův nervový systém zaplavila bolest, když se další koule bioplazmy proleptala jeho brněním až na kůži. V mžiku si uvědomil, že už mu zbývá pouze jediné. Pevně se rozkročil a díval se vstříc zuřivě se ženoucí obludě. Vzdálenost, která je od sebe dělila se rychle zmenšovala, ale on nehnul ani brvou.

Když se na něho útočící obluda vrhla, sevřel se s ní v objetí. V tu chvíli už nedokázal dál snášet bolest a vykřikl. Rozeklaná, zakřivená čepel se mu na boku zařízla skrz pancíř až do masa. Válečník nyní hleděl tyranidovi zblízka do obličeje. Monstrum Riův protiútok vyvedl z míry natolik, že klopýtlo a setrvačnost je vrhla k okraji srázu.

Obrovský tyranid se tyčil nad Riem, který se dusil hnilobným puchem jeho dechu. Obličej karnifexa byl od Riova průzoru vzdálen jen několik centimetrů. Hvězdný pěšák cítil, jak z něj kvapem uniká život. Ted', nebo nikdy, pomyslel si.

Z posledních sil zvedl svou zbraň a zarazil ji mezi tyranidovy čelisti. Zmáčkl spoušť a vyprázdnil do protivníkovy tlamy vše, co mu zbylo v zásobníku. Projektily prorazily zadní část deformované hlavy; jiné se odrazily od exoskeletu a létaly křížem krážem tyranidovou lebeční dutinou, přičemž měnily jeho malý mozek na kaši.

Rius věděl, že umírá, ale na tom už nezáleželo. Opět získal svou čest a identitu, splatil dluh, který měl vůči lidem, jež ho uchránili potupy. Díky nim tu našel smrt hodnou válečníka Ultramarínové kapituly. Sevřen v karnifexově objetí už nemohl pádu ze srázu zabránit. Bratr Rius se ve smrtelném objetí, ze kterého nebylo úniku, propadl do temnoty. Bitva o Jaroř konečně skončila.

„Vstávej, korzáre! Už tam budeme!”

Sartak se probрал k vědomí a zjistil, že hledí přímo do ústí bolteru. Za ním spatřil nespokojený obličej Arghuna, Hvězdného pěšáka od Bílých jizev. Ačkoliv Arghun již několik dní nespál, byl stále ve střehu a stisk na bolteru měl pevný.

„Nejsem korzár,” odpověděl Sartak vážně. „Jsem z Hvězdné pěchoty, jako ty. Z kapituly Hvězdných spárů.”

Arghun se sehnul, levou rukou popadl Sartaka za rameno a hrubě jej postavil. Bolter mu přitlačil ke spánku a zhnuseně vyprskl: „Ty hajzle, Hvězdný spár Císaře zradil! Svoje právo nazývat se Hvězdným pěšákem jsi ztratil už dávno! Teď jsi obyčejný pirát a lupič.”

Sartak na hlavě ucítil studený dotyk kovu, ale zůstal klidný. Věděl, že Bílá jizva ho prozatím nezabije. V sázce bylo příliš mnoho. „Jsem tady, abych vrátil Hvězdným spárům čest,” opáčil zvýšeným hlasem. „S pirátským jsem skončil.”

Arghun uvolnil sevření, ale bolter měl neustále připravený. „Jistě,” zavrčel, „tohle už jsi říkal ve své dojímavé řeči před Subataj chánem. Po letech vraždění ses jednou ráno probudil a uvědomil sis, že Císaře pořád miluješ.” Arghunův hlas se chvěl pohráním. „A teď nám přicházíš pomoci se zabitím Hurona Černé srdce...” Úzkými prostory pašerácké lodi zazněl Arghunův smích. „Už jsem slyšel přesvědčivější lži od ogrynů.”

„Jestli mi nevěříš,” řekl Sartak, kterého už podobné diskuse unavovaly, „proč jsi, ve jménu Císaře, tady?”

„Kdybys byl opravdový Hvězdný pěšák,” vybuchl Arghun, „nemusel by ses takhle ptát! Jsem tu, protože jsem dostal takový rozkaz. Nic víc nepotřebuji vědět.”

Sartak si povzdychl. „Arghune, ten neustálý boj s tebou mě už unavuje. Říkám pravdu, Huron Černé srdce chystá rozsáhlý útok na nechráněnou říšskou planetu. Pokud se mi podaří na palubě Huronovy vlajkové lodi najít svého přítele Lothara, snad nám poví, kde se chystají zaútočit.” Sartak už svůj příběh vyprávěl nejméně třicetkrát, ale pouhý pohled na Arghunovu tvář mu prozradil, že mu Bílá jizva nevěří ani slovo. Přesto se Sartak nutil k neustálému opakování svých slov a v srdci choval naději, že jsou pravdivá. „Pak můžeme informaci předat tvé kapitule,” pokračoval Hvězdný spár, „a zbavit se Černého srdce jednou provždy.”

Na chvíli se odmlčel a pak dodal: „Tedy pokud mi sundáš tenhle inhibitor.” Sartak si podvědomě přejel prsty po těžkém obojku, který mu obepínal krk. Ani tentokrát se mu nepodařilo najít žádný spoj.

Bílá jizva se na něho pobaveně podíval a zasmál se. „Copak, copak, nelíbí se ti být Arghunovým psem, korzáre? Je to jediný způsob, jak tě naučit disciplíně a poslušnosti.” Úsměv se z Arghunových rtů vytratil stejně rychle, jako se na nich objevil. „A kromě toho nehodlám riskovat, že zburcuješ své přátele Rudé korzáry, až se k nim přiblížíme.”

„Ale co, už jsme skoro u Malströmu,” pokračoval Arghun po chvíli. „Už velice brzy se ti tvá drahocenná moc vrátí zpět.” Bílá jizva spustil ruku se zbraní, ale Sartaka dál probodával pohledem. „Jen nezapomeň, co skutečně znamená být Hvězdným pěšákem.”

Sartakovy oči se zabodly do Arghuna. „Přisahám při Císaři, že dokážu, že má slova jsou pravdivá, očistím Hvězdný spár a vrátím mu čest.”

„Nechť se tedy Císař nad tvou duší slituje, korzáre.”

* * *

Arghun se Sartakem stáli v rozlehlých kovových útrobách Huronovy válečné lodi. Byli obklopeni Rudými korzáry - renegáty Hvězdné pěchoty - z tuctů kapitul a čekali na samotného Hurona Černé srdce. Arghun stál zpřímá a pyšně a vyzývavě si prohlížel své odpadlé bratry, kdežto Sartak se nervózně vrtěl a hledal v davu přátelskou tvář. V arkýři se převaloval kouř z pochodní a kadidla, ale nestačil skrýt šklebící se sošky démonů, které zdobily zdi. Odtud, uprostřed mezi pokroucenými železnými svícny a krví zbrocenými oltáři, vedl Huron Černé srdce Rudé korzáry v nečistém uctívání padlých bohů Chaosu. Sartak zaslechl jakot a výkřiky nespočetných obětí tohoto temného chrámu a jeho vlastní vzpomínky se znovu znepokojivě ozvaly.

Huronovi muži byli pořád takoví, jaké si je pamatoval. Kdysi Císařova elita, čestní a odvážní muži, kteří porušili přísahy a následovali Hurona v jeho kacířství. Tam, kde svou sílu kdysi užívali k ochraně občanů Říše, dnes stejně nadšeně nabízeli oběti svým krutým božstvům. Nyní jim vládly krev, lup a teror, a Sartak stěží dokázal věřit, že býval jedním z nich. Podíval se dolů na vybledlé znaky Hvězdného spáru na své zbroji, který teď už byl jen matnou stopou bývalé slávy, a ptal se sám sebe, jestli ještě zůstal alespoň kousek cti, který by stál za záchranu.

Rozhlédl se po chrámové lodi a snažil se nepohlédnout do očí svým bývalým druhům. Jeho pohled se zastavil u zbytku ležících ocelových koster Dreadnoughtů. Tyto mohutné stroje zkázy stály seřazeny mezi chrámovými pilíři centrální lodi, jako by jejich mrtvé schránky mohly být kdykoliv znovu oživeny. Byla to však pouhopouhá iluze, neboť sarkofágy pro piloty, kteří tyto kovové bestie řídili, z nich byly vyjmuty. Sartak věděl, že jsou uschovány za Velkou pečeti, bezpečně uzamčeny daleko v Huronově Chrámu chrámů. Ačkoliv do těchto kovových sarkofágů uzavírali Rudí korzáři duševně choré a šílené, aby je tak odsoudili k životu v mukách a utrpení, chovali se k nim s bázní a úctou, neboť jejich iracionální schopnosti a moc jim připomínaly vlastní nelidské bohy.

Dav shromážděných Hvězdných pěšáků se ztišil a Sartak uslyšel blížícího se Hurona Černé srdce. Dokud bude žít, nikdy nezapomene ten zvláštní rytmus Huronovy chůze, pozůstatek po zásahu z tavometu, který zničil polovinu jeho těla. Zástup Rudých korzárů se před svým pánem rozestupoval. Huron se tyčil vysoko nad nimi, napůl člověk, napůl stroj. Jeho masivní brnění, výsměšná napodobenina zbroje Hvězdných pěšáků, se ježilo zuby a čepelemi. Místo levé paže měl ohromný bionický implantát, klepeto, které se křečovitě otvíralo a zavíralo v touze rvát živé maso. Pozůstatky Huronova obličeje vyzářovaly neustálou hrozbu a jeho oči hořely nesvatým ohněm. Hřmotně se zastavil jen několik kroků před Hvězdnými pěšáky a prohlížel si nově příchozí, jako si řezník prohlíží jehně před porážkou.

„Sartaku," zahřimal Huronův hlas. „Naposledy jsem tě viděl mrtvého na můstku křižníku Bílých jizev, a přesto teď stojíš tady. Pověz, jak to, že jsi živý?"

„Veliký samovládce," začal Sartak. „V té bitevní vřavě jsem byl pouze omráčen. Bílé jizvy mne zajaly, ale já jsem jim nic neprozradil." To, co říkal, byly předem pečlivě připravené lži, ale teď cítil, jak mu vysychá v hrdle. Snažil se rychle dokončit svou řeč, dříve než ho zradí hlas. „Arghun mi pomohl utéct. Najali jsme si pašeráky, aby nás dovezli zpět na Malström. Řekl jsem Arghunovi, že lidi jako on jsou u tebe vždy vítáni."

Zkřivený obličej neprozradil nic z Huronových myšlenek. Jeho pohled se teď upřel na Bílou jizvu. Sartak se uvolnil, cítil, že bude dalšího podrobnějšího zkoumání ušetřen. Teď už jen doufal, že hrdý Arghun dokáže předstírat pokoru, kterou potřebuje k získání Huronovy důvěry.

„A ty, věrná Bílá jizvo," řekl Huron, „zradil jsi své druhy, abys pomohl Sartakovi uprchnout. Proč bys měl riskovat smrt a pomáhat tomuto bezcennému čaroději?"

„Nezajímá mě tenhle ubožák," odsekl Arghun vzdorně. „Jen jsem ho použil, protože jsem věděl, že mě může dostat k tobě." Bílá jizva se velice mírně uklonil a poprvé tak uznal moc Krvavého drancíře. „Ty, pane, jsi jediný, kdo mi může nabídnout útočiště před zlobou mých bratří."

Černé srdce se zasmál. „Tenhle má něco do sebe." Dvěma mocnými kroky přešel k Arghunovi a svým nestvůrným klepetem jej chytil za krk. Z místa stisku hladového klepete začala pomalu kanout krev a Krvavý drancíř pokračoval: „Řekni, Bílá jizvo, čím jsi na sebe přivolal hněv své kapituly?"

Arghun zůstal stát pevně. Jediný pohyb a klepeto by mu hlavu uštíplо. „Velký samovládce," chroptěl, „zabil jsem v bitvě svého seržanta, protože mi dal rozkaz k ústupu. Zbabělci jako on si nic než smrt nezasluhují."

Černé srdce stál po dlouhou chvíli tiše. V místnosti byl slyšet jen Arghunův stále sípavější a těžší dech, neboť klepeto se svíralo víc a víc. Pak se klepeto rozevřelo a Huron o krok ustoupil. Arghun ulehčeně vydechl.

Rovněž Sartak se uklidnil. Nejhorší měli za sebou. Dobře věděl, jak nemilosrdný umí Huron být k novým rekrutům, ale zdálo se, že Arghun zkouškou prošel.

Huron se rozkročil nad Sartakem a svoji zdravou ruku mu položil na rameno. „Vedl sis dobře, bratře. Víš, jak málo čarodějů je pod naším velením. Pro tvoji ztrátu jsme velmi truchlili." Sartak čekal nějaký úskok, ale žádnou faleš v Huronových slovech neodhalil. „Chci tě přivítat zpět k Rudým korzárům." Huronův hlas byl najednou hlubší. „Ale napřed musíš ty něco udělat pro mě."

„Cokoliv, velký samovládce!" vykřikl Sartak a horlivě přikývl. Huronova ruka zmizela z jeho ramene, vytáhla z pouzdra bolterovou pistoli a podala ji Hvězdnému spáru. „Zabij tu Bílou jizvu!"

„A-ale velký samovládce," koktal Sartak, „on... on... pomohl mi uprchnout."

„Pomohl ti uprchnout, abys ho přivedl sem," odpověděl Huron klidně. „Je to špeh Bílých jizev. Určitě jej vyslali, aby mne zabil. Vezni si to a poprav ho!"

Tón Huronova hlasu nepřipouštěl odmluvy, alespoň pokud chtěl Sartak zůstat naživu. Korzár vzal pistoli a pomalu šel k Arghunovi. Neměl nekompromisní Bílou jizvu rád, ale nechtěl být jeho katem. Pozvedl paži s pistolí a zamířil Arghunovi na spánek. Alespoň mu umožní rychlou smrt.

„Na co čekáš?" zařval Huron. „Zabij ho!"

„Zabij toho zrádce!" křičely jednohlasně zástupy Rudých korzárů.

Arghun na Sartaka pohlédl. V jeho tváři nebylo ani stopy po strachu. „Nezdržuj to, Korzáre," řekl tiše. „Celou dobu jsem věděl, že mne nakonec budeš muset zabít."

Sartak dvakrát zmáčkl spoušť. Bílá jizva bezhlesně klesl k zemi a se zaduněním dopadl na kovovou podlahu. Nebylo to poprvé, co nevinná krev ztropila nesvatou půdu Huronova chrámu.

Huron se zasmál. Jeho šílené veselí bylo skoro stejně strašlivé jako hněv. „Vítej doma, Sartaku, byl jsi pryč dlouhou dobu."

Sartak se rychle proplétal bludišti chodeb Huronovy lodi. Od jeho návratu uplynuly dva dny a zdálo se, že už se tady může pohybovat svobodně. Malá flotila Krvavého drancíře stále křižovala Malströmem a mířila k dosud neznámému cíli. Mezi Rudými korzáry začalo stoupat vzrušení, neboť jim Huron slíbil množství kořisti a krve. Sartak hledal Lothara. Snažil se vypadat klidně. Touto dobou by už jeho přítel měl vědět, kde mají udeřit, neboť Lothar získal postavení v úzkém Huronově kruhu. Ale nebyl k nalezení. Nenašel ho ani v ubikacích, ani nikde jinde. Sartak byl nucen procházet lodí téměř náhodně. Doufal, že svého přítele najde dřív, než bude pozdě.

Pronikal stále hlouběji do propletených útrob lodi. Chodby tu páchly zaslou krví a místy se na roštových podlahách povalovaly kosti a lebky. Nacházel se v části lodi, kterou obývali uctívači Khorna. Sartak se těmto končinám obvykle vyhýbal. Ale teď musel najít Lothara a toto místo bylo jedno z posledních, které ještě neprohledal.

Sartak už skoro hodinu nikoho nespatrił, což mu na klidu rozhodně nepřidalo. Cítil, že se něco děje. Náhle uslyšel vzdálený nářek. Srdce se mu zastavilo. Jak se přibližoval, začal rozeznávat řev davu. „Krev pro Krvavého boha!" Nakonec dorazil do rozlehlého skladiště a polekaně se zastavil. Všichni Huronovi přívrženci Khorna byli shromážděni v rudozlatém kruhu. Uprostřed byli dva zápasníci. I přes krvelačné výkřiky zaslechl bzukot rotosekery. S chladnou jistotou věděl, že se nejedná o obyčejný souboj.

Protlačil se davem zuřivých válečníků a jeho nejhorší obavy se potvrdily. Ve středu kruhu stál Lothar, svlečený do půl těla a ozbrojený rotomečem. Jeho protivníkem byl Crassus, odpadlík od Ultramarinových, Khornův vybraný šampión mezi Rudými korzáry. Tmavý, šlachovitý Lothar byl sice zkušený válečník, ale Crassus byl krvežíznivý psychopat, dobře o hlavu vyšší, a v souboji muže proti muži se mu mohlo vyrovnat jen málo válečníků.

Toto není souboj, uvědomil si děsivou pravdu Sartak. Tohle jsou jatka.

„Khorne žádá oběť!" vyli berserkové divoce. „Krev! Krev! Krev pro Khorna!"

„Lothare!" vykřikl Sartak a snažil se prodrat skrz zástup krvežíznivých šilenců. Půltucet rukou jej však stáhl zpět. Lothar ho zahlédl, ale měl co dělat, aby se ubránil Crassovi. Rotosekera šileného válečníka těžce dopadla na Lotharův rotomeč. S každou další ranou musel znavený Lothar o krok couvnout. Sartak viděl, že krvácí z mnoha ran. S každým dalším krytem se zdálo, že je trochu pomalejší, zatímco Crassus jakoby sílil. Řev diváků lačnicích po krvi dosáhl šileného vrcholu, Crassus zařval, vyrazil Lotharovi meč z ruky a plynulým pohybem zanořil rotosekeru do jeho hrudi. Zuby se prokousávaly hlouběji do masa. Lothar řval bolestí a vlastní krví kropil šileného berserka.

„Krev pro Krvavého boha!" křičel rozvášněný dav. Pak vyzvedli Khornova oblíbence na ramena a ječeli: „Crassus! Crassus!"

„Ne!" vykřikl Sartak a rozběhl se k opuštěnému, umírajícímu Lotharovi. Lothar ležel na boku. Hrud' měl strašlivě zřízenou, ale přesto ještě žil.

Sartak poklekl vedle něj. „Odpusť mi, Lothare, nemohl jsem tě najít."

„Objevíli... mě," Lothar zalapal po dechu. Na rtech mu pěníla krev. „Ale ten útok... chtějí udeřit na Razzii. Císaři... milost." Potrhané tělo se zasmýkalo v poslední křeči a znehybňelo. Khornovi berserkové vyli kolem Sartaka v divoké oslavě. Po chvíli sami začali bojovat mezi sebou, šílení pachem čerstvě prolité krve. Sartak využil příležitosti a odplížil se zpátky do temnoty.

Sartak seděl osamocen ve své buňce. Stále byl potřísněný krví svého jediného přítele. Lothar i Arghun byli mrtví a Sartak si uvědomoval, že je teď pouze na něm, aby skoncoval s Huronem. Trásl se, stěží v sobě dusil vztek a myslel na neživé Lotharovo tělo i na vlastní odpadlictví od Císaře.

Sartakova krev vřela touhou po pomstě, ale tichý vnitřní hlas mu šeptal, aby vyčkal. Snad to byly zbytky vzpomínek z pirátských dnů nebo znamení počátků hrozivého šilenství - hlas, který pokoušel a plísnil Sartakovu duši. Je to tak snadné, našeptával mu, stačí jen zůstat s Huronem a zachovat mu věrnost.

Ano, velice snadné, odpověděl Sartak sám sobě, ale po snadné stezce kráčí už dlouhá léta. Sartak si dobře pamatoval dny temna na Badabu, když Huron poštal Hvězdné spáry proti Císaři. Sartak, věrný vůdci kapituly tak, jak má Hvězdný pěšák být, ho následoval i v tomto kacířství. Ale roky loupeží si u kdysi idealistického válečníka vybraly vysokou daň. Jako spící muž ukolébaný do letargie, Sartak najednou otevřel oči a spatřil zkaženost a zvrhlost muže, známého kdysi jako Vládce Badabu. Po tomto šokujícím procitnutí si Sartak uvědomil, že odčinit zradu Císaře může jen jediným způsobem.

„Pokud budu muset přilít k Lotharově a Arghunově i svoji krev," zavrčel nahlas, „nechť je to mým pokáním." Sartak se zhluboka nadechl a zklidnil divoce bijící srdce. Přišel čas dokončit, co bylo započato.

* * *

Hvězdný spár poklekl na podlahu a zpod pryčny vytáhl malý plátěný pytlík. Sálh dovnitř a vyňal císařský tarot. Magické parafernálie nahromaděné v Sartakově místnosti byly obyčejné haraburdí, vystavené pro pověřivce. Huron byl na své čaroděje kdoví proč mimořádně pyšný a Sartakovi nezbývalo než hrát svou roli. Runové hůlky, pomalované lebky a prastaré ikony ležely rozptýleny bez ladu a skladu jako připomínky Sartakova obskurního řemesla.

Ale jediné, co teď Sartak skutečně potřeboval, byla čistota tarotu, pomocí kterého mohl komunikovat s lodí Bílých jizev, jež křižovala Malströmem a zoufale čekala na zprávy. Přišel čas, aby znovu oblékl plášť Hvězdné přechoty, Knihovníka a Hvězdného spáru.

Sartak klečel a míchal tarot. Soustředil mysl a sejmul vrchní tři karty. Položil je averzem nahoru. Pak zadržel dech a jednu po druhé je otočil. Hrůza! Před Sartakem ležely odhaleny Obrácený císař, Věž a Obrácený kněz.

Sartak přemohl šok, který mu připravila zlověstná ruka osudu. Rychle si uvědomil, že se nesnažil nahlížet do budoucnosti, ale obnovit dávno přetržená vlákna spojení. Snažil se zapomenout na zlověstnou předzvěst a soustředil se na Věž. Za tichého zpěvu se snažil na dálku přenést její obraz proti warpovému proudu. Sartak vyslal svoji mysl vpřed a upadl do hlubokého transu.

Především se snažil držet v mysli obraz Věže a pokoušel se najít ducha Knihovníka Bílých jizev; věděl, že na něho bude čekat. Warp ho obklopoval jako vždy, poskytoval mu pohodlí a klid jako v lůně matky. Letěl dál a dál, z dosahu hord drmolících démonů, kteří z něj mámili duši. Náhle zaznamenal kontakt. Dvě mysli se přes warp propojily a v okamžiku bylo vše dokonáno. „Razzia," řekl Sartak, „nájezd bude namířen proti Razzii."

Jakmile informaci doručil, přerušil kontakt a letěl zpět do bezpečí svého hmotného těla. Bylo po všem.

* * *

Dříve než se Sartak stihl posadit, ozval se tříštivý zvuk a dveře jeho kajuty se propadly dovnitř. Ve vchodu stál Huron Černé srdce, následován vysokou, mrtvolně bledou postavou Garlona Požirače duší, Huronova nejmočnějšího čaroděje.

Sartak vyskočil na nohy. Karty říšského tarotu se rozlétly do všech koutů. „Neočekával jsem tě, velký samovládce," vykřikl rychle. Poznal, že mu tarot budoucnost nakonec přece jen zjevil.

„Ano, nepředpokládám, že bys mne očekával," zasmál se Huron. Vůdce Chaosu kývl hlavou směrem ke zkroucenému čaroději. „Garlon se mi snažil namluvit, že komunikuje s Bílými jizvami... chtěl bych ti osobně poděkovat."

„P-poděkovat, pane?" Sartakova ruka spočinula na jílci silového meče. Snažil se však předstírat pokoru ještě chvíli.

„Ano, Hvězdný spáre, téměř určitě poděkovat." Samovládce se zlomyslně zašklebil. „Chtěl bych ti poděkovat za to, že jsi Bílým jizvám řekl, že zaútočím na Razzii," pokračoval Huron a z jeho slov odkapávala ironie. „Dojemná ukázka pochybné věrnosti." Korzářův hlas se zvedal do hřmícího řevu. Klepetem do Sartaka bodl. „Zvláště uvážíme-li, že jsem si to rozmyslel."

„Rozmyslel?" Sartak prudce vydechl: „Co—"

Huron popuženě zašermoval rukou. „Dobrá, nerozmyslel jsem si to. Lžu. Vlastně, nikdy jsem si to skutečně nerozmyslel - nikdy jsme útok na Razzii neplánovali."

Sartak si uvědomil past, která nad ním sklapla a pevněji sevřel meč. „Ty zatracený proradný... co tím myslíš?"

Huron se Sartakově odvaze vesele zasmál a Garlon za ním posměšně zatleskal.

„Ve skutečnosti míříme na Santiago." Huron se odmlčel, aby nechal krutou pravdu plně vyznít. „Ovšem díky tobě budou Bílé Jizvy dost daleko, až se na tu bezmocnou planetu Rudí korzáři vrhnou." Černé srdce se znovu zašklebilo, zřejmě potěšen výrazem hrůzy v Sartakově tváři.

Sartak se zapotácel. Obludnost jeho činu jej přemohla. „Santiago? Ale proč?" vykřikl pobouřeně. „Nedá se tam nic ukrást, je to zemědělský svět, i z vojenského hlediska bezvýznamný."

Garlon si horlivě promnul dlaně svých kostnatých rukou. Vlhkým jazykem si olízl rty v očekávání budoucí rozkoše.

„Mýlíš se. Existuje něco, čím Santiago oplývá." Huron se škodolibě pásl na Sartakově bezmoci a poklepal Garlonovi na rameno. „Santiago má miliony a miliony bezbranných obyvatel."

Garlon zakňučel radostí. Čaroděj koulel očima a tiše šeptal: „Krev a hlavy..."

Huron se výsměšně rozesmál. Sartak cítil, že jeho duši propaluje ledový vztek. Černé srdce pokračoval: „A co si myslíš, že se stane s warpem, když během jediné noci nabídnu krev miliardy obětí, můj malý čaroději?"

„Řezníku!" vykřikl Sartak. „Následoval jsem tě, věřil jsem ti a ty jsi mne přivedl rovnou do pekla!" V duchu odevzdal svou duši Císaři. Poznal, že musí udělat už jen jedno. „Ve jménu všeho, co je svaté, tohle musí skončit!" vykřikl a vytáhl silový meč z pochvy. S divokým výkřikem se vrhl na Krvavého dranciře.

Huron Černé srdce mu vyšel vstříc s radostným zachechtáním a výpad vykryl svým ohromným kovovým klepetem. Meč, plný psychické energie, zajiskřil a zakvílel, jak se snažil klepeto rozseknout vedví. Ale zapovězené technologie, pomocí nichž bylo klepeto vyrobeno, se ukázaly být příliš mocné. Po dlouhé chvíli Sartakovo svalstvo napětí nevydrželo a Sartak musel povolít.

Odskočil nejdál jak mu to stísněný prostor dovolil, a rychle vyřkl zklidňující modlitbu. Pak soustředil mysl a vyslal psychický výboj na Huronovo ochromené vědomí. Energie spravedlnosti se burácivě hnala na Hurona, čistá a ryzí.

Ale Garlon Požírač duší, prosycený černou mocí Chaosu, výboj odchýlil nedbalým pohozením kostnatého zápěstí. „Z toho nic nebude, Sartaku," zachechtal se. Jeho hlas, slizký a posměšný, se zařízl do vojákovy mysli. „Sbohem, náš oblíbený zrádce."

Krvavý dranciř se přiblížil k Sartakovi. Garlonův oplzlý smích mu tepal uvnitř lebky. Na psychický útok už nebyl čas. Huron zaútočil veškerou silou. Sartak se mohl nanejvýš krýt před rotosekerou a nemilosrdným klepetem. Svůj meč držel obouruč a mocnými ranami smrtící čepele se snažil udržet Hurona od těla.

Huron se ale nenechal zaskočit. S výkřikem zuřivosti a hořkého zadostiučinění přirazil Sartakův meč ke zdi a držel jej tam sekerou. Meč byl zaklíněn sice jen na několik sekund, ale zatímco se Sartak marně snažil vibrující zbraň vyprostit, Černému srdci to stačilo k tomu, aby svým klepetem stiskl Sartakova nechráněná zápěstí.

Zlomyslně se zašklebilo a stiskl. Ozvalo se křupnutí. Sartak zavyl bolestí, padl na kolena a v hrůze zíral na krvácející pahýly.

Huron se rozkročil a opovržlivě se na trosku u svých nohou podíval. „Rád bys teď zemřel, že ano, poslední z Hvězdného spáru?"

Sartak neodpověděl. Díval se, jak mu život pomalu vytéká ven. Věděl, že naprosto selhal.

Černé srdce se pyšně procházel kolem Sartakova ležícího těla a drtil karty rozhozené po podlaze. „Hrdinská smrt pro tebe není," prohodil výsměšně a zblízka pohlédl do Sartakovy krvavé tváře. Sartak hlasitě zasténal, ale nedokázal mu pohled oplatit. „Ne, tebe nečeká vykoupení, Sartaku." Huron radostně zavyl. „Místo toho ti dám ten největší dar, ve který Hvězdný spár může vůbec doufat."

Potěšeně se zasmál a otočil se k poskakujícímu čaroději. „Garlone, seber ho, odnes pryč a udělej z té trosky hrdinu, na kterého mohu být pyšný."

Garlonova mysl vtrhla do Sartakovy hlavy a rozdrtila zbytky oslabené obrany. Hvězdný spár se propadl do temnoty.

Sartak se probudil v naprosté, všepohlcující tmě. Překvapilo ho, že žije. Pokoušel se vstát, nebo se alespoň pohnout, ale zjistil, že je to nemožné. Napjal svaly a postupně si začal uvědomovat, že do jeho těla vnikají jehly a končetiny má ovinuté zvláštními dráty. Tvář měl upnutou do jakési masky. Sartak se pokusil promluvit, ale dusily ho svazky trubic, které mu procházely hrdlem do těla. V panice se pokusil napojit mysl na warp, ale poznal, že jej něco blokuje.

Po několika okamžicích, které mu připadaly jako nekonečně zoufalé hodiny slepého zmitání v temnotě, se Sartak uklidnil a čekal. Huron se jistě brzy objeví, aby se mu vysmíval. Sartak čekal a čekal, úplně odříznutý od pocitů a snad i od času samotného. Jak dlouho už v tomhle stavu jsem, přemýšlel. Hodiny? Dny? Čas pro něj pozbyl smyslu.

A Huron nepřicházel. Co jsi mi to provedl, zasténal zoufalý Knihovník bezhlesně.

Byl jsem snad vystřelen do prázdnoty vesmíru v záchranném modulu? Budu už navěky plout nezměrnou pustinou? Jak to ze mě může udělat hrdinu?

Sartakova mysl se snažila soustředit, snažila se nalézt řešení, ale bezvýsledně. Nedávalo to žádný smysl.

Pak přišel záblesk poznání. Vše bylo najednou jasné. Sartak si vzpomněl na jednu procházku za Velkou pečeť. Vybavili se mu šílení Rudí korzáři uvěznění navěky v adamantiových rakvích, kteří čekali uzavření ve Velkém chrámu, dokud je nepovolají do bitvy.

Sartak dobře věděl, že systémy zajišťující životní funkce pro Dreadnoughty udrží člověka naživu navěky. Ale co když sarkofág nebude do Dreadnoughtu nikdy vložen? Co když v něm bude člověk uzavřen, aby v něm navěky hnil? Co pak? Sartak se zoufale snažil vymyslet jiné možné vysvětlení svého stavu, ale logika byla chladná a nepřekonatelná. Záplava hrůzy drtila Sartakovo vědomí nezdojnou silou a jak ho opouštěla přičetnost, nemohl ani křičet.

Ledovou pustinou Malströmu se zatím řítí flotila Hurona Černé srdce ke zkáze odsouzenému Santiagu. Krvavý drancíř se chystal nabídnout temným bohům Chaosu miliardu duší.

CÍSAŘSKÁ MILOST

Alex Hammond

Plameny šlehaly do výše a vrhaly v kobce dlouhé stíny. Studená podlaha pod jeho nohama neposkytovala žádné pohodlí. Lehká róba byla spíš na okrasu; lepila se mu na tělo a poskytovala jen velmi málo tepla. Streck hleděl do tmy, jako by se ji snažil provrtat očima. Všude kolem něj hluboké ticho dusilo vše, co se jen odvážilo klid porušit.

Hluk. Streck se otočil, zpola zalepenýma očima od spánku se snažil mezi mihotavými stíny zorientovat.

Plameny ožily. Temné stíny v koutech se scvrkly, tvary místnosti se poodhalily. Vysoké sloupy, které podpíraly klenbu, se vypínaly do nepředstavitelné výše. Plameny do místnosti šlehaly ze zářících ocelových trubíc, jejich světlo odhalilo temnou postavu. Hrud' měla posetou válečnými medailemi. Tichý bzukot se stával stále zřejmějším; ozýval se bez ustání a rozléhal se po všech prostorách.

Muž s temnými očima, zahalený v pláští se svatými insigniemi Císařského řádu, se blížil. Plameny ještě zesílily a osvětlily ohromný lexikon s říšskou pečeti, vypálenou do desek. Temný muž ke knize přikročil a otevřel ji. Její listy mu do tváře odrážely mihotavé světlo. Streck hleděl do svých vlastních očí. Místnost byla zalita plameny. Bzučení zesílilo v pronikavý jekot a vhodilo Strecka zpět do vyjící reality bitevní zóny.

Ječící sirény. Úzký tvrdý kavalec. Pistole v ruce. Streck vstal, uhladil si komisařskou uniformu, nasadil si brigádýrku a vyběhl nahoru na velitelské stanoviště.

* * *

Klid. Cvrkání velkého rohatého hmyzu ustalo, když bombardování začalo. Poručík Lownes však stále viděl jeho třepotající se barevná křídla, připomínající vitrážová okna, jak hmyz v panice mizel v mangrovém porostu.

„Intelligence kočky," zašeptal Lownes mladému vojákovi vedle.

„Pane?"

„Ten hmyz má inteligenci koček, vojáku." Pár kaleidoskopických křídel se vznášel vojákovi u hlavy. Muž pozvedl laser.

„Klid, synu. Jen si nás prohlíží."

Olstar I. Současná říšská kolonie v neobsazené části vesmíru; planeta porostlá džunglí, bohatá na hlubinná ložiska rud a zemních plynů. Poručík Lownes a jeho muže sem převeleli přímo z Catachanu. Podobné klima, podobný terén — Nejvyšší velitelství si uvědomovalo, že pro obranu hlavních částí kolonie se budou dokonale hodit. Problém vězel v tom, že „dokonalí" potřebují pozemní zabezpečení, krycí střelbu a účinnou municí. Něco, co poslední bojeschopné zbytky Valiského pátého sboru a místní posádky Olstaru I byly stěží schopny dodat, když se na radiových vlnách ozvalo slovo „eldar".

„Rozkazy jsou jasné. Jsme tu, abychom zničili jejich velitele a oslabili jejich pozice. Místní posádka a kolonisté se pokusí přeskupit své síly do zátoky," zašeptal Lownes mužům své skupiny, kteří se choulili v odlivové mělčině mangrovového porostu. Vedro a mlha pokryly svalnaté paže i bojové nože třípytivou rosou.

„Takže ty zkazky jsou pravdivé?" zeptal se seržant Stem a hřbetem ruky rozmázl mouchu na svém batohu.

„Ano, stojíme proti eldarům. Nikdo s nimi ještě nebyl v kontaktu, může to mít něco společného s jejich technikou, ale zcela jistě jsou tam. Kolonisté mají z těch zatracených cizáckých ďáblů strach a místní posádce se nechce bojovat. I když, stát proti jejich magickým zbraním se nelíbí ani mně."

„Šurikenomety, pane."

„Prosím?" Lownes vzhledl a očima přeletěl své muže.

„Pane." Byl to nový voják, mladý, silný mládenec ostříhaný na ježka. „Šurikenomety. Používají magmatické impulzy k vrhání ozubených rotujících disků."

Lownes posměšně vykreslil do vzduchu znamení k zapuzení zla. „Nevěděl jsem, že mezi sebou máme experta na eldary. Do které kacířské jednotky patříš?" Zasmál se a z kapradin se vyrojilo hejno hmyzu. „Teď vážně. Jsem rád, že tě tady máme." Nikdo z jednotky se ani neusmál. Boji se, uvědomil si Lownes. „Udělejte to čistě a bezchybně a dokážeme to, je-li to Císařova vůle. Uvidíme se na základně."

Každý Válečník džungle si stiskl předloktí s nejbližším druhem v krátkém, tichém projevu soudržnosti.

„Tak dobře," Lownes pustil vojínovo rameno. „Vypadneme odsud."

Pohybovat se po prsa ponořený do vody a ignorovat podivné tvory, kteří se míhají kolem a otírají se o vás, je umění. Válečníci džungle z Catachanu toto umění vybrousili k dokonalosti. To, a také přinejmenším čtyři bojové styly beze zbraní i důkladný výcvik se zbraněmi.

Cibulovité mangrovové stromy se klidně tyčily nad vodou. Ty jediné, měly dost rozumu na to, aby se v močálu nepohybovaly. Lownes vedl jednotku do úkrytu za skupinou stromů propletenou šlahouny popínavých rostlin. Ostnaté kmeny drásaly obnažená těla vojáků. Koktejl z bojových drog ale spolehlivě utlumil bolest s výjimkou těch nejvážnějších zranění. Mnoho válečníků se dožilo dalšího dne jen díky síle lektvarů říšských chemiků.

Náhle šplouchnutí vody zbystřilo všechny jejich smysly. Stern, tichý jako příchod noci, pozvedl laser. Lownes popadl infravizor a rozhlédl se. Byl to Eldar, s dlouhou, píšťale podobnou zbraní, zavěšenou na štíhlé ocelové zbroji. Ve vodě se pohyboval s jistou elegancí; zdálo se, že bažina na jeho pohyby nemá téměř žádný vliv. Z vetřelcova

respirátoru vycházely měkké, disharmonické zvuky, jako nějaký nadpozemský vítr. Dva... tři, čtyři celkem. Lownesovi muži byli v přesile a moment překvapení byl na jejich straně, Lownes měl protivníky na mušce. Přesto se muži zachvěli, když eldarí vstoupili do jejich zorného pole.

Tři krátká gesta velitelovy ruky a jednotka se dala do práce. Lownes vytáhl dva granáty a nastavil je na delší zpoždění. Vklouzly do vody přímo za dva z eldarů. Jeden se naklonil k rozvlněné hladině a vzhledl, jako by se snažil odhadnout, odkud dopadly. Pozdě. Tříštivé granáty s hlasitým zaduněním vybuchly. Do vody kolem Lownesovy jednotky se snesl déšť hořících kusů brnění, sežehlých částí masa i kůže přiskvařené ke kovu. Džunglí se po hladině rozběhly vlny. Válečníci naskákali do hustého kouře od výbuchu, zatímco se je zbytek eldarů snažil zasáhnout svištěcími smrtonosnými střelami ze šurikenometů.

Do tichého světa bažiny dopadaly kousky kůry a ohořelého listí. Lownes plaval mělčinou směrem k nic netušícím eldarům. Polovina jednotky jej následovala. Jedinou známkou jejich přítomnosti byly bublinky unikající z dýchacích přístrojů. Lownes se svištěcí rotomečem v ruce se vynořil z vody; ostatní hned za ním. Palba z laserů se propalovala masou obrněných válečníků kolem. Jako břitva ostré zuby Lownesova rotomeče se zakously do jednoho z eldarů a jediným pohybem mu odřízly zápěstí i se zbraní.

Vetřelci se tváří v tvář přesile stáhli za nejvyššího z jejich skupiny. Byl oděn jinak než ostatní, ve volném rouchu a s podivně protáhlou helmou. Pod ní zeleně zářil pár očí. Postava v rouchu pozvedla ruce. Sprška nízkoeenergetických paprsků od zbývajících eldarů se spojila do jednoho mohutného výboje, který proletěl Válečníky džungle. Stern a čtyři další se mu ocitli v cestě a v okamžiku se vypařili. Zbytek jednotky se vrhl pryč a našel nejistou ochranu za tím, co zbylo z mangrového porostu.

Na bojišti zavládl klid.

„Jejich vůdce... je... má telepatické schopnosti," zakoktal mladý nováček na Lownese.

„To jsem si už domyslel, synu." Lownes se zachmuřeně snažil potlačit účinky drogy v krvi, která se ho snažila přimět, aby se bezhlavě vrhl do další akce. „Ale na tom nezáleží. Mrtví vypadají všichni stejně."

Za čistotu Říše, myslí i skutkem. Nechť se mé tělo stane nástrojem války. Odvaha nechť je mým společníkem a neopustí mne ani v hodině nejtemnější. Krev prolitá ve jméno Císaře jest ctí; strach je smrt odvahy, má vlastní smrt.

Komisař Streck se modlil a hleděl dolů na džungli, která se pod ním rozprostírala. Jeho stanoviště se vznášelo nad mělkými vodami a zářilo ve svitu výbojů osvětlujících mrtvolu říšských vojáků. Nad nízkými pahorky se nesly výkřiky umírajících. Mnoho z Valiského pátého zde dnes našlo smrt za Císaře. Mrtví už byli ve svém království a měli své vlastní soudce. Streck tu nebyl proto, aby soudil mrtvé, ale aby sledoval živé a dohlédl, aby byli v boji odvážní. Jeho poslání bylo jasné: zajišťoval nutné duchovní vedení. Jeho úkolem bylo povzbudit odvahu a zatratit strach. Vítězství bylo nepravděpodobné.

Vzduchem se zasvištěním prolétla raketa a narazila do štítu ocelové plošiny, na které Streck stál. Komisař se zachytil madla na mřížoví, ale to mělo zrezivělé úchyty a upadlo. Streck padl nazad a kutálel se k okraji plošiny. Pod sebou zahlédl přibližující se eldary. Linie stanovišť, která tvořila první obranu v husté džungli, se bortila. Streckovy šlachovité ruce se napjaly a jeho svaly se zachvěly, jak se vytahoval zpátky na plošinu.

Komisař klopýtl mezi doutnajícími troskami nižších pater základny a ohledával těla, poskytoval císařskou milost těm, pro které už nebyl záchrana. Zamířil ke zbylým vojákům, kteří se choulili pod nosíky. Sledovali jej očima rozšířenými hrůzou; lasery jim z rozřesených rukou padaly na podlahu. Kvůli kouři si ho ještě nevšimli.

Jeden ze strážných vstal a potácel se ven z bunkru. Streck se modlil, aby se muž otočil nazpět. Neboť strach jest nepřítelem muže. Zadržuje ruku se zbraní a ochromuje síly.

„Nahlas své jméno a hodnost, vojáku." Komisař vystoupil z dýmu. Strážný se zapotácel.

„Potřebuji... ehm... potřebuji lékaře." Voják zamrkal, jak se mu před zaslepenými očima zavlínil černý plášť říšského komisaře.

„Jméno a hodnost."

„Retner Ganch, vojín. Valiský pátý," rozřeseně odpověděl muž se svěšenými rameny.

„Jste si vědom, jak se trestá dezerte?"

„Nemůžu bojovat... Přišel jsem o zbraň, přišel jsem o prsty." Ganch předvedl zkrvavený pahýl.

„Neboť každý, kdo zády svými k bitvě se obrátí, najde smrt. Neboť ten již mrtev jest jako nástroj Císařův a sály hrdinů jsou pro něj uzavřeny." Streck odříkával verš a voják padl na kolena. Z jeho krví zalitých očí se řinuly slzy. „Horší jsou už jen ti, kdož tváří v tvář trestu ukážou strach, neboť ve smrti nedojdou ani slávy, ani cti."

Komisař Streck pozvedl zbraň, namířil na vojákovu hlavu a poodstoupil, aby mu šaty nepotřísnila krev.

Streck se otočil k ostatním a zahřměl: „Pokud má člověk zemřít, nechť zemře odvázně."

Na základnu dopadla další raketa a prorazila plastocelové plátování i pancíř, ale Streck se ani nepohnul. „Císař odměňuje ty, kteří prokážou odvahu. Takoví se k němu připojí v jeho paláci a jejich jména budou navždy zapsána v análech hrdinů."

Streck si prohlédl tvář před sebou. Mladíci, ne starší než dvacet let, mu pohled opláceli. Na hlavách měli standardní sériově vyráběné helmy; většinou nikomu nikdy nepadly, a aby vůbec fungovaly, musely se dobře připnout. Vojáci tékali očima, bezmocně seděli v bahně. Streck se chvěl vztekem. Tihle muži ještě nepřítele ani nezahlédli a už se třásli strachem.

„Copak se nebojíte smrti zbabělce? Pro ně tu není místo. Těmi každý pohrdne, jejich bližní je budou nenávidět, neboť nebojovali za lidstvo. Ti budou ležet s rozřesenými koleny, tupí, a až se k nim přiblíží eldarí se svými démonickými zbraněmi, budou to poslední okamžiky jejich zbabělého života!"

Streck vystřelil na jednoho z rozřesených vojáků. Ostatní se zmohli jen na krátký výkřik. Mrtvý muž přepadl

dopředu. Jeho helma se odkutálela do krví potřísněného bahna.

Třesoucí se ruce nyní připravovaly zbraně a ze zbylých částí bunkru se spustila rychlá palba. Potěšený Streck začal sám pálit do podrostu a modlil se, aby jeho střely našly cíl. Věděl, že jsou obklíčeni. Cítil přítomnost nesvatých bytostí shromážděných v bažině všude kolem. Nastával soumrak a oni v noci určitě zaútočí; jejich oči vidí i ve tmě.

Lownes, po kolena ve vodě, ukázal na svůj poslední granát. „Prý nám nemohou poskytnout žádnou podporu. Všechny Bazilišky potřebují k zadržení hlavního útoku,” řekl vojín-nováček a vypnul konzolu komunikátoru.

„Potřebuji, abyste mě kryli. Všichni. A žádné chyby.” Lownes si odepjal batoh a připravil si laser. „Dám vám znamení.”

„Jedna.” Lownes zakroutil pojistkou u granátu. „Dvě.” Všichni v jednotce pozdvihli zbraně. „Tři.” Lownes se prosmýkl vodou jako útočící šelma a běžel k náspu blízko stanoviště eldarů. Ostatní pálili jako jeden muž. Laserové paprsky krájely porost a zapalovaly menší ložiska plynu. Prudkost jejich útoku kosila eldary jako zralé obilí. Padli všichni, až na postavu ve volné róbě. Brnění mrtvých praskala a odhalovala bledou kůži, blýskající se jako perleť ústřic.

K obloze vyrazil mohutný gejzír bahna a vody. Lownes to málem schytl od vlastního granátu. Jakmile se proud vody zvedl k obloze, vyrazil z úkrytu a začal pálit na postavu v róbě. Výboje kolem ní jen praskaly. Lownes skočil směrem k eldarskému psykerovi. Celá paže mu vibrovala od vyjícího rotomeče. Postava se snažila rány krýt tenkou holí. Všude jiskřily výboje energie. Lownes se točil uprostřed elektrické bouře. Smrt byla vzdálená jen jeden úder srdce. Ostřílený Válečník džungle ale pustil laser a chňapl po noži. Vkleče zabořil jednoduchou čepel do eldarova boku. Silové pole zmizelo. Rotomeč drásal šperky a zbroj. Pak psyker zmizel jako pára nad hrncem.

* * *

Bažinou se rozléhalo vytí nočních tvorů. Ostré, krátké skřeky se nesly vzduchem jako rozladěná zvonkohra. Strecka to svým způsobem uklidňovalo. Kdesi zaslechl, že eldarí mají bystré, ale jemné smysly, zejména sluch. Noční zvuky jim budou vadit. Jako na povel tmu prořízl výstřel a zvířecí zvuky ustaly, aby se po několika sekundách rozezněly znovu. Streck se usmál. Je tomu už dávno, co se naučil mít radost z nepřítelovy bolesti.

Ti, kteří z jeho jednotky ještě zbývali, leželi roztroušeni v troskách bunkru. Každý se zavřenýma očima rozjímal o vlastním osudu. Někteří si prohlíželi osobní drobnosti, které si schovávali: šátek v barvách svého domácího gangu, dárky na rozloučenou od milenek, cetky a drobnosti na památku všeho druhu. Jiní prostě zírali do bahna nebo se třáslí ze sezení ve vodě. Jen několik jich mluvilo. Strecka napadlo, z jaké dálky sem tyto muži byli povoláni, aby bránili tuhle planetu džunglí. Kolik jich přišlo ze vzdáleného Valisu, aby zde společně zemřeli za vyšší cíle. Moc Císaře byla nezměrná. Modlil se, aby se na ně Velký dnes usmál.

Streck nařídil mužům šetřit energetickými zásobníky. Pokud někdo nebude mít eldara přímo na mušce, nemá střílet. Jako kosa samotné smrtky přilétl rotující šuriken a muže hned vedle Strecka zasáhl do hlavy. Voják s obličejem rozsekaným na krvavou kaši zemřel dříve, než stačil vykřiknout.

Ostatní začali bezhlavě pálit. Trosky bunkru byly na chvíli osvětleny září laserových výbojů.

„Ne! Střílejte tam, kam já!” vykřikl Streck. „Střílejte ve stejném směru jako já!”

Muži však stále pálili všude kolem sebe. Bunkrem se přehnala vlna nepřátelské palby a další muži padli. Potrhané končetiny, umlčené hlasy. Jejich zběsilá palba jen pomohla odhalit jejich stanoviště nepříteli. Záblesk odhalil dva eldary utíkající z temnoty mangrovníků. Jejich nohy téměř neporušily vodní hladinu, pohybovali se s děsivou vznešeností. Z těžké zbroje, vyrobené z čarodějných materiálů, jim divoce vlály dlouhé vlasy. S vyjícími rotomeči se vrhli na vojáky. Řezali maso a kosti, jako když horký nůž projíždí máslem.

Streck se otočil a namířil pistoli do bojové vřavy. Muži padali po dvou, dvojhlásé výkřiky bolesti a hrůzy děsily ostatní tak, že se dávali na útěk.

„Držte se! Za Císaře!” Streck skosil jednoho z útočníků, třemi výstřely mu roztržil jeho strašidelnou helmu. Masakr na okamžik ustal. Zbývající eldar vytrhl čepel z mrtvého těla a zelenýma očima si prohlížel komisaře od hlavy k patě.

„Nechť se Císařova síla stane mou!” Streck plival krev, zatímco jeho pistole chrlila explozivní střely, šhubala mu paži a nutila ho pozpátku couvat.

Vetřelec před komisařovými střelami vyskočil vysoko do výšky a střely jej pronásledovaly ke střeše bunkru; každá z nich dopadla o kousek blíž cíli. Streck se potácel bahnem a necitlivýma rukama plácal do vody. Pak na něho eldar zaútočil se dvěma meči, které držel nad hlavou jako matador.

Streck kopl roztřeseného vojína eldarovi do dráhy a ten ho sřal, aniž přitom zpomalil. Střely se od útočnickova krunýře neškodně odrážely. Streck vyslal k Císaři rychlou modlitbu.

Pak se na něj eldar divoce vrhl. Komisař se připravil na bolest a zamrkal. Když znovu otevřel oči, spatřil, jak se útočník chvěje v smrtelné křeči, nabodnutý na špičce obrovského rotomeče. Na čepeli bylo vyryto: Catachan IV.

Poručík Lownes se strhanými rysy ve tváři se podíval na komisaře. „Zdálo by se, že jste obklíčeni.”

Pohřbívání mrtvých a přeskupení sil nějakou dobu trvalo. Polovina vlhkého ocelového bunkru byla rozpárána a vyvrácena ven. Lownes tam postavil dva muže s rozkazem ucpat trhlinu sutí nebo čímkoliv jiným, co mohou sehnat, aniž by se přitom nechali zastřelit.

„Jak to, že vás nechali projít, poručíku?” zeptal se komisař Streck s pohledem upřeným na catachanského velitele.

„Zanechte naději. Zatím jste se drželi - myslel jste, že budete zachráněni.” Lownes obvazoval jednomu ze strážných paži. „Je nás jen pět. Ne dost na to, abychom vás odtud vytáhli.”

„Takže je náš osud zpečetěn? Tohle si vážně myslíte, poručíku?” Streck hleděl do Catachaňanových očí.

Lownes se postavil a ukázal na schoulené, beznadějně postavy. „Ne, to si myslí oni.“ Zašklebil se na komisaře. „Už jsem byl v horší situaci, než je tahle.“

„Opravdu?“

„No, přinejmenším to nejsou tyranidi.“

Streck se otočil ke Catachaňanovi zády a vyhlédl temnou dírou, kde kdysi bývala zeď bunkru. „Počkám tu do rozbřesku, pak povedu muže do útoku. Zatím se utáboříme tady. Sláva Císařova nám pomůže v boji.“

„Tak dlouho nás nenechají žít. Rozstřílí tenhle bunkr na kusy, než vůbec zjistíme, kde jsou. Musíme nachystat past, pár jich dostat a pak odsud vypadnout,“ odpověděl Lownes.

Komisař se k němu otočil. „Když Velký bojoval s hanebným Horem, myslíš, že líčil pasti, aby jej ‚dostal‘? Porazil toho ďábla svou pevnou vůlí, ne nějakými ubohými triky. Nebyl to-“

Lownes potřásl hlavou. „Komisaři. Pane. Nechci se přít o otázkách doktríny, spíš se snažím dostat své muže a vás odsud živé. Sláva může počkat na jindy.“

„Sláva musí být jedinou pomocí pro každého muže, každý den. Válečnickova mysl jest chrám, jeho tělo zbraň ve službách Císaře.“

Lownes obrátil oči v sloup a pak upřel pohled na Strecka. „Nerad to říkám, pane, ale tento konkrétní chrám spěje k zatracení - a Císařovým zbráním za chvíli dojde munice.“

Přípravy zabraly jen několik okamžiků. Lownesovi muži pobíhali do bunkru a ven sem a tam, drželi se nízko při zemi jako krabi. Ostatní po zemi natahovali detonační bleskovice, které našli při vyklízení vyhořelé základny. Komisař Streck se zamračil. V duchu přemítal, jak se k této situaci postavit. Z hlubin duše pronikaly po letech na povrch útržky doktríny, učení a precedenty. Povstání na Ultaru III, krvavé, nemilosrdné potlačení, Císařova milost pro ty, jejichž mysl byla unavena k smrti. Streck přemítal a snažil se dospět k nějakému závěru. Jeho oči byly neproniknutelné i pro ty, kdo se mu odvážili pohlédnout do tváře.

Jeden se odvážil. „Komisaři, jsme připraveni, chvála Císaři,“ zavolal Lownes z riskantního postavení na vrcholu bunkru.

Streck stál kus opodál. Catachaňané nastražili několik granátů na slabá místa sutin, rozsypaných kolem vnějších zdí bunkru.

„Tamhle na konci je dvojité pancéřování,“ ukázal Lownes. „Všichni tam.“

„Co přesně se chytáte udělat, poručíku?“ zašklebil se Streck nevesele.

„Vystlali jsme to venku výbušninami. Celý tenhle bunkr je teď jedna velká nálož.“ Streck se při té představě otřásl. „Teď už zbývá jen dostat je sem a nechat to vyletět do vzduchu.“

„A jak si představujete, že je sem dostanete?“

„Vzdáme se.“

„Cizáctví kacíři jsou známí tím, že neberou zajatce.“

„Přesně tak.“

„Nevidím je přicházet.“ Džungle se stále ještě koupala v jasném rozbřesku.

„Neuvidíš je, dokud nebudou dost blízko, aby tě mohli zabít,“ odpověděl tiše Lownes. Nepřestával se dívat ven z bunkru. Mladého vojína nespouštěl z mušky laseru. Malá postava se blížila k okraji mýtiny a nervózně se kolem sebe rozhlížela.

„Jsou rychlí, pane.“

„Vím, synku. Proto jsem poslal tebe. Máš reflexy, že by stálo za to poslat tě do Departmenta munitoria na speciální výcvik.“ Ale i Lownes byl nervózní. Ve světle probouzejícího se dne nespátl jediný pohyb.

„Opravdu, pane?“ Vojín na okamžik snížil bílou vlajku a ohlédl se přes rameno.

„Měj oči na stopkách, vojáku.“

„No?“ Streckův hlas zaduněl bunkrem.

„Ještě nic, komisaři.“ Lownes potřásl hlavou. Šátek už měl na čele promočený a pot mu začal téct do očí. „Je to napínavé, co?“

„Starejte se o své vojáky a já se budu starat sám o sebe.“ Streck se k němu otočil zády a odkráčel zpět.

Lownes pohnul rukou a zbylí tři Válečníci džungle se připlazili k němu, hlavy nízko u země. „Máme překvapení,“ zašeptal Lownes. „Možná jsou v přesile, ale my už jsme na tom byli hůř a přežili jsme. Když to přežijete, slibuji, že nás dostanu na Segmentům Solar, blíž k domovu.“

Streck obcházel jednotlivé vojáky a celým bunkrem zněl jeho hlas.

„Strach působí na slabé a bezcenné. Pro ty, kdož z bitvy utíkají nebo odhazují zbraň, není slávy. Budete-li bojovat chrabře, ti, kdo přijdou po vás, budou na tento den vzpomínat. Jsou v přesile. Tato planeta je předurčena k tomu, aby ji dobyli. Nesvatých nepřátel Císaře je příliš mnoho, a příliš málo zůstalo jeho služebníků.“ Streck vytáhl z pláště kopii Říšského písma. „Jsem drsný muž, ale žehnám vám, neboť jste toho hodni. Neboť každý muž, kdo jest ztracen—“

„Poručíku! Přicházejí!“ vykřikl vojín zvenčí a rozběhl se o život do bunkru.

„Mávej s tou vlajkou!“ zařval Lownes a popoháněl muže do akce. Výsoká, štíhlá postava, která se rychle pohybovala mezi stromy, zamířila na mladého vojína. Lownes se vyklonil, chytil ho za klopky a stáhl jej do bezpečí. Tucet šurikenů vyrazilo vojínovi bílou vlajku z ruky a rozsekalo ji na kusy, které dopadly na protější silnou betonovou zeď.

Pak přišly ke slovu reflexy vybičované na nejvyšší míru, jeden z vojáků zdvihl laser a jediným výstřelem vetřelce zabil. Jeho sežehnutá zbroj se zatřpytila v ranním slunci a tělo padlo do bažiny jako podřátý stromek. Catachaňané se vrhli z prostranství před bunkrem zpět a stříleli na eldary útočící přes mýtinu. „Všichni zpět! A modlete se, aby to

fungovalo!" Lownes popadl malé ovládací zařízení s dvaceti vyvedenými dráty. Ve vstupním otvoru bunkru se objevila první nelidská silueta.

„Všichni k zemi!"

„Císař nás ochraňuj!" zařval Streck. Lownes udeřil pěstí do ovladače.

Přes skrčené říšské vojáky se přehnala tlaková vlna, jako když se protrhne vzduchová propust. Muži křičeli a z ušních bubínků jim crčela krev, zatímco uzavřeným prostorem otřásala exploze. Rozpoutalo se ohnivé peklo a někteří vojáci vzpláli. Lowes popadl odvážného mladíka a strhl ho k zemi, aby na něm uhasil plameny. Komisař Streck řval modlitby k Císaři. Plameny šlehalý výš a výš.

Pak zavládlo ticho.

Streck byl první, kdo otevřel oči. Průrvami ve stropu pronikaly dovnitř do prašné temnoty paprsky světla. Kolem něj ležely rozházené stránky Pisma. Některé hořely.

Komisař se vyhrabal na nohy a vrávoravě vyšel ven do teplého jitra. Vzduch prosycený pachem spálené oceli, drsný a kovový, jej škrábal v nose. Na zemi ležel tucet eldarů. Někteří se svíjeli, jiní leželi bez hnutí. Streck doklopýtal k jednomu z nich. Nohu měl připíchnutou k zemi ocelovou traverzou. Eldar se marně pokoušel traverzu vyviklat. Krev mu z rány prýštila na zem a odměřovala mu čas zbývající do smrti. Streck klesl na kolena a chytil eldara za helmu, vztekly jí kroutil sem tam, viklat s ní ze strany na stranu a snažil se rozepnout zámký, které ji držely na hlavě. Eldar se oháněl rukama a pokoušel se ze sebe komisaře shodit. Pak helma povolila a Streck zavrával. Pohlédl na bledou vetřelcovu kůži.

„Kacířský lotře!" vydechl Streck těžce. „Pohlédni do tváře člověku!" Pozvedl pistoli a namířil eldarovi na čelo. Eldar zavřel oči a zůstal sedět bez hnutí. Streck schoval zbraň zpět do pouzdra a začal se zvedat na nohy. Traverzu přitom používal jako oporu. Stvůra vykřikla dutým, bezduchým hlasem. „Žádnou milost ti nedopřeju, degeneráte!"

„Komisaři, k zemi!" Poručík Lownes vyběhl z bunkru, v každé ruce zbraň. Streck otočil hlavou a spatřil několik dalších eldarů, kteří se vynořili ze stínu džungle a mířili k němu.

Streck se vrhl znovu k zemi a eldarovo tělo hodil v poslední chvíli před sebe. Roj šurikenů se zaryl do místa, kde před chvílí stál. Lownes vystřelil z obou zbraní. Lasery propálily eldarskou zbroj a zakously se útočníkům hluboko do měkkého masa. Do Lownesova ramene se zasekl šuriken. Ostřílený válečník sebou hodil na zem, aby se kryl. Paži mu zalila bodavá bolest.

„Za Císaře!" vykřikl Lownes vleže a zamával rukou.

Zbytek vojáků začal pálit z nejistých úkrytů v troskách bunkru. Jejich paprsky se blýskaly přehrátným vzduchem a spalovaly jak útočníky, tak okolní bažinu. Na okraji vegetace rozpoutali peklo Lownesovi Válečníci džungle. Streck je ani nezahlédl, jak se pohybovali skrz mangrove, aby eldary odřízli. Jejich granáty vytrhávaly kusy bahna, bláto létalo vzduchem a padalo na eldary.

Lownes se nadechl, schoval jeden laser do pouzdra a vytáhl rotomeč. Z bažiny se vynořil poraněný eldar. Jeho rotomeč zavířil Lownesovi u hlavy, do obličeje mu stříkalo bláto ze zubů čepele. Lownes se rozpřáhl svým mečem proti eldarovu. Vetřelec zasypal Catachaňana rychlým sledem ran, ten však všechny stačil vykrýt. Posledním krytem si podržel eldarovu čepel, namířil na jeho hrud' laser a vypálil. Síla výboje eldara odhodila do bahnité vody. Jeho rotomeč stále vířil, zatímco eldar sebou škubal ve smrtelné křeči.

Mezi mrtvými Lownes zahlédl komisařovu zablácenou uniformu.

„Pořád naživu, komisaři?" řekl a stáhl ze Strecka mrtvého eldara.

„Nebudu utíkat. Postavte mne na nohy a nechte mě bojovat za svou slávu."

„Při výbuchu jste utrpěl šok. To přejde."

„Nechte mě bojovat," zavrčel Streck. Z uší a úst mu tekla krev.

„Stěží se udržíte na nohou. Nejlepší Císaři posloužíte, když se odsud dostanete živý, pane. Je čas zmizet."

Lownes zvedl Strecka ze země a začal se prodírat bažinou pryč z bojiště. Streck ze své pistole zcela zbytečně páčil ve směru nepřitele.

„Zpátky na základnu!" překřičel Lownes hluk bitvy.

„Ne!" křičel Streck. „Budeme držet pozici do posledního muže!"

Tlupa rozedraných mužů se postupně hnula ven z bunkru, někteří podpírali své druhy. Každých pár kroků se museli krýt a oplácet střelbu blížících se eldarů. Lownes se držel před svými muži a prosekával jim cestu porostem, který je zpomaloval. Po hodině ostrého pochodu poznamenaného strachem z dalších útoků, se zbraněmi neustále připravenými k boji, dosáhli hlavní základny, klíčového obranného postavení Říšských ozbrojených sil v tomto sektoru Olstaru I. Lownes se potácel kupředu a komisař na jeho zádech sebou házel, dokud neprošli obrněnou branou. Pak padl na kolena.

„Jak se odvažujete postavit se komisaři?" křičel Streck na klečícího, ztěžka oddychujícího Lownese v obličeji brunátného vyčerpáním. Komisař se postavil, krátce zavrával a pak zůstal stát vzpřímeně. „Jak je to dlouho, co nejsme v bitvě?"

„Už skončila, Strecku."

„Skončila?"

„Ti z Pátého, kteří přežili, se vrací zpět. Zatímco se tu bavíme, moji muži je vedou skrz džungli."

„Oni znají cestu zpátky," odsekl Streck.

„Jdou jinou cestou."

„Pláží se domů jako zpráskaní psi!"

„Stejnou cestou, jako jsme sem dorazili my. Živí."

„Dnes jste ohrozil mou nesmrtnost, Lownesi. Bojoval jsem chrabře v každé bitvě, které jsem se zúčastnil. Nikdy jsem neukázal nepříteli záda. Utržil jsem nespočet zranění a zůstal jsem naživu, abych bojoval za svatost lidství a čest Císaře!“

„To kázání si schovejte na jindy,“ řekl Catachaňan a potřásl hlavou. „Sloužím Císaři stejně jako vy, ale radši budu bojovat, než abych zbytečně umřel a jako blázen útočil sám proti stovce nepřátel. Pokud je možno najít jiné řešení, udělám to, ale nezemřu v nějaké zatracené bažině jen kvůli slávě.“

„Slávu člověk nalezne skrze svoji smrt.“

„Slávu si člověk musí vydobýt.“

Komisař Streck hleděl na Válečníka džungle. Oba stáli nehybně. Lownesovy oči se upíraly k zemi.

„Jdu najít své muže,“ řekl Lownes, otočil se a odešel ze dvora.

Stál vzpřímeně mezi vracejícími se vojiny Císařství. Bylo po bitvě, jen někteří šli zpřímá a všichni byli vyčerpaní. I nezranění šli jako na smrt, pohledy zabořené do země, těla strnulá nadlidským odhodláním. Catachanští Válečníci džungle dorazili za sporadického jásotu a zavedli říšské strážné za mohutnou opevněnou bránu. Catachan byla planeta na okraji a její obyvatelé byli i přes děsivé životní podmínky zapřísáhlí přívrženci Císaře. Ve Streckových očích byly jejich oddily horší než barbarští nájezdníci. Nebojovali ve formaci, nenosili žádnou opravdovou uniformu, se zbraněmi zacházeli nesprávně a v bitvě bojovali beze cti. Nehájili své pozice do posledního muže, ale kousali nepříteli jako psi.

Lownes stál v čele skupiny navrátilců, a přes své hrdinství na bitevní poli byl zachmuřený. Přes jeho rty neprošel žádný jásot, úsměv neprolomil led jeho tváře. Skrze bránu přicházeli mrtví a živí. Těla na nosítkách, zahalená v rubáších, však brzy řady mužů opustila; jako dřevo naplavené mořským příbojem byli ve vlnách odnášeni do márnice a krematoria. Nad vším znělo neutuchající dunění - to obchodní lodě, nezatížené iluzorní ctí a smyslem pro povinnost, stopaly k obloze, naplněny do posledního místečka uprchlíky, kteří si mohli dovolit dnešní ceny.

Streck sledoval Válečníky džungle až dovnitř komplexu. Lidé se tu hemžili jako mravenci, naložení rancí s vybavením všeho druhu. Mnohé z civilních budov byly vyrabovány, vojenské objekty hlídaly stráže. Strecka nepřekvapilo, když Catachaňané rozrazili hrubé, kovové dveře poslední otevřené hospody ve městě. V matném světle se tu nabízela žena ve vyzývavých šatech.

Tak brzy po slavné bitvě! Streckovi se chtělo zvracet, když poznal skutečnou povahu Catachaňanů. Sotva jejich těla dokončila slavnou práci pro Císaře, jejich slabý duch je vrhl do náručí děvek a chlastu.

Aniž by skutečně přemýšlel nad tím, co dělá, prošel Streck zadní částí baru a v rukou pevně sevřel knihu Pisma. Když majitel baru uviděl zástupce Císařova zákona, jeho neštovicemi podřobaný obličej zbledl. Streck se uprostřed všeho toho hluku a kouře posadil a rozhlédl se. Nikdy předtím do lokálu nevstročil; vojenská služba mu k tomu nedala žádný důvod.

Žena prošla neslyšně kolem. Streck předpokládal, že ji umlčely zoufalé, tragické obličejové mužů kolem, ve kterých vyčetla předzvěst vlastního osudu. Catachaňané teď byli ještě zachmuřenější než dřív. Mlčky pili a netečnými očima pozorovali tančící ženu. Streck si prohlížel jejich tváře. Zjizvení, zamračení hleděli do svých sklenic. Rty se jim neslyšně pohybovaly a artikulovaly slova s takovým úsilím, že by je Streck dokázal odečítat ze rtů i přes zakouřený vzduch.

Sklenice. Streck si to uvědomil až teď. Pili všichni až na jednoho. Poručík Lownes jen zíral do stolu, do tmy. Streck o něm uvažoval. Tolik je zneuctil, když je vedl na ústup. Možná si uvědomil pravou povahu svých skutků a zakouší pocit viny zbabělce. Streck se znovu zamyslel nad možnostmi vojenského soudu. Jistě, založil by tím precedens, ale i muži v Lownesově hodnosti mohli být popraveni.

Lownes se postavil, rozloučil se se svými muži a odešel z lokálu. Streck vyrazil za ním a jak se prodíral přeplněnou místností, všichni se od něho odvraceli. Streck si jejich chování vysvětloval studem, protože ti, kdož dobře slouží svému Císaři, dobře vědí, že jejich skutky jsou správné a dočkají se za ně pouze chvály.

Na Olstaru panovalo tropické vedro, jež dokázalo vysát vlhkost z každého póru. Streck sledoval Lownese kasárenským dvorem: Lownes kráčel vpřed, mohutný obr, vznášející se na vlnách bojových drog, které stále proudily jeho údy, Streck, hubený a vysoký, se s ním snažil udržet krok. Lownes se vrátil k jednotvárnému proudu mrtvých u brány. Procházel mezi nimi a každému odkryl tvář. Streck se držel zpátky a pozoroval jej. Snažil se přijít na to, co Lownes provádí. Ve svých záznamech byl Lownes charakterizován jako samorost, ale mnohokrát vyznamenán a na svém kontě měl nejméně třicet bojových akcí. I Streck sám viděl, jak Lownes vede své Válečníky džungle a muže, jejichž osud na něm závisel. Mluvil zbožně a nejevil žádné známky kacířství - ale nerespektoval nadřazeného důstojníka a odmítl se podrobit komisařovu velení. Tento přestupek byl velmi často trestán smrtí, ale Streck se stále nemohl rozhodnout.

Lownes teď kráčel cestou mrtvých, jak jí říkali kolonisté, neboť vedla do pevnostního krematoria. Dům, který jednou pozře i jeho tělo - možná už dnes. Nebo to bude nějaká márnice na jiném temném místě téhle galaxie. Streck si už dříve povšiml, že výsadky Říšské armády často měly vlastní márnice, jako by smrt byla jen další na seznamu položek, o které je třeba se postarat hned po bitvě. Lownes vešel dovnitř a zamířil k řadě těl, která postupně mizela ve spalovací peci.

Streck se díval, jak Lownes pokračuje ve svém skličujícím hledání. Konečně uspěl: našel pět zahalených postav s červenými šátky. Lownes nad nimi stál ve vlhkém chladu kobky. Pak vytáhl bojový nůž z pochvy a obnažil si levé předloktí. Ocelové svaly sebou škubly, jak do nich pětkrát dlouze řízl. Každý pytel s tělem pak vsunul do pece a zapálil. Jakmile těla dohořela, vsypal si do ran jejich popel. Rituální oběť. Primitivní, ale ne beze cti, pomyslel si Streck.

Další zastávkou na Lownesově procházce bylo ocelové lehátko. Catachanská část kasáren se topila ve válečných trofeích a barevných zástavách a praporech. K spartánské strohosti, kterou Streck obvykle viděl v ubikacích říšských jednotek, měla daleko. Streckova averze vůči Válečníkům džungle ho od této části kasáren vždy odrazovala. Nyní nahlížel dovnitř oknem jako zloděj.

V šeru soumraku Lownes vytáhl laser a rychlými, úsečnými pohyby jej začal rozebírat. Streck se díval, jak Lownes svou zbraň rozebírá a zase skládá, pořád dokola. Jeho zranění stále krvácelo, on však bolest ignoroval.

Streck dlouho uvažoval. Věděl, že jíl musí být vláčný, aby jej hrnčíř mohl tvarovat podle svých představ. V těchto nelehkých dnech Císař tvaroval a proměňoval své plány. Každý byl jiný a všechny sloužily k zastavení kacířů a zrádců, kteří hrozí poskvřnit čistotu lidství. Pokud by tak nečinil, způsob jeho myšlení by byl brzy odhalen a jeho strategie by se staly předvídatelnými. Streck věřil, že schopnosti se musí tříbit. Možná by se on sám měl něčemu přiučit o pružnosti v strategii a úsudku. Ať je Lownes takový, jaký chce být, pomyslel si Streck, ať je tvarován možná trochu hruběji, než je běžné. Třeba je to Císařova zkouška, test jeho schopnosti přemítat nad vírou, najít odvahu plně se ponořit do celého Písma, nejen Tradice trestů a odplaty. Koneckonců, nesloužil snad Lownes Císaři dobře? Možná by za své činy neměl být odsuzován tak tvrdě.

Streck se už dávno naučil nikdy nepolevovat, vždy být na stráži. Před dvěma roky se tři vojíni Říšské armády vzbouřili ve chvíli, kdy byl zaneprázdněn bojem s renegáty Hvězdné pěchoty. Jejich útěk se Streckovi navždy vpálil do paměti.

Šelest v křovinách kolem kasáren zesílil. Streck zahlédl postavu mířící k budově. Náhly útok? Připravil si pistoli a znovu nahlédl do místnosti. Ve tmě uviděl dvě postavy - Lownese a ženu. Streck se snažil proniknout pohledem tmou, ale viděl jen siluety. Najednou se v místnosti zablesklo a Streck spatřil vše. Odhalené Lownesovo tělo, hluboké rány, krví zalitá zranění. Žena mu rány vypalovala temně oranžovým paprskem z nějakého přístroje.

Když mu zranění ošetřila, naklonil se Lownes z postele dolů, aby zpod ní vytáhl vak. Nesl jej s sebou po celou dobu bitvy. Streck mu nevěnoval pozornost, považoval jej za část vybavení nebo nástrojů na opravy - o catachanské soběstačnosti už slyšel.

Válečník džungle vak otevřel a podal jej ženě. Zatímco si prohlížela jeho obsah, mohl si ji Streck konečně pořádně prohlédnout. Žena byla úchvatná, vlasy měla krátce střižené jako roditel Catachaňan. Po jedné tváři se jí až na špičku brady táhla úzká jizva. Její oblečení prozrazovalo, že není voják. Jediné, co ji někam zařazovalo, byl znak obchodní gildy, který jí visel na prsou.

Žena sáhla do vaku a začala se probírat jeho obsahem. Lownesova mohutná postava bránila Streckovi ve výhledu; oběhl tedy dům k zpola otevřeným dveřím. Zjistil, že odtamtud vidí po celé místnosti.

„Pomůžeš mi dostat mé lidi odtud?“ zeptal se Lownes.

„Lownesi, jak dlouho mě už znáš?“ odpověděla obchodnice a přehrabovala se v batohu.

„Dlouho... už od mládí. Ale vím, že tentokrát je to pouhý obchod. Vyrovná to poslední splátku?“

„Vzhledem k tomu, že nemám dost času, abych smlouvala, souhlasím, Lownesi. Ale dělám to jen kvůli tobě.“

„Tohle je jízdenka pro všechny.“

„Máme právě tolik místa.“ Obchodnice se otočila.

Streck náhle viděl, s čím Lownes obchoduje: eldarské zbraně!

„Poručíku!“ Streck vtrhl do místnosti a vytáhl zbraň.

„Streck!“ Zpola rozebraný laser se válel na posteli vedle Lownese. Natáhl se po něm, ale jednotlivé části se s rachotem rozkutálely po ocelové podlaze a zapadly do děr v roštu.

„Poručíku Lownesi, jste obviněn z pokusu o dezerci a obchodování s kacířskými zbraněmi!“

„Cože?“

„Váš úskok, vaše plány na útěk nejsou činy válečníka. Zhanobil jste své tělo - Císařovu zbraň. Císař vám dává život a vy na oplátku dáváte jemu svůj. Jste ve válečné zóně a pošpinil jste sám sebe tímto hanebným obchodem.“ Streck ta slova zuřivě vyplívl. „A jako Císařův vítězný bojovník zrazujete nás všechny!“

Lownes se postavil mezi Strecku a ženu. „Stejně jako vždycky dělám pro své muže to, co je pro ně nejlepší.“

„Vaši muži jsou služebníci Císaře. Vy jste služebník Císaře. Vlastnit takovéto zbraně je kacířství trestané smrtí - ale snažit se uprchnout ze svaté války - to znamená posmrtné odnětí všech poct, které jste za života získal. Máte zkaženého ducha. Nemůžete se změnit. Věřte v Císaře, ne v objetí ženy!“ Streck pozvedl pistoli.

„Schovejte ji, Strecku.“ Lownes byl najednou chladný. „Není nabitá. Vytáhl jsem z ní zásobník, když jste byl v bezvědomí.“

Streck přesto stiskl spoušť. Nic se nestalo.

Oba muži vyskočili zároveň. Streck vyhodil na zem prázdný zásobník, sáhl k opasku pro nový a zastrčil jej do pistole. Lownes vysypal obsah batohu na zem a popadl eldarskou zbraň. Zamířil na komisaře.

„To je šílenství!“ zvolala obchodnice a snažila se postavit mezi oba muže. Lownes ji zadržel. „Podívejte se, komisaři, můžu vás dostat na palubu, zadarmo. Vypadneme odtud dřív, než celé tohle místo půjde k čertu. Je to otázka života a smrti.“

„Nechte mé muže odejít, Strecku. Už o nás nikdy neuslyšíte.“

„Odsoudí vás k smrti,“ procedil Streck skrze sevřené zuby.

„Mám prst na spoušti. Zmáčknu ji stejně rychle jako vy.“

„Umím dobře mířit.“ Komisař pozvedl zbraň.

„Já také. Podívejte, tohle je bláznovství. Můžeme žít oba.“

„Neboť každý, kdo zády svými k bitvě se obrátí, najde smrt. Neboť ten již mrtev jest—“

„Jsou tady!“ vykřikl hlas zvenčí. Pevností otřásla mohutná exploze. Kovové plátování se roztrhlo, země se otevřela. V kasárenské místnosti se však nikdo nepohnul, přestože se jim podlaha chvěla pod nohama.

„Eldaři! Vracejí se domů!“ vykřikl další hlas z prostoru před branou.

Streck na chvíli zaváhal. Lownes mu hleděl zpřímá do očí. Obchodnice se vyděšeně rozhlížela.

Najednou se ve dveřích objevil jeden z Lownesových mužů. „Pane, tohle stojí za to. Prorazili— Poručíku?“

Další Válečníci džungle ho těsně následovali, beze zbraní, zkrvavení. Ani Streck, ani Lownes se nepohnuli.

„Neboť ten již mrtev jest—“ začal recitovat Streck.

„Máme ještě čas uprchnout. Nemůžeme to tu vyhrát, komisaři!“ řekl Lownes. „Tahle planeta je ztracená, ale my můžeme přežít. Jako psanci, možná, ale přežijeme! Pojdte s námi!“

Streck přestal odříkávat litanii a ocelovými očima pohlédl na Lownese. „Ach ano. Můžeme utéct,“ zabručel. „Potom padne další planeta, přemožená cizáckými stvůrami toužícími po zničení lidskosti. Stvůry, dost krvelačné na to, aby bojovaly, dokud nebude poslední z nás poražen. Pokud nebudeme vzdorovat, bojovat i přes všechno to šílenství. Zvažte tohle — za každého, kterého zabijeme teď, ubude jeden v budoucnu. Každý muž se počítá. Jako zbraň Císařova a ozdoba jeho síní slávy!“ dodal Streck s neotřesitelnou vírou v hlase.

Lownes pozoroval komisařův výraz ve tváři a jeho mysl se zmítala v pochybnostech. Najednou se ozvalo ohlušující zadunění. Kasárnami se prohnala tlaková vlna, která smetla všechno vybavení a muže jako mouchy. Do místnosti se nahnula omítka a cihly. Zůstaly po nich díry ve zdi.

„Jsou uvnitř—“ vykřikl někdo. Jeho hlas ztichl, jako když utne. Místností se jako kosa Smrti prohnal roj střel. Ženu to odhodilo do kouta. Lownes se zvedl ze země a vrhl se k ní. Byla však mrtvá.

Podíval se na Strecka, kterému se jako zázrakem podařilo zůstat stát, pak na zbraň ve své ruce. Pustil ji, jako by byla otrávená a podíval se opět na Strecka. „Dobrá. Jdeme na to. Budeme těmi, se kterými se počítá. Podejte mi laser.“

„Děkuji, poručíku Lownesi,“ řekl Streck klidně a podal mu zbraň. „Za Císaře!“

„Za Císaře!“

O chvíli později se v pobořených troskách vchodu objevily dvě naprosto rozdílné postavy, catachanský poručík a komisař. Oba se s pálícími zbraněmi vrhli do víru kovové chutnajícího vzduchu doběla rozžhavené noci.

HAVRANÍ SPÁR

Jonathan Curran

„Lorde guvernére, vidím stíny. Vidím kroužící havrany, ale za stíny je už jen temnota.“ Muž byl nervózní, ostražitý.

„Jsme tedy v nebezpečí, Rosarie? Přijdou všechny naše plány vniveč? Podívej se znovu. Podívej se znovu!“ trval na svém guvernér.

„Můj pane. Já... já - nedokážu říct více. Počkat, v té temnotě něco je, ustupuje... Vidím oheň. Ne, je to hvězda, padající nocí... padá z oblohy. Co to znamená? Ne, ne, počkejte... Je to pryč, už nevidím nic.“

„Tak se víc snaž. Nesmíme padnout. V sázce je příliš mnoho. Dokud nebude po všem, musíš mne chránit. Tohle místo je plné zrady. Nevěřím zde nikomu. Jestli o mně bude někdo zle smýšlet, chci to vědět. Riskujeme tady příliš mnoho a já chci mít jistotu, že se nám to vyplatí. A neměj starosti, až ten čas přijde, vzpomenu si na své věrné služebníky. Nepřestávej se dívat - musím se dozvědět, kdy bude vítězství na dosah.“

Guvernér Trolin se otočil na podpatku a přistoupil k oknům. Byl malý, ale vykračoval si jako páv. Opřel se lehce o parapet a shlížel na své sídelní město. V dálce se blýskalo - to obranné oddíly na předměstí bojovaly o udržení města. Trojnásobně izolovaná skla pohlcovala zvuky, ale i přes tu vzdálenost viděl křivě, jak plexisklo vibrovalo od dunění dělostřelectva. Nebyl s to rozpoznat, jestli se výbuchy přibližují, ale věděl, že už nebude dlouho trvat a hradby města padnou a město bude sraženo na kolena. Začal si uhlašovat řady medailí na své křiklavé uniformě jako vždy, když byl pohroužen ve svých myšlenkách.

Rosarius, štíhlý, nezdravě vyhlížející muž, oděný do temného roucha, mu hleděl na záda. Jeho mléčně bílé oči, slepé od té doby, co navštěvoval Adeptus astra thelepatica, nevidomě zíraly do prázdnoty. Slyšel guvernérův dech, cítil jemný pach jeho napětí a strachu, cítil intenzivní elektrickou aktivitu Trolinova mozku. Byl téměř schopen říct, jak guvernér vypadá, tak dobře vnímal jeho auru, ale ignoroval tyto falešné stopy reality a místo toho se soustředil na obrazy, které mohl spatřit svým vnitřním zrakem. Hluboko dole pod oknem cítil zoufalství stráží, bránících hradby, cítil odhodlání útočníků, kteří se proti nim vrhali, jejich šílenou touhu po zabíjení. Vyslal prameny myšlenek, hledal stezky do budoucnosti jako úponky vlnící se směrem k realitě. Hledal stopy možných výsledků, nejjednodušší cesty k vítězství, završení plánu. S pocitem nezdarů potřásl hlavou - kamkoliv se podíval, neviděl nic než temnotu a hvězdy padající z oblohy.

V dálce vysoko na obloze upoutal mezi oranžovými a rudými zášlehy a výbuchy plazmatu guvernérovu pozornost záblesk světla. Sluneční světlo odražené od kovu, pohybující se velmi rychle. Sledoval objekt dolů, dokud se neztratil z dohledu. Doběla rozžhavený štít objektu zanechal za sebou v rozpáleném vzduchu tenkou stopu.

Výsadek čun padal dolů z oblohy jako kometa. Uvnitř bylo sto mužů. Zápasili vestoje o rovnováhu, drželi se ocelových lan, kterými byli připoutáni ke stěně. Nedaleko čunu vykvetly smrtonosné oranžové květy protivzdušné palby a čun se zakolébal. Servomotory zavlyly, jak se ho zoufale snažily udržet na dráze v bouři explozí a rázových vln.

Výška tři tisíce metrů a klesáme. Hlas zněl kovově a drsně.

Vero stál klidně, s nohama od sebe, zapřel se proti zdi a snažil se uklidnit svou mysl, udržet si klidnou hlavu. Muži kolem něj kleli, jak jim rychlé klesání způsobovalo krvácení z uší a mátlo smysly. Cítil se, jako by byl opilý, hlava ho bolela od změny tlaku způsobené pádem. Ve čunu byla tma, jen od strojovny zářilo nečisté rudé světlo. Vedro bylo téměř tropické a vzduch byl prosycen sirným dýmem ze špatně seřazených motorů.

Výška patnáct set a stále klesali.

Do vnějšího pláště čunu udeřil výboj jako obří pěst a roztočil jej jako korkovou zátku ve víru. Vero slyšel praskot

kostí, jak se těla zmítala v poutačích lanech. Matné rudé světlo dvakrát zablikalo a pak se zklidnilo.

Výška šest set...

Loď narazila do země takovou silou, že rázové absorbéry sípavě zasténaly jako astmatický stařec. Vero měl pocit, jako by mu páteř projela lebkou. Jeho svaly automaticky zareagovaly na náhlou tíži, jak se jich okamžitě po ukončení volného pádu zmocnilo gravitační pole planety.

Pohnul paží a pásy kolem zápěstí automaticky zesílily odpor a omezily jeho pohyb. Místa, kde se mu ocelová pouta zařezávala do zápěstí, byla sedřená do krve. Tělo ho bolelo od nehybného sezení a neustálého cukání způsobeného drsným přistáním.

Chvilé, kdy ho probudili, mu teď připadala hodiny vzdálená, věčnost v temnotě drásané hukotem motorů. Jeho vnímání času ztratilo význam, cítil se zmatený a dezorientovaný. Hlava mu ztěžkla podivnými obrazy, které bez pozvání přicházely ze šera. Jeho paměť nepokojně těkala. Nemohl si vzpomenout na okamžik, kdy ho zajali a netušil, proč je tady připoután. Zoufale se snažil vzpomenout si, jak se sem dostal, kdy jej připoutali ve zmítající se lodi směřující Císař ví kam.

První věc, na kterou si vzpomněl, bylo zmatené probuzení. Nepamatoval si ani své vlastní jméno, ale na svém předloktí viděl zářivě vytetované slovo - Vero - a tak usoudil, že se tak jmenuje. Rozhlédl se a kolem sebe spatřil podobně tetované muže. Zdálo se, že hádal správně. Někteří muži se zjevně znali a jak se probouzeli, zdravili se smutnými úsměvy a stiskem ruky. Z různých koutů přepravního prostoru se postupně začal ozývat šum tlumeného hovoru, jinde však vládlo mlčení. Několika mužů se na sebe zeptal, ale nikdo jej neznal. Nepoznával své oblečení, nepopsatelné, obnošené, barvy khaki. Dokonce jeho tělo mu připadalo podivně neznámé. Ruce měl u kloubů zjizvené, jeho nohy vypadaly skrze hrubou látku silné a statné, ale nepoznával je jako své vlastní.

Protější stěna se začala odsouvat a muže zalilo ostré bílé světlo. Před dveře padl stín a objevila se v nich postava. Nově přichodí byl statný, prošedivělý muž. Jeho prostá hnědá uniforma Říšské stráže byla potřhaná, většinu hlavy mu zakrývaly špinavé obvazy. Stiskl tlačítko na opasku a ocelová pouta držící vězně povolila. Okovy se uvolnily a umožnily tak krvi vnést do končetin znovu trošku života. Muž vešel dovnitř a dotkl se elektrickým obuškem nejbližšího zajatce, který vleže odpočíval na podlaze. Muž sebou zaškubal, ale z podlahy nevstal. Ať už je na téhle planetě čeká jakýkoliv osud, alespoň někteří ho byli milosrdně ušetřeni.

„Tak se pohněte, prasata, pohyb, pohyb! Ven, ven, ven!“ zařval na ně muž tvrdým, drsným přízvukem. Objevily se další stráže a začaly mávat zbraněmi. Otrhanci se pomalu začali formovat do zástupu. Vero se snažil vstát, bojoval se spalující křečí. Ocítl se vedle muže medvědí postavy, do půl těla slevčeného, mohutnou šíjí a paže pokryté světélkujícím tetováním. Vero se snažil dojít k výstupové rampě, ale klopýtl. Obr ho chytil za paži a zabránil tak pádu. Zašklebil se na Vera, ale většinu jeho tváře zakrýval hustý rudohnědý vous. Vero kývl na znamení díků. Pod ochlupením mužovy paže se téměř ztrácelo vytetované slovo „Whelan“.

„To ta sedativa, která ti dali na cestu,“ zamumlal Whelan rychle. Měl hluboký hlas, téměř bručivý. „Trošku se ti po nich roztřesou kolena a taky si kvůli tomu asi na nic nevzpomínáš. Věř mi, už jsem to párkrát viděl. Teď si nic nepamatuješ, ale paměť se ti vrátí.“

Vero neměl čas zeptat se Whelana, kde už to viděl. Zdálo se, že obr ví o tom, co se děje, daleko víc než Vero.

Tlumené světlo zesílilo a donutilo Vera chránit si před ním oči. Uvědomil si, že je to jen slabé sluneční světlo, ale po tak dlouhé době v lodním trupu, mu připadalo silné. Oblouha byla šedá; jemné mrholení Verovi rychle promočilo vlasy. Na okamžik nastalo ticho. Lehký vánek foukal jako dech nebe. Vero se protahoval, uvolňoval si svaly na místech, kde se mu pouta zadřela až do masa, a když se mu čerstvé rány znovu otevřely, zasyčel bolestí. Zranění dostávala na olivové kůži fialovou barvu. I přes celkové vypětí se cítil silný. Za ním seděl v kráteru výsadkový člun jako obrovský černý brouk tyčící se nad lidmi, kteří stáli pod ním, zaštitěný před deštěm svými obrněnými černými krovkami.

Pak se znovu ozvala střelba.

Všichni se běželi schovat do krytu lodi. Svištění střel zcela pohltilo zvuk utíkajících nohou. Vero si připadal, jako by běžel vzduchoprázdňem. Necítil nohy, jen křeč z předcházející cesty. Jeho uši ohlušil rachot dopadajících střel. Stráže je sháněly k nízké betonové budově. Vero a Whelan se před ní zastavili, stejně jako zbytek vězňů, a protřepávali si nohy, aby do nich dostali nějakou krev.

„Whelane,“ začal Vero. Rozhlížel se kolem sebe po pestré skupině vojáků. „Ve kterém koutu pekla to sakra jsme? A co tady vůbec dělám? Znáš mě?“

Obr se podíval na tetování na Verově ruce.

„Vero, že jo? No, neznám tě, ale na další otázku sis odpověděl sám.“ Zašklebil se. „Jsme v pekle. Nemá význam ptát se, na které proklaté planetě teď jsme. Všechno, co potřebuješ vědět, je, že jsi v Čtrnáctém esinském trestném praporu. „Svaté čtrnáctky“, tak nám říkají, ale jen Císař sám ví proč. Chceš mi říct, že si nepamatuješ vůbec na nic? Nevíš ani, jak ses dostal na trestaneckou loď?“

Vero zavrtěl hlavou. Přišli k nim další dva muži. Whelan se usmál. Jeho husté vousy rozdělil úšklebek odhalující řídke zuby.

„Hej, kohopak tu máme! To jste tady vy dva vyrostli z téhle prašivé skály? Nevšiml jsem si vás, když mě tak bezohledně vzbudili ze sladkého spánku.“ Whelan se s nimi pozdravil klepnutím o klouby ruky.

„Vero,“ pokračoval Whelan stále s úsměvem, „dovol, abych ti představil párek nešpinavějších mizerů široko daleko. Tadyhleten je Oban. Je tady za napadení svého nadřízeného důstojníka, zradu druhého stupně, kacífství... No jo,“ dodal, když viděl, jak se na něj Oban mračí. „Takže obrácený kacíf - teď už je zase říp řop, jako podle katechety.“

„To máš recht,“ potvrdil Whelanova slova Oban a energicky přikývl. Měl ostře řezané rysy a zlomený nos, který se vůči jeho obličejí zdál příliš velký. Oban natáhl sevřenou pěst ve výši hrudi směrem k Verovi. Ten do ní po krátkém

zaváhání ťukl svou. Oban se usmál. Vypadal, že chce něco říct, ale Whelan ho přerušil.

„Já s Obanem jsme tady už nějaký ten pátek. Na kolika výletech už jsme takhle byli, Obane? Myslím, že na šesti, včetně tohotohle.“

Oban nasál vzduch. „Říkej raději pěti, Whelane. Šest to bude, až se dostaneme z téhle prašivé planety v celku. Děj se vůle Císařova.“

„A tohle je Creid.“ Whelan ukázal na druhého muže vysoké, rozložené postavy v obnošené vojenské uniformě, který se na Vera šklebil zpoza popálených ochranných brýlí. „Ani nevím, čím bych u tohotohle chlapíka začal. Dělal snad všechno, na co si vzpomeneš. Má za sebou už tolik výletů, že průměrný člověk by už byl dávno mrtvý. Ale vypadá to, že někteří lidé se prostě narodí na šťastné hvězdě, co, Creide?“

„Sám jsi to řekl, bratře.“ Creid si povytáhl brýle na čelo a zadíval se na Vera. V pravé oční jamce se chladně leskl neforemný bioimplantát. Creid si všiml Verova překvapení, ale nezdálo se, že by se ho to dotklo. „Během bitvy o Sonitan IV mi vystřelil oko nějaký šílený pašerák - zbloudilý výstřel,“ vysvětlil Creid. „Doktoři říkali, že můžu být šťastnej, že mi to neutrhlo celou hlavu, ale sešili mě dobře. Řekli, že je to odměna za mou odvahu,“ dodal a nostalgicky potřásl hlavou.

„Ticho!“

V davu se najednou utvořila ulička. Prodíral se jí muž, který prve mluvil. Bachratá plazmová pistole ho v chůzi tloukla do hubeného stehna.

Když se k nim otočil, dav se ztišil.

„Jsem komandér Bartok a jsem tady velicím důstojníkem. Budu vám velet.“

Důstojník byl mladý, nemohlo mu být víc než dvacet. Přes silná slova a pyšnou chůzi vypadal nezkušeně a nervózně. Byl vysoký, štíhlý, vypadal téměř chlapecky. Čisté, pískově žluté vlasy mu elegantně spadaly do vysokého čela.

Whelan zabřblal cosi o ‚zatracených zobáčích‘ a Vero přesně věděl, co si myslí.

„Oukej, bando, tohle je konec vaší cesty,“ pokračoval Bartok hlasem, který prozrazoval, že není zvyklý na zvýšený tón. „Není důležité, kde jste, ale řeknu vám, proč tady jste. Tohle předsunuté opevnění Říše je pod palbou a stále čekáme na posily. Mezitím pokládala Říše za vhodné poslat sem vás, abyste byli k užítku a zároveň uvolnili trestanecké lodě.“ Zatímco mluvil, uhodil rukou na své důstojnické insignie, jako by chtěl sám sebe přesvědčit o své autoritě před tolika muži. „Budou upřímný. Nemám rád trestanecké oddíly - jste pro mne špinavá lůza - ale nemám v této věci na vybranou. Jste tady a budete bojovat.“

Vero se rozhlédl. Bylo tu víc lidí, než dokázal spočítat. Mnozí z nich byli trestanci jako on sám, ale byli tu i říšští vojáci, oblečení do standardních šedých uniforem se symbolem purpurové rukavice na pažích. Purpurová rukavice... to Verovi nic neříkalo; neměl nejmenší tušení, na které planetě se nachází ani s kým tu má bojovat. Důstojník pokračoval.

„Poslouchejte! Náš úkol je bránit tenhle úsek. A na útek ani nepomyslete - není kam. Pokud vás chytí nepřítel, jste mrtví. A pokud vás chytím já - budete si přát, abyste mrtví byli. Sám guvernérův psyker předpověděl, že nás čeká vítězství. Je to ten nejlepší telepat široko daleko v tomto systému - nic mu neunikne, takže si nemusíme dělat starosti.“

Skupinou procházeli muži a rozdávali lasery a bojové nože. Vero převzal zbraň, které mu jeden z nich podal. Cítil v dlaních neznámé tvary. Plast a ocel laseru byly na omak zvláštní, ale když stiskl pažbu, prsty mu samy vklouzly na místo. Ukazovák polaskal spoušť. Najednou mu připadalo, že mu zbraň padne. Vero se zhoupl na patách. Nepřestal, dokud necítil, že mu zbraň padne jako ulitá. Zkontroloval něco, o čem nějak věděl, že je kalibrátor, a zapnul a vypnul pojistku. Whelan se na něho překvapeně zadíval.

„Ty už jsi to někdy držel v ruce?“

„Nevím... neřekl bych.“

„Zdá se, že víš, co a jak,“ řekl druhý muž a pokrčil rameny.

Vero si prohlížel své ruce. Cítil, jak se mu vzdouvají svaly, a když se podíval na svou pěst, viděl, jak šlachy ztvrdly a zpevněly. Prsty měl jako z oceli. Cítil, jak se v něm rozlévá vlna adrenalinu a síly. V hlavě se mu honily podivné myšlenky. Mramorové chodby, nebe plné jasných hvězd, hluboký rachot strojů. Stál nehybně a snažil se ty myšlenky polapit, ale odpluly od něj, temně jako havraní křídla.

„Dobrá, vy ubožáci, nabít a zajistit. Jdeme do akce!“ vykřikl Bartok. „Vy čtyři,“ ukázal na Whelanovu skupinku, „Jste spojaři. Pohyb, pohyb!“ Jeden z Říšské stráže podal Obanovi komunikátor a ten si jej bez okolků hodil na záda.

Whelan si zamyšleně promnul vous a podíval se na Vera. „Radši bysme měli pohnout zadkama, nebo nás za malý nadšení pošimrají kulkou do krku. Řekl bych, že ten mladej velitel umírá touhou na někom se svýzt, a pokud mu dáme záminku, slízneme to exemplárně. Tihle týpci střelí stejně rádi do vlastních jako do nepřátel. Drž se nás. Jak jsem řekl, tohle je moje šestá trestanecká výprava. Až doted jsem ve zdraví přežil, jednou mě dokonce vyznamenali za hrdinství. Drž se mě a dostaneš se z toho ve zdraví.“

Vero si tím nebyl tak jistý, ale zbraň v ruce ho uklidňovala. Vyrázil za Bartokem a spolu s ostatními mířil pomalým klusem tam, odkud se ozýval rachot bitvy.

* * *

„Rosarie, ty tupče, jsi telepat, nebo ne? Copak jsi mi sloužil věrně tak dlouho, aby se tvé schopnosti vytratily v okamžiku, když je nejvíc potřebuji? K čemu mi jsou stínové obrazy, když potřebuji fakta?“ Torlinův hlas nedokázal zastřít jeho vztek. Smetl ze svého ohromného stolu stoh papírů, až se rozlétly po všech koutech místnosti.

„Můj pane, na okamžik jsem něco zahlédl, ale bylo to hned pryč. Takle temnota mne trýzní víc, než mohu vyslovit... Na chvíli jsem znovu zahlédl havrana, pak hvězdy, mramorové sály. A teď - nic. Jsem v éteru stejně slepý jako ve tvém světě.“

„Hlupáku, Rosarie, nevidíš nic, protože mé vítězství je jisté. Nepotřebuji, abys teď zaséval pochybnosti. Jsi starý;

možná bys měl předpovědi ohledně války přenechat mně. Jdeme."
„Pane, zapřísahám vás..."

Když Verova jednotka došla na místo, zjistili, že se ocitli přímo uprostřed běsnící bitevní vřavy. Stovky mužů se tísnilly v narychlo zbudovaném betonovém opevnění, v bunkrech a všude kolem. Tam, kde byly okrajové části města týdny ostřelovány, viděl Vero jen hromady sutin. Vzduch praskal laserovými paprsky a chvěl se burácením těžkých zbraní. Zvuky bitvy trhaly Verovi uši. Cítil se ale silný.

Poprvé spatřil přibližujícího se nepřítele. Pokud to byl schopen posoudit, připadalo mu, že to jsou lidé jako on, a podle škod na vlastní straně hradeb soudil, že jsou dobře vyzbrojeni. Zatímco se rozmísťovali na pozice, muže stojícího vedle Obana smetla palba automatického děla. V jednu chvíli muž střelil na nějaký neviditelný cíl, pak se ozval rachot a v příštím okamžiku všechny okolo skropila sprška masa. Vero si tu spoušť utřel z obličeje. Ochutnal kovovou příchut' krve. Následoval Whelanova příkladu a přikrčil se za zdí opatřenou střílnami. Dva muži začali přes trosky střílet.

Všude po téhle krajině ze zlého snu viděl Vero rozseřené stovky těl, roztrhaných a polámaných, s končetinami odříznutými od těla silnými laserovými paprsky nebo odtrženými neutuchající dělostřeleckou palbou. Pod každou další dopadlou střelou se otřásla zem. Vypadalo to, jako by těla na zemi tancovala, jejich paže a nohy se zmlátily v rytmu vybuchujících střel.

Kameny před Verem se otřásly. Náhle před sebou Vero uviděl ruce v rukavicích. Než stačil cokoliv udělat, nejmohutnější muž, jakého kdy viděl, se přehoupnul přes hradbu. Od hlavy k patě byl oblečen do ošuntělé, matné bitevní zbroje. Obrovskou rotosekerou se rozmáchl po nechráněné Verově hlavě. Vero slyšel nervydrásající svištění zubů, kráječících vzduch stále blíž, a reagoval čistě instinktivně. Uskočil dozadu a do strany a uvolnil si tak před útočником prostor. Sekera Verovu hlavu minula, ale vířící čepel roztržila hlavě jeho laseru. Žhavé kovové střepiny se rozlétly do všech směrů. Jedna zasáhla Vera do čela. Oči mu zalila krev. Oslepený Vero upustil nepoužitelnou zbraň a vytáhl z boty nůž. Přikrčil se a snažil se udržet rovnováhu. Odněkud jakoby mimo své tělo sám sebe pozoroval se směsicí obdivu a úzkosti.

Zkoncentroval se, sehnul se pod dalším úderem a skočil po protivníkovi, dovnitř oblouku opsaného jeho sekerou. Ucítil zatuchlý pot a krev a bleskově zarazil protivníkovi nůž do hrudi. Vší silou zatlačil, až mu prořízl svalstvo a prolomil žebra.

Jak se ledově chladná čepel bořila hlouběji a hlouběji do nepřítelova těla, pocítil Vero, že se ho zmocňuje zvláštní pocit, divoká, surová nálada. Když nožem pootočil, cítil, jak trhá jemnou tkáň. Pak zvedl koleno a odrazil se od padajícího těla dozadu. Zároveň z něho vyškubl nůž. Muž zalapal po dechu a na zemi před Verem dokonal. Jeho šílené oči se zakalily a z hrudi mu vytryskla krev.

Vero ucouvl. Zaplavila ho vlna pocitů. Nevzpomínal si, že by se kdy učil používat nůž k boji, a přesto se v něm probudil nějaký instinkt okamžitě, jak na něj ten šílený muž zaútočil, takže byl schopen nůž vytáhnout z boty, otočit v ruce a zasadit protivníkovi osudnou ránu do hrudi dříve, než si vůbec uvědomil, co dělá.

Otevřel ústa a vyrazil ze sebe hrdelní výkřik vítězství. Najednou jako blesk z čistého nebe se ve Verově mysli vynořila vzpomínka. Zoufale se snažil si ji podržet v hlavě, ale vyklouzla mu jako úhoř a odplula pryč z dosahu vědomí. Nebyl z ní o nic moudřejší, ale na okamžik svým vnitřním zrakem spatřil obraz hvězd zářících za obrovským skleněným oknem, zaslechl dusot bot na leštěném kameni a ucítil pach... pach něčeho, čím si nebyl zrovna jist. Pak vzpomínka zmizela.

Vycítil, že se nalevo od něj něco hýbe, a prudce se otočil tím směrem; přitom zvedl ze země sekeru patřící mrtvému útočníkovi. Voják s nožem mezi zlamanými zuby přelézal hradbu. Jednou rukou se držel betonové zdi, v druhé měl připravenou pistoli. Muž byl zjizvený a vlasy na celé hlavě měl spletené do chomáčů. Po dobu kratší jednoho úderu srdce na sebe hleděli... pak Vero stiskl páčku na toporu své zbraně a ta ožila. Nadechl se a vzápětí se ozval ohlušující řev útočníka, který měl zle potřhanou ruku v rameni. Voják s heknutím spadl do bláta.

Jako by to byl smluvený signál, náhle se přes hradbu přelily desítky válečníků. Vero šokované odskočil a rozhlížel se po svých družích. Viděl, jak Whelan páli ostošest z pistole a Oban s Creidem hází tříštivé granáty, které v úkrytu za hradbou odjížděly mladý velitel. Tvořili dohromady lidský řetěz zkázy a smrti.

A pak už Vero bojoval o holý život, zavalen vlnou útočníků, sevřen hromadou mrtvých těl. Na okamžik ztratil své druhy z dohledu. Rozpřáhl se sekerou, zprudka ťal po nejbližším protivníkovi a rozsekl mu lebku vedví. Mrtvému strážnému sebral laser, bleskově zkontroloval zásobník energie a pak si kolem sebe uvolnil prostor k nadechnutí. Prodral se k Whelanovi, popadl ho za rameno a zařval, aby překonal hluk boje.

„Kde je Bartok?"

„Pryč!" donesla se k němu bručivá odpověď.

„Mrtvý?"

„Ani ve snu. Zdrhl!" Whelan byl bledý a zdálo se, že došel k závěru, že jeho šestá výprava bude poslední.

Vero zkoumal situaci. „Padáme odsud!" křikl na ostatní.

Všichni se na něho najednou podívali a Vero znejistěl; vůbec netušil, odkud se v jeho hlase vzal ten velitelský tón. Muži začali ustupovat a přitom se kryli za troskami zdi. Nad hlavami jim směrem k městu létaly nepřátelské dělostřelecké granáty. Strašidelný svist pronikal až do morku kostí. Vero hodil svůj poslední granát a popadl Creida za rameno.

„Pojď!" zařval a táhl ho pryč. „Padáme odsud, pojď za mnou."

Poslechli jej. Najednou se ocitli uprostřed prchajících stráží, které se snažily dostat pod krycí palbu z budov. Temnotu za nimi řezaly žhnoucí laserové paprsky. Vero ztratil Creida z dohledu. Asi se ztratil někde ve zmatku všeobecného útupu. Tíse se modlil, aby Creid vyvázl živý.

Vedle se ozval rachot a Obanovi podjely nohy. Klopýtl.

„Whelane, pomoz mi!" vykřikl Vero. Klouzal po krvi nasáklé zemi. Mohutnější muž vzal Obana za paže a pomáhal

Verovi odtáhnout ho k nejbližším ruinám. Možná jsou už teď všichni mrtví, nezbude nikdo, kdo by je pohřbil, až tohle peklo skončí, ale Oban byl jejich druh ve zbraní; a navíc měl u sebe komunikátor a pokud mají mít alespoň šanci vyvážnout odtud živí, musí udržet spojení s velitelstvím. Skrz vypálený vchod se dostali do nějakého skladiště. Ze stropu odkapával smrtící déšť roztaveného plastu. Vero s Whelanem položili Obana na zem a opřeli ho o zeď; těžce oddychovali vyčerpáním a strachem.

Vero si prohrábl rukou vlasy. Whelan klečel u Obana a snažil se ho prohlédnout. Když znovu vstal, měl ruce od krve a ve vousaté tváři starostlivý výraz.

„Tak jak je na tom?“ zeptal se Vero opatrně.

„Ještě žije, ale řekl bych, že už dlouho nevydrží. Má potřhané obě nohy a krev mu uniká příliš rychle, než abych ji dokázal zastavit. Překvapuje mě, že to vydržel až sem.“ Whelan se očima plnýma hrůzy rozhlédl kolem. „A co bude sakra teď?“

Vero potřásl hlavou. Zdvihl Obanův komunikátor, ale levný sériový přístroj byl rozbitý - celá skříňka byla roztržená a otlučená od výbuchu. Znechuceně komunikátor odhodil a unaveně dosedl na kus betonové desky mezi sutí. V uších mu stále duněla střelba. Protřel si bolavé oči, které ho pálily od kyselého dýmu. V sutinách ležela zpola zasypaná láhev s vodou. Bezpochyby ji tu nechal některý z utíkajících vojáků. Vero opatrně přičichl k jejímu obsahu a pak si poloslanou vodu prohlédl. Snažil se vybavit si vzpomínku, která se mu vynořila, když zabil prvního vojáka, ale byla nenávratně pryč. Zaklel. Od té doby, co přišel na tuhle planetu, mu paměť fungovala, ale předtím - nic. Zavřel oči a zkusil probrat si pozpátku všechny události až do příletu. Snažil se najít nějakou stopu, zjistit kdo je a co tu dělá.

Před očima mu vyvstal jeden okamžik: pásové vozidlo, které se k nim přibližuje. Je to přítel, nebo nepřítel? Nebyl si jist, obraz byl nejasný. Cítil, že vysvětlení je blízko, ale neustále mu unikalo.

„Co se děje?“ zeptal se Whelan. Vypadal ustaraně. „Slyšíš něco? Co se děje?“

Oban v koutě místnosti zasténal. Z úst a nosu se mu řinula krev, ale Vero si toho nevšímal. Slyšel krákání havrana. Před očima mu vyvstal obličej: prošeďovělé vlasy, arogantní, aristokratické oči, jakási uniforma, medaile. Vzpomněl si, jak se mu síly po přistání rychle vracely i přes slabost, kterou cítil na lodi. Vzpomněl si, jak rychle ovládl zbraň, na instinktivní boj tam na zdi. Vzpomněl si, jak mu ztwardly šlachy, když zaťal prsty. A pak, nic. V mysli měl najednou prázdno, viděl pobořenou budovu, ve které se skrývali, a Whelana klečícího u Obana.

„Whelane,“ řekl silným hlasem. „Něco se se mnou děje.“

„Lorde guvernére, situace začíná být příliš nebezpečná. Na okamžik jsem něco skoro zahlédl, ale teď pro naši strategii nevidím jiný výsledek než porážku. Musíme co nejrychleji uprchnout.“

„Ale povstalci už jsou tak blízko, jak můžeme selhat? Všechno jde přesně podle plánu. Co se může pokazit?“

„Můj pane, i v psychické temnotě jsem obvykle schopen něco zahlédnout, alespoň nezřetelný záchvěv budoucnosti. Ale tady nevidím nic.“ Rosariův hlas se třásl námahou. „Zdá se, že moje schopnosti nestačí na zahlédnutí nebezpečí, která nás čekají, ale právě to je důvod, proč si dělám starosti. Ještě nikdy nebyl můj vnitřní zrak takhle bezmocný. Na okrajích mých vizí se potulují mnohé budoucnosti, ale je tam mrak, jako inkoust rozpuštěný ve vodě, a ten všechno zakrývá a mate mne. Kdybych mohl předpovědět náš osud, dokázal bych alespoň najít způsob, jak se z toho tady dostat. Ale nevidím nic.“

„Pak tedy odejdeme do krytu. Tam budeme ve větším bezpečí. Možná to byla ode mne hloupost, vracet se zpět do města, ale chtěl jsem tu být a vidět město padnout.“

Rosarius nad pánovou egocentričností jen potřásl hlavou. Guvernér stiskl tlačítko na stole a začal mluvit do komunikátoru.

„Seržante, připravte se na přepravu guvernérovy osoby. Budeme tam za několik minut.“ Když už vyrazili k odchodu, Rosaria nikoliv poprvé napadla svatokrádežná myšlenka, zda jeho jmenování do funkce Torlinova osobního rádce nebyla spíš smůla.

Prošli zdobenými dvojími dveřmi. Nechali je za sebou otevřené a sešli dolů po velkém schodišti, protože výtahu nedůvěřovali. Světla blikala, jak se generátor snažil vyrovnat s požadavky, které na něj kladly silové štíty chránící guvernérovu rezidenci.

Před palácem už čekal guvernérův osobní bitevní tank třídy Leman Russ. Vycházel z něj černý kouř, který nutil Rosaria ke kašli. Torlin se modlil, aby se neschopnost jeho vlády nedotkla jeho osobní dopravy a aby mechanici přidělali na boky přídavné pancéřování, jak jim přikázal. Jeho osobní stráž, věrní vojáci, které si sám vybral, se vyrovnali do řady, jakmile se objevil, a čekali na rozkaz. Guvernér stroze kývl a nedbale zasalutoval. Zatímco Rosarius s Torlinem šplhali do vozidla a zapínali si bezpečnostní pásy, naskládali se vojáci osobní strážě do dvou obrněnců třídy Nosorožec. Řidič za nimi zavřel poklop. Rosariovi to připadalo, jako když zaklapne víko od rakve.

Řidič nastartoval. Trhaně poskočili kupředu a škubnutí málem utrhlo Torlinovi hlavu z ramen. „Proboha,“ zavrčel, „dávaj trochu pozor, chci se odsud dostat živý.“

Russ s doprovodem dvou Nosorožců pomalu projížděl hořícím městem. Museli často zpomalovat, aby se vyhnuli pobořeným budovám a děravým silnicím. Všechno se koupalo v přízračné záři světelných kuželů magnesiových reflektorů, ale rachocení drobných ručních zbraní už pomalu utichalo. Guvernér uvažoval, jestli je to dobré nebo špatné znamení. I přes filtry ve vozidle cítil kouř z hořících budov, puch rozežiraných a hořících plastů i zápach zuhelnatělého masa z vítězných povstaleckých hranic. Město bylo zpustošené, jeho obyvatelé dávno utekli. Torlin jedním uchem poslouchal zvuky vycházející z komunikátoru a zamyšleně si hryzal nehty. Rosarius seděl zabořený do křesla; zdálo se, že se ve své róbě ztrácí.

„Běs jedna, zachytili jsme ostřelovače na bodu dva nula nula. Přepínám.“

„Běs dva, vidím je.“

Zaslechli t'ukání kulek odrážených pancířem transportéru a rachotivou odpověď bolteru.

„Ostřelovači zneškodnění.“

„Běs základně, jsme na cestě. Předpokládaný čas příjezdu třináct minut. Přepínám.“

„Přijímám, čekáme na váš příjezd. Informujte nás o průběhu cesty. Přepínám a končím.“

Rosarius najednou s očima rozšířenými hrůzou prudce vyskočil. „Pane!“ vykřikl, „vidím oheň padající z oblohy!“

Ozval se komunikátor z vedoucího Nosorožce: „Blíží se, blíží—“

Zbytek zprávy přehlušila exploze.

* * *

Troskami budovy, kde se ukrýval Vero s Whelanem, otřásl výbuch, který ze stropu vyrval kusy omítky a zdíva. Vero se s hlavou u země připlazil k pobořenému oknu; bál se ostřelovačů. Opatrně se rozhlédl po rozbořené ulici a spatřil kouřící vrak obrněného vozidla. Z motorů šlehal plameny. Na protější straně bylo stejné vozidlo úplně zasypáno sutí z budovy, kterou zasáhla raketa. Mezi nimi ležel na boku bitevní tank. Horní kola se ještě pohybovala, ale pásy měl potrháné. Hlaveň laserového děla visela dolů, nepoužitelná, roztržená. Tu už nikdo nespraví. Podvozek jiskřil, z puklého pancíře vytékala olejnatá tekutina.

Tekutina si pomalu razila cestu k podvozku a Vero věděl, že ať už je uvnitř kdokoliv, zbývá mu několik okamžiků, než celý tank zachvátí plameny.

Vero zjistil, že křičí na překvapeného Whelana: „Kryj mě!“ a v příštím okamžiku se vyhoupl ven z okna. Přeběhl nechráněnou plochu a za patami mu střelba ostřelovačů na střeše protějšího bloku vytrhávala za země kusy zeminy a kamení, zatímco nad hlavou mu hvízdala krycí střelba Whelana.

Skočil do stopy pásu a využil své setrvačnosti, aby se dostal do krytu za tank. Pak se zapřel nohama o rozmoklou zem a vytáhl nůž. Zapáchal čepelí v puklině mezi horním pancířem tanku a poklopem. Nalehl na nůž a modlil se, aby se čepel nezlomila, ale adamantiový nůž držel pevně. Kov zaskřípal a poklop odskočil. Zevnitř se do nočního vzduchu vyvalil oblak horkého kouře. Vero zamžikal očima plným dýmu a nahlédl dovnitř.

Na řízení visel nehybný řidič, kterému už na první pohled nebylo pomoci: v hrudi měl zaraženou vzpěru z rámu. Střelec tiše nařikal, ale krev, která se mu bublavě valila z hrdla, byla jasně červená, tepenná; nezbývalo mu více než několik minut života.

Vzadu v temnotě zahlédl postavu, přitisknutou kusem pancíře k podlaze. Podíval se pozorněji. Šedé vlasy, aristokratické oči, medaile na hrudi. Toho muže už jednou viděl.

Najednou mu v hlavě vybuchla exploze vzpomínek jako výbuch dohasínajícího jádra hvězdy, hroutící se vlastní vahou.

Seděl na márách v sále z leštěného mramoru. Před ním stál černě oděný muž a četl z knihy vázané v kůži. Kolem jemně broukaly stroje. Z temně zelených displejů mrkaly podivné obrazce. Slyšel jemné šelestění lehké kožené obuvi klouzající po mramoru. V postranních uličkách se kolem pradávných strojů tiše pohybovali technokněží, nastavovali a odečítali hodnoty, odříkávali modlitby.

Hukot zesílil. Na ramenou mu jemně spočinuly něčí ruce a přitiskly ho zpátky na hřejivou, měkce vyčalouněnou lavici. Nad ním svítila velká obrazovka. Spatřil na ní obličej muže oděného v róbě. Byl starý, ale tvář měl bez vrásek. Muž mluvil, chladně a odměřeně, ale jeho hlas jakoby obcházel uši a pronikal Verovi přímo do mozku.

„Averie, callidský zabijáku, uvolni se. Na nic nemysli a uvolni se.“

Pak mu dopodrobna vysvětlili, co se s ním děje. „Ve skutečnosti je to zcela prosté. Lidská mysl je rozdělena na dvě části. První část obsahuje paměť, osobnost, tvé specifické myšlenky. A druhá část ovládá tvé každodenní funkce, znalost zbraní, umění infiltrace, znalost jedů, vše, co ti umožňuje pracovat jako zabiják, stejně jako tvé instinkty, bojový i letecký výcvik, tvoje úžasné schopnosti přežít. Teď ti dočasně vymažeme první část, a tak dosáhneme toho, že projdeš psychickými prověrkami, za kterými se ten paranoidní guvernér Torlin schovává. Nebudeš mít ponětí, kdo jsi ani jaké je tvé poslání, takže jeho psyker nepocítí žádné varování, dokud nebude pozdě. Protože se jmenuješ Averius, má tvá mise kódové jméno Vero.“

Na hlavu se mu nasunula helma a zakryla mu oči. Viděl obličej, bojové scény, masakr, běsnění zbraní. Pak spatřil obličej rámovaný šedými vlasy, oči svítící ctižádostí a téměř hmatatelnou touhu po moci. Jeho cíl: guvernér Torlin. Obrazy z jeho vlastního života, minulé smrti, urputné boje se pozpátku odvíjely před očima a pak už byla jen temnota.

První věc, na kterou si pamatoval, byla kovová kometa, ve které padal k zemi s rukama pevně připoutanými. Teď si ale vzpomněl na vše. Byl Averius, zabiják z Callidu – a jeho kořist stála před ním.

Vedle guvernéra byl na pohled vyděšený, černě oděný muž. Díval se na něj a tiše si něco šeptal. Averius se k němu naklonil, aby lépe slyšel.

„Ty... ty jsi havran...“ zaskřehotal psyker. „Jak to, že jsem tě neviděl? Jak to, že jsem nemohl přechíst tvou mysl? Jak to, že jsem nebyl schopen předpovědět tvůj příchod?“

Z nosu mu vytryskla krev, jeho dech byl přerývaný. Zabiják pozvedl pěst.

„Zmlkni, psykere,“ zavrčel a jediným úderem zarazil všechny další otázky.

Pak Averius pohlédl na Torlina. Guvernér nařikal pod drtivou vahou pancíře, který ho tlačil k zemi a zadíral se mu do masa. Averius vytáhl guvernéra z tanku a dotáhl ho do budovy. Náhle pocítil závan tepla: palivo se dostalo až k jednomu z jiskřících obvodů a vzňalo se. Tank explodoval jako balon roztaveného kovu a plasu.

Whelan na Vera čekal vzadu v troskách budovy a z úkrytu za pobořeným oknem ho kryl palbou.

„Vero, kdo je to?“ zeptal se, když zabiják vběhl zpátky do nejistého úkrytu a hodil svou kořist tvrdě na zem. Když se nedočkal odpovědi, natáhl se a otočil Averia tváří k sobě.

„Kdo je to?“ zeptal se znovu, ale zabiják na něho jen nepřítomně pohlédl. Všechny předchozí pocity přátelství a sounáležitosti byly z jeho mysli vymazány poznáním svého úkolu.

„Stojíš mi v cestě,“ řekl prostě. Téměř líně švihl rukou, Whelan odletěl přes celou místnost a dopadl v bezvědomí na zem. Zabiják netečně hleděl na Whelanovo nehybné tělo. Muž v bezvědomí měl ve tváři výraz překvapení. Vtom se zabijákovy prsty roztráslly bolestí a on na ně polekaně vytřeštil oči. Bolest teď cloumala celým jeho tělem a Averius ucítil v žilách polymorfin. Zmítaly jím křeče a celé tělo se mu kroutilo, jako by se snažilo svléknout z kůže. Cítil, jak roste a bobtná. Zpod nehtů mu vyjely jemně broušené ocelové jehly, ostré jako břitva a plněné jedem. Konečně byl úplný: nástroj jeho řemesla, havraní spár, byl ukryt, dokud Averius nenajde svoji kořist.

Guvernér začal přicházet k sobě. Nařikal. Zabiják sebral ze země láhev, která tam v sutinách ležela, podržel muži hlavu a nalil mu do úst hlt vody. Chtěl, aby jeho oběť byla schopna odpovídat.

„Můj pane,“ začal zabiják jako vždy. „Přišel jsem na spěšnou objednávku Officia assassinora.“

Guvernér se probрал k úplnému vědomí. Jeho oči se zaostřily a pak se hrůzou rozšířily. „Havran,“ vřískl. Jeho hlas zněl divoce, šíleně.

Averius mu vyťal lehký políček.

„Vzbudte se. Soustředte se. Přišel jsem vám udělit Císařské rozzhřešení.“

„Co tím myslíte? Nic jsem neudělal. Nepotřebuji vaše rozzhřešení,“ vybuchl Torlin.

Zabiják ho ignoroval. „Přišel jsem na tuto planetu, abych přinesl právo. Pozorovali jsme vás. Myslel jste si, že vás ten váš patolizalský telepat dokáže uchránit před právem. Znal vaše myšlenky a jeho znalosti zářily jako maják přímo k Adeptu astra thelepatica. Copak jste si myslel, že taková zrada může zůstat skryta?“

Guvernér začal propadat panice. Zabiják si všiml, že na Torlinově popelavém čele vyráží pot. Věděl, že je mrtvý muž. Ale zpověď mu mohla přinést alespoň čistou smrt. Rozzhřešení přijde rychle. Zabiják přitiskl prsty na guvernérovy spánky a soustředil své myšlenky.

„Myslel jste si, že můžete povzbudit rebely, umožnit jim, aby zničili Císařské síly zde na vašem malém světě.“ Averius stěží zakryl pohrdání. „A až by zvítězili, myslel jste si, že se dostanete do jejich čela. Toužil jste táhnout s armádou přes galaxii a vytvořit vlastní říši.“

Guvernér zíral do zabijákových očí. Spalovala ho vlastní zrada. Jeho představivost jej odnesla daleko do hlubokého vesmíru. Torlinovu mysl ovládl jediný neotřesitelný obraz: jeho Císaře a věčného pána, usazeného na Věčném trůnu terranském. Srdce jej bolelo, když ho zabiják nutil postavit se čelem k vlastní zradě.

„Ale proč byste vlastně neměl být zničen společně s celým vašim povstáním?“ Averius přitlačil. „Smrt je ta jednodušší část. Zemřít může kdokoli - každý den nespočetné množství lidí zemře na nespočetném množství světů. Jako lidská bytost jste méně než nic. Mohli jsme zahájit útok, bombardovat váš palác z vesmíru, zničit vás v jediném okamžiku. Mohl jste zemřít a ani byste se nedozvěděl proč. Ale ani jako kacír neuniknete naší pozornosti. A každý kacír, který zemře bez pokání, je neúspěchem naší víry. Přišel jsem, abych přijal vaše pokání.“

Torlin v zabijákových očích spatřil obraz Císaře, natahujícího k němu ruku. Ruka se zvětšovala a zvětšovala, až se zdálo, že ho pohltí. Jak se díval, ruka se měnila, proměnila se ve spár, havraní spár, a pak padla do prachu.

„Nejvážněji jste hřešil proti Císaři a já jsem zde jako jeho soudce a popravčí. Zemřete, ale předtím se musíte kát ze svých činů.“

Guvernér se rozvzlykal, z tváří mu kanuly velké slzy.

„Lituji, lituji,“ nařikal pořád dokola. Nakonec jeho hlas přešel do šepotu. „Odpusťte mi.“

Zabiják uvolnil prsty. Ucítil, že se ostré jehly plní jedem ze zásobníku v zápěstí. Podíval se na zbabělého guvernéra.

„Torline, Říšský guvernér Tademova světa, zhřešil jste proti Císaři. Přijímám vaše pokání a uděluji vám Císařovu milost.“

Jednou rukou stále držel guvernérovu hlavu. Jehly projely skrz měkkou tkáň očních bulv, propíchly nervy a tkáň za nimi a vpravily do mužova mozku smrtící jed. Po chvíli ruka, která ho držela nahoře, povolila a guvernér Torlin padl mrtev na podlahu.

Dostalo se mu rozzhřešení.

Zabiják se udeřil přes trestanecké tetování. Písmena se hladce proměnila na posvátné runy. Věděl, že pošlou éterem zprávu do callidského chrámu. Daleko ve vesmíru se připravovaly říšské posily, které čekaly, až bude klíčová mise ukončena, aby vyrazily do akce. Bílé jizvy z Hvězdné péčoty začnou s výsádkem na planetu. Jeho mise byla u konce. Mohl se vrátit zpátky.

Přitlačil palec na guvernérovo čelo a aktivoval bioimplantát ukrytý v ruce. Pocítil krátký závan tepla, jako by přešel rukou nad svíčkou.

Když palec oddálil, v bílé kůži mužovy hlavy zůstala vypálená značka. Stylizovaný obrázek ptáka.

Havrana.

CÍSAŘOVY DĚTI

Barrington J. Bayley

Vzduch se tetelil drsnými výkřiky a skřípotem namáhaného rozžhaveného kovu. Do lodi bily mocné laserové výboje, přehřívaly vzduch, který muži dýchali, zapalovaly vše, co se může vznítit, a do chodeb vysílaly vybuchující ohnivé koule.

Říšský voják Floscan Hartoum se prodíral zástupem strkajících se zpanikařených mužů. Před chvílí dostali muži

Devátého aureliánského pluku rozkaz dostavit se okamžitě do zbrojnice pro lasery a rotomeče pro případ, že by se nepříteli podařilo teleportovat na palubu. Teď už ale do zbrojnice nikdy nedoběhnou. Ochromená transportní loď Císařova pomsta se nacházela ve stavu naprostého chaosu. Najednou výkřiky hrůzy v davu zesílily. Dole v chodbě se objevila zářící rudá hmota, která se valila směrem k nim.

Floscan se stejně jako ostatní otočil a utíkal. Předtím byl na konci zástupu; teď se nacházel v jeho čele a ostatní na něho tlačili zezadu. Upadl, ale podařilo se mu znovu se postavit na nohy. Za sebou uslyšel žuchnutí zátarasu automatického bezpečnostního systému.

Najednou si uvědomil, že je v této části chodby sám. Byl jediný, komu se podařilo pod uzávěrem protáhnout. Všichni ostatní byli v pasti na druhé straně přepážky. Floscan zavrával a opřel se o zed'. Pak uslyšel zaburácení, jak ohnivá koule narazila na ocelovou přepážku, a vzápětí se ozval bolestný křik jeho zaživa upalovaných druhů. Floscan si přitiskl dlaně na uši, aby je neslyšel.

Císařova pomsta byla stará loď, celá staletí. Vojín Hartoum pevně věřil, že ji svaté rituály, dennodenně sloužené kněžími, udrží pohromadě. Starali se o ni s mravenčí pílí. Kovová žebrovní klenuté chodby se jen leskla. Ve stěnách byly generacemi mechaniků a kněží vyryté ikony a ochranné runy. Floscan byl teď ale ke všemu slepý. Za ním pomalu utíchal smrtelný chropot a výkřiky jeho druhů. Klopýtavě přešel k oválnému, mosazí kovanému okénku, a slepě zíral do prázdna.

Hleděl na hvězdami posetou temnotu vesmíru. Kdesi v bezměrné vzdálenosti spatřil obrysy útočících lodí. I na takovou vzdálenost to byl neobyčejný pohled. Pestrá směsice Chaosem poskvřených, zchátralých lodí, které vypadaly, jako by byly nahrubo svařeny z několika vraků. Nyní se zaměřily na flotilu přepravních lodí, neohrabaných barkas, jen velmi lehce vyzbrojených. Výsledkem byl naprostý masakr. To, jak lodě vypadaly, naznačovalo, že jejich posádku tvoří orci. Ti lodě nestaví, používají cokoliv, co uloupí ostatním rasám nebo co někde najdou. Jak se teď asi museli radovat a jásat nad tím, že jim osud přivedl do cesty nic netušící jednotky Říšského námořnictva!

Do Floscanova výhledu vplul bitevní křižník Slavný spasitel, který flotilu doprovázel, barokně bachratá loď opatřená věžičkami s chrlíči a zbraňovými věžemi, které teď chrlily plazmu v pokusu o obranu konvoje. Orci však měli na své straně drtivou palebnou převahu a moment překvapení. Rychle obklíčili bitevní křižník pultuctem svých lodí a jejich zbraně jej teď trhaly na kusy vířivě odlétávající do vesmíru.

Od jedné z dalších orčích lodí se oddělil tenký svazek světla, následovaný vibrující vlnou, která se s burácením prohnala vnitřnostmi Císařovy pomsty. Chodba se zkroutila v ohlušující kakofonii zvuků. Loď, zasažená plazmovým torpédem, se rozpadala.

„OPUSŤTE LOĎ! OPUSŤTE LOĎ!“

Ze starověkých reproduktorů se skřipavě nesl rozkaz. Vojín Hartoum však na něj nečekal. Tou dobou už uháněl k nejbližším záchranným člunům. Cestou přeskakoval nově vzniklé překážky a trhliny v podlaze.

„Ruším ten rozkaz, vojíne! Bojuj s hanebným nepřítelem až do konce!“

Floscan se zastavil a narovnal se do pozoru. V zákrutu chodby před sebou uviděl hrozivou postavu v černém, s tmavým pláštěm a hranatými vycpávkami na ramenou. Byl to komisař Leminkanen. Jeho zachmuřený výraz ve tváři pod špičatou kápí nebyl pro Floscana ničím novým. Takhle se tvářil vždycky, zvláště při ohnivých, fanatických kázáních na podporu morálky. Floscan se jich musel zúčastnit mnohokrát.

Rozkaz opustit loď byl vydán kapitánem. Floscan netušil, kdo v takovéto situaci má vyšší hodnost, jestli kapitán nebo komisař, ale pochopil, že pokud neuposlechne komisaře, velmi pravděpodobně bude za minutu mrtev. Podvědomě se pohnul směrem k nejbližšímu doku.

„Nebudeš prchat před tváří nepřítele, vojíne. Kde máš zbraň?“

Slova zanikla ve skřipotu trhaného kovu, pak začal syčet vzduch unikající prasklinou ve skořepině lodí. V ruce komisaře Leminkanena se najednou objevil laser. Floscan na nic nečekal a rozběhl se k záchranným člunům. Smrtonosný paprsek mu zasyčel kolem ucha. Když mačkal runami označené tlačítko, které dok hermeticky uzavřelo, ruka se mu třásla. Zatáhl za páku, aby se katapultoval.

Člun se odpoutal od rozpadající se transportní lodí a její trosky mu zabubnovaly do obšívky. Prudké zrychlení vyhnalo Floscanovi krev z mozku a pak ho obestřela temnota.

Když se probрал, vyděsilo jej ticho, které uvnitř stísněných prostor člunu panovalo; i Floscanův dech zněl v tom tichu nepřírozně hlasitě. Posunul se k okénku a vyhlédl ven.

Jediné, co viděl, byly všude rozesté trosky, na kterých se mihotaly odlesky hvězd.

Flotila byla zničena a Devátý aureliánský pluk s ní. Po orčích lodích nebylo nikde ani stopy. Hartoum se svalil na lehátko, neschopen snášet ten zničující pohled.

Aurelia, místo, kde Floscan vyrostl, byla zemědělská planeta. Přidal se k nově vznikajícímu Aureliánskému pluku Říšské armády dobrovolně. Toužil po dobrodružství. Teď, když jedno prožíval, přál si žít zase na své tiché, klidné farmě. Jistěže pevně věřil v Císaře, ale teď to vypadalo, že je i mimo jeho dosah. Byl sám, ztracený ve vesmíru, záchrana byla nemožná. Námořnictvo ani neví, kde se flotila z warpu vynořila. Člun ho udrží naživu několik dní, ale pak...

Snad bylo přece jen lepší zemřít po boku přátel.

Přepadla ho beznaděj, hanba z útěku. Floscan zabořil tvář do dlaní a chvíli vzlykal. Pak se přinutil soustředit se. Jsem císařský voják, říkal sám sobě. Císař od něj očekává, že si zachová odvahu i přes všechna nebezpečí, ať se stane cokoliv. Zatvrdil se a čekal na smrt s chladnou hlavou. Nakonec ho zvláštní pocit zvědavosti přiměl, aby se otočil k průzoru. Něco ho nutilo podívat se znovu na vesmírnou prázdnotu, která se měla stát jeho hrobem. Když to udělal, zalapal po dechu a brada mu klesla na prsa.

Pod sebou spatřil planetu.

Srdce Floscana Hartouma divoce bušilo, hlavou mu splašeně poletovaly myšlenky. Může tam být jedovatá atmosféra; kdo ví, jaké hrůzy se na ní mohou skrývat. Nebylo ovšem vyloučeno, že by tu mohl přežít, i když bude muset o život bojovat. Planeta mu připadala nádherná, pokrytá oslnivě modrými oceány a zářivě bílými mraky.

Člun už klidně může padat k povrchu nebo být na oběžné dráze, ale pravděpodobněji letí směrem, který jej brzy dostane z dosahu zářícího světa. Floscan musí jednat rychle. Prohlédl si jednoduchý ovládací panel. Nouzové čluny byly vyráběny levně, v obrovských sériích a označení primitivní by v jejich případě nejspíš byl silný eufemismus. Floscan se v jejich řízení zacvičoval méně než dvacet minut a teď si stěží pamatoval, co a jak má dělat. Naštěstí to nebyla žádná věda. Nebyly tu žádné piktogramy ani svítící runy, které zdobí dokonalejší zařízení. Místo toho byla na ovládacím pultu krátká modlitba k Císaři.

Fotens Terribilitas, adjuva me in extremis! Mocný Terribilitasi, pomoz mi v mé nepříjemné situaci!"" Horlivě mumlal modlitbu a chytil řídicí páku. Setrvačnick zavrněl a začal člun otáčet tupým nosem k zářícímu světu. Z malého pulzního motoru operujícího s minimem paliva krátce vytryskly plameny. Floscan mířil do atmosféry planety.

Přestože to byla jeho jediná možnost, jak vyhlédnout ven, Floscan okénko zakryl, jakmile se ozvala první rána. Nebyl si jist, zda sklo vydrží žár, který vznikl třením o atmosféru.

Raketovému motoru brzy došlo palivo a ztlchl. Obecně se předpokládalo, že nouzové čluny jsou schopny přistání na planetě, ale stejně jako vše ostatní i toto opatření bylo přinejlepším jen na oko. Možnost úniku nepatřila na žebříčku Říšského námořnictva mezi nejvyšší priority. Floscan začínal mít pocit, že je něco v nepořádku. Ležel připoutaný v deceleračním lehátku a člun se s ním divoce točil, poskakoval nahoru a dolů a škubal sebou ze strany na stranu. Brzy začala stoupat teplota. Floscan si začal přát, aby býval vypnul motor dříve. Narazil do atmosféry příliš rychle. Předpokládalo se, že vnější vrstva člunu teplo absorbuje a pak po částech vyzáří zpět, ale nikdo nevěděl, jak je tato vrstva silná. Pokud nevydrží, usmaží se tu zaživa. Pak se rychlost pádu zvětšila natolik, že Floscan znovu ztratil vědomí.

Když se o nějakou dobu později probрал, nic se nehýbalo. Obličej mu ovíval vítr. Z dálky slyšel cvrkání nějakého neznámého hmyzu.

Přistál.

Decelerační lehátko se vytrhlo ze závěsů a Floscan narazil hlavou do řídicího pultu. Strhal ze sebe pásy a opatrně se dotkl bolavé tváře. Krvácel. Mechanicky se podíval na přístroj pod palubní deskou. Podle údajů byl zdejší vzduch dýchatelný, ale to už beztak věděl, jelikož člun při přistání praskl a on se ještě neudusil. Širokou puklinou dovnitř pronikalo denní světlo.

Ruce i nohy měl jako z olova a pohyb mu působil potíže, takže dostal strach, jestli nemá nějaké vnitřní zranění. Několikrát stiskl runou označené tlačítko, které mělo uvolnit a otevřít poklop, ale mechanismus se zasekl, a tak se jej pokusil otevřít ručně, ale rám byl zkroucený, takže se mu nepodařilo s poklopem hnout.

Nakonec zaútočil na puklinu. Na jednu hranu položil nohy a zapřel se zády o nosník. Překvapivě tenká skořepina povolila a puklina se rozšířila natolik, že se jí mohl pohodlně protáhnout ven.

Pokusil se vstát a zjistil, že nemůže. Vnitřní zranění neměl. Jeho tělo tu prostě vážilo třikrát nebo čtyřikrát víc než normálně. Nacházel se tedy na hodně velké planetě se silným gravitačním polem. Jak tady ale přežije, když se nedokáže ani postavit? Vojín Hartoum se s vypětím všech sil převálil a dostal nohy pod sebe. Pak se vzepřel na pažích a vytáhl se do dřepu. Když začal vstávat, měl pocit, že mu námahou popraskají žíly.

„Božský Císaři, pomoz mi!“ S tváří zkrivenou námahou se Floscanovi konečně podařilo postavit se na nohy. Celý se třásl, gravitace z něj vysávala všechny síly a snažila se ho strhnout zpět. Jak dlouho se takhle dokáže udržet?

Rozhlédl se kolem. Obloha byla ocelově šedomodrá a ozařovala okolní krajinu ponurým svitem. Kolem byla jen rozeklaná skaliska a nízké kopce, porostlé křovinatými stromy a rudým rákosem. Krajina celkově působila chmurným dojmem, nad vším jako by visel příznak hrozby.

Člun praskl, když při přistání narazil do skalního výhozu. Vedly od něj silné padákové šňůry, ale samotný padák se někdy během pádu utrhl, patrně to však bylo blízko povrchu, jinak by už to měl Floscan za sebou.

Floscana roztrásl závan ostrého studeného větru. Nad hlavou se mu honily šedé mraky. Neustále cítil závrať, ať už to bylo z vysoké gravitace bránící prokrvování mozku nebo z větru. Měl strach a pronásledovaly ho tisnivé předtuchy. Těžko uvěřit, že ještě včera proklínal monotónní cestu vesmírem na další nudné místo.

Chtěl se posadit a odpočinout si, ale náhlý chraptavý výkřik jej přiměl prudce se otočit. Stál na jednom konci mělkého údolí, kterým se teď na něho řítit oddíl asi dvaceti mužů. Měli mohutně vyvinuté svalstvo, které svědčilo o tom, že se výborně přizpůsobili zdejším podmínkám. Husté dlouhé vlasy za nimi vlály ve větru. Někteří z nich mávali oštěpy, jiní třímali v rukou luky a z toulců na zádech vytahovali šípy. Hnali se přímo na něj.

Smrt se teď zdála nevyhnutelná a blízka a všechny chmury a nejistoty z Hartoumovy mysli rázem odpluly do nenávratna. Byl bezbranný: na záchranných člunech nebyly žádné zbraně, protože byly příliš drahé, než aby se jimi plýtvalo na muže s nepatrnou nadějí na přežití. Uvažoval, jestli by dokázal vůbec běžet, natož utéct svým pronásledovatelům. Jenže pokud se skryje pod člunem, bude v pasti jako zvíře.

Zhluboka se nadechl. Nejlépe bude postavit se jim jako voják Devátého aureliánského. Padne, ale bude bojovat, třebaže beze zbraně. I když možná, že tak zlé to nebude - o skálu nalevo zazvonil vržený oštěp. Floscan s námahou ušel těch několik kroků, sehnul se a pokusil se silné dřevěné ratiště zvednout ze země. Připadalo mu neskutečně těžké, ale nakonec se mu podařilo oštěp srovnat a otočit hrot směrem k nepříteli. Pokud s sebou vezme alespoň jednoho útočníka, zemře se ctí.

Kolem proletěl další oštěp a spolu s ním roj šípů, ale útočníci neměli moc přesnou mušku. Na jejich klusu bylo něco podivného. Když se přiblížili natolik, aby si je mohl lépe prohlédnout, zjistil, že se mýlil.

Vůbec to nebyli lidé, ale nějaké čtyřnohé bytosti! Z dálky sice vypadali docela lidsky, oděni do halen z hrubé tkaniny

přepásané opaskem, ale od pasu dolů to byli úplně jiní tvorové. Zadní část těla měli rozšířenou a skloněnou, podpíranou dalším párem nohou. Ty vypadaly stejně jako přední, jen byly kratší, skoro by se dalo říct, že zavalité. Oba páry se zřejmě pohybovaly shodně, takže bytosti utíkaly rychle, ale kolébavě.

Podivný úkaz Floscana překvapil. V mysli se mu zjevila úvodní řeč při nástupu k pluku: „Budete bojovat s vetřelci, mutanty, monstry, kacíři a vším, co je Císaři odporné!“ A nyní měl při naplňování těchto slov zahynout!

Ale místo aby se na něho vrhl, oddíl náhle změnil směr a proběhl kolem něj. Bytosti sice útočily, ale ne na Floscana. Floscan se otočil - a strnul hrůzou. Oštěp mu vypadl z ruky.

Čtvernožci mu křikem nevyhrožovali, oni ho varovali. Údolí končilo skalnatým vrškem, jedním z mnoha ve zdejší krajině. Od jeho srázu se blížilo monstrum, kombinace humra, kraba a obrněné stonožky - ovšem neskutečných rozměrů. Netvor svým tělem téměř zakryl kopec, přes který se plazil. Krunýř posetý výčnělky skřípal o skálu, z kmitajících čelistí vycházely syčivé zvuky. Když se monstrum přiblížilo ke člunu, objevilo se ohromné klepeto, které jej rozlomilo jako ořech. Části člunu dopadly zpět na zem.

Klepeto se znovu natáhlo po kosi - tentokrát po Floscanovi. Ten se snažil ustupovat a přitom neupadnout na zem. Domorodci ječící válečný pokřik házeli oštěpy a stříleli z luků, jejich zbraně se však od zářivého krunýře obludy s rachotem odrážely. Zjevně mířili na měkké části těla: kmitající stopky očí a širokou slintající tlamu, která by je mohla pohltit všechny najedno polknutí. Do klepeta, kterým se netvor snažil chytit Floscana, se zasekly kamenné sekery. Do vzduchu se rozprskly úlomky chitinu, z rány vytryskla purpurová tekutina a uťaté klepeto dopadlo na zem, kde se dál zmítalo a cvakalo.

Floscanovi připadalo nepochopitelné, že domorodci na takové strašlivé monstrum se svými primitivními zbraněmi vůbec zaútočili. A navíc s takovým úspěchem. Dvě vypoulené zlaté oči byly probodány šípy, třetí oštěpem. Netvor se syčením a skučením couval zpátky za kopec, zatímco čtyřnozí válečníci vítězoslavně jásali a halekali.

Nyní se jejich pozornost soustředila na Floscana. Vůdce, hrozivě vyhlížející jedinec s divokými zrzavými vlasy a vousy, na něj ukázal a hrdelním, nesrozumitelným jazykem vykřikl nějaký rozkaz. Další čtvernožec vykročil k Floscanovi, hrubě si jej přehodil přes mohutně vyvinutá záda zakrytá halenou a držel ho tam jako ve svěráku. Celý oddíl se otočil a vyrazil zpátky směrem, odkud se objevil. Každý krok vyražel Floscanovi dech z plic.

Znovu jej náhoda vytáhla smrti z drápů a zase nejspíš jen proto, aby čelil něčemu ještě horšímu. Byl v rukou vetřelců.

Když projeli údolím, Floscanovi se podařilo zvednout hlavu a podívat se, na jak podivný a nebezpečný svět se dostal. Byl to svět z noční můry. Třpytící se obloha, rozečkaná krajina, gigantičtí živočichové. Zdálo se, že krabostonožčí obludy jsou všude a bezcílně se potulují v honu za potravou. Čtvernožcům se vždy podařilo vyhnout se jim, ale podle všeho tu existovaly mnohem horší hrozby. Čtvernožci časem zpomalili, rozptýlili se a nervózně kličkovali.

Floscan zahlédl něco, o čem si na první pohled myslel, že je to komín továrny, stejný jaké vídal v průmyslové zóně na Aurelii. Ta věc dokonce chrílila kouř, nebo možná páru, a temně hučela. Ale komín to nebyl. Bylo to živé. Ohebné. A sklánělo to svou dýmající tlamu nad krajinou směrem k oddílu. Čtvernožci se rychle rozptýlili a kryli se ve skalních puklinách. Floscan vše z jednoho takového úkrytu fascinovaně pozoroval. Nakrátko kolem obruby, komínu spatřil prstenec očí a obluda polapila obrovskou krabostonožku. Pak se komínovitý tvor narovnal a vsál svou vzpouzející se oběť nejspíš až do žaludku.

Čtvernožci se znovu opatrně vydali na cestu. Když se dostali z dosahu sloupovité nestvůry, zamířili do kopců. Floscan nechápal, proč se takhle ukazují, ale na vrcholku skalnatého hřebenu se mu dostalo odpovědi. Nížina byla přímo poseta strašlivými rostlinovitými živočichy: byly to hlízy velké jako dům a vzdáleně připomínající kaktus, ze kterých v každém směru čnuly tučty svíjejících se, pátrajících tykadel. Jakéhokoli živočicha, kterého vyslídil, tvor okamžitě polapil a pozřel.

Čtvernožci ani nic jiného přibližně lidské velikosti by nedokázali projít touto smrtící sítí. Floscanovi se z toho točila hlava. Kolik podivných hrůz ještě tato planeta nabízí? Najednou mu připadalo, že sem čtvernožci vůbec nezapadají. Bezbranný hmyz, připravený k večeri armádě ohromných nestvůr.

Ale myšlenky se mu rychle rozutekly, zaplašené agónií divoké jízdy na hřbetě domorodce. Ačkoliv byl strachy bez sebe z toho, co jej čeká, téměř se mu ulevilo, když konečně zahlédl jejich vesnici. Byla obehnaná šest metrů vysokou zdí, která se nahoře ježila bodci a trny. Čtvernožci něco zakřičeli a část zdi se zasunula dovnitř, takže mohli vejít.

Uvnitř vládl čilý ruch; čtyřnozí domorodci pobíhali sem a tam kolem chatrčí se střechami z rudého rákosu. Uprostřed vesnice hořel oheň, na kterém se opékal nějaký živočich. Floscanův nosič jej shodil na zem a znovu musel absolvovat celé martyrium spojené s přesunem do vzpřímené polohy.

Jeho příjezd vyvolal značné vzrušení. Domorodci se kolem něj tlačili, stavěli se na zadní a vzrušeně pokřikovali. Někaké ruce Floscana popadly a přitáhly ho blíž k ohni, kde se opět zhroutil na zem. Čekal jej rožeň! Už se nedokázal ovládnout, a když mu obličej ožehl žár ohně, začal sebou zoufale zmítat.

Najednou byl volný. Někdo mu do ruky vrazil kus voňavého masa z pečené. Přes všechnu radost a úlevu, která se vojína Floscana zmocnila, si najednou uvědomil, že má hlad. Přičichl k masu. Vonělo hezky. Zakousl se do něj, chvíli žvýkal a pak se do něj pustil jako hladový vlk. Domorodci jásali. Když Floscan ukojil hlad, začal se nenápadně rozhlížet kolem sebe. Co se jim v těch jejich hlavách asi honí za myšlenky? Hrají si s ním, zacházejí s ním slušně, aby ho později zabili? Kdysi zaslechl, že to tak některé primitivní kmeny dělávají.

Jak podivně lidsky ti tvorové vypadali, pokud se na ně člověk nedíval od pasu dolů! Jistě, vyhlíželi dost divoce a byli značně svalnatí. Floscan si o sobě myslel, že je statné postavy, ale mezi nimi se cítil docela hubený. A přirozeně byl proti nim slabý jako dítě.

Když spolykal poslední kus masa, domorodci najednou ztichli. Jejich řady se rozestoupily, aby mohl projít jeden, který se vynořil z blízké chatrče. Pomalu a velice důstojně kráčel na svých čtyřech nohách. Jeho obličej byl stařecky

vrásčité a vlasy i vousy měl bílé.

Zastavil se před Floscanem a klidným očima si ho prohlížel. Pak k jeho naprostému překvapení promluvil nikoliv hrdelním domorodým jazykem, ale podivně znějící verzí říšského středověkého jazyka, takže musel každou otázku položit dvakrát, než jí Floscan porozuměl.

„Přišel jsi k nám od Císaře?“

Floscan zamrkal. Jak mohou ti primitivové v tomhle zapadákově mluvit říšským středověkým jazykem a vědět o Bohu Císaři? Uvědomoval si, že jeho život závisí na tom, co odpoví. Na okamžik se zamyslel a pak jasným hlasem řekl: „Ano. Jsem Císařův válečník!“

Na starce ta slova viditelně neudělala žádný dojem. Prohlédl si Floscana od hlavy k patě a řekl: „Ty? Válečník? Válečníci mají zbraně. Kde nějakou máš?“

Floscan si příliš pozdě uvědomil, že mezi těmito bytostmi rozhodně nesplňuje podmínky pro to, aby se mohl nazývat válečníkem. Vzдорovitě to však pominul a řekl teatrálně: „Císař mne vyslal přes nebesa, abych bojoval s jeho nepřítelem. Byl jsem svržen z oblohy... o zbraně jsem přišel.“

„Pak jsi byl poražen,“ zabručel starý čtvernožec zachmuřeně a pak mu pokynul: „Pojď za mnou.“

Otočil se a zamířil zpátky do chatrče. Floscan se pokusil ho následovat, ale po několika krocích musel přijmout pomoc dalšího čtvernožce, který jej podepřel mohutnou paží.

Stařec mu uvnitř ukázal na rákosovou rohož. „Vleže se budeš cítit lépe.“

Floscan se vděčně posadil na lůžko. Stařec rovněž usedl. Oba páry nohou přitom složil pod sebe. „Jsem Ochtar, Pamětník našeho klanu. Mým úkolem je pamatovat si staré příběhy a zajistit, aby nebyly zapomenuty.“ To mnohé vysvětluje, pomyslel si Floscan. Avšak následující slova mu vyrazila dech. „Neseš nám zprávu od Císaře? Vezme nás zpět do Říše a přijme nás jako své děti?“

Vojínu Hartoumovi tato představa připadala nejen bizarní a podivná, ale rovněž nemožná. Vychovali jej v císařském kultu a krátká vojenská služba ho v jeho dětských představách ještě více utvrdila. Devátý aureliánský pluk se už podílel na vyhlazení vetřelců, kteří po nějaký čas obývali svět spolu s lidskými kolonisty. Nepředpokládalo se, že lidé budou žít věčně na vetřelci zamořených planetách. Byl jim sice vděčný, že mu zachránili život, ale pořád to byli vetřelci.

„Je to přece Říše člověka, ne?“ pokračoval Ochtar, když Floscan neodpovídal. „A my jsme lidé.“

Floscan se podíval na Ochtarovu zvířecí dolní polovinu. „Lidé mají dvě nohy!“ vybuchl bez rozmyšlení. „A vy máte čtyři!“

Ochtar vyskočil a rozzlobeně se na něho podíval. „Jsme lidé, kteří mají čtyři nohy!“ Všiml si, že Floscana polekal. Uklidnil se a znovu se posadil. „Odpusť mi moji zlobu, vyslanče. Je jediné správné, že kladeš dotazy a zkoumáš. Dovol mi to vysvětlit. Naši předkové měli dvě nohy jako ty. Cestovali vesmírem a hledali nové světy, kde by mohli žít. Místo toho ale ztroskotali zde a uvízli tady. Bylo to před mnoha a mnoha lety.“

Už jsi viděl, jaký náš svět je. Tam, odkud přicházíš, věci neváží tolik a člověku stačí dvě nohy k tomu, aby se postavil. Zde je vše velmi těžké. A nejen to, náš svět je lidem nepřátelský. Pradávní, kteří zde ztroskotali, si uvědomili, že dlouho nepřežijí. Ale ovládali mocnou magii, kterou použili, aby svým dětem dali čtyři nohy, aby mohly stát. A dali jim silnější svalstvo, aby se o sebe mohly postarat. A tak se lidé postavili nepřízni osudu a po nespočetné generace tady žijí, i přes to, že jsme dávno magii ztratili. Císař námi jistě bude potěšen a přijme nás zpátky do své rodiny.“

Floscan usilovně přemýšlel. Pokud je na tomto příběhu skutečně alespoň zrunko pravdy, pak jejich předkové museli přijít z Marsu. Mars obýdli technomágové a během Temného věku vyslali do galaxie bezpočet lodí. A ano, disponovali schopnostmi měnit genetický kód způsobem, který Ochtar popsal jako „magie“. Ale ten příběh byl vysoce nepravděpodobný. „Jak ses naučil říšský jazyk?“ zeptal se Floscan. „A odkud vůbec víš o Císaři?“

„Nejsi první dvojnožec, který k nám přišel. Byl tady Magson. Chtěl drahé kamení. Na oplátku nám dal tohle. Vyzkoušej to. Pomůže ti to.“

Ochtar vstal a odhrnul závěs. Zpoza něj vytáhl něco, co bylo vyrobeno z jakéhosi gumovitého materiálu. Když to Floscan uviděl, oči se mu rozšířily. Byl to oblek pro práci v silné gravitaci, vyrobený právě pro planety, jako byla tahle.

„Magson tu zůstal dost dlouho na to, abych se od něj naučil jazyk,“ pokračoval Ochtar. „Řekl nám o Říši, o Císaři, který je naším Bohem. Naše legendy se potvrdily! Vyslali jsme s ním žádost Císaři, požádali jsme jej o vládu a vedení. To bylo před lety. Od té doby na tebe čekáme.“

Podle toho, co stařec říkal, byl Magson jeden ze Svobodných obchodníků. Bylo nanejvýš nepravděpodobné, že by úřadům existenci čtvernožců byl jen nahlásil, natož aby doručil žádost Administratu na Teře. Obchodníci se obvykle starali jen sami o sebe.

Floscana ale napadlo ještě jiné vysvětlení, proč si Ochtar dělá nárok na to, že jsou lidé. Byl zjevně velice inteligentní -naučit se říšskou středověkou řeč od procházejícího cizince není nic snadného. Musel si však smíchat mýty se všemi těmi úžasnými věcmi, které zaslechl, třeba si dokonce spojil říšský kult s nějakými kmenovými pověstmi, a proto mu uvěřil.

„Mohu dokázat, co jsem řekl,“ dodal Ochtar, jako by uměl číst myšlenky. „Dovedu tě do svaté kaple předků. Pocestujeme v noci, až to bude bezpečnější. Vezmi si oděv, který tě zbaví tíhy.“

Floscan oblek přijal. Prozkoumával runové obrazce na ramenních tabulkách a pochopil, proč jim jej Magson prodal. Energie v obleku byla na minimu. A také se zdálo, že je oblek poškozený, takže mohl každou chvíli vypovědět službu. Stejně si ho ale oblékl a okamžitě pocítil úlevu. Postavil se, protáhl se a usmál se.

Smích mu zmrzl na rtech, když si uvědomil, že zde nejspíš stráví zbytek života.

* * *

Ochtar jej nechal o samotě, aby si mohl odpočinout. Čas do setmění věnoval Floscan přemýšlení. Asi hodinu byl

velice sklíčený, protože si uvědomil, že už nikdy neuvidí člověka. Ten zbytek života, který měl ještě před sebou, prožije mezi čtvernožci. Bez nich ale nepřežije ani minutu.

A pak se trochu sebral a rozhodl se dívat na věci z té lepší stránky. Říká se přece, že Císař bdí nad všemi, jejichž myšlenky jsou hodny říšských vojáků. Teď bude mít možnost si to ověřit.

Rozhodl se, že se Ochtarovi přizpůsobí. Bylo životně důležité, aby jej čtvernožci přijali mezi sebe. Prozatím antigravitační oblek vypnul, aby šetřil baterii. Kromě toho si musí posílit svaly; časem se zdejší gravitaci bude muset přizpůsobit.

Noc přišla náhle; padla jako opona. Krátce poté se Ochtar vrátil a začal mu vysvětlovat cestu, která je čekala. „Jdeme navštívit Chrám pradávných památek," řekl. „Dnes už je opuštěný a budeme muset cestovat opatrně, neboť leží na nepřátelském území."

„Vy máte nepřátele?" zeptal se Floscan zvědavě.

Ochtar úsečně přikývl. „Uctíváče zlého Krvavého boha. Kdysi to byli naši přátelé, ale..."

Nevypadalo to, že chce něco dodat, a tak se Floscan znovu vrátil ke svému obleku. Strážce otevřely bránu. Ochtar se rozhlédl nalevo napravo a vyrazili.

Oheň uprostřed opevnění hořel ve dne v noci, takže i za tmy vypadala vesnice vcelku příjemně. Venku naopak panovala hrozná temnota, jen spoře osvětlená mdlým světlem hvězd. Na obloze nebyl žádný měsíc. Floscan se brzy poučil, že když Ochtar říká ‚bezpečnější‘, nemyslí tím bezpečné. Přišel na to v okamžiku, kdy se na ně vyvalila živá spleť háčků a osmu velká jako menší obrněné vozidlo. Ochtar se i přes svůj pokročilý věk ukázal jako mistr v hodu oštěpem. Místo aby se ostatní kouli vyhnul, vykročil jí vstříc a zasáhl přímo do černého. Běsnící hmota sebou divoce zašubala ze strany na stranu a klesla k zemi. Ochtarovo kopí projelo přímo maličkým mozem nestvůry.

Ochtar si z kůže odstranil několik háčků. Prýstící krvi nevěnoval pozornost. „Obvykle číhají poblíž vesnic a doufají, že narazí na zbloudilé dítě," vysvětlil Floscanovi. „Ale nejsou nijak zvlášť nebezpeční."

Ochtar se ve svém světě vyznal dobře. Vedl Floscana po stezce, která se vyhýbala léčkám nočních dravců, i když Floscan občas nedokázal potlačit strach, když všude kolem slyšel nejrůznější bručení, sykot a zlověstné klapání. Ochtarovi brzy začala vadit pomalost jeho společníka, a tak mu nabídl místo na hřbetě. Floscan si na něj vylezl a Ochtar vyrazil vytrvalým klusem vpřed. Mohutné ratiště oštěpu mu spočívalo na rameni. Po nějaké době však zpomalil a postavil Floscana na nohy. Poté postupovali vpřed opatrně, z krytu do krytu a Ochtar se neustále rozhlížel.

Nakonec přišli k přírodnímu amfiteátru. Na jeho dně se ve svitu hvězd třpytil pobořený kamenný chrám, jehož původní tvary už byly stěží rozeznatelné. Floscan viděl kruh polámaných sloupů a uvnitř zbytky okrouhlé budovy, která mohla být kdysi zastřešená. Musela být stará už tisíce let.

Ochtar se přibližoval opatrně, ze strachu, že by si nějaká šelma mohla v ruinách udělat doupě, ale všude vládl klid. Brzy stanuli v kruhu lišejníkem porostlých zdí. Střecha zmizela už dávno. Marné světlo hvězd jim odhalilo neočekávanou, zvláštní podívanou.

Podivuhodné stroje! Ochtar mlčky stál a nechal Floscana, aby se pokochal tím nezvyklým pohledem. Tohle bylo skutečně svaté místo! Floscan cítil, jak jej myšlenky unášejí zpět, daleko do Temného věku technologie a dnů Kultu mechaniků. Stroje byly kdysi rozmístěny tak, aby je bylo možno uctívat jako svaté oltáře, ale nyní byly rozesety po troskách chrámu, některé rozbité na kusy, jiným odpadaly jednotlivé součásti. Jen několik z nich vypadalo stále netknuté; jejich povrch se černě leskl a v jejich obrazovkách se odráželo světlo hvězd. Nebyly to stroje, které by Floscan znal, a účel, jemuž sloužily, byl pro něj záhadou, ale z jejich tvarů a proporcí se dalo spolehlivě usoudit, že byly stvořeny člověkem.

„Pradávni z oblohy přišli na tento svět s těmito svatými věcmi," promluvil Ochtar zastřeným hlasem. „Vím, že s jejich pomocí prováděli svoji magii, ale už nevíme jak."

Čtvernožci byli pravděpodobně dost chytří, aby tyto stroje neukázali obchodníkovi Magsonovi. Ten by je jistě chtěl odvézt s sebou. Představovaly tajemnou vědu nadřazenou i dnešní úrovni vědění Říše. Ty svaté stroje mohly dokonce obsahovat Standardní konstrukční šablony, po kterých se pátralo po celém obydleném vesmíru!

Také to však znamenalo, že Ochtar mluví pravdu. Čtvernožci měli lidský původ! Během obou tažení, kterých se Floscan zúčastnil, měl možnost seznámit se s nelidskými tvory. Znal ogryny a bestie, degenerované formy člověka s nízkou inteligencí. Vznešený Ochtar se jim nijak nepodobal. I přes podivné dolní končetiny byl člověkem víc než ony. A co víc, fyzické rozdíly byly vytvořeny uměním dávných technokněží, ne rozmarem evoluce. Copak si nezasloužili Císařovo uznání? Jistěže ano!

Zatímco se mu hlavou honily tyto a podobné myšlenky, k Floscanovým uším dolehlo dunění bubnu. Ochtar už je zaslechl také. Vyskočil na všechny čtyři a divoce se rozhlížel kolem, oštěp připravený k boji. „Uctívači Krvavého boha! Viděli nás, vyslanče! Ukryj se!"

Ze všech stran se najednou ozval zběsilý řev. Po svahu se dolů valila horda čtvernožců ozbrojených sekerami a oštěpy. Byli odění do chlupatých kožešin a zbroje z krunýřů krabovitých oblud. Na hlavách měli helmy z exoskeletů menších jedinců, mnohdy i s klepety, a někteří z čehosi, co nepříjemně připomínalo lidské lebky.

Ve stříbřitém světle hvězd viděl Floscan všechno jasně skrze díry ve zdech chrámu. Když se čtvernožci přiblížili, zjistil, že se vůbec nepodobají Ochtarovým lidem měli obličej potetovaný tak, že vypadaly jako pitvorné masky. Dobrodušná bodrost jeho lidu jim chyběla úplně; nahrazovalo ji zvířecí vrčení, tváře zkrivené nenávistí a příšerný řev tvorů divoce se dožadujících zabíjení a ničení. Floscan se okamžitě stáhl a začal se rozhlížet, kam se ukryje, ale když uviděl Pamětníka, jak se žene útočníkům vstříc odhodlaný bránit Císařova vyslance do posledního dechu, nemohl si pomoci. Rychle se rozhlédl po nějaké zbraní.

Útočníci teď byli ve vnitřním sloupovém kruhu. Ochtar zarazil svůj oštěp do nejbližší hrudi a srazil svého protivníka k zemi. Floscan popadl kus odlomeného zdiva, potěškal jej a rozběhl se mu na pomoc. Ochtar teď stál zády k jednomu z

pilířů, obklíčen dorážejícími protivníky. Floscan si nemyslel, že by mohl kamenem hodit - prostě by mu vypadl z ruky. Proto se rozběhl vpřed a vši silou udeřil do jedné hlavy chráněné krabím krunýřem, přičemž mířil na odhalenou čelist. Čtvernožec se jen otočil a zuřivě se na něj podíval. Floscana ovanul jeho kysele páchnoucí dech z vrčící, tetované a zjizvené tváře. Pak uviděl kamennou sekeru dopadající na jeho hlavu.

V posledním okamžiku se sekera záhadně zastavila ve vzduchu - zadržel ji jiný válečník. Floscana popadly čísi surové ruce. V totéž okamžiku zmítajícího se Ochtara pohltila masa nepřátel, tělem mu projely tři oštěpy najednou a podlomila se mu kolena, takže klesl k zemi jako nějaké ušlechtilé zvíře stržené smečkou šelem. Žalostně se podíval na stále ještě zápasícího Floscana.

„Pověz Císaři... že jsme lidské—“

Pak se Floscan v ocelovém sevření nepřátel musel dívat, jak do něj horda nepřátel bije sekerami a bodá oštěpy, dokud se Pamětník neproměnil na krvavou kaši.

Když své příšerné dílo konečně dokončili, začali si udiveně prohlížet Floscana. Na každé tváři byly kromě tetování ještě spleťtité obrazce z jizev, takže bylo velmi těžké rozpoznat v nich alespoň přibližně lidské rysy. Floscan jim pohled zpřímá opětoval, vyzývavě hleděl do ďábelských tváří a zatínal pěsti. Na okamžik v něm vzplanul hněv, který spálil všechny strach. Tupí divoši zabili věrného uctívajícího Císaře! Kdyby na nejen mohl seslat pomstu celé Císařské stráže!

Čtvernožci se posměšně rozesmáli. Možná ho považovali za dvounohého mrzáka a tropili si z něj žerty?

Smích pokračoval, ale chystalo se ještě něco dalšího. Ječící válečníci se vrhli na drahocenné pradávno stroje v chrámu a začali je rozbíjet a ničit. Ostatní začali sbírat svazky mechovitě suchého materiálu a vršili je na trosky tajemných strojů. Pak pomocí dvou kamenů vykřesali jiskru a hromadu zapálili. Zakrátko oheň pohltil i samotné stroje, které hořely tak jasným bílým plamenem, že všichni museli před tím žárem ustoupit z chrámu ven. Náhle noc prořízla mohutná exploze, oslňující záblesk světla. Trosky chrámu se zhroutily, jednotlivé kameny a kusy zdiva dopadaly na dav. Něco mezi stroji - snad dávno vyhořelé palivové články - explodovalo.

Floscan se nedivil, že takový zvrat události divochy vyděsil. Jeden z čtvernožců si jej surově hodil na záda a celá smečka vyrazila se vzteklým řevem na cestu.

Neběželi dlouho. Když se slunce vyhouplo nad obzor, byla vesnice potetovaných čtvernožců na dohled. Stejně jako Ochtarovu chránila i tuto vysoká zeď; také zde se část zdi pohnula a otevřela, aby mohli vstoupit dovnitř.

Když Floscana konečně postavili na zem, začal se kolem sebe ohromeně rozhlížet. Zdálo se, sídla čtvernožců v sobě mají jistý systém. Vesnici tvořil stejný kruh chatrčí se střechami pokrytými červeným rákosem a ústředním ohništěm. Zde bylo ovšem ovzduší prodchnuté divokostí a násilím. Boj byl jediný způsob života; zdálo se, že tu v každém okamžiku probíhá náraz několik rvaček.

Až na ženy a mladé měli všichni rituálně zjizvené a tetované obličeje. Floscanovu pozornost připoutal vysoký totem, který se tyčil nad chatrčemi blízko ústředního ohně. Byl do něj vyřezán karmínově nabarvený, maniakálně rozšklebený obličej s vypoulenými očima, vyceněnými zuby a výrazem vyzařujícím touhu po zabíjení a boji. Krvavý bůh.

Floscana zatáhli do blízké chatrče a přivázali ho k hrubému dřevěnému kůlu. Když vězňatelé odešli a jeho oči si zvykly na tmou, zjistil, že není sám. Na zemi ležel další vězeň připoutaný ke kůlu, zabalený v tlustém černém plášti.

Byl to komisař Leminkanen!

* * *

Přes svůj zubožený stav, nesmírný tlak gravitace a potřhané oblečení vypadal komisař Leminkanen stále hrozivě. Jeho planoucí, mrazivé oči hleděly na Floscana zpod špičaté kápě. Floscan si uvědomil, že i on má pod uniformou antigravitační oblek.

„Jsem vojín Hartoum, komisaři, z Císařovy pomsty,“ řekl rychle.

„Dezertoval jsi ze svého místa, vojíne?“ obvinil jej Leminkanen skřípavým hlasem. Pak, aniž by čekal na odpověď, dodal: „I já jsem byl na té lodi. Poslední, co si vzpomínám, je, že nás zasáhlo torpédo. Někdo mě musel dát do záchranného člunu. Když jsem nabyl vědomí, letěl jsem skrz atmosféru této planety - a mé pouzdro na laser bylo prázdné! Ty snad svůj máš, vojáku!“

Floscanovi se trochu ulevilo, že si Leminkanen nevzpomínal na „rozhřešení“, kterým mu hrozil na lodi. „Ne, komisaři. Nejsem ozbrojený.“

Leminkanen zabručel. Zdálo se, že komisař dychtí po tom ospravedlnit svou přítomnost na planetě. Je možné, aby ho do člunu vehnal pud sebezáchovy stejně jako Floscana? Ale pak by přece stále musel mít svůj laser... pokud mu jej nesebrali čtvernožci... jenže v tom případě by jistě prohledali i Floscana. Takže musel mluvit pravdu. Floscan se zastyděl, že o komisaři zapochyboval.

Leminkanen se na něj zakabonil; možná mu připadalo divné, že má antigravitační oblek. „Unikl z bitvy kromě nás ještě někdo jiný?“ otázel se ostře.

Floscan zavrtěl hlavou. „Pokud vím, tak ne. Celá flotila byla zničena. Devátý aureliánský pluk už neexistuje!“ Jeho hlas se zadrhl potlačovaným vzlyknutím. „Možná jsem jediný, kdo zbyl! A nikdo ani neví, kde jsme se vynořili z warpu...“

„Jsi zbedněný mladý hlupák, vojíne. Jsme hluboko uvnitř planetárního systému! Lodě se nemohou z warpu vynořit tak blízko hvězdy, pokud by nepoužily brány příslušející k pravidelné trase. Až se námořnictvo dozví, že flotila nedorazila, vyšle sem průzkumníky. Ne, že by nám to nějak pomohlo. Padli jsme do rukou divokých a zvrhlých vetřelců. Za několik hodin nás umučí k smrti. Máš štěstí, že jsem tu s tebou. Pomohu ti pohlédnout smrti do tváře s odvahou a s vírou v Císaře!“

Přestože na Floscana udělalo Leminkanenovo přesvědčení dojem, nasucho polkl. „Jste si jistý, komisaři?“ zašeptal.

„Samozřejmě že jsem si jistý! Viděl jsi ten totem venku? Ten obličej jsem viděl už na pultu jiných planet. Je to znak

boha Chaosu, boha vražd a ničení! Ti cizáci jej uctívají!"

„Krvavý bůh," zamumlal Floscan. „Tak mu říkají!"

„Takže i ty jsi to už zaslechl. Ano! Krvavý bůh! Tak ho nazývají. Po celé galaxii!"

„Ale Císař je jistě jediným pravým bohem?" Floscan už na Aurelii slyšel o temných bozích Chaosu, ale považoval to za fantastické povídky. Komisařova slova mu zněla zlověstně.

„Císař je jediným pravým bohem, ale bohové Chaosu jsou také skuteční," ujistil ho Leminkanen. „Vzdorují Císaři a jsou zodpovědní za všechnu špatnost a mravní úpadek. Máme tu hned dva nepřátele Císaře - cizáky a boha Chaosu!"

Floscan se nedokázal ovládnout. „Ti lidé nejsou cizáci, komisaři - jsou to lidé!" vykřikl. „A někteří z nich ctí Císaře!" V jediném přívalu slov vypověděl vše, co zažil od té doby, co přistál na planetě: záchranu před krabovitou obludou, dar antigravitačního obleku, Ochtarův nárok na uznání lidství. Komisař pozorně naslouchal, čím dál užasleji.

„Standardní šablony?" vydechl vzrušeně. „Jsi si jistý, že vše zničili?"

„Po tom ohni a výbuchu tam nemohlo zůstat vůbec nic."

„Uvidíme."

Ale Floscana zajímalo něco jiného. „Budou spravedlivé kmeny jako ten Ochtarův přijaty do Říše?" zeptal se dychtivě. „Koneckonců lidskost má mnoho podob."

Leminkanenův hlas se třásl vztekem, když mu odpověděl. „Kolikrát ti mám říkat, že jsi hlupák, vojine. Ogryni a jim podobní jsou přirození humanoidi. Humanoid se čtyřma nohama je ohavnost! Jsou to mutanti! A mutanti jsou děti Chaosu! Nemají právo žít!" Jeho hlas přešel do vyčerpaného sípotu. „Je moc dobře, že jsme to zjistili. Musíme se pokusit zanechat tu zprávu vyšetřovatelům. Nejsou to nic než ohavní lidští mutanti propadlí Chaosu. Ve své zprávě doporučím vyčištění celé planety!"

Floscan zděšeně mlčel. Pokud budou čtvernožci zařazeni na seznam vetřelců, měli by je raději ponechat osudu - Říše nemůže vyhladit každou cizí rasu v galaxii, byť by to byl zásluhný čin. Ale Leminkanen je odsoudí k záhubě!

Silná gravitace zřejmě Leminkanena vyčerpávala víc, než dával najevo. Jeho zuřivá řeč z něj vysála poslední zbytky sil, které ještě měl. Brzy upadl do neklidného spánku. Floscanovi bylo téměř líto, že mu nemůže půjčit svůj oblek.

Nezdálo se, že by uctívající Krvavého boha nějak spěchali. Po několika hodinách se hrubé dveře otevřely, dovnitř vešel potetovaný vousatý čtvernožec a přitiskl Floscanovi ke rtům miskou s vodou. Páchl jako kozel, na sobě měl krátký kožený kabátek z drsné kožešiny, která připomínala kůži dikobraza. Pohlédl na spícího komisaře, něco zabručel a vyšel ven.

Když se dveře znovu otevřely, tísnil se v nich dav civilicích a šklebicích se obličejů. Pak tváře ustoupily a uvolnily prostor, aby byl vidět výsledek jejich ranní práce. Byl to velká oválná komora vyrobená z jílů. Floscan si rychle domyslel, k čemu slouží: byla to pec velká právě tak pro dvě osoby. Za ní se už plnilo dřevem ohniště. Výraz ve Floscanově obličejí vyvolal u čtvernožců salvu posměšného smíchu.

Budou s komisařem upečeni zaživa.

Dveře se znovu zavřely a zakryly pohled na odporné šklebící se obličej. Brzy se znovu začalo stmívat. Krátký den končil a venku zavládlo ticho. Uctívající Krvavého boha se postupně vytráceli ke svým chýším. Floscan si pomyslel, že strašlivý rituál jejich zabití, který byl bezpochyby obětí hnusnému bohu čtvernožců, bude na programu příští den.

Opřel se o sloup, k němuž byl připoután, a rozechvěle přemýšlel o hrůzách trýznivé smrti, která ho zakrátko čeká. Pak začal vzpomínat na své druhy z Devátého aureliánského pluku, kteří zahynuli podobně bolestivou smrtí na Císařově pomstě. Někteří z nich byli tam doma na Aurelii jeho přátelé.

Přestal se chvět. Probudilo se v něm odhodlání. Svým mrtvým kamarádům dlužil službu, stejně jako svému nadřízenému Leminkanenovi, a byl zavázán Ochtarovu lidu. A kromě toho se chtěl vyhnout jílové peci.

Celý den se snažil uvolnit pouta, ale jeho snaha nepřinesla ovoce. Teď jej ale něco napadlo. Antigravitační oblek měl kovové lemování s ostrými hranami. K jedné hraně přisunul lano a začal je o ni rozdírat.

Byla to pomalá práce, ale nakonec byla jeho trpělivost odměněna. Než bylo lano přerezáno natolik, že šlo roztrhnout, byla už chatrč skoro ponořená ve tmě. Nakonec se pout zbavil a podíval se na spícího Leminkanena. Krátce uvažoval o tom, že komisaře vezme s sebou, ale pak si uvědomil, že je to nemožné. Leminkanenova jediná šance - a to ještě velmi malá - spočívala v tom, že se Floscanovi podaří přivést pomoc včas.

Tiše jako stín se vyplížil z chatrče. Vesnice už spala, přesně jak to očekával, jen na ochozu opevnění stály hlídky. Zahlédl však jen dvě a ani jedna se nedívala jeho směrem. Přikradl se ke stěně. Třicet centimetrů dlouhé osmy mu značně ulehčily výstup. Za okanzík už byl nahoře, přehoupl se přes okraj a spustil se na druhé straně dolů. Tam se skrčil a znehybněl. Oblouha byla zatažená, bylo vidět jen několik hvězd. Z okolní krajiny spatřil jen nejasné obrysy pahorků ve tmě. Přesto si myslel, že ví, kudy se dát.

Zatáhl zajeden z přístřešných bodců. Šel vytáhnout celkem lehce a získal tak alespoň nějakou zbraň. Pak říšský vojin Hartoum vyrazil poklusem do tmavého neznáma dychtivý navrátit čest Devátému aureliánskému pluku.

Floscan byl na cestě celou noc. Snažil se nesejít ze zvoleného směru a ovládnout svůj strach. Všude kolem se ozývalo klapání, bzučení a chřestění. Až příliš často pocítil mrazivý dotyk - klepeto, makadlo, dráp, pernaté tykadlo - pokaždé se po tom ohnal špičatým kulem nebo bodl a často potom následovalo zavřeštění a bylo slyšet, jak něco peláší pryč. Rozběsek jej zastihl unaveného. Ale zastihlo ho i něco dalšího.

Napřed si uvědomil kyselý, ostrý zápach. Pak na něj něco zaútočilo zpoza skalního útesu. Bylo to asi dvakrát větší než kůň, ale vypadalo to jako šváb s tlamou plnou britvově ostrých skřipajících a cvakajících čepelí - ty největší byly stejně dlouhé jako jeho kůl.

Floscan si však vzal příklad z Ochtera. Útěk znamenal jistou smrt, zbýval tedy útok! Rozběhl se ke zvířeti, které se hnalo na něho poháněné touhou rozkousat jej na cáry. Míř na mozek, pomyslel si. I to ho Ochtar naučil. Vrazil obludě

kůl vši silou do těla, až bublavě zaječela, pak padla na záda a nohy se jí začaly zmítat ve smrtelné křeči.

Když kůl zase vytáhl, stékala z něj hustá rudá tekutina. Náhle ho ochromil pocit obrovské tíhy. Podíval se na ikony a zasténal. Jeho obleku došla energie.

Floscan klesl na kolena. Kde je vesnice? Ta obluda byla jen první a nejmenší z řady těch, které mu jsou na stopě. Nechal kůl ležet a po čtyřech se snažil plazit dál. Dolehla na něj váha vlastního těla, která ho stahovala do hlubokého zoufalství. Zanedlouho byl u konce se silami. Lehl si na zem a vyčerpáním zavřel oči.

Probudil ho zvuk lidského hlasu. Stál nad ním čtvernožec oblečený v tunice, bez jizev a tetování, s helmou bez znamení klepeta. Jeden z Ochtarových lidí! Floscan se zoufale snažil posadit. Podařilo se mu dostat z teritoria uctívачů Krvavého boha? Nebo se jej Pamětníkův klan vydal hledat, když se nevrátili?

„Ochtar je mrtev! Krvavý bůh! Zajali posla Císaře! Chtějí ho zabít!“ sténal Floscan. Byl Ochtar jediný, kdo rozumí říšskému jazyku? Naučil to i někoho dalšího? Čtvernožec se na něho dál šklebil.

„Krvavý bůh? Císař? Krvavý bůh zabít Císař?“

„Ano, pomozte Císaři!“

Teprve teď si povšiml velikého zakřiveného rohu, který čtvernožci visel kolem ramen. Nyní jej sňal, přitiskl si ho ke rtům a dlouze, táhle zatroubil.

Mezi skalami se objevili další válečníci a rozběhli se k nim. Zdálo se, že Floscanova úvaha byla správná: hledali jej i Ochtera a museli už objevit zničený chrám. Čtvernožec s rohem začal vykřikovat rozkazy a mával rukou směrem, který mu Floscan naznačil. Krátce nato už celá skupina běžela k vesnici Krvavého boha. Něčí ruka Floscanovi pomohla a vyzvedla ho na svalnatý hřbet. Se srdcem až v hrdle se zachytil - a uvědomil si, že tíha z jeho končetin opadla. Podíval se na svítící ikony na obleku a usmál se. Fotoelektrické pruhy nasávaly energii ze slunce. Pole antigravitačního obleku se obnovilo!

Zuřivost, s jakou byl veden útok na vesnici, by sloužila ke cti i říšským vojskům. Uctívači Krvavého boha byli náhlým přepadem překvapeni; vyhrnuli se sice z brány a pokoušeli se své sídlo bránit venku, ale brzy byli zatlačeni zpět. Útočící vojáci se rojili sem a tam, přelézali zeď a skákali dolů na dvůr stejně jako předtím Floscan. Ten na ni vylezl také a díval se z výšky na dopadající sekery, bodající oštěpy a potoky krve.

Přivrženci Krvavého boha, kteří bojovali o své domovy, o holé životy, za svého divokého boha, kolem sebe sekali jako šílení a vzduch se chvěl jejich zvířeckým jekotem. Ale i Ochtarův lid bojoval za svého boha - za Císaře! Zatím bylo těžké předpovídat, kdo bude vítěz; zdálo se, že jatka neskončí, dokud bude dýchat jediný válečník. Floscan si načasoval svůj skok na dvůr na vhodnou chvíli a rozběhl se k věžeňské chýši vedle nově postavené pece. Byl rád, když viděl, že je ještě nepoužitá.

Z tmavé chatrče na něj udiveně hleděl Leminkanen. Dokud ho Floscan nepostavil na nohy a nepodepřel, nepromluvil ani slovo.

„Zachránili nás, komisaři!“ zahlekal Floscan. „Čtyřmnozí lidé, věrní Císaři! Copak jsem vám to neřikal?“

Leminkanen se místo odpovědi kysele, nevěřícně zašklebil a potřásl hlavou. Ven se ovšem vyvést nechal.

Tam se jim naskytl neobyčejný pohled. Veškerý boj ustal.

Něco doslova obklopilo celou vesnici. Vypadalo to jako obrovská, několik set kroků dlouhá stonožka, která ovinula hradby, jež asi o polovinu převyšovala. Z každého z bezpočtu článků pučela tykadla zakončená očima, bičující dvůr a strhávající útočníky i obránce přes zeď, kde je požírala.

Možná ji přilákal pach krve. Tak či tak, hrůzné divadlo vyvolalo u Leminkanena záchvat šílenství. Prudce odstrčil Floscana a vrávoravě vykročil ven, přičemž se s vypětím všech sil snažil držet vzpříma.

„Musím podat zprávu! Nařídít exterminaci! Vojáku, pokud budu umučen, musíte ji doručit do správných rukou vy!“

Zpod pláště vytáhl plochou šedou klávesnici. Byl to jeho osobní terminál. Začal horečně psát a úplně přestal vnímat, co se děje kolem něj.

„Komisaři! Pozor!“ Floscan se pokusil zatáhnout muže zpátky do chýše, ale už bylo pozdě. Jedno chapadlo jej našlo a omotalo se mu kolem těla. Leminkanen téměř neslyšně zachroptěl a zemřel.

Floscan popadl komisařův terminál, který Leminkanenovi vypadl z rukou na prašnou zem, přičemž se na poslední chvíli prosnykl kolem chapadla. Mezitím se válečníci s obludou vypořádávali po vlastním způsobu. Zapálili ochrannou hradbu. Obluda, která byla příliš zaujatá krmením, než aby si toho všimla, začala hořet a zmítat se v agónii, přičemž svou váhou drtila chatrče. Okolí brzy zaplavil nesnesitelný puch.

Celá vesnice byla v jednom plameni, co neshořelo, bylo srovnáno se zemí zmítající se nestvůrou. Všichni, útočníci i obránce, se dali skrz pobořené zbytky zdí na útěk. Na bitvu dočista zapomněli. Proud prchajících strhl Floscana s sebou.

Venku na volném prostranství se obě skupiny rozdělily. Zdálo se, že si nikdo z nich nepamatuje, proč spolu vlastně bojovali, ale chystali se v tom pokračovat.

Pak záblesk vysoko na obloze přiměl Floscana vzhlednout. Jeho modlitby k Císaři byly vyslyšeny. Všude kolem něj padali čtvernožci na kolena. Obrovský, kovový předmět se pomalu snášel k zemi. Říšský výsadkový člun.

* * *

„Tohle nám předal voják, který jako jediný přežil z Devátého aureliánského pluku, pane. Zdá se, že komisař Leminkanen byl zabit, když psal svou poslední zprávu.“

Kapitán Gutlied, velitel bitevní lodi Mstitel, seděl ve své mosazí zdobené kajutě a prohlížel si Leminkanenův terminál, který mu důstojník podával. Všiml si, že nebyl vypnutý.

Leminkanen neměl dokonce ani čas zprávu dokončit nebo podepsat se svým kódem.

Vytáhl přístupový kód a začal číst.

Nouzová zpráva od komisaře Leminkanena LX/38974B z nepojmenované planety v oblasti FR/7891 v oblasti warpové brány 492.

Tato planeta nemá pro Říši žádnou cenu. Je to divoký svět nejbrutálnějšího násilí a bylo by velmi složité jej kolonizovat. Žije na něm primitivní polointeligentní forma cizáků. Nezdá se, že by se dále vyvíjela. Doporučuji zdržet se dalších akcí konkrétně ve vztahu

Zde zpráva končila.

„Kdo je ten, co přežil?“ zeptal se kapitán Gutlied.

„Jen řadový voják, pane. Byl s komisařem Leminkanenem až do konce. Zdá se, že se dobře osvědčil v extrémních podmínkách. Až bude znovu zařazen do služby, doporučím ho k povýšení.“

Kapitán vrátil terminál důstojníkovi. „Velmi dobře. Dohlédněte, aby se to dostalo na Administratum.“

Dole v ubikacích Mstitele seděl voják Floscan Hartoum a byl velice nervózní. Jakmile se dostali na palubu bitevní lodi, podařilo se mu ukrást si pro sebe trošku soukromí. Neodolal a podíval se na Leminkanenův zapnutý terminál.

Leminkanen jej odemkl pomocí svého osobního kódu, ale nedostal se dál než za úvodní slova, udání místa a času. V tom okamžiku ho zabila obrovská stonožka.

Takže Floscan, celý vyděšený vlastní odvahou, napsal zprávu sám. Nemohl ji ale uzavřít, protože samozřejmě neznal Leminkanenův osobní kód, a proto ji nechal nedokončenou v půli věty a doufal, že to bude vypadat autentičtěji.

Bál se byť jen pomyslet, co by se stalo, kdyby se někdy přišlo na to, že na komisařově terminálu napsal falešnou zprávu. Ale věděl, že ani Leminkanen, ani žádný úředník z Administrata by neměl se čtvernožci slitování, kdyby se prozradil jejich lidský původ.

Mutant je mutant. Změnili se příliš. Nyní budou registrováni jako cizáci a ponecháni vlastnímu osudu. Floscan už slyšel, že se má warpová brána 492 do map zanést jako nepoužitelná, smrtící past, teď když ji objevili orci a čekají na nové říšské lodě. Žádní další návštěvníci na planetě nepřistanou.

Snad po sté ho napadlo, zda Císař vidí skutečně vše. Ví, co Floscan provedl? A schválí jeho čin nebo za to Floscana zatratí? To, že se nikdo neptal na jeho antigravitační oblek, bral Floscan jako dobré znamení.

Na planetě čtvernožců se schylovalo k válce mezi dobrem a zlem. Samozřejmě doufal, že Krvavý bůh bude poražen. Ale ať bude výsledek jakýkoliv, bude vybojován jen mezi čtvernožci. Bohužel mimo lidskou rodinu.

ČERNÁ PERLA

Chris Primas

Hromový jestřáb se ponořil do atmosféry. Uvnitř sloužil vyšetřující kaplan Uzziel z Temných andělů Bitevní litanii pro čtyři oddíly Hvězdné pěchoty. Zatímco prozpěvoval svatá slova písně, která je měla připravit na nastávající bitvu, jeho prsty se probíraly růžencem. Dnes se ale nemodlil standardním předepsaným způsobem. Dnes se jeho prsty stále vracely k osamoceně visící černé perle, jediné perle, na které skutečně záleželo. Zasloužil si ji tím, že přemluvil jednoho z Padlých andělů, aby se kál a získal Císařskou milost.

Zatímco končil modlitbu za doprovodu dvaceti hlasů námořních pěšáků v závěrečném refrénu, pořád ještě myslel na toho ubožáka. Když hlasy utichly, Uzziel si sundal z hlavy kápi. Naplněn vírou v Císaře začal kázat.

„Bratři moji,“ začal, „už dlouho jsme na cestě, a teď konečně nás čeká bitva. Než se však střetneme s nepřítelem, chci vám něco sdělit. Tohle není obyčejná výprava.“ Na okamžik se odmlčel, aby nechal svá slova plně vyznít. „Bratři, tato mise, nanejvýš svatá mise má za úkol navrátit zpátky do Skály... svatý předmět, který byl dlouho ztracen.“ Uzziel se rozhlédl po svých vojácích. Viděl muže nejružnějšího původu, ale všechny je spojovala jediná zářící víra v Císaře, přísaha Temných andělů a Obětí Lva. Kéž by plně porozuměli účelu výpravy. Jenže Uzziel věděl, že plné pochopení by mohlo otřást jejich vírou. A dnes jejich víru potřeboval.

„Když uspějeme,“ pokračoval, „vaše jména a skutky budou navždy oslavovány v sálech Skály. Usedneme po boku největších hrdinů kapituly. Naplňte tedy svá srdce milostí Císařovou, vzpomeňte na oběť našeho požehnaného primarchy, Lva ElJonsona, a obklopte se pravou vírou!“ Uzziel vyskočil, posedlý svatým běsněním, a udeřil se pěstí do hrudi. „Za Jonsona a Císaře! Vítězství nebo smrt!“

„Vítězství nebo smrt!“ opakovali jeho výzvu Temní andělé a jen stěží přitom krotili svou divokost.

Uzziel se usmál. Jak může zklamat, když má po boku takového muže?

Nebylo to tak dávno, co Uzziel, čerstvě uvedený do funkce vyšetřujícího kaplana poté, co úspěšně vedl výpravu na Bylini, kráčel po chodbách Skály - ohromné vesmírné pevnosti, domova Temných andělů. Vzpomínal si na závistivé obličej své druhů, když přivedl zpět prvního Padlého anděla k výslechu. Nemohli prostě uvěřit, že tam, kde oni zklamali, on, pouhý mladík, uspěl. Mnozí nad tím mávlí rukou s tím, že to prostě bylo jen začátečnické štěstí, ale Uzziel věděl moc dobře, jaký byl pravý důvod jeho úspěchu. Aby to dokázal, rozhodl se, že z odpadlíka dostane vyznání a zpověď.

Nebyla to první přísaha, kterou Uzziel složil, ale ukázalo se, že byla jedna z nejobtížněji splnitelných. Zrádce si bez obalu tropil žerty jak z Uzziela, tak z Temných andělů, a vysmíval se i Císaři. Vyprávěl veselé historky ze stovek výprav, které jako kacířský žoldák podnikl, nekonečný příběh plný znásilňování, vražd a mučení. Uzziel nepatřil k těm, kteří by se fyzickému násilí vyhýbali, ale věřil, že musí sloužit vyšším, spravedlivým principům. Chlípivé příběhy Padlého anděla mu nedělaly dobře a mnohokrát v sobě musel potlačit nezkrotnou touhu utrhout tomu ničemu končetiny, donutit ho zaplatit za každý jeho skutek.

Uzziel vypudil z mysli okamžitou touhu po pomstě. Napřed zpověď. Padlému andělovi neušla nenávist v Uzzielových očích a rozesmál se. „Ale copak, cucáku, vyděsily tě snad moje příběhy? Děsí tě poslouchat, jak se ve válce chová skutečný voják? Jdi mi někde s tou svou kutnou a růžencem, mnichu. Pravý válečník jde do bitvy s touhou v srdci, s touhou prolévat krev vítězství a chutí válečné slávy. Je to něco, co ti chybí a nikdy to nezískáš!"

Ta slova pronásledovala Uzziela dodnes, zaznívala ozvěnou v jeho mysli, když Hromový jestřáb prorazil atmosféru. Přestože od té doby už nějaký čas uplynul, odpor, který tehdy cítil, byl stále živý a skutečný. Znovu si vzpomněl na svůj vztek nad kacířovou nestoudností a na to, jak si přál, aby za ni krutě zaplatil.

Tehdy ve vyšetřovací kobce se nechal unést city jen na chvíli. Hřbetem ruky uštědřil zrádci tvrdý políček, pak jej chytil za vlasy a tvrdě mu udeřil hlavou o zeď. „Zdá se, že jsi zapomněl, kdo z nás tu leží spoutaný v okovech!" zaječel. „Už jsem tě porazil! Jen musím zjistit, jestli s tvou duší bude mít Císař slitování!"

„Nic nechápeš," plivl mu Padlý anděl do tváře. „I po tom, co jsi tu slyšel, pořád ještě nevíš, proč bojuju, že?"

Uzziel přistoupil k vězni. Jejich pohledy se střetly. Věřící a odpadlík, oba překypující stejnou zuřivostí. „Bojuješ, protože jsi poskvrněn Chaosem," začal Uzziel. „Dostal jsi svou příležitost sloužit Císaři a naprosto jsi zklamal. Ty, Luther, všichni z té vaší prokleté bandy, jste zradili toho, kdo vám dal život!"

Padlý anděl při tom obvinění nehnul ani brvou. Nepřestával hledět Uzzielovi do očí a z obličeje mu vyzařoval vzdor. Pak zavrčel jako zvíře a pohrdavě se na svého mučitele zašklebil. „Kdysi jsem býval jako ty, mnichu! Věrný, pravověrný, poslušný!" Odměl se a odplivl si na podlahu, jako by jeho vlastní slova byla jedovatá. „Přes moje vynikající schopnosti mě Jonson nechal na Calibanu, když byl na své výpravě po galaxii." Odpadlíkův drsný hlas náhle změkkl pod přívalem dlouho potlačovaných emocí. „Zatímco mí bratři šli z bitvy do bitvy, já jsem musel zůstat doma s mrzáky, ženami a dětmi! Zasloužil jsem si snad takový osud? Narodil jsem se pro válku a pro boj, ale Lev i Císař se ke mně otočili zády!" Jeho hlas sílil až do vášnivého křiku plného nenávisti. „Proto jsem válčil a probojoval si cestu skrz víc světů, než dokážeš vyjmenovat. A ty si myslíš, že máš právo mne soudit?"

Temné anděla napřed zrádcova hrůzná slova šokovala tak, že nebyl schopen odpovědi. Jak mohou Padlí tak pokřivit pravdu, aby zakryli vlastní chyby? Vyšetřující kaplan smutně potřásl hlavou, otočil se a zamířil k těžkým železným dveřím. Když je otvíral, rezavé panty zmučeně zaskřípaly. Než ale odešel, aby zrádce nechal o samotě se svými hříchy, na chvíli se zastavil.

„Kacíři," řekl. „Očekával jsem od tebe víc. Modlil jsem se, aby ve tvé duši zůstala alespoň stopa po Lvu, ale teď vidím, že jsem se mýlil. Svými nelítostnými činy mne nutíš, abych použil k záchraně tvé duše jakýkoliv prostředek. Necht' se tak stane."

Dveře se s prasknutím zavřely a pohřbily Padlého hluboko ve Skále. Během následujících dní dokázal Uzziel při zpracovávání Padlého anděla svoje mistrovství. Někdo slabší by to nazval mučením; Uzziel tomu říkal spravedlnost. Později, když byly jeho nástroje nasáklé zrádcovou krví a výkřiky ustaly, byla vůle Padlého anděla zlomena. Přiznal svoji vinu i vinu ostatních Padlých andělů a plně se ze svých hříchů kál. Bylo to velice smutné divadlo, když ten zlomený muž, kdysi příslušník Císařovy elity, nakonec doznával svoje hříchy.

Když se mu Uzziel chystal udělit rychlou smrt, kterou si Padlý anděl svým pokáním vysloužil, zrádce naposledy promluvil. „Zpovědníku," zašeptal skrz rozbité zuby a roztržené rty, „musím ti říct ještě něco." Jeho tělo se náhle začalo křečovitě zmítat v záchvatu kašle, až Uzziel dostal strach, že je po něm. Padlému andělovi se konečně podařilo nabrat trochu vzduchu do plic, aby mohl pokračovat. „Je mi to moc líto, zpovědníku, ale tento skutek mne tíží ze všech nejvíce."

„Pokračuj, bratře," pobídl jej Uzziel. „Dokud nevypovíš vše, nebude tvé pokání úplné."

Padlý anděl pomalu kývl. „Zpovědníku, před třemi lety jsem sloužil na území Rytířů jako žoldák. Má jednotka podnikala na tyto světy, kde ve vyhnanství žijí eldaři, pravidelné nájezdy, a já jsem s chutí využíval příležitost prolévat krev té podlé, zdegenerované rasy. Podnikli jsme nepočítané útoků, lovili jsme a zabíjeli ty zbabělce, jak si zasloužili." Náhle se jeho hlas znovu rozezněl. Zdálo se, že vzpomínka na krvavá jatka utlumila jeho bolest. „Při jednom takovém útoku se tlupa eldarů ukryla na prastarém, mocném místě. Vyzývali své bohy, ale ti zůstali k jejich patetickému kvílení neteční. Snesli jsme se na nějakou bouři a nenechali jsme nikoho naživu."

Padlý anděl se odmlčel, ponořen do vlastních vzpomínek. Potěšený výraz jeho obličeje vehnal kaplanovi žluč do krku. „Tehdy se to stalo. Našel jsem to tam, zpovědníku, artefakt moci, ztracený od dob, kdy byl Caliban dobyt." Padlý anděl se znovu odmlčel, přemožen další křečí. Záchvat nepřestal, dokud nezačal vykašlávat chuchvalce vlastní krve.

Uzziel si začínal dělat starosti - ty příznaky znal velice dobře. Odpadlíkovo tělo mohlo snést jen jistou míru trestu a on už jeho hranici překročil. Proto teď nedočkavě vykřikl: „Co jsi tam našel, ztraceně? Řekni!"

Vězeň se vztyčil. Z úst mu vytékala krev a dodávala jeho tváři děsivý výraz. „Neměj strach, zpovědníku, nevzdám to tak lehce." Znovu jí otřásla vlna bolesti, ale přemohl se a silou vůle přinutil svá ústa promluvit: „V tom chrámu, zpovědníku, v tom chrámu mezi mrtvými těly... jsem našel Lvův meč!"

V Uzzielovi by se krve nedořezal. Jonsonův meč, ztracený před deseti tisíci lety? To nemůže být pravda!

Padlý anděl si všiml nevěříčího výrazu v Uzzielově tváři, ale chtěl být vyslechnut až do konce. „Vím, že to zní fantasticky, zpovědníku, ale je tomu tak, přísahám. Nikdy bych na meč Lva El'Jonsona nezapomněl." Dokončil větu a klesl na zem.

Uzzielovy myšlenky zmateně vířily. Copak může někomu z Padlých věřit? Ale pokud neuvěří, zpověď pozbude významu. Stále ještě nerozhodnut, pozvedl věžňovu hlavu, vytřel mu krev z úst a jemně na něho promluvil. „Bratře, co jsi s Lvovým mečem udělal?"

Život Padlého anděla byl téměř u konce. Snažil se promluvit, ale z jeho úst vycházel jen stěží slyšitelný šepot. „Bál jsem se... postavit se čelem skutkům, jež jsem vykonal... nechal jsem meč ležet tam, kde byl. Tělem projela křeč. Z úst a nosu vytryskla krev. Snažil se ještě promluvit. „Lituji, že jsem ho nevzal. Mohl jsem jej donést zpět... tam, kam patří..."

znovu jsem zklamal. Odpusť mi, zpovědníku."

Uzziel se málem znovu nechal unést city. Nemohl popřít, že na něho věžňova zpověď zapůsobila, ale zároveň nesměl zapomenout na skutky, které ho přivedly až do podzemních kobek Skály. Podržel mu hlavu a dýkou mu udělal rozhršení. „Jest ti odpuštěno, bratře."

Hukot motorů Hromového jestřába vytrhl Uzziela ze vzpomínek. Potřásl hlavou, aby si pročistil mysl; tak živě a jasně jeho vzpomínky byly. Nasadil chladný výraz, sňal si z rukou růženec a soustředil se na úkoly, které ho čekaly. Neměl by se nechat rozptylovat, když před sebou mají boj a životy jeho mužů jsou v ohrožení. Uzziel došel do velitelského sálu a svolal si seržanty, aby s nimi znovu probral plán útoku a naposledy překontroloval zbraně. O chvíli později se Hromový jestřáb najednou stočil, jeho motory zavřískaly jako lovená zvěř a pak tvrdě dosedl na zem. Vchod se otevřel a první skupina vyběhla ven, její boltery zpívaly píseň smrti. Symfonie bitvy začala.

Ailean stál v Hrobce mučedníků a v zaťaté pěsti svíral runový náhrdelník, který- mu visel kolem krku. Přestože od doby, co se mu zdál ten prorocký sen, uběhlo už několik dní, runy věštění mu stále nepomohly najít ani náznak toho, co znamenal. Byl o dravci, mocném meči a muži bez duše. Ailean se snažil uchopit strukturu toho snu, ale viděl jen krev. Otevřel své smysly, ale cítil jen proudící chlad, jako by se právě probouzelo velké zlo.

Z východu přišel Dračí pán Martainn ze Seany. Vysoký, hubený, zahalený v černé kutně, vypadal na svém obrovském orli jako přízrak smrti. Ze západu se blížil Dračí pán Barra z Eamannu. Dlouhé vlasy mu vlály ve větru a vyciděná zbroj se na slunci blyštivě třpytila. Barra se choval okázale bezstarostně. Smál se a vtipkoval s válečníky ze svého doprovodu a pak dal signál, aby se zastavili. Stejně tak učinil jeho rival. Oba náčelníci nechali své družiny za sebou a sami pokračovali na svých divokých dracích dál. Bestie syčely a plivaly na sebe, svými pařáty drásaly zemi a zlostně ji bičovaly ocasy v zuřivé touze po boji. Oba vůdcové sesedli, ale neudělali nic, aby svá zvířata uklidnili.

Ailean viděl, že pod jejich chladnými zevnějšky zuří zloba. Ať se tedy jejich nenávist projeví, pomyslel si. Budou ji dnes potřebovat.

Barra, stejně bodrý mezi svými muži, jako byl teď ledově klidný, promluvil jako první. „Čaroději, proč jsi nás povolal na tohle prokleté místo? Copak nemáme už tak dost starostí?" zeptal se a zamračil se na Martainna. „Proč vyrušovat mrtvé?"

„Sešli jsme se zde, jelikož to duchové run požadovali," odpověděl Ailean.

„Nemám čas na tvoje hádanky, čaroději," zavrčel Martainn. „Nebojím se živých ani mrtvých." Významně se ohlédl po Barrovi a prastarých troskách chrámu. „Přišel jsem jen kvůli tvé nabídce a z úcty k našemu králi. Ale věz, Aileane: takzvaní rytíři tohoto zbabělce chladnokrevně zabili mého syna a mezi námi nezavládne mír, dokud se tato záležitost neurovná." Ostře se na Aileana zadíval. „Byla prolita krev, čaroději, a než já budu spokojen, bude prolita další!"

Barra si znechuceně odplívl. „Tvůj syn zemřel, protože to byl slaboch. Nenesu na tom žádnou vinu."

Martainn se nad tou pohanou naježil a sevřel meč tak pevně, až mu zapraskalo v kloubech. Vykročil vpřed a přitom povytáhl čepel meče ze zdobené pochvy. Než stačili náčelníci podniknout cokoli dalšího, stál Ailean mezi nimi.

„Martainne," křikl čaroděj vztekle, „tas ten meč a já tě vyženu z Lughnasy." Namířil kopí proti rozzuřenému náčelníkovi ze Seany a začal odříkávat slova moci svého úřadu. „Nikdo neporuší královský mír, dokud nebude vyneseno rozsudek. Teď vrať svůj meč zpět do pochvy a vyslechni můj soud."

Čaroděj a seanský dračí pán na sebe vyzývavě hleděli, zatímco Barra to vše pozoroval s neskrývaným pobavením. Martainn meč pomalu zasunul zpátky a pustil jilec. „S tebou spor nemám," řekl. „Vyslov svůj rozsudek."

Ailean zůstal stát mezi dračími pány a na chvíli se odmlčel, než znovu promluvil. „Bolí mne, když vidím, jak eldarské pány šíří nenávist," řekl, „ale někdy může naše bláhovost posloužit i vyšším cílům. Shledávám stížnost dračího pána Martainna ze Seany oprávněnou a nařizuji, aby byla urovnána na bitevním poli."

Oba dračí páni se usmáli. Martainn se pohledem vyhnul Aileanovi a oslovil svého protivníka. „Barro, oloupil jsi mne o jediného syna a nyní tě za to přinutím zaplatit." S těmito slovy vykročil ke svému drakovi. Martainn usedl do sedla, vytáhl laserové kopí a namířil je na Barra. Jeho mohutné zvíře se vzepjalo na zadní a vyzývavě zařvalo. „Připrav se na smrt, hanbo Eamannu!"

„Odplata skutečně přijde brzy, Seano," křikl Barra a vyšvihl se na své zvíře. „Tvoje družka bude ronit Ishiny slzy dřív, než nastane noc."

„Vy dva, přestaňte žvanit!" okřikl je Ailean. „Seana a Eamann se dnes bít nebudou!"

„Cože?" vykřikl Martainn. „Slíbil jsi mi odplatu, zrádče!"

„Neslíbil," odvětil Ailean ledově. „Řekl jsem, že své spory urovnáte na bitevním poli a tak se i stane. Avšak nebudete stát proti sobě."

„O čem to, v Khainově jménu, mluvíš?" zeptal se zmatený Barra. „Proti komu máme bojovat, když ne proti sobě navzájem?"

Nad chrámem se prohnala ohlušující rázová vlna. Všichni vzhledli a spatřili, jak na ně padá Hromový jestřáb. Oba náčelníci na Aileana okamžitě zapomněli a divoce se rozjeli zpět ke svým družinám. Po poli se rozléhaly válečné pokřiky. Oba zkušení bojovníci připravovali svoje muže na bitvu.

Ailean zůstal opuštěný v chrámových troskách. Obrátil pozornost zpět k runám. Neslyšel Martainna, jehož hlas se nesl nad bitevním polem. „Barro, ještě jsme spolu neskončili!"

Runy na čaroděje znovu promluví. Ailean se natáhl po vyzývacích runách a pročistil svou mysl. „Jestřáb," zašeptal, „bojujeme s jestřábem."

V Hrobce mučedníků jej mohli slyšet pouze mrtví.

Uzziel stál na přistávací rampě, netečný k šurikenům, které mu svištěly kolem hlavy, a pozoroval okolní bojiště.

Předvoj tvořila četa Beatus, která si našla chráněné místo za nízkou kamennou zídou asi třicet kroků vpředu. Napravo od zídky byl malý remízek, jenž sliboval jisté maskování a četa Strages se do něj snažila dopravit těžké zbraně. Za prozatímní linii jednotek Hvězdné pěchoty ležel skutečný cíl útoku: prastarý eldarský chrám.

Uzziel nehnutě hleděl na starobylé trosky, ale neviděl žádnou obranu. Dobře. Kaplan seběhl z rampy bitevníku a těžkou skokovou soupravu, kterou měl pověšenou na zádech, přitom ani nevšímal. Četa Beatus už byla pod těžkou palbou eldarů, kteří se zjevně rozhodli zarazit jejich postup právě u kamenné zídky. Uzziel viděl, jak dračí rytíři v dálce sedlají svá zvířata a chystají se na bitvu. Zdálo se, že jejich překvapivý útok zase tak překvapivý nebyl. Eldaři na ně byli zjevně připraveni a Uzziel se mohl jenom dohadovat, proč tomu tak bylo. Ovšem ať se mu to líbilo, nebo ne, bitva už byla v plném proudu a nabývala na intenzitě. Na její hodnocení bude čas později; teď se musí rozhodnout.

Uzziel začal udílet rozkazy. „Četo Beatus, zůstaňte v krytu. Dávejte pozor na protiútok. Četo Strages, na můj povel zahájíte krycí palbu z těžkých zbraní. Četo Vykoupení, na levé křídlo a podpořte Beatus. Četa Ferus jde se mnou!“ Vyrázil vpřed a vojáci z čety Ferus ho následovali. Zvláště si je pro tuto misi vybral. Muži vyzbrojení rotomeči a plazmovými pistolemi si už stačili pro svou divokost získat slušnou reputaci. Uzziel věděl, že je od okamžitého bezhlavého útoku na nepřítele drží na uzdě jen naprostá poslušnost rozkazům.

„Již brzy, bratři, brzy.“

Za Uzziellem zařvaly obři motory Hromového jestřába a stroj vzlétl zpátky k obloze. Uzziel znovu zapnul vysílačku. „Bitevníku Cestě. Zaujměte pozici jedna pro bombardování, čekejte, dokud se nepřiblíží nepřítel. Pak palte podle uvážení na dostupné cíle a připravte se na naše nalodění.“

Velitel bitevníku odpověděl okamžitě. „U Císaře, jako by se stalo.“

Uzziel se otočil k zapisovateli Ahiezarovi. Ahiezar byl Knihovník, který je při misi doprovázel. Uzziel s ním po boku nikdy bitvu nevedl, ale znal jeho věhlas. Neznámé věci ve víru bitvy Uzziela vždy znervózňovaly a nyní se modlil, aby se jeho zakolísání ve víře nepotvrdilo.

„Ahiezare, zaznamenal jsi nějakou psychickou aktivitu?“ zeptal se ho Uzziel.

„Ne, zatím nic, vyšetřující kaplane.“ Knihovník odpověděl chladně, jako by nebyl zvyklý na to, že mu někdo klade otázky.

„Zůstaň tedy ostražitý, bratře,“ nařídil Uzziel „a zaštiťuj nás před čarodějnictvím prokletých eldarů!“ Obrátil svoji pozornost zpět k nepříteli. Zhlédl dračí rytíře, jak se formují do dvou impozantních skupin.

Jakmile cizáckí válečníci zuřivě popohnali svá zvířata do boje, vyloupl se Hromový jestřáb znovu z mraků. S ohlušujícím burácením se prohnal nízko nad bojištěm a jeho otočné laserové kanóny pálily střídavě do obou eldarských formací. Smrtelně přesné pulzy žhnoucí energie kosily dračí rytíře, propalovaly díry do jejich honosné zbroje a krájely řvoucí draky. Pak Hromový jestřáb přeletěl zdecimované eldary a plameny z jeho trysek zvedly ze země oblaka prachu, jak se otáčel k dalšímu útoku.

Eldaři se navzdory drtivému vzdušnému úderu přeskupili s obdivuhodnou disciplínou. Zem se třásla, když zaútočili na pozice Hvězdné pěchoty. Vzduch se chvěl kakofonií jejich válečných pokřiků, bojovníci mávali svými zbraněmi nad hlavami a pařáty jejich zvířat rychle ukrajovaly vzdálenost, která je dělila od čekajících Temných andělů.

Uzziel si uvědomil, že ruiny chrámu, rysující se skrze prapory a laserová kopí eldarů se zdají být nechráněné. Pokud by Uzziel dokázal tento útok zlomit, Lvův meč bude jeho! „Čety Beatus a Vykoupení, držte pozice a soustřeďte palbu na skupinu vlevo. Četo Strages, vy si vezměte na starost tu vpravo. Ve jménu Císaře, palte!“

Podél celé linie Temných andělů zarachotily zbraně. Řady Hvězdné pěchoty rozsévaly mezi útočícími rytíři zkázu. Vlevo dopadal mezi natěsnané eldary jeden granát za druhým a rytíři padali ze sedel mezi zraněná zvířata. V tu chvíli započala i palba z těžkých zbraní jednotky Strages a řízené střely a plazma vypalovaly velké díry do řad druhého oddílu eldarů.

Přes ničivou smršť výstřelů se několika rytířům z levého oddílu podařilo dosáhnout linií Hvězdné pěchoty a s divokým pokřikem „Seana!“ na ni zaútočili. Boltery, až doposud tak efektivní, nebyly při boji zblízka k ničemu. Eldaři se do nich pustili svými laserovými kopími, která trhala brnění Temných andělů, jako by byla z papíru, a zabíjela je. Ti, kteří unikli probodění, byli ušlapáni draky nebo roztrženi jejich pařáty na kusy.

Uzziel neztrácel čas. „Četo Ferus, za Jonsona a Císaře! Do útoku!“ Aktivoval skokovou soupravu a rakety na jeho zádech jej bleskově přenesly přes bojovou vřavu. Zapisovatel Ahiezar s ostatními byli těsně za ním a vyli radostí, že se konečně mohou vrhnout na nepřítele. Jak Temní andělé zakroužili nad bojištěm, zbytky eldarských pěších sil vytáhly šurikenomety a spustily palbu.

Vzduch byl rázem plný břitvově ostrých rotujících hvězd. Když bratr Alexius spadl dolů se zbrojí tucetkrát proraženou, Uzziel hlasitě zaklel. Pak kaplan svěřil jeho duši Císaři a přidal děkovnou modlitbu za svou silnou zbraň, jež ho tak dobře ochránila před krupobitím nepřátelské palby.

O chvíli později přistál, silový meč v pravé ruce a pistoli v levé, jen několik kroků od ryčícího dračího rytíře. Uzziel se zděšeně díval, jak rozzuřený eldarský válečník vrazil laserové kopí do hlavy bratra Caleba a na místě ho zabil. Jakmile rytíř Uzziela spatřil, pokusil se kopí uvolnit, ale už bylo pozdě. Uzziel, hnán spravedlivým rozhořčením, pozvedl pistoli a vypálil proti eldarovi půl tuctu ran, které ho srazily ze sedla. Drak otevřel tlamu a zoufale zavyl nad ztrátou svého pána. Uzziel se mocně rozmáchl mečem a jedinou ranou zvíře umlčel. Drakovo tělo padlo na zem a ztropilo zdupanou zemi horkou krví. Uzziel pohlédl na mrtvé tělo bratra Caleba a zašeptal: „Odpočívej v pokoji, bratře. Byl jsi pomstěn.“

Když se rozhlédl po dalších protivnících, uviděl, že jeho přepadová jednotka protiútok dračích rytířů prolomila. Četa Ferus se pomocí rotomečů a žhavé plazmy probíla liniemi hrdých eldarů a nepřestávala mezi nimi rozsévát smrt, ani když se dali na útěk. Zapisovatel Ahiezar stál hrdě rozkročen nad dýmajícími kostrami dvou rytířů, které anihloval výbojem psychické energie.

Mrtví a umírající eldaři leželi všude, jejich mistrně tepané zbroje zničené a polámané, jejich věrní draci se svíjeli ve

smrtných křechů a šířili kolem sebe pach spáleného masa, zlámané žerdi nádherných praporů se válely v krvi potřísněné trávě. Ti, kdo přežili, otočili svá zvířata a v panice prchali z bojiště, neschopní čelit Hromovému jestřábu, který mezi nimi shora rozševal smrt.

Kaplan se rychle vzpamatoval z bojového nadšení. Když si uvědomil, že eldarský chrám je teď bez obrany, otočil se ke Knihovníkovi a křikl: „Ahiezare! Za mnou!“

Trysky skokových raket jej opět bezpečně vynesly nad bojiště. Zatímco mířil směrem k chrámu, všiml si, že se podivně mění. Místo, kde měl stát, se halilo do husté vířící mlhy. Kaplan zaklel a přistál těsně před její hranicí. Zapisovatel přistál vedle něj, silový meč připravený.

„Co je tohle za čáry?“ zeptal se Uzziel rozzlobeně.

Knihovník si olízl rty. „Nejsem si jist, vyšetřující kaplane. Možná tu mají čaroděje. Něco cítím,“ dodal pomalu, „ale s něčím podobným jsem se ještě nikdy nesetkal.“

Uzziel se otočil směrem k mlze. Nepotřeboval, aby mu někdo vysvětloval, že je v chrámu eldarský kouzelník. „Pokud je tam čaroděj,“ zavrčel, „brzy ochutná říšskou ocel!“

Za tichého zpěvu Lvova chorálu vkročil Uzziel do mlhy. Okamžitě jej obklopilo nepřírozené ticho a brzy úplně ztratil orientaci. Kaplan neslyšel vlastní modlitby, neslyšel dokonce ani svůj vlastní dech. Obklopila ho vířící temnota, ve které viděl stěží na půl druhého metru před sebe. Měl pocit, jako by se vznášel v očistci.

Uzziel zaťal zuby a snažil se tuto čarodějnou manifestaci nevnímat. Tvrdohlavě se snažil jít stále vpřed, ale bylo pro něj obtížné držet směr. Hlavou se mu začaly honit podivné myšlenky, jeho soustředění kolísalo. Viděl Zlatý trůn Císařství, na kterém však seděla rozkládající se mrtvola. Trůn obklopovalo dvanáct postav v kápích, které se krutě smály, jak bodaly do Císařova těla noži a vydávaly edikty v Jeho jménu. Síla vize Uzziela málem přemohla. Zastavil se a rozhodně potřásl hlavou, aby odporné myšlenky zaplašil. Byl Temný anděl a kaplan, na světě není síla, která by otřásla jeho vírou!

Najednou se v mlze před ním rudě zablesklo a objevila se obrovská hadovitá tlama, která se na něj snášela. Uzziel sotva stačil uskočit, když se řady břitvovitě ostrých zubů zaleskly jen kousek od jeho hlavy. Obluda se tyčila nad ním a její gargantuovské tělo bylo pouhým nejasným stínem v mlze. Jak se jí pokusil vyhnout, temnotou zasvětil dlouhý ocas a přirazil jej k zemi. Temný anděl hleděl do tlamy, která se před ním otvírala, jako by zvíře chtělo zařvat vztekem, ale ve všeobklopující mlze nic neslyšel. Jen cítil, jak se země pod údery mohutných dračích nohou chvěje.

Strašlivá hlava se znovu přiblížila, ale Uzziel byl tentokrát připraven. Když se čelisti doširoka rozevřely, aby ho pohltily, Uzziel se překulil a vrazil svůj meč zespodu bestii do tlamy. Vytryskla krev, jak meč projel šupinami a zabránil nestvůře čelisti sevřít. Zraněné zvíře začalo couvat a přitom kolem sebe bilo pařáty i ocasem. Uzziel se pokusil meč vyprostit, ale ten uvízl příliš pevně v dračí kosti.

Zoufalý, ale odhodlaný, svíral Uzziel jílec meče oběma rukama, až ho rozrušená obluda vyzvedla vysoko do vzduchu. Šest metrů nad zemí se pokusil vytáhnout pistoli, zatímco zvíře šílené bolestí se zmítalo ve smrtelných křechů. Kaplan napjal svaly, přitáhl se nahoru a přiložil pistoli obludě k lebce. Nevnímal palčivou bolest v rameni a znovu a znovu mačkal spoušť, dokud nebyl zásobník prázdný. Obrovský drak padl nehlučně k zemi, z horní části jeho hlavy zbyly jen krvavé čáry. Uzziel se z posledních zbytků sil odvalil zpod padajícího těla a vyhnul se tak smrti rozdrčením.

Když se zvedal na nohy, v srdci mu zněla jásavá píseň vítězství. Jednou nohou přišlápl to, co zbylo z drakovy hlavy, zapřel se a vypáčil z ní meč. Přehlé to!

Zatímco tam vyčerpaně stál a těžce oddychoval, dračí tělo se rozplynulo v mlze.

Uzziel měl pravou paži v jednom ohni, ale nezpomalil. Tak silná magická obrana jen potvrzovala, že má cíl na dosah. „Lvův meč!“ Ta slova sladce klouzala z jeho šeptajících rtů.

Uzziel si znovu začal prozpěvovat Lvův chorál a odhodlaně kráčet kupředu. Teď už ho nic nezastaví. Najednou se před ním zjevila stěna - chrám, konečně! Přešel přes pobožené zbytky zdí a ocitl se uvnitř Hrobky mučedníků. Mlha zde byla řidší, spíše to byly jen čáry převalující se nad podlahou a podél stěn a pulzující rudou září, jež osvětlovala chrám. Uzziel vkročil dovnitř a bota mu okamžitě zajela do bahna. Překvapeně se sklonil a smočil rukavici v kalu, pak si ji začal zblízka prohlížet. Zhnusně si uvědomil, že je to ztuhlá krev. Zalapal po dechu. Co je tohle za prokleté místo? Místo odpovědi se z mlhy vyloupily nejasné obrysy postav.

Uzziel pozvedl meč, připravený se bránit, ale pak je uviděl zřetelněji. Přicházeli k němu ze všech směrů. Eldarští muži, ženy i děti se k němu blížili a na tělech měli strašlivé rány. Po podlaze se plazil muž bez nohou a o kus dál se potácela žena s obnaženým mozkem. Uzzielovo pro boj vycvičené oko poznalo ohavná zranění způsobená rotomečem, jezící díry, které mohla způsobit pouze tříštivá střela z pistole, maso popálené žhavou plazmou. Nespočetné oběti s nespočetnými zraněními, mrtví, kráčející mu v ústřety. Nic neřikali, jen na něho hleděli v tichém odsouzení.

Uzziel se syrovou jistotou pochopil, co vidí. Byly to oběti Temných andělů a jeho oddílů, brutálně zavražděné před mnoha lety. Ochromený kaplan jen stál a zíral před sebe, nedokázal odtrhnout oči od jejich obviňujících tváří. Jak se mrtví blížili, Uzziel bojoval s touhou utéct. Přízraky útočily na jeho mysl, snažily se do ní zasít šílenství. Uzziel křičel k Císaři, ale modlitbu pohltilo hladové ticho.

Copak existuje něco, co stojí za to, aby čelil tomuto? Vábitý šepot se jako had vinul mezi Uzzielovými myšlenkami. Tvá zranění ospravedlní čestný ústup.

Uzziel hlasu ve své hlavě málem podlehl. Málem! Pak si vzpomněl na své bratry, kteří stále ještě bojovali a umírali v Císařově jménu. Copak to může vzdát? Po tom, co mu jeho muži tak dobře sloužili, položili vlastní životy, aby Lvův meč mohl vrátit zpět na Skálu? Samozřejmě že ne! Uzziela hnala vpřed věrnost Císaři, přísaha Temného anděla, oběti mrtvých. Neustane v boji a dovede celou věc do konce, za bratra Caleba a všechny ostatní padlé bratry, které zná, musí bojovat.

„Lvův meč bude můj za každou cenu!“ zařval zuřivě. Pak zvedl meč a zaútočil na nejbližší z oživlých mrtvol. Ta se

těsně před jeho čepelí vypařila. Uzzielovu mysl zaplavila vlna úlevy. Jako kaplan si byl až příliš dobře vědom nebezpečí, které se může skrývat ve zbraních mrtvých, ale svůj strach opanoval.

Se silicím sebevědomím se prodíral řadami mrtvých a postavy před ním bledly. Mířil k nízké kamenné desce, prastarému oltáři. Když k němu dorazil, na okamžik se zastavil, pak pozvedl zbraň a vši silou do desky sekl, až se časem nahlodaný kámen rozlomil vedví. Mezi kusy oltáře se cosi kovově zalesklo. Uzziel rozhrnul úlomky a objevil prastarou, podivně tvarovanou skříňku vyrobenou eldary. Na jejím povrchu chladně zářila podivná znamení. Vypadala jako nějaká truhla na zbraně a její povrch jiskřil tajemnou energií. Byl snad Lvův meč chráněn nějakým generátorem stázového pole?

Uzziel vztáhl ke skříňce třesoucí se ruce. Jakmile se jí však dotkl, ozval se nepřirozený bzukot. Do světa se vrátil zvuk. Uzziel se rozhlédl, aby zjistil, odkud bzucení pochází, ale přestože mlha řídla, mnoho toho neviděl. Zatímco očima prohledával místnost, bzukot přešel do vysokého kvílení následovaného klokotavým výkřikem. Uzziel se prudce otočil a uviděl zapisovatele Ahaziera zarámovaného dveřním otvorem, kterému z hrudi trčela zaostřená kovová tyč. Pak se kov pomalu zasunul zpátky a Ahazier se skácel do krvavého bahna.

Pád těla zabitého Knihovníka odhalil vysokého eldara oděného ve zbroji zdobené vyrytými runami, který v rukou svíral stříbrné kopí. Zbraň v eldarových rukou byla živá; slastně vrněla, jako by jí Knihovníkova krve zachutnala. Eldar s kopím zatočil a namířil je na Uzziela.

„Jsem Ailean, čaroděj krále Lughnasy. Vím, proč jsi sem přišel, a jsem zde, abych tvůj úmysl zmařil. Ty, človče, nemáš nejmenší právo rušit posvátný klid tohoto místa a vlastnit obsah truhly ti není souzeno.“

Uzziel se třásl vztekem. „Mluvíš o meči? Že nemám právo? Jistěže mám! Ten meč náleží nejsvětějším právem mé kapitule a byl nám odpírán po deset tisíc let. Přinesu jej zpět svým bratřím nebo za něj položím život. Tak jsem přísahal.“ Kaplan pustil skříňku a pevně sevřel oběma rukama silový meč. Škubl sebou, když ho jako dýka zasáhla bolest vystřelující ze zraněné paže. Byl však připraven se s čarodějem utkat.

„Vy lidé jste divní,“ řekl Ailean, který si ze zloby, jež cloumala Temným andělem, zjevně nic nedělal. „Měli byste nám poděkovat, že jsme tento meč tak dlouho uchovávali v bezpečí. Místo toho si přijdete na náš svět, pobíjíte mé lidi a rušíte klid mrtvých. Má ten meč pro vás skutečně tak velkou cenu? Bylo by lépe ho navěky uschovat než jej znovu vypustit na tento svět.“

„Kacíři!“ vykřikl Uzziel. „Za svou drzost pocítíš zlobu Císařovu!“ Uzziel vyrazil do útoku a jeho silový meč opsal smrtící oblouk. Ailean však byl na útok připraven a ránu bez problémů odrazil. Pokusil se Temného anděla zasáhnout výbojem mentální energie, ale kaplanova zbroj výboj pohltila. Uzziel se uvnitř své helmy pousmál a vyslal tichou děkovnou modlitbu k Císaři za svou aegiskou zbroj. Kouzla toho čaroděje ho nezastaví.

Ailean se znovu pokusil zasáhnout jej psychickým výbojem, ale i ten Uzzielova zbroj neutralizovala. Čaroděj pak začal brát boj vážně, zaujal s kopím útočné postavení a bodl s úmyslem zabít. Uzziel bleskově vykřýval výpad za výpadem a kopí zavylo pokaždé, když narazilo na jeho meč. Ailean mu byl důstojným protivníkem. Bojoval s půvabnou elegancí, zatímco Uzziel mu čelil se zuřivostí berserka.

Nakonec se začala projevovat Uzzielova síla a čaroděj byl nucen pomalu ustupovat k lišejníkem porostlé zdi. Ailean se přesto stále pokoušel svým hladovým kopím Uzziela probodnout, avšak Temný anděl je zraněnou paží pevně chytil a nepustil.

Kaplan se snažil zarazit čepel do čarodějových vnitřností, ale nemohl se dostat z jeho těsné blízkosti. Udeřil ho tedy tvrdě jílcelem do tváře. Aileanova hlava odskočila a s hlasitým křupnutím narazila na zeď a čaroděj klesl do krvavého bláta vedle Ahiezara.

Uzziel neztrácel čas, zastrčil silový meč do pochvy a vykročil k stázové skříňce. Ztěžka dýchal a krvácel z četných zranění. Bez dalšího váhání podlouhlou skříňku zvedl a přitom ji málem přelomil. Cizácké zařízení prasklo a energie se z něj začala rychle vytrácet, pak stázové pole zmizelo.

Uzziel sáhl dovnitř a vytáhl meč v nádherně zdobené pochvě. Šok jej málem přemohl a musel se opřít o vlastní zbraň, aby neupadl. Až do poslední chvíle byl připraven na to, že jej na konci může čekat zklamání. Padlým andělům se nedalo doopravdy věřit. Ale nemohl přece promarnit šanci Lvův meč nalézt, ať už to byla šance sebepochybnější.

Teď však on, Uzziel, stál uprostřed prázdného eldarského chrámu a Lvův meč držel v rukou! Jak slavný okamžik!

Začal se vroucně modlit, chválil Císaře a Lva El'Jonsona, že si pro tento okamžik zvolili právě jeho. Pak vytáhl meč z pochvy. Jeho obnažená čepel oslnivě zářila. Poslední zbytky mlhy se v několika okamžicích rozplynuly. Uzziel měl první příležitost rozhlédnout se po okolí. Až na mrtvá těla Aileana a Ahiezara byl v chrámu sám. Teprve nyní si povšiml, že nádherný chrám byl v podstatě zřícenina. Věže, které jej kdysi obklopovaly, byly sesuté, krovy propadlé, zdi obrůstaly lišejníky, jenž jakoby zářil vnitřním jasnem.

Kaplan se už trochu uklidnil a začal si meč prohlížet. Jílec zbraně byl vykládaný zlatem, tvarovaný do postavy anděla, jehož rozevřená křídla tvořila záštitu. Omámen jeho krásou odnesl Uzziel meč na místo, kam dopadalo více slunečního svitu. Zde poprvé po deseti tisících let znovu zazářil. Uzziel jej potěžkal a vyzkoušel vyváženost čepele. Dokonalé. Byl to meč králů, dobyvatelů. Spatřil sám sebe v čele obrovské armády, jak vládne nepřekonatelným mečem a drtí všechny Císařovy nepřátele.

Jeho mysl se koupala ve vlnách opojných vizí moci a dobývání. Pokud bude mít tento meč v ruce, nenajde protivníka, který by jej mohl ohrozit. Je vskutku vyvolený! Získal zbraň mocnější, než kterou vládl samotný Azrael, nejvyšší mistr Temných andělů. Uzziel věděl, že nyní nadešel čas jejich zkázy. V rukou držel důkaz, který měl moc utiшит všechny závistivé bratry ze Skály.

Uzziel se bezděčně zajíkl a rozesmál se. Jaké měl štěstí, že jej osud zavál na toto místo! Už velice brzy ho začnou vzývat jako nejmocnějšího vyšetřujícího kaplana v historii kapituly, většího než byl legendární Molocia. Všichni před ním budou padat na kolena, všichni se mu budou klanět, nejen příslušníci jeho kapituly.

Nadešel čas odstranit malicherné rozdíly mezi kapitulou a vírou. Císařství bude jeho. Ten, který nese meč, dobyvatel, první žňového pokolení primarchů. Uzziel, rozechvělý štěstím, před sebou viděl celý vesmír, jak bezmocně čeká na příchod jeho legií a připravuje se na jeho vládu. Tak bylo souzeno. Tak se stane.

Uzziel si nepřestával meč prohlížet a přitom si všiml, že na čepeli je nějaký nápis. To nestojí za pozornost, můj pane Uzziel, našeptával mu vnitřní hlas. Jeho tón byl tak vemlouvavý, že mu málem podlehl. Ale slabá jiskřka svědomí ho přiměla si nápis přečíst. Sklonil se a začal zblízka číst prastará slova. Každé z nich ho bodlo do srdce jako dýka.

LUTHEROVI, PŘÍTELI A DRUH V BOJI. NECHŤ TĚ ZAŠTÍTÍ VÍRA. LEJ.

Uzziel pozpátku zavrával a meč mu vypadl z ruky. Jeho zrádná moc okamžitě zmizela. Uvědomil si důsledky své pošetilosti. Nebyl to Lvův meč, byl to meč Luthera, arcizrádce, nejnenáviděnějšího z Padlých andělů. Kdysi to bývala ušlechtilá zbraň, ale moc Chaosu ji pošpinila a Luther Padlé anděly svedl na stezku prokletí.

Copak i Uzziel nepocítil jeho moc, nenaslouchal jeho lžím, jež byl připraven přijmout za své? Jak mohl být tak slepý? Podlehnout meči, který zabil samotného Lva! Kaplan se zachvěl hrůzou, pomyslel na Lvovu šlechtitou oběť. Jak jen mohl být tak bláhový! A kolik šlechtitých eldarů muselo zemřít!

Uzziel zasunul prokletou čepel znechuceně zpátky do pochvy. Už se nenechá dál pokoušet. Nebude už naslouchat zuřivému hlasu. Musí mu odolat, vzepít se!

Uvnitř jeho helmy zapraskala vysílačka a probudila se k životu. „Vyšetřující kaplane, tady bitevník Cestus. Ze severu sem míří eldarské posily. Jaké jsou vaše rozkazy?“

Uzziel se na chvíli zamyslel. Zvažoval možnost svoje muže odvelet a přijmout smrt rukou eldarů. „Nic lepšího si nezasloužím!“ zavyl zmučeně k obloze.

Ale nedokázal to. Byl kaplan. Temný anděl, musel se důsledkům svého jednání postavit čelem. Ztěžka vydechl a zapnul vysílačku. „Řekněte jednotkám, aby se stáhly zpět, místo setkání dvě. Ať tam čekají.“

„Ano, pane. U Císaře, jako by se stalo.“

Uzziel kráčel ke kamennému portálu, směrem k nehybné Knihovnickově mrtvole. Rozhlédl se po bitevním poli; bylo poseto těly. Dnešního dne nalezlo smrt kvůli Uzzielově pýše mnoho jeho bratří. Tolik toužil Lvův meč najít, že se nechal hloupě oklamat jedním ze zrádců, kteří od Temných andělů odpadli. Dokonce tomu kacíři udělil bezbolestnou smrt!

Teď ponese následky.

Zvažoval možnost nechat meč zde v chrámu, ale zemřelo kvůli němu příliš mnoho lidí na to, aby se vrátil s prázdnou. Meč přece jen byl součástí kapitulní historie a jako takovému mu příslušelo být ve Skále. Asmodai možná bude vědět, co s ním.

Asmodai. Nemohl pomyslet na staříckého Hvězdného pěšáka, největšího žijícího vyšetřujícího kaplana, aniž by se nedotkl růžence. Asmodaiův růženec měl jen dvě černé perly a to byl výsledek několika set let tvrdé práce. Uzziel se podíval na svou jedinou černou perlu, která ho ještě před několika hodinami naplňovala pýchou. Při pohledu na ni se jeho duše náhle uklidnila.

Uzziel si růženec pomalu sundal a sejmul z něj černou perlu. Opatrněji položil na kamennou podlahu chrámu a pak na ni vši silou dupl těžkou botou brnění. Černá perla se roztříštila a Uzziel rozmázl vzniklý prach po zemi.

Příště už nezakolísá.

PŘÍPUSTNÉ ZTRÁTY

Gav Thorpe

„Kapitán na letové palubě!“

Shromážděná posádka říšského křižníku Boží spravedlnost se pohnula jako jeden muž. Kapitán Kaurl vešel do rozlehlé haly a pozdravilo jej téměř jednohlasné přidupnutí stovky bot na ocelový rošt podlahy. Dva kroky za zavalitým kapitánem šel nadporučík Jaeger a prohlížel si svoje nové druhy.

Většina z nich byla oblečena do předpisových overalů a stáli všude možně po hale, na místech, kde zrovna pracovali a odpočívali těsně před kapitánovým příchodem. Jaegerovu pozornost upoutala malá skupinka stojící stranou od ostatních, v zadní části místnosti. Z jejich chování zjevně vyzařovala nespokojenost. Oproti zbytku posádky neměli uniformy tak udržované, jejich držení těla nebylo zrovna pevné a kapitánův příchod na ně zjevně neudělal nijak zvlášť velký dojem. Jaeger pudově poznal, že je to letka Dravců, které měl velet.

To by vysvětlovalo několik maličkostí - minimálně to, proč se na něj Kaurl tak pobaveně podíval, když ho přišel přivítat, a pohledy ostatních velitelů při představování. Potřebují snad Dravci nějak upevnit disciplínu? Dobrá, Jaeger je brzy srovná do latě.

Jaeger si uvědomil, že kapitán Kaurl k posádce mluví, a soustředil své roztěkané myšlenky na to, co kapitán říká.

„...a očekávám od každého z vás stejnou úctu k nadporučíku Jaegerovi, jakou jste prokazovali jeho předchůdci, nadporučíku Gladeovi. Pokračujte v práci; vyrážíme v 5.00.“

Kapitán pokynul shromážděným mužům, aby se vrátili ke svým povinnostem, a otočil se k Jaegerovi.

„Vidím, že jste si už letky Dravců všiml,“ řekl prostě.

Jaeger lehce kývl a snažil se tvářit co nejneutrálněji.

„Nejsou tak špatní, jak se může na první pohled zdát,“ pokračoval. „Někteří z nich jsou proklaté dobří piloti a se správným mužem u kormidla mohou mít skvělé výsledky. Myslím, že ten správný muž jste vy, Jaegere. Budu se zájmem sledovat vaše pokroky.“

„Děkuji, pane,“ odpověděl Jaeger. Potěšilo ho, že mu kapitán důvěřuje. „Nemyslím, že budu mít důvod si na letku

Dravců stěžovat."

„Dobře. Jděte se seznámit se svými muži. Uvidíme se později. Dejte jim šanci a oni dokážou, že jsou hodni Říšského námořnictva."

Oba důstojníci si vyměnili úklony, pak se kapitán se otočil na podpatku a odkráčel z letové paluby. Jaeger se ponořil do všech chutí, vůní, zvuků a pachů svého nového domova. Ačkoliv většina letových palub byla stavěna podobně, každá z nich měla svůj vlastní pach, vlastní odstín světla, různé rozdělení prostoru a tisíc dalších malých detailů, které ji dělaly jedinečnou. Letová paluba Božské spravedlnosti měla prostor k uložení, opravě a vypuštění deseti mohutných bombardérů třídy Nájezdník a deseti stíhacích letounů třídy Blesk. Všechny letouny teď byly ve svých docích, každý hnízdil ve vlastním výklenku podél stěn letové paluby. Nad Jaegerovou hlavou se proplétal labyrint schodišť, můstků a jeřábů visících v přímí kolem dvou obrovských mechanických rukou, které mohly vzít letoun a přemístit jej na rampu. Letový personál vyplňoval obrovský prostor letové paluby směsicí hovorů a ve vzduchu se vznášel pach mastí a kadidla technokněží, stejně jako o něco světější pach naolejovaného kovu a lidského potu. Jaeger se zhluboka nadechl a vykročil ke své nové posádce.

* * *

Jak Jaeger kráčet letovou palubou, v rychlosti si svoje muže prohlédl důkladněji. Přes slova, se kterými se s ním kapitán rozloučil, neudělalo na něj to, co viděl, žádný dojem. Posedávali mezi bednami a utápěli volný čas vzrušenou hádkou nad kostkami nebo jen tak leželi a odpočívali. Většina jich na sobě měla volné světle šedé pracovní uniformy. Byl na ně žalostný pohled. Když došel až k nim, někteří vzhledli a pár jich učinilo pokus zvednout se ze země. Jeden z nich, podle označení Jaegerův střelec, se vztyčil a zasalutoval.

„Pěkný den!" prohlásil hubený střelec. „Rád bych vás přivítal do skvělého postavení letového velitele letky Dravců!"

Jeden z ostatních, rozložitý bombometčík, muže probodl vražedným pohledem.

„Zavři hubu, Saile. Nový velitel nemá náladu na tvoje žvásty!" zavrčel a zamračil se na něj.

„Tak to by stačilo, oba!" vyštěkl Jaeger, rozčilený jejich nedisciplinovaností. „Řeknu vám něco na rovinu hned ze začátku: nemám vás rád, ani jednoho z vás." Jaeger se odmlčel a každého si pomalu prohlédl. „Podle toho, co už jsem stačil vidět, jste banda zatraceně beznadějných nedisciplinovaných flákačů! To končí!"

Budete mě oslovovat nadporučíku Jaegere. Pokud vás k tomu nevyzvu, mimo bojovou akci na mne smíte promluvit pouze s dovolením, a to způsobem: „Dovolte mi promluvit, nadporučíku Jaegere." Jsou vám tyto dvě prosté věci absolutně jasné?"

Muži na Jaegera nevěřícně zírali.

„Věřím, že slova, která se teď snažíte nalézt, jsou: „Ano, nadporučíku Jaegere,"" dodal a zvedl obočí.

Odpověď byla tichá a nesmělá, ale byl to začátek.

„Ehm... dovolte mi promluvit, nadporučíku Jaegere," ozval se tichý hlas z hloučku mužů.

Jaeger se podíval na letce, který předstoupil krůček před ostatní a postavil se před ním do pozoru. Na sobě měl objemný háv, který prozrazoval, že patří k technovyznavačům a že je tedy zodpovědný za mechanickou a duchovní funkčnost lodi.

Zjizvený krk měl křížem krážem opletený dráty a na hřbetu ruky měl konektor rozhraní. V bitvě se techno vyznavači mohli doslova spojit s bombardérem, monitorovat všechny případné závady a zapínat opravné mechanismy.

„Mluvte," řekl Jaeger a kývl hlavou.

„Jsem v podstatě členem Adepta mechanika a moje přidělení k Říšskému námořnictvu je až druhořadé, což staví vaše zacházení se mnou a ostatními technovyznavači do velice nepříznivého světla," řekl technovyznavač zpupně a přitom se díval vysokému letovému veliteli zpřímá do očí.

Jaeger ho uchopil za háv a přitáhl si ho tak, že se muž nohama takřka nedotýkal země. Kápě se svezla vyznavači z hlavy a odhalila další bioimplantáty a cívky drátů, které mu trčely z holé lebky jako kovové vlasy a vedly v kůži stovkou drobných řezných ranek. Někteří z hloučku vykročili vpřed, ale ledový pohled jejich nového velitele je přimrazil k zemi.

„Dokud budeš létat na mých letounech, jsem tvůj velící důstojník!" zavrčel Jaeger. „Nezajímá mě, jakou hodnotu máš mezi uctívači Technického boha - na letové palubě a venku se zodpovídáš mně! Věř mi, že mám v plánu udělat z téhle letky slušnou bojovou jednotku. Spolupracuj a možná z toho vyjdeš živý a se svou současnou hodnotou. Zkus se mi postavit a já tě spořádám k obědu!"

Jaeger technovyznavače pustil a beze slova odešel. Cestou se proklínal, že se nechal strhnout. Ale pokud něco nesnášel, byla to nedbalost - viděl umírat příliš mnoho dobrých mužů jen kvůli nezodpovědnosti jiných a nehodlal dopustit, aby se to stalo znovu.

Jaeger dal mužům volno; jejich výkon během tréninku ho potěšil. Zatímco se trousili do společné ložnice mužstva, Jaeger zamířil do své ubikace, kterou sdílel s dalšími třemi letovými veliteli. Dlaní si setřel pot z obličeje. Byl rád, že už může odejít z nesnesitelného vedra letové paluby, vytápěné motory bombardérů. Když procházel chodbou k ubikacím důstojníků, zaslechl za sebou klapot bot o kovovou podlahu a otočil se.

Běžel za ním Marte, jeden z jeho střelců, veterán, který za sebou měl už mnoho let služby. Dohonil ho, zastavil se a zasalutoval.

„Dovolte mi promluvit, nadporučíku Jaegere," řekl opatrně.

„Co vás trápí, střelče?"

„Promiňte mi má slova, pane, ale nemyslím si, že jste tak tvrdý, jak se děláte, pane." Střelec si nesměle hleděl na ruce a před Jaegerovým pohledem uhýbal. „My... tedy já a ostatní jsme se chtěli -zajímá nás, proč jste skončil jako letový

velitel. Chci říct, co jste podělal?"

„Kam tím míříte, střelče?" Jaeger si dal ruce v bok. „A dívejte se mi do očí, když s vámi hovořím!" dodal. Nebavilo ho mluvit k lysině na vojákově temeni.

Marte zvedl neochotně zrak. Bylo zřejmé, že ho poslali ostatní z jednotky. „No, že vás dali k Dravcům," vysvětlil střelec nervózně. „Chci říct - zřejmě víte, co děláte, takže proč vás přidělili do funkce, kde se obvykle končí?"

„Končí? Letka Dravců možná není žádná sláva, ale jste všichni schopní, rozhodní muži. Proč by měla být tahle funkce tak špatná?" zeptal se Jaeger, který byl upřímně zmaten.

„Takže vy jste neslyšel, co se povídá, pane?" zeptal se střelec nedůvěřivě.

„Neposlouchám řeči. Co mě zajímá, jsou fakta a moje vlastní zkušenost," odsekl Jaeger. Naštvalo ho, že jej někdo považuje za člověka, který naslouchá fámám.

„To je velmi moudré, pane," odpověděl starý střelec rychle. „Podívejte se, Dravci prostě vždycky dostanou nejhorší úkol. Pokud je třeba udělat nějakou špinavou práci, dostaneme ji my. Musel jste vidět záznamy, při posledních třech akcích jsme měli největší ztráty. Ani ten idiot Glade s tím nic neudělal, Císař ho vyměnil."

Jaegerovi střelcova slova vůbec nedávala smysl. „A co ostatní Nájezdníci?" zeptal se. „Letka Dáblů?"

„Dáblů?" Střelec se krátce a hořce zasmál. „Ti neví, co je to těžká práce. Letový velitel Raf je synovec admirála Venistona, jestli víte, co tím myslím..."

Veterán potřásl hlavou, jako by zjistil, že ignorance jeho letového velitele dosáhla dříve netušených výšin. Jaeger měl právě tak akorát dost toho, že se s ním jedná jako s naivním mladíčkem, kterému zrovna přidělili velení.

„Vy všichni i s těmi vašimi povídkami si můžete být jisti, že až s vámi skončím, budou vám Dáblové čistit boty!" pronesl ostrým hlasem a jeho pohled se zavrtal do střelce. „Pamatujte si, posádka je dobrá jen tak, jak si o sobě myslí, že je. Kapitán Kaurl v tomhle stojí za mnou: jediné, co potřebujete, je morální podpora a pak bude všechno v pořádku. Teď jděte a odpočiňte si."

Starý střelec na okamžik zaváhal, pochybovačně se na velitele podíval a pak odešel a zanechal Jaegera jeho vlastním myšlenkám.

Dravci nejsou od základu špatní, uvažoval. Jen začali věřit věcem, které se o nich povídají. Pokud je pravda, že admirálovo protekční chování k jeho synovci stálo lidské životy, bude k tomu muset něco říct. Teď však mohl jediné čekat, dívat se kolem a doufat, že to není tak zlé, jak se zdá.

„U Císařovy krve! Takový pohled rozechvěje srdce chlapa!" prohlásil admirál Veniston. Po pouhých osmi týdnech pravidelného hlídkového letu se dostala Božská spravedlnost do vážných potíží. Z hlavního displeje jejího velitelského můstku svítil zvětšený obraz naprosté zkázy. Něco takového už stárnoucí důstojník neviděl léta. Trosky říšského křižníku, to málo, co z něj zbylo, se volně vznášely v mezihvězdném prostoru. V dále bylo možno spatřit temný stín orčí lodi, která ten masakr způsobila. Jeden z mužů obsluhy velitelského můstku zvedl oči od zeleně zářícího displeje před sebou.

„Identifikovali jsme ji jako Říšskou odvetu, admirále. Je zničena z osmdesáti procent - podle hlášení posádky dostala pěkně do těla," oznámil.

Veniston přikývl. „Jo, to tedy musela. A otázkou je, jak to udělat, abychom se vyhnuli podobnému osudu?"

Kapitán Kaurl vykročil vpřed a v očích se mu zablesklo. „Předpokládám, že vrátit se do warpu a zapomenout, že jsme něco viděli, nepřipadá v úvahu?"

Obsluha můstku se zasmála a Veniston Kaurlovi pokynul směrem ke konferenční místnosti. V dřevem obloženém uzavřeném prostoru mohli mluvit otevřeněji.

První promluvil Veniston: „Teď vážně, Jakobe, jak se k čertu zbavíme té zatracené lodi?"

„Technokněži provedli dálkový průzkum." Kapitán aktivoval komunikační obrazovku. Objevilo se hrubé schéma lodi. „Hlavní zbraňové systémy jsou seskupeny tady vpředu. Mohli bychom zaútočit zezadu. Odtud bychom ji snad mohli napadnout a omezili bychom jejich možnosti protiúderu." Zatímco Kaurl mluvil, jeho prst vykresloval na obrazovce široký oblouk a zastavil se na hlavním motorovém bloku.

Admirál se zamračil. „Jsme tu jen my a fregaty. Můžeme je napadnout pouze z jednoho směru, pokud se nechceme nechat rozsekat na kousky. Pokud se jim podaří palbu opětovat, Božská spravedlnost to dlouho nevydrží. Jak dlouho myslíš, že ty špinavé zelené kůže zůstanou sedět na zadku, až na ně pošleme torpéda a zahájíme palbu, Jakobe?"

Kaurl se podrbl v krátkém plnovousu. Pak stiskl jednu z run a na obrazovce se objevilo několik popisů se šipkami mířícími k jednotlivým místům lodi. „No, když už je o tom řeč," řekl pomalu, „mám jistý nápad. Orci možná snadno zasáhnou těleso o velikosti Božské spravedlnosti, ale to neznamená, že jsou nezranitelní..."

Rozkaz k předletové přípravě byl vydán před hodinou. Nyní jednotlivé posádky spěšně dokončovaly poslední úkoly. Jaegerův zástupce Phrao vedl jednotku při modlitbě, když se skloněnými hlavami klečeli pod trupem Nájezdníka a s obdivuhodným soustředěním zpívali náboženské písně. Jaeger pohlédl na Aricka, jednoho ze hříbetních střelců, který se plazil po trupu stroje.

„Co se děje?" zavolal na něho.

Arick k němu shlédl z místa, kde ležít dvojitou hlaveň svého děla na vrcholku Nájezdníka.

„Dělají to pokaždý. Prý to přináší požehnání Císaře," odpověděl střelec.

„To jsem si domyslel, ale proč pod trupem a ne na otevřeném prostranství?"

Aric pokrčil rameny, ačkoliv bylo jeho gesto kvůli skafandru téměř neviditelné. „Chtějí tak přenést Císařovu moc na letoun. Víte, jak na tom jsme, a musel jste něco podobného vidět i u jiných letek. Je to takový zvláštní rituál před letem. Něco jako když Jeryll čte z Článků válečných nebo jako když tady já ležím ty prokleté hlavě, i když vím, že obsluha je

už dávno promazala. Spíš mě překvapuje, že vy nic takového nemáte."

„Ano... ano. Máte pravdu, málem bych na něco zapomněl," odpověděl Jaeger nervózně.

Postavil se před bombardér a nařídil posádce, aby nastoupila a připravila se na brífink. Pohled mu přitom padl na před stroj, odkud se na něj leskl pozlacený orel. Stejný orel byl i na rukavicích a helmách příslušníků letky. Byl to erb Dravců. Dobré jméno, ale bude dobrá i posádka, které patří?

Když se všichni shromáždili, Jaeger si každého prohlédl. Za ty dva měsíce, které uběhly od doby, kdy opustili dok v Bakce, se s nimi sblížil, poznal je lépe, i když až skutečná bitva ukáže, co v nich ve skutečnosti vězí. Stáli tam střelci, Arick, Marté a Saile - každý z nich na cvičných střelních dokázal, že má přesnou mušku, ale povídalo se, že Arick se v boji nechá rozrušit a Saile je v podstatě zbabělec. Ovšem starý kapitán na Nepřemožitelném Jaegera učil, že nemá věřit povídkám.

Technovyznavač Ferix už po prvním střetnutí s Jaegerem nedělal problémy. Když ovšem slézal z trupu Nájezdníka, mračil se, že ho někdo vyrušuje při svěřování bombardéru do rukou Boha strojů. Jaeger mu ještě před odletem dá čas, aby rituál dokončil; pokud by se duch stroje urazil uspěchanými modlitbami, mohlo by to během letu natropit nemálo potíží.

Poslední z nich byl Berhandt, svalnatý bombometčík. Přes hrubé způsoby a mohutnou postavu měl docela bystrou mysl. Bylo však na něho třeba dohlédnout, protože Jaeger měl pocit, že většina pesimismu v jednotce byla rozsévána od něj.

Když se shromáždilo všech pět členů posádky, vylezl Jaeger na prázdnou bednu od munice, kterou obsluha ještě neuklidila. Odkáshal si a promluvil silným, sebevědomým hlasem, jímž si chtěl u posádky získat důvěru, kterou potřeboval. Pokud mu teď nebudou věřit, zaváhání nebo pochybnost je mohou v bitvě všechny zabít.

„Jak všichni víte, každá posádka bombardéru má svoje zvyky, které jí mají přinést štěstí a Císařovu milost. Tak tohle je něco takového pro mne, malý obřad, který bych chtěl provést před svým prvním letem s novou letkou, abych se ujistil, že se nic zlého nestane - nikomu z vás. Nemějte obavu, nebude to trvat dlouho," dodal Jaeger, když si všiml jejich neklidných pohledů. Chtěli, aby se svým proslovem skončil co nejrychleji, a on to dovedl pochopit.

„Na mé domovské planetě máme jeden starý příběh. Ta planeta se jmenuje Extu, pokud to ještě nevíte - pro mnohé z vás je to zapadákov, ale máme silný smysl pro čest a odvahu, takže já ze žádného boje neutíkám."

Jaeger si všiml, že Arick a Marté souhlasně přikyvuji. Ostatní neklidně šoupali nohama - zjevně neměli chuť poslouchat nějaký příběh. Jaeger věděl, že ne všechny kultury jsou stejné jako na Extu. Někde jsou příběhy považovány spíše za pohádky pro děti než za zdroj poučení pro všechny. Přestože za dlouhé roky své služby v Říšském námořnictvu už mnohokrát proklínal určité lidi za jejich nejrůznější směšné zvyky, naučil se respektovat odlišné názory a úhly pohledu na život.

„Takže tohle je můj příběh, jak mi ho vyprávěl vykladač víry Gunthe. Vypráví o mocném Císaři Orlu, jehož pařáty se koupou v plamenech a jehož oči vidí vše - a o tom, jak vypudil Hada Chaosu z naší Říše. Když byl Císař Orel jednoho dne na lovu, ukradl mu Had Chaosu, jeho věčný nepřítel, z hnízda vejce. Had vzal vejce do svého doupěte a omotal se kolem něj, aby je zahříval svým tělem a měl jistotu, že se vejce vylíhne. Když se Orel vrátil z lovu, velmi se vyděsil - jedno ze svatých vajec bylo pryč. Hledal široko daleko, ale svaté vejce nenašel.

Mezitím vejce prasklo a Had Chaosu ve svém doupěti přivítal na svět mladého Orla. „Bud' zdrav," řekl Had Chaosu. „Jsem tvoje matka, budeš se ode mne vše učit a poslouchat mne na slovo." A tak se Orel naučil od Hada Chaosu všemu špatnému a nečistému."

Jaeger se podíval na své muže. Potěšilo ho, když zjistil, že mu všichni se zájmem naslouchají, i Ferix, jehož náboženství jej učilo nadřazovat stroje lidským bytostem.

„Zářivé zlaté peří mladého Orla ztmavlo zlobou." Jaegerova tvář se zkrivila hnusem ze živé představy, která mu vyvstala v mysli. „Jeho blýskavé oči se zakalily falešnou nadějí a pařáty se ztupily neposlušností. A celou tu dobu Císař Orel nepřestával hledat své svaté vejce. Hledal stále dál a dál, až jednoho dne na Orla narazil. Orel už byl dospělý a Císař Orel měl zprvu radost. Když ale ke ztracenému Orlovi promluvil a viděl, co z něj vyrostlo, jeho radost se postupně vytrácela a nakonec se velmi rozezlil. Nařídil mladému Orlovi zůstat tam, kde je, a vydal se hledat Hada Chaosu. Objevil tu zrádnou, podlou stvůru, jak se skrývá nedaleko ve stínech, které pro Orlí oči nebyly žádnou překážkou."

Jaeger přivřel oči a vzpomínal na dobu, kdy tento příběh slyšel poprvé, ještě jako malé dítě. Další část příběhu byla jeho nejmilejší a sloužila mu jako inspirace po celou dobu studií na Šchole progenium i leteckého výcviku na Bakce. Tato část příběhu jej přivedla k myšlence, že by se mohl stát pilotem. Ve zlých časech si tu pasáž připomínal a pokaždé mu dodala sílu, aby vytrval.

Mezitím ostatní jednotky dokončily svoje předletové rituály a začaly se shromažďovat kolem vyprávějího Jaegera, takže brzy kolem něj stálo všech dvacet devět letců uchváčeno jeho slovy. Jaeger se zhluboka nadechl a pokračoval:

„Císař Orel se snesl dolů na svých mocných křídlech, zasekl své plamenné spáry do těla Hada Chaosu a vznesl se vysoko do větru. Takto s ním letěl velmi dlouho. „Proč na mne útočíš?" zeptal se Had Chaosu s předstíranou nevědomostí a nevinností.

„Sebral jsi jedno z mých mláděť," odpověděl Císař Orel, „a pokřivil jsi jeho mysl svým temným chováním, takže už není mocné a hrdé, aby naplnilo svůj právoplatný osud. To je zločin, se kterým nemohu mít žádné slitování." A Císař Orel Hada Chaosu upustil do bezedné temné jámy, která nese jméno Oko hrůzy, a tam ho navěky uvěznil, odsoudil jej k věčnému zatracení a mukám za to, co mladému Orlovi provedl."

Na chvíli se odmlčel, aby slovům dodal na síle. Viděl, že příběh na shromážděné muže mocně působí. Všichni mu teď viseli na rtech. Nyní mu budou naslouchat, a navíc věřit všemu, co jim řekne. Inspirovala je jeho vlastní hrdost, naplňovala je touhou následovat ho, kamkoliv je povede.

„Císař Orel se vrátil ke svému potomkovi," pokračoval Jaeger a přitom se střídavě díval všem svým posluchačům do očí. „Páchal jsi veliké zlo," řekl Císař Orel. „Je to o to horší, že je nemohu napravit, pouze potrestat viníka. Nedá se to nijak odčinit. Jsi mé dítě, ale přesto nemohu trpět, abys dál žil tak pokřivený a špatný." Mladý Orel se podíval na Císaře Orla a přes špinu Hadova učení vyplula na povrch ušlechtilost jeho zrození. „Rozumím, ó mocný Císaři Orle," řekl mladý Orel. Pak zaklonil hlavu a odhalil mu tak svou hrud'. Císař Orel mu jediným máchnutím svých plamenných pařátů vyval srdce z těla a spálil je na popel - neboť nikdo poznamenaný Hadem Chaosu nemůže žít, ani děti Císaře Orla."

Saile, podlézavý střelec, začal nadšeně tleskat a několik ostatních se pochvalně usmálo, zatímco zbytek poslušně čekal na vysvětlení.

„Neboť my jsme spáry Císařovy!" pronesl Jaeger přesvědčivým, hlubokým hlasem. Rukou si podvědomě nakreslil na hrudi znamení spáru. „Tak jako nese tato loď jméno Božská spravedlnost, musí být rovněž nástrojem Císařova trestu. Žádná milost, žádné slitování, pouze jistota rychlé spravedlnosti a jisté smrti!"

„Rychlá spravedlnost, jistá smrt," bylo heslo Jaegerovy letky a to, že ta slova slyšeli pronášet tak sebevědomě, mělo na jednotlivé její členy elektrizující účinky. Jaeger na nich viděl, jak dychtí po bitvě, jak po ní touží tak, jako ještě nikdy v životě. Poprvé po mnoha letech si zase začali věřit.

„Co jsme?" vykřikl Jaeger a zvedl pěst do vzduchu.

„Rychlá spravedlnost, jistá smrt!" ozvala se jednohlasná odpověď z dvaceti devíti hrdel a rozléhala se po celé letové palubě. Ostatní v hale se po nich překvapeně podívali. Jaeger se zašklebil. Srdce mu bilo jako o závod.

„To teda jo, zatraceně! Dáme nepřítelům ochutnat Císařovy spáry!"

Jaeger se zašklebil, když vykoukl zpod ochranného štítu kok-pitu a uviděl, že zbytek letky letí podél obrovského trupu lodi. každý letoun za sebou táhl čtyřnásobný ohon plazmy. Za nimi viděl palebná postavení Božské spravedlnosti, která se pomalu otvírala a odhalovala tak další a další hlavně mohutných laserových děl, částicových urychlovačů a plazmometů. Obrovská palebná síla, dost velká, aby dokázala zničit celé město.

Komunikační linka v Jaegerově helmě se s praskáním probrala k životu.

+Stíhací letky Šíp a Bouře připraveny k setkání.+

Známy hlas letového velitele Dextry byl zabarven dalekodosahovou vysílačkou do kovová.

Jaeger ťukl do mosazné runy vysílače na panelu vlevo. „Rád tě slyším, Jaze. Zaujměte kosočtverečnou formaci v zadních kvadrantech."

+Potvrzují, veliteli Dravců.+

Když menší stíhačky obklopile bombardér v doprovodné pozici, Jaeger zvýšil tah motorů a umístil svého Nájezdníka do čela formace. Letoun proletěl před přídi křižníku a na pozadí obrovských temných torpédometů vypadali jako hejno světlušek.

„Můstku, tady velitel Dravců. Zaujali jsme pozice a jsme připraveni k útoku. Čekám na údaje o cílech, u Císaře," oznámil Jaeger.

Když z Božské spravedlnosti došla potřebná data, Berhandt dal povolení pokračovat. Bombometčkův drsný hlas pak přerýval údaje po vnitřní lince Jaegerovi. „Je to bod na zádi trupu, někde v motorech. Z téhle vzdálenosti nic přesnějšího říct nemůžu."

„Jak to myslíš?" zeptal se Jaeger.

„Jak to říkám, pane. Dostali jsme jenom jakés takés souřadnice, žádné podrobnosti ani typ cíle, s poznámkou, že dráhu útoku ponechávají na vašem úsudku."

„Dobře. Informujte mě, jakmile budeme mít nějaké podrobnosti," opáčil Jaeger a přepnul linku, aby jej slyšela celá posádka. „Poslouchejte, Dravci. Tohle bude doopravdy. Žádné křučení a odmlouvání, a žádné váhání. Nemám v úmyslu dovolit, aby kdokoliv z vás svou nedbalostí zavinil smrt mne nebo někoho z letky. Jsme tady, abychom je ve jménu Císaře pořádně osolili, a přesně to, zatraceně, taky uděláme!"

Jaeger se usmál, když mu v helmě zaburácel smích posádky. Posadil se zpátky do pilotního křesla a uvolnil se. Bude to chvíli trvat, než se dostanou do dosahu nepřátelské obrany, a jeho reakcím by nijak neprospělo, kdyby následující dvě hodiny strávil v napětí, o nervech posádky nemluvě. Aby nějak zaměštnal mysl, znovu začal překontrolovávat stav letounu. Nejprve se rozhlédl po kokpitu a provedl vizuální kontrolu. Na vyztuženém krytu Nájezdníka nebyl ani škrábanec. Trubice tlusté jako zápěstí, které se vinuly od řídicího panelu do všech směrů, rovněž vypadaly nedotčeně. Měřicí přístroje ukazující stav motoru měly ručičky v zelených částech ciferníků a ostatní ukazatele, čítače a senzory dávaly najevo, že se neděje nic nevhodného. Jaeger vyzkoušel řízení letu; trochu mu dělala starosti tuhost kniplu. Několikrát jím zatáhl a pootočil a vše se zdálo být zase v pořádku. Jaeger se uklidnil.

Podle toho, co říkal Berhandt, byl při poslední misi jejich Nájezdník téměř přetížen vejplů eldarským laserem. Jeho předchůdce Gladea tehdy vysálo vakuum do prostoru a od té doby ho už nikdo nespasil. Jaeger se proklel za tak morbidní myšlenky, a aby se uklidnil, začal vzpomínat na domov. Rozepnul pojistky, posunul si helmu na temeno hlavy a zavřel oči. S mírným úsměvem si začal pohvizdovat loveckou písničku ze své domovské planety.

Veniston přecházel sem a tam po velitelské palubě můstku a sledoval obrazovky neustále dodávající nejnovější zprávy o průběhu bitvy. Jak se Božská spravedlnost pomalu blížila k trupu křižníku, menší orčí plavidla, která jej doprovázela, se pokoušela prolomit kordonem fregat a napadnout ji. Nebyla však příliš úspěšná a těch pár lodí, kterým se podařilo dostat na dostřel, bylo vzápětí rozstříleno nesmírnou palebnou silou Božské spravedlnosti na kusy. Podlaha se otřásala v pravidelném rytmu, jak obrovské plazmové motory hnaly loď ke vzdálenému nepříteli a přibližovaly tak okamžik, kdy všichni na palubě budou mít příležitost získat smrt nebo slávu. Jeden ze spojovacích důstojníků něco krátce oznámil kapitánu Kaurlovi, zatímco se díval přes rameno svému podřízenému na blížící

obrazovku, na níž svítily údaje o postupu fregat a doprovodu.

„Něco se děje, pane Kaurle?“ vyzvídal admirál Veniston, když se u něj zastavil a přitom se snažil potlačit napětí v hlase.

„Vlastně ani ne, pane,“ odpověděl Kaurl, narovnal se a zpřímá se podíval Venistonovi do očí. Veniston překvapeně zvedl obočí. „Máme tu sled orčích stíhacích bombardérů, kterým se podařilo prolomit obranu. Brzy dosáhnou letku Dravců. Ale stíhači by měli být schopni naše bombardéry ochránit,“ ujistil Kaurl admirála, protřel si unavené oči a prohrábl si tmavé vlasy.

„Pošlete Blesky na kurz střetu,“ rozhodl Veniston a podíval se na obrazovku. „Pokud se orci dostanou příliš blízko, budou muset bombardéry zpomalit a správné načasování je velice důležité. Pokud Dravci nezaútočí v pravou chvíli, celý útok vyjde vniveč, protože až se dostaneme na dostřel, bude ta jejich loď pořád ještě pohyblivá. A to nesmíme připustit, Jakobe.“ Admirálovy oči se zúžily a na okamžik pevně sevřel čelisti, když si představil, že by Božskou spravedlnost potkal stejný osud jako Říšskou odvetu.

„Co když se objeví další sled? Nebudou chráněni...“ namítl kapitán a jeho hlas najednou zněl chraplavě.

„Pokud se to stane,“ prohlásil Veniston chladně, „pak se modleme, aby nad námi bděl sám Císař.“

Admirál se otočil směrem k hlavní obrazovce a naznačil tak, že rozhovor je u konce. Kaurl potlačil výraz ve své tváři a otočil se ke spojovacímu důstojníkovi.

„Nové rozkazy pro letky Šíp a Bouře,“ začal kapitán.

Jejich doprovod Blesků se oddělil už před několika minutami a Nájezdníci osaměli. Jak se letka Dravců blížila k lodi, začaly být rozpoznatelné podrobnosti bitvy. Roj orčích útočných lodí se bil s fregatami doprovázejícími Božskou spravedlnost. Říšské lodi, které manévrovaly těsně na hranici dostřelu primitivních orčích zbraní, si vybíraly vysokou daň; v bitevní zóně se neovladatelně převalovalo už alespoň pět orčích vraků. Z této blízkosti se mateřská orčí loď zdála být skutečně gigantická. Obíhal kolem ní roj obranných asteroidů, malých vznášejících se základů plných orků, ježících se raketami a bateriemi děl. Některé byly prostě jen kusy lodí, které se od ní odlomily a zůstaly k ní připoutány gravitačním polem. Ostatní byly, jak se Jaeger dověděl ve výcvikovém středisku pro velitele, úmyslně polapeny orky, kteří k připoutání asteroidů a vesmírného šrotu používali bizarní technologii silových polí a podle potřeby se obklopovali mračnem rotujících objektů, které jim poskytovaly ochranu. Ať už to byly kameny či kusy kovu, šrot nebo po zuby ozbrojené základny, mezi námořnictvem se nazývaly Kameny.

Zatímco o tom Jaeger uvažoval, ozvalo se syčení unikajícího plynu a řídící páka v jeho levé ruce se nekontrolovatelně rozvibrovala.

„Ferix!“ zařval Jaeger do mikrofonu vnitřního komunikačního okruhu. „Řízení mi poskakuje v rukou. Pokud by ti to nevadilo, zrovna teď by se mi hodilo, kdyby bylo stabilní.“

Malý technovyznaččá vplul do kokpitu a sundal si opasek s nástroji. Z jedné kapsy vytáhl lesklý pozlacený nástroj a začal něco šroubovat na panelu pod Jaegerovými nohama. Když Ferix sejmul železný kryt kniplu, začal si tiše propěvovat. „Vidět ducha stroje, to je být Mechanikem, nalézt závadu nebo poruchu stroje, to je být Mechanikem. Sloužit obřad Opravy, to je být Mechanikem.“

Jaeger nechal muže, ať pracuje, a vyhlédl pancéřovaným sklem kokpitu. Fregaty odvedly dobrou práci - prorazily do stěny orčích lodí díru a vyčistily Nájezdníkovi cestu. Ovšem něco tu nehrálo. Jaegerovi se zježily vlasy na šíji zlověstnou předtuchou. Podíval se na blížící se mateřskou orčí loď a v mysli mu začalo klíčit semínko pochybností.

„Berhandte, můžeš se zaměřit na ten Kámen na pěti hodinách, asi dvanáct na pětatřicet?“ zeptal se Jaeger se vzrůstajícím napětím bombometčíka.

„Mám ho,“ odpověděl bombometčík a v jeho hlase byla cítit nevyslovená otázka.

„Vykresli předpokládanou dráhu s přihlédnutím na náš kurz.“

„Rozkaz, veliteli Jaegere. Výpočet právě probíhá. Prochází... Zatraceně! Máte pravdu, pane! Míříme přímo na tu zatracenou věc!“ zvolal Berhandt.

„Kurz pro zabránění kolizi?“ Už když se Jaeger ptal, věděl, že žádný není.

„Ne, pane. Ne za dobu, kterou ještě máme k dispozici. Císař nám buď milostiv, budeme si s tou zatracenou věcí muset nějak poradit sami...“ Bombometčíkův hlas přešel do stěží slyšitelného šepotu.

Jaeger zapnul dalekodosahovou vysílačku. „Můstku, tady velitel Dravců,“ oznámil. „Máme problém.“

Letka bombardérů se pomalu sunula vpřed a přitom se otřásala zášlehy motorů ohromných raket, které ji mýjely. Každá řízená střela, kterou orci z Kamene vypustili, byla delší než sám Nájezdník a byla vybavená pro zničení hvězdné lodi, ale stejně tak mohla jediným nešťastným zásahem zničit celou letku. Na hlavicích raket byly namalované ohryzné, rozšklebené obličejové šilhajících zubatých ďáblů, kteří vypadali, jako by se vezli z temnoty na sloupech burácejícího ohně.

Jaeger poslouchal vysílání komunikační sítě a mračil se.

+Tady je Apollo, momentálně se nemůžeme přiblížit.+

+Tady Slavný, nebudeme schopni dosáhnout včas vaší pozice.+

A tak to šlo dál a dál; každá z fregat flotily buď měla sama dost práce, nebo byla příliš daleko, než aby mohla na rychle se přibližující Kámen zaútočit. Od pásu orčí obrany se odpoutal další sloup ohně a k Nájezdníkům se blížilo šest nových raket. Jaeger přepnul na vnitřní komunikační linku letky.

„Rozdělit se jedna-čtyři za mnou,“ zavelel stroje. „Máme čas pouze na jeden výpad. Tak ať to stojí za to.“

Ikona na předním panelu zeleně blýskla. Jaeger přepnul na jinou frekvenci, aby mohl poslouchat přicházející zprávu.

+Hovoří Technokněz Adramaz z Úžasného,+ ohlásil se tenký, neznámý hlas. +Prozkoumali jsme váš cíl a určili

primární bod detonace. Předáváme data. Zdá se, že je to nějaký druh zdroje, který by mohl v případě úspěšného zásahu zničit celý cíl. Na vašem místě bych se tam příliš dlouho nezdržoval, nejsme si jisti, jak silná bude exploze.+

„Díky, Adramazi,“ odpověděl Jaeger a otočil se. aby zjistil, jestli už Berhandt dostal potřebné údaje.

Jakmile se informace o poloze reaktoru Kamene objevily, Berhandt kývl a obratem ruky je poslal ostatním Nájezdníkům. Pak se otočil v křesle a uchopil páku ovládání laserových kanónů na špičce lodě. Jediný zásah dokázal propálit skoro metr zesíleného pancíře nebo skály.

„Podle signatur nemají protilaserové štíty,“ řekl bombometčík a zachmuřeně se usmál. „Možná to zvládne pár dobře mířených zásahů.“

Jaeger poslal ostatním krátkou zprávu. „Použijte jen lasery; schovejte si řízené střely a bomby na hlavní cíl.“

První se ozval Phrao. +Co myslíte tím ‚hlavní cíl‘? Copak tohle není to, co máme zničit?+

„To je jen náhodný cíl!“ odpověděl Jaeger. „Naším cílem je vlastní mateřská loď!“

+Děláš si legraci! Pět Nájezdníků jim ublíží asi tolik jako hejno bahenních mušek, které kousne groxe do zadnice!+ vložil se do rozhovoru Drake.

Jaeger stěží potlačil nutkání vztekla do komunikátoru zavrčel. „My si rozkazy nevymýšlíme, jenom je plníme. Pokud v tom vidíte problém, můžeme to probrat na letové palubě. Máme před sebou práci, takže klid. Vypořádáme se s tímhle Kamenem a pak hurá k našemu hlavnímu cíli.“

+Pokud se tak daleko dostaneme.+ Přes zkreslení přenosem zněl Phraův hlas skřipavě a hořce. +Prokletá Dravčí smůla!+

Jaeger stiskl komunikační runu. „Teď mlčte!“ řekl. „Všichni mě dobře poslouchajte. Každý z vás ví, co má dělat, každý z vás už prošel bojem. Takže nechci slyšet nic o ‚Dravčí smůle‘. Je to každému jasné?“

Ozvalo se několikéré souhlasné zabručení a Jaeger mlčky kývl. Pochyby zasévají semena strachu, učil jej opat Scholy Progenia na Extu, když byl ještě mlád. Znič je v zárodku, nebo vzkličí do kacířství.

Znovu letmo prohlédl ovládací panel. Všechny hodnoty teď byly v přijatelných mezích, všechno bylo připraveno. Zhluboka se nadechl a natáhl ruku nad komunikační runu. Pomaluji spustil dolů a runu stiskl.

„Letko Dravců, hovoří velitel.“ Jaeger se snažil, aby jeho hlas zněl klidně, přestože mu srdce bojovým vzrušením bilo jako o závod. „Zrušte formaci a zaútočte! Zrušte formaci a zaútočte!“

Tucet menších věží se natočilo do palebných pozic a vychrlilo záplavu střel na bombardéry, které se s motory na plný plyn snažily dostat ke Kameni. Nyní, když kličkovaly ve smrtícím krupobití, nastal čas, aby každý pilot ukázal, co v něm vězí.

Jerryl se dostal do vedení, za ním letěl Jaeger a ostatní bombardéry. Ze svého místa měl Jaeger jedinečnou příležitost vidět úžasné Nájezdníky v akci.

Byly to obrovské kovové stroje s dlouhými křídly a každý vážil více než tři bitevní tanky dohromady. Byly konstruovány pro boj na krátké vzdálenosti ve vesmíru stejně jako v atmosféře, přičemž ve vzduchoprázdnu mohly manévrovat pomocí malých směrových motorů umístěných podél trupů a křídel, a pomocí křídel a čtyř náporových motorů byly schopny létat nad povrchem planet. Mezi posádkami se jim říkalo ‚Bestie‘ a každý Nájezdník byl létající pevnost. Jeho dvě hřbetní laserová dvojčata byla schopna prorazit pancíř nepřátelských letounů a roztrhat na kusy stroje i posádku, zatímco těžké boltery na zádi mohly vypálit tucet střel za sekundu a zneškodňovat nechráněné pozemní cíle nebo stíhačky. Na přední byla přesná laserová děla a pod křídly viselo šest řízených střel typu Cep, z nichž každá nesla hlavici s plazmovou náloží schopnou udělat kráter o průměru patnácti metrů nebo roztrhnout trup vesmírné lodi. Nájezdník měl rovněž velký nákladový prostor pro explozivní nebo zápalné bomby.

Když Jaeger přemýšlel o ničivé síle jediného Nájezdníka, obnovila se v něm víra v Říši. Tyto děsivé zbraně byly stvořeny v Adeptu mechaniku. Schola progenium v Ministoru ho naučila horlivosti ve službě Císaři. Říšské námořnictvo ho naučilo, jak tuhle vražednou kovovou nestvůru ovládat. A teď je tady, aby na hlavy Císařových nepřátel dštil oheň a ztracení. Lepší pocit Jaeger neznal.

Jak se letka Dravců blížila ke Kameni, nepřátelská palba nabírala na divokosti. Jaeger prudce strhl letoun ze střemhlavého pádu ke Kameni a stočil jeho před na horizont menšího asteroidu. Zatímco až doposud letěli volným prostorem, nyní pod sebou měli pevnou zem. Jako obvykle mu chvíli trvalo, než se přeorientoval, a zatímco se snažil dýchat zhluboka, mechanicky vedl Nájezdníka do kliček a vývrtek, aby setřásl nepřátelské střelce. Tu a tam se ozvalo bubnování kulek narážejících do pancíře. Jeden těžší zásah oťrásl strojem a na třech z řídicích panelů, pokrývajících každou plochu kokpitu, začaly varovně blikat rudé runy. Z komunikátoru se ozval Ferixův vzrušený hlas.

„Průraz pancíře! Zkontrolujte si hermetické uzávěry a zpívejte Třetí chvalozpěv ochrany, Jeho jméno budiž pochváleno!“

Jaeger si rutinně překontroloval spoj skafandru a helmy a přitom tiše mumlal: Vysvobod' mne od prázdnoty. Chraň mne před éterem. Opatruj mou duši.“

Bombardéry už byly skoro uvnitř palebné meze a palba ustávala, protože věže Kamene teď zakrývala hmota asteroidu. Náhlý výtrysk plazmy pohltil Jerrylův letoun a kolem se rozlétly kusy kovu. Phraův stroj prudce klesl a jeho laserové dělo odpařilo jednu z orčích věží jako okamžitou pomstu. Jaeger zahlédl v pravém křídle Jerrylova Nájezdníka obrovskou díru a ze zpretrhaných kabelů unikala s jiskřením energie do prostoru.

„Dravec tři, jak jste na tom?“ zeptal se.

+Ztratili jsme ovládání pravoboku, nemůžu manévrovat. Nemyslím, že ho dlouho udržím, povolíte mi návrat?+

„Dobře, Jerryle. Oddělte se a vraťte se domů,“ procedil Jaeger skrz sevřené rty.

Náhle se rozsvítily ikony vnějšího komunikačního okruhu ohlašující zprávu s nejvyšší prioritou. +Tady admirál Veniston. Nevracejte se, Dravec tři: proveďte kruhový obrat a pokračujte k primárnímu cíli.+

Jerrylova odpověď byla skrze statické výboje stěží slyšitelná. +Co to sakr... Zatracené ovládání... Rozkaz přijat.+ Jaeger se díval, jak se vedoucí Nájezdník oddělil od útočné formace. Opatrně manévroval sem a tam a snažil se proletět skrz nepřátelskou palbu. Přehoupl se přes strmý okraj kráteru a Jaeger zahlédl budovy reaktoru, který se skrýval v něm: změt trubek a výkonových relé. Jakmile se orčí reaktor objevil v dosahu laserového děla, Berhandt zabručel. Prostor prořízly výboje laserové energie a zvedly oblaka dýmu a prachu. Berhandtův kanón vyplivl další dávku, která si prorazila cestu skrz kov a skálu.

„U krve Císařovy, minul jsem!“ zaklel Berhandt a bouchl pěstí do ovládání děla.

Jaeger strhl svého Nájezdníka stranou, pak se natočil v křesle a díval se, jak se při průletu povede Phraovi. Zatímco jeho bombardér svištěl k cíli a zanechával za sebou brázdu vířících trosek a suti, dvakrát se zablesklo, lasery se protavily ochranným pancířem reaktoru a dostaly se až k vysoce nestabilní plazmové komoře uvnitř.

+Zásah!+ zvolal Phrao radostně. +Padáme odtud!+

Jaeger přitáhl levou rukou knipl prudce zpět a doprava, až se jeho Nájezdník roztočil do stoupavé spirály. Z bočních průzorů zahlédl menší exploze, které se v řetězové reakci šířily z reaktoru po celém Kameni do věží a raketových ramp. Ve vzduchu se klikatily elektrické výboje svědčící o tom, že reaktor začíná být kriticky přetížený. Z podzemní nádrže vytryskl obrovský jazyk plynu, který s sebou vzal i úlomky skály a kamení. Vířící oblak suti proletěl nebezpečně blízko Nájezdníků, pak plyn bleskově strávil modrý plamen. Z roztavených zbytků reaktoru tryskala čistá plazma a odkláněla tak Kámen z jeho dráhy směrem od mateřské lodi. Exploze Kámen roztrhala do všech směrů a na okamžik Jaegera oslepila. V uších mu zněl vítězoslavný jásot jeho posádky a ostatních pilotů.

„Klid, Dravci, to bylo jen na rozehrání,“ mírnil je Jaeger. „Teď nás čeká opravdový cíl. Zformujte se; Jerryle, ty dozadu.“

+Rozumím,+ odpověděl Jerryl. +Kam teď, pane?+

Jaeger se zašklebil. „Nevím jistě,“ odpověděl pomalu. „Ještě jsme nedostali kompletní údaje o cíli.“ Zatraceně, pomyslel si, brifink před misi byl tak mlhavý. Celá ta věc začínala smrdět, ale nebyl si jistý čím.

+Tak na rovinu,+ Phraův hlas byl velmi sarkastický. +Nevíme, na co máme zaútočit, ovšem musíme to udělat do určité doby. Je to tak? Prostě si tam jen tak přiletíme, vypustíme pár bomb, párkrát si vystřelíme a hurá domů? Řekl bych, že tak jednoduché to zase nebude.+

„Přestaňte žvanit!“ nařídil mu Jaeger. Začínal být nerudný. Vcelku s ostatními piloty souhlasil, ale byl by blázen, kdyby rozséval pochyby o Kaurlově a Venistonově velení uprostřed akce.

Nájezdníky se řítily vpřed a mateřská orčí loď za skly kok-pitu neustále rostla. Její mohutný trup zatemnil svit hvězd, vypadal jako nějaký obrovský stín, který je láká do záhuby a chystá se je pozřít.

Kapitán Kaurl si zdvořile odkašlal, aby na sebe upoutal admirálovu pozornost. Nadřízený důstojník vzhledl od monitorovací stanice, otočil se ke kapitánovi a pozvedl obočí.

„Jsme v pozici pro spuštění druhé vlny útoku, lorde Venistone.“

Admirál si rukou přešel po hubeném obličejí a zahleděl se do prázdna.

„Pane? Máme pokračovat?“ naléhal Kaurl.

Venistonovy oči byly jako z kamene. „Dobrá, Jakobe. Vypusťte letku Ďáblů. Pokračujte v útoku na motory.“

Nájezdníky se hnaly dál k mateřské lodi a úlomky roztrženého Kamene nechávaly za sebou. Jaeger zmáčkl několik run nad hlavou, zapnul malou obrazovku přesně nad čelním sklem, na které se objevil obraz prostoru za bombardérem. Letový velitel se díval, jak se Božská spravedlnost blíží k orčí mateřské lodi a její mocné plazmové motory za sebou zanechávají třicet kilometrů dlouhé jazyky ohně. Dvě zbylé fregaty se zformovaly před křižníkem a připravily se na obranu proti několika posledním orčím útočným lodím.

Jaeger si dovedl živě představit rozruch, který teď panoval na palubě obří válečné lodi, jak obsluhy torpéd a střelci pobíhají sem a tam a připravují zbraně k boji. Představil si zbraňové paluby zalité rudým světlem bojového osvětlení, zpoceně a nadávající střelce, kteří vlečou na místo těžké palivové články nebo nabíjejí děla střelami o velikosti člověka. V torpédových docích hrbí stovky mužů záda pod řetězy a tahají po kolejích obrovské projektily, desetkrát těžší než Nájezdník. Ve strojovně se muži potí v horku sálajícím ze třiceti plazmových reaktorů i přes tepelné štíty a jejich ochranné oděvy. Nezavídal jim: těžká dřina ve stísněných podmínkách a skoro žádná odměna nebo uznání. A co víc, piloti byli všichni dobrovolníci, zatímco mnozí z tisíců lidí sloužících v podpalubí válečných lodí byli zločinci kající se ze zločinů proti Císaři nebo prostě muži, kteří měli tu smůlu a nevědomky upadli do osidel nátlakových skupin. A přes to všechno, uvědomil si, každý z nich slouží Císaři, každý svým vlastním způsobem. Až přijde jejich čas, budou odměněni, ať už v tomto životě, nebo jindy.

Jaeger zachytil koutkem oka něco, co okamžitě připoutalo jeho pozornost, ale než si to stačil prohlédnout, do uší mu začal řvát Arafa.

+Jsou tady! Orčí stíhačí bombardéry na kolizním kurzu, rychle se přibližují. Kde jsou sakra naši stíhači?+

Jaeger začal vysílat dřív, než Arafa hlášení dokončil.

„Veliteli Boufe! Veliteli Šípu!“ chrčel s hrdlem vyschlým náhlým strachem. „Tady velitel Dravců, potřebujeme okamžitě krytí! Blíží se k nám.“ Jaeger zkontroloval přední displej „...osm stíhačích bombardérů.“

+Dobře, Jaegere.+ Odpověď velitele stíhačů přišla okamžitě. +Letíme k vám. Velitel Šípů končí.+

„Pozor, všichni!“ křikl Jaeger na vnitřním komunikačním okruhu letky. „Střelci, vyberte si cíle. Semkněte formaci. Nedovolte jim dostat se mezi nás. Drakeu, ty jsi nejvyšší; kryj slepou oblast.“

Jaeger se přinutil ke klidu, uvolnil stisk kniplu, ze kterého mu už bělely klouby na prstech. Upřel oči na světelné body označující stroje nepřátel. Přišel čas věřit svým střelcům.

* * *

Orci při náletu na letku Dravců kličkovali a divoce manévrovali, obklopeni mrakem samonaváděcích střel a laserových pulzů z Nájezdníků. Každý nepřátelský letoun vypadal jinak; všechny byly smontované z nahrubo přřezaných a spojených kovových plátů a hnané silně předimenzovanými motory, ze kterých za hlasitého burácení šlehaly různobarevné plameny. Každý letoun byl také jinak natřený: některé měly na trupech zřetelné rudé a černé nebo rudé a žluté pruhy; jiné byly popsané orčími piktogramy, kterým Jaeger nerozuměl, a ještě jiné byly pokryté mozaikou rozeklaných tvarů a jasných barev. Z přidí jim vyčnívala pálící děla a křídla se jim prohýbala pod nákladem bomb a řízených střel.

Nájezdníky letěly těsně semknuté a spoléhaly spíše na to, že prorazí útok svou palebnou silou, že se dokážou daleko pohyblivějším orkům vyhnout. Střelci si navzájem kryli slepé úhly a pokoušeli se vytvořit skoro neprostupnou stěnu palby, která by jim udržela stíhací bombardéry od těla, než dorazí stíhačky Božské spravedlnosti.

„Dostal jsem ho!“ zaječel za Jaegerem Arick, když orčí stíhačka vybuchla v oblak střepin a hořícího paliva. To už se ale orčí stíhací bombardéry přiblížily na palebnou vzdálenost a pokropily Drakeův stroj, až z něj litaly kovové úlomky. Několik zbloudilých střel zabubnovalo na ochranném štítu před Jaegerem, až podvědomě ucukl, ale pancéřové sklo vydrželo. Jak se jim nepřítel přehnal nad hlavou, hřbetní zbraně Nájezdníků se začaly prudce otáčet ve snaze ho sledovat a pálily salvu za salvou do jeho formace. Jaeger viděl, jak se jeden stroj na boku dostal do křížové palby Phraových a Drakeových střelců. Kokpit nepřitele se rozlétl na kusy, zatímco nikým neovládaný stroj se dál řítí směrem k Jerrylově poškozenému Nájezdníku. Jak se mu bombardér pokoušel vyhnout, jeho poškozené křídlo se zkroutilo, až se utrhl docela. Jerrylův stroj se nekontrolovatelně rozkymácel, vypadl z formace a okamžitě se ocitl přímo uprostřed zničující orčí palby. Jaeger odvrátil zrak, ale v mysli mu přesto vyvstal obraz mrtvých těl posádky letících ke hvězdám.

Bez krytí Jerrylovy palby se orčí stíhací bombardéry snadno dostaly letce Dravců do zad. Situace nevypadala dobře: teď, když byla formace narušena, je orci mohli snadno zničit jednoho po druhém. Pokud poletí dál ke svému cíli, promění se v nehybné terče a neudrží se déle než pár minut.

„Zrušte formaci!“ zavelel Jaeger. „Drake a Arafa se stočí na—“

Jaegerův rozkaz přerušila zpráva z Božské spravedlnosti. +Tady admirál Veniston. Udržujte formaci a bez prodlení pokračujte k primárnímu cíli!+

Jaeger pevně sevřel knipl a snažil se ovládnout vzrůstající vztek. Copak se je Veniston snaží úmyslně zabít? Udeřil do tlačítka vysílačky. „Tady Jaeger. Opakuji. Zrušit formaci. Zbavte se těch prokletých orků nebo můžeme na náš primární cíl zapomenout!“

Jak se Nájezdníky rozlétly do všech stran, Jaeger svůj stroj stočil v prudkém oblouku, až se mu knipl v ruce rozvibroval. Berhandt se krčil nad ovládáním laserových kanónů a pozorně pátral hledáčkem po cíli. Jaeger si všiml, že se jeden ze stíhačů zkušeně dostal za ocas Drakeova Nájezdníka. Stočil vlastní stroj přímo nad orka a pohledem se přesvědčil, jestli je Berhandt připraven. Míhající se paprsky z laserových děl bombardéru doplnila shora Arickova palba. Série zásahů roztržila ocas orčí stíhačky a z jejího roztrženého trupu začaly létat sloupky jisker.

Jaegerovu pozornost upoutalo bubnování kulek dopadajících na trup vlevo, odkud se k nim blížil další stíhací bombardér, z jehož děl šlehaly plameny. Něco prolétlo trupem přímo za ním a Jaeger zaslechl na vnitřní lince tlumený výkřik.

„Co se děje tam vzadu? Saile? Marte?“

Odpověděl mu Mart přidušeným hlasem: „Saile je mrtev, nadporučíku Jaegere. Čistý průstřel hlavy.“

Zavládl chaos. Jaeger pozoroval kličkující a manévrující Nájezdníky, jak se snaží setřást mnohem rychlejší orčí stroje. Nepřítel byl všude, kolem letky se to jen hemžilo orčími stíhacími bombardéry, které po nich pálily jednu salvu za druhou.

Na vnitřní lince bylo slyšet Aricka: „Jen pojď, parchante! Jo, ještě, ještě kousek. Tu máš! Sakra, bylo to jen o vlas. Á, ty bys chtěl taky, zmetku? Císaři, ti hajzlíci jsou ale čiperní...“

Jaeger strhl Nájezdníka prudce dolů. Hmota orčí mateřské lodi se teď rozprostírala přes celé zorné pole kokpitu. Uviděl, jak se za Drakeova Nájezdníka zavěsily tři stíhací bombardéry. Došlo mu, že první vlna útoku byla posílena o další stroje. Podíval se na skener a zjistil, že je nejspíš poškozený, protože nové stroje nezaznamenal. Žlutá a rudá světla blikající téměř v každé části ovládacího panelu napovídala, že všechny systémy letounu budou potřebovat důkladnou opravu. Ohlédl se přes rameno a zahlédl Ferixe plazícího se v mlze, jak zuřivě vyměňuje kabely a tmelí prasklé trubice za ustavičného drmolení modliteb.

Přenesl pozornost zpět na to, co se dělo venku, a nezbylo mu než se bezmocně dívat, jak orčí zbraně trhají ocas Drakeova letounu. V příštím okamžiku, bez varování, se stíhací bombardéry pronásledující Drakea rozletěly v mohutné explozi. Hned nato proletěly oblakem plynu na plný výkon tři Blesky, říšské stíhačky. Ve vysílačce to zapraskalo.

+Tady velitel Šípu. My už se o ně postaráme. Pokračujte k cíli.+

Jaeger si ulehčeně oddechl a pustil motor na plný výkon. Přepnul vysílací runu. „Právě včas, Dextro! Hodně štěstí, uvidíme se zpátky na palubě.“

Stíhačky provrtaly do orčího roje stíhacích bombardérů díru a uvolnily tak cestu pro bombardéry, aby mohly pokračovat ve vytyčené trase. Jaeger otočil stroj vzhůru nohama a soustředil se na orčí mateřskou loď.

„Letko Dravců, hovoří velitel,“ oznámil Jaeger na uzavřené lince letky a snažil se, aby jeho hlas zněl klidně, přestože mu srdce bilo jako zvon. „Za mnou.“

„Zkontrolovat spojení s řízenými střelami a bombami,“ přikázal Jaeger letce. Berhandt za ním stiskl několik run a zamarčil se, když se ani jedna z nich nerozsvítila. Zlostně zavrčel a uhořel do displeje pěstí a vzápětí se radostně usmál

-jeho obličej se koupal v zeleném svitu. Podíval se na Jaegera a zvedl palec.

„Tady velitel Dravců," řekl Jaeger. „Připravte se na bombardování primárního cíle."

Když uslyšel sérii potvrzení, spokojeně se usmál. Dostali se z toho. Sice ne všichni, ale snad budou mít možnost Jerryla, Saileho a ostatní pomstít.

+Podívejte se, jak je ta bestie velká!+ ozval se z éteru Arafův užaslý hlas.

„Nemluvte tolik, soustřeďte se," přerušil ho Jaeger. „Už jsme se dostali příliš daleko na to, než abychom teď něco pokazili."

I přes svá přísná slova Jaeger pilota chápal. Loď byla skutečně obrovská; i majestátní Božská spravedlnost před ní vypadala jako trpaslík. Jak se letka blížila ke svému cíli a trup se stále více zvětšoval, Jaeger už dokázal rozeznat podrobnosti. Viděl místa, kde byly tři, někdy i více lodí nahrubo spojeny dohromady a vytvářely podivné spletnice pokrouceného kovu třící v bizarních úhlech z jiných nespočetných plavidel a asteroidů natěsnaných na sebe slapovými silami warpu a vytvářejícími základ trupu. Celkově loď vypadala jako ohromný klín z pomačkaného a pokrouceného kovu a skály o velikosti města, vážící nespočitatelné miliony tun. Jen sám Císař věděl, jak orci tohoto behemota dokázali ovládat a udržet pohromadě. To samo o sobě už bylo dost zlé, ale když se těm zeleným divochům podařilo oživit rozbité motory nebo nainstalovat vlastní, pak se taková loď proměnila ve skutečnou bludnou hrozbu. Trup orčí lodi se blýskal námrazou. Z neviditelných otvorů tryskaly plyny, které v líně se pohybujících pásech obklopovaly celou loď. Svým způsobem nepostrádala jistou divokou krásu: toto sousoší z vraků a mučeného kovu vypadalo na své cestě mezi hvězdami docela elegantně.

Jaeger náhle zvažněl. Uvnitř čekaly tisíce nebo spíše statisíce orků na to, by mohly zničit nějakou planetu; zaplavit její kontinenty vlnami zběsilého násilí a zabíjení. Vzpomněl si, co se stalo Říšské odvetě a na Saileovo tělo vzadu ve střelecké kabině. Všechny myšlenky na krásu jej ihned opustily. Ta loď byla hrozbou Císařovým držávám; mor galaxie. Jeho povinností bylo ji zničit.

Zkontroloval data zobrazující se na malé žluté obrazovce na panelu těsně nad rovinou očí a mírně Nájezdníka naklonil do předpokládané ideální dráhy pro přiblížení.

„Letko Dravců, tady je Jaeger," zavrčel Jaeger a vybavil si plán útoku. „Nastal čas, modlete se k Císaři."

Nájezdníky se hnaly podél chaotického trupu orčí lodi. Občas musely slétnout nízko k povrchu, aby se vyhnuly nejrůznějším výčnělkům. Byly už příliš blízko, a tak měly dělové věže obrany jen velmi málo času reagovat na jejich přítomnost a vysílaly za nimi spršky energetických výbojů a střel vždy o několik sekund opožděně.

Jaeger začal odříkávat mantru, která měla uklidnit jeho mysl a spojit ho se strojem, který řídil. Nyní spoléhal spíše na instinkt než na myšlenku, splynul se svým letounem v jedno. Když ucítil, že se jeho mysl propadá do polovědomého stavu, kterého potřeboval dosáhnout k úplnému soustředění, ještě se ohlédl po Berhandtovi, shrbeném nad zaměřovacím displejem, kde jeho prsty podvědomě nastavovaly řadu ovladačů na správné zaostření a korekce zvětšení.

Jaeger vedl jednou rukou Nájezdníka podél lodi a druhou stiskl několik run. Skleněná kupole kokpitu před ním mírně potemněla a začaly se na ní zobrazovat údaje z vnějších senzorů - uší a očí bombardéru. Na výhled skrze průzor se začaly vykreslovat siluety a kontury zvýrazňující pro snadnější navigaci překážky. Na některých místech, všude tam, kde byly senzory poškozené nebo interferovaly s nějakým vnějším energetickým zdrojem, bylo vidět jen šedé šmouhy nebo zrnění.

Zatímco se Berhandt soustředil na bomby a řízené střely, Jaeger měl na starosti laserový kanón. Letový velitel sáhl nad sebe a zatáhl za páku. S krátkým zasyčením a obláčkem rychle se rozplývající páry se ovladač pultu laseru přesunul od Berhandta k Jaegerovi. Pravou rukou stiskl dvě tlačítka, zatímco levou dál vedl Nájezdníka, a dělo aktivoval. Obraz na kopuli kokpitu se rozzrněl. Jaeger rychle vyladil elektronické oči laseru a rozmazaný obraz se znovu zaostřil, objevily se v něm pohybující se ikony znázorňující možné cíle. Rudá ikona, která označovala hlavní cíl, je vedla jako zářící maják. Kolem ikon se zobrazovaly údaje o dráze letu, úhlech, možné výzbroji a další údaje.

„Letko Dravců, ohlaste současný stav," nařídil letový velitel.

+Dravec dvě, laserové dělo zničené, řízené střely a bomby v pořádku a připraveny k odpalu.+

+Dravec tři, všechny systémy v pořádku, u Císaře.+

+Dravec pět, až na ocasní plochy je všechno v pořádku. Perem se s tím, ale udržíme se.+

„Dobře. Předpokládaný vektor útoku jedna, standardní kosočtverec," zavelel Jaeger. „Nepromarněte příležitost!"

Jaeger zpomalil dech a uvědomil si, že i přes modlitby začíná být rozrušený. Za několik okamžiků přeletí nad vyčnívajícím vrakem nákladní lodi a budou mít zatím neznámý cíl na dohled. Berhandt probudil duchy samonaváděcích raket, kteří okamžitě začali hledat cíl. Jaegerovi z toho začalo vrnět v uších. Jakmile se k cíli přiblížili a duchové svůj cíl zaměřili, přešlo bzúčení do pískotu. Jaeger naklonil nos Nájezdníka kupředu a vedl letku nad rozbitou nákladní loď. Náhle se před nimi objevil neidentifikovatelný cíl.

Stometrová koule plazmy se jako nesvatý výboj hněvu prohnala letkou Dravců, pohltila Arafův stroj a nenechala z něj nic než oblak plynu a bubliny roztavené plastoceli.

+U krve Císařovy!+ zaječel Drake do vysílačky. +Je to zatracená dělová baterie! Proč nám, sakra, nikdo neřekl, že je to zatracený kanón? Co si, k čertu, myslí? Copak jsme neměli útočit na motory?+

Jaeger viděl, že Drake má pravdu: pár obrovských děl, každé s hlavní dost velkou, aby jí Nájezdník pohodlně proletěl, mířil přímo na útočící bombardéry. Jaeger se zachvěl hrůzou, když mu skener oznámil, že je znovu nabili.

„Nahoru!" zaječel na frekvenci letky. „Zrušte formaci! Zaútočíme z druhé strany!" Zatímco strhával svůj stroj do prudkého stoupání, modlil se, aby ostatní zareagovali včas, jako by měl tu moc stroje zrychlit pouhou silou vůle.

Sotva se bombardéry rozptýlily, z hlavní vylétl další výboj energie a prohnal se místy, kde ještě před několika

okamžiky byla skupina Nájezdníků. Jaeger poděkoval Císaři za rychlé vedení, ale celou mysl zároveň proklínal Kaurla s Venistonem. Proč jim neřekli, že budou útočit na zbrojní baterii? Jak si, k čertu, mohli myslet, že správně naplánují útok, když nebudou vědět o všech nebezpečích? Spolkl svůj vztek a nařídil letce, aby znovu zaútočila. Zoufale se přitom modlil, aby se věž nestačila dost rychle otočit. Na tuhle vzdálenost nemohli minout.

Věž se mučivě pomalu natáčela směrem k přilétajícím Nájezdníkům. Přes celé okno kupole kokpitu rudě blikal nápis „Nepřítel zaměřen“. Jekot řízených střel zesílil v nesnesitelný vrškot.

„Leť, sladká pomsto,“ ozval se ze zadu Berhandt, cituje slova, která při nakládání napsal na každou raketu.

K jeho salvě se přidala palba z ostatních bombardérů a vlna ohnivě smrti se rozletěla vstříc cíli. Řízené střely se v okamžiku změnilly v pouhé jiskřičky. Vzápětí zasáhly cíl a rozkvetly do ohnivého květu explozí, které rozmetaly pokroucené úlomky kovu do všech stran. Pak se vznítily unikající plyny a proměnily se v žhavý gejzír oslnivého světla.

Rudá runa označující hlavní cíl však stále svítila Jaegerovi přímo před očima. Se vzrůstajícím zděšením si uvědomil, že věž zničena nebyla. Stále ještě mohla vystřelit.

„Laserová děla a bomby!“ nařídil Jaeger, přičemž stiskl palcem tlačítko vlastních palubních zbraní a odpálil salvu energetických výbojů. Na povrchu orčí lodi postupně vybuchovaly unikající páry a kusy šrotu, které za sebou zanechávaly laserové paprsky sunoucí se ke svému cíli, dokud se věž neocitla v ohnisku palby všech čtyř Nájezdníků. Před Jaegerem se rozsvítil signál oznamující, že věž je znovu připravená k palbě. Jaegerovu mysl ovládl obraz dvou obrovských hlavní děl sálajících potlačovanou energií uvnitř, chystajících se vyplivnout na něj zkázu a zatracení.

S výbuchem, který Jaegera zatlačil do křesla, věž explodovala v oblaku doběla rozžhavené plazmy a planoucích výparů. Jaeger se rázem vzpamatoval a začal svého Nájezdníka navádět zpátky k povrchu lodi.

Najednou se mu v uších ozval Drakeův hlas: „Náš stroj je neovladatelný, veliteli. Nemůžu ho zvednout.“

Jaeger se díval, jak se Drakeův Nájezdník řítí střemhlav k trupu obří lodi a zanechává za sebou pás elektrických výbojů a hořícího paliva.

Vypadni odtamtud, prosil jej v duchu Jaeger. Běž do záchranného člunu. Když uviděl, jak se střední část Nájezdníka odděluje od zbytku stroje, ulehčeně si oddechl. Pak se zažehly nouzové rakety a odnesly člun pryč.

+Ztratil jsem Barnuse a Corda.+ Drakeův hlas byl chraptivý smutkem. +Nedostali se do člunu. +

+Letko Dravců, tady je Veniston.+ Admirálův uhlazený hlas se vyloupil z praskotu komunikačního šumu. +Skvělá práce. Můžete domů.+

Jaeger se zmateně zamračil. Jak mohlo zničení jednoho děla pomoci Božské spravedlnosti proti takovému monstři? Zatímco o tom ještě uvažoval, odpověď se objevila daleko za zádi orčí mateřské lodě. K motorům behemota přilétaly další bombardéry - letka Ďáblů.

Phrao hořce zasyčel do vysílačky: „Na ty zatracené Ďábly je vždycky spoleh. My proléváme krev, oni pak shrábnou všechnu slávu!“

„Tentokrát ne, Phrao,“ odpověděl Jaeger. „Srovnej se mi na křídle. Pomůžeme jim.“

+Slyším tě, veliteli Dravců!+ odpověděl Phrao šťastně.

* * *

Zatímco bomby a řízené střely letky Ďáblů dopadaly najeden z obřích motorů, dva zbývající Nájezdníky Dravců pronikly k trupu a lasery pálily skrz pokřivené kusy pancíře a vyložené štíty do slabých míst v obraně. Ve chvíli zapálení loď na tuctu míst a motor se roztrhl ve vířícím oblaku superpřehřáté hmoty. Celou oblastí lodi otrásla série výbuchů a hvězdné motory jeden po druhém zhasínaly. Loď ztratila možnost manévrovat. Když se Nájezdníky obrátily zpátky k Božské spravedlnosti, křižník se chystal ke smrtícímu útoku. Jedna vlna torpéd stíhala druhou a Jaeger nastavil zadní kameru tak, aby viděl, jak plazmové bojové hlavice propalují do pancéřovaného trupu díru za dírou. Jednotlivá palebná postavení na orčí lodi vybuchovala v oslnivých záblescích světla. Střední Části lodi se zmocnily plameny a jak se z ní vyvalila stlačená atmosféra, rozpoutalo se tam hotové peklo.

Když už se Jaeger chystal přistát, naposledy se ohlédl. Orčí loď, která bez hlavních motorů úplně ztratila schopnost manévrovat a neměla se jak bránit říšskému křižníku, který ji trhal na kusy, se pomalu rozpadala. Palba ze zbraňové paluby Božské spravedlnosti bila do boků lodi a vytrhávala z ní obrovské kusy. Prastaré reaktory v jejích hlubinách se začaly přehřívat a neviditelné detonace ji ničily zevnitř. Pak se bombardér dostal do stínu Božské spravedlnosti a Jaeger ztratil orčí loď z dohledu.

Jaeger, umytý a oblečený do čisté vycházkové uniformy spěchal do brífinkové místnosti. Když vstoupil, Veniston právě mluvil k Ďáblům. Za ním mlčky stál Kaurl a jeho obličej byl nehybný, bezvýrazná maska. Když Jaeger slyšel, jak Veniston pje chválu na podíl letky Ďáblů na jejich dnešním vítězství, musel zatínat zuby.

„A mohu bezpochyby prohlásit, že celá mise byla úspěšná,“ pokračoval admirál. „Obzvlášť mě těší, že jsme toho dosáhli v rámci přípustných ztrát.“

To už bylo příliš. Jaeger vykročil ke středu brífinkové místnosti a vztek jím lomcoval zcela nepokrytý. Ten den už toho prožil dost i bez admirálových chvalozpěvů na Ďábly a jeho řeči o tom, že ztráty mezi Dravci nestojí za zmínku.

„Tak přípustných ztrát?“ zeptal se a oči mu planuly. „Co tím sakra myslíte ‚přípustné ztráty‘? Ztratil jsem tam patnáct dobrých chlapů, zatímco tyhle padavky seděly na svých pečlivě utíraných zadcích a čekaly na rozkazy! Patnáct chlapů, zatímco dalších třicet se dívalo a čekalo! Kdybyste nás poslal dohromady, mohli jsme to zvládnout lépe! Vždyť jste nám sakra ani neřekl, na co útočíme!“

Veniston s Kaurlem na Jaegera nevěřicně zírali, což jen rozdmýchalo jeho vztek. „Samozřejmě,“ vyprskl a jeho hlas přešel do chraptivého šepotu, „my jsme jenom obyčejní Dravci, my se v podstatě nepočítáme, že? Je mi líto, že nejsme spřízněni, admirále. Ale můj život má pro Císaře stejnou cenu jako život vašich příbuzných!“

Kaurl byl nepřčetný vztekem. „Co to má znamenat, letový velitel?“ zařval a z očí mu sršely blesky. „Jak se odvažujete takhle mluvit s nadřízeným důstojníkem? Zavolejte důstojníka stráže! Strčte nadporučíka Jaegera okamžitě do basy!“

Jaeger s opovržlivým odfrknutím sevřel ústa, doslova se zalykal bezmocným hněvem. Veniston bez jediného slova nebo ohlédnutí odešel z místnosti, ignoruje mrazivé pohledy, které na něj Jaeger vrhal. Jaeger pocítil, že ho někdo chytil za loket a otočil se.

Stál tam poručík Strand spolu s dvěma strážnými. „Máme rozkaz vás zadržet, pane Jaegere,“ řekl s ledovým výrazem v obličejí. Jaeger strnule přikývl a následoval je ven z brífinkové místnosti. Po chvíli se ke skupině připojil kapitán Kaurl a mávnutím ruky poručíka i strážce poslal pryč.

„Zašel jsi příliš daleko, Jacquesi,“ začal Kaurl mírným hlasem a jejich pohledy se setkaly. „Pokud nemáš úctu, nemáš nic.“

Kaurl vedl letce do jednoho z vedlejších hangárů. Uvnitř byly rakve s mrtvými, které čekaly na vystřelení do vesmíru během večerního pohřebního obřadu. Na každé rakvi byla destička s vyrytým jménem a byly tu rakve i těch, jejichž těla se nenašla: střelec Saile, letka Dravců; střelec Barnus, letka Dravců; střelec Cord, letka Dravců; velitel Drake, letka Dravců. Takhle řada pokračovala dál a dál. Leželo tam celkem dvacet jedna rakví. Když Jaeger dočetl jméno na šestnácté rakvi, šokované couvl. Stálo na ní velitel Raf, letka Ďáblů. Otočil se ke Kaurlovi a zmateně se na něj díval.

„Já... Já jsem nevěděl...“ zakoktal. Nevěděl, co má říct. Jeho zloba zmizela; cítil se prázdný.

„Útok Ďáblů nebyl taková procházka růžovou zahradou, jak si myslíš,“ řekl Kaurl jemně. „Museli se ještě dostat přes několik orčích bitevníků a stíhacích bombardérů. Raf se zabil, když navedl svůj stroj přímo do motoru jednoho z bitevníků, který bránil Božské spravedlnosti v cestě. Vědomě se obětoval, aby byl úkol splněn, a bylo by dobře, abys na něho vzpomínal v úctě.“

Kaurl se postavil mezi Jaegera a rakev a přinutil ho, aby se mu podíval do očí. „Plán na zničení motorů jsem vymyslel já, ne Veniston.“ pokračoval kapitán neúprosně. „Já jsem rozhodl, že je třeba dvou vln: nejprve Dravců, kteří by zneškodnili obranu zjištěnou Mechaniky, a pak Ďáblů, kteří by úkol dokončili. Kdybyste šli společně, myslíš, že byste měli nějakou šanci na úspěch? Mělo by deset Nájezdníků větší šanci to dělo zničit? Ne, neodpovídej. Víš, že mám pravdu.“

Dva různé cíle vyžadovaly dvě různé mise. Nemohli jsme připustit, aby orci dělo opravili, zatímco by se Nájezdníci vraceli k přezbrojení. Museli jsme to udělat právě tak. Ani jedna ze dvou letek to neměla lehké, nemysli si. A důvod, proč jsem ti neřekl pravý cíl útoku? Chtěl jsem mít jistotu, že nebudeš mít zbytečné starosti. Upřímně, byl by sis tak jistý, kdybys věděl, na co útočíš?“

Jaeger kapitánovy argumenty zvážil a pochopil je. Nic to však neměnilo na tom, že je poslali do akce, aniž by znali plné riziko. „Útok na obří dělovou baterii není tak prostý jako vyhodit do vzduchu bezbranné motory, pane,“ namítl.

„Věděl jsem, že to nebude lehké a že budou mrtví,“ odpověděl kapitán a jeho oči prozrazovaly, že Jaegerovi rozumí. Zatímco mluvili, vedl Kaurl Jaegera ven z hangáru a dál k vězení. „Copak si myslíš, že když promyslím plán na útok, tak nepřemyslím o životech svých mužů? Při druhém útoku stíhaček jste dostali podporu Blesků. Proč myslíš, že jim to trvalo tak dlouho? Původně měli doprovázet letku Ďáblů. Nepodepsal jsem vaše rozsudky smrti. Dal jsem vám šanci dokázat, co ve vás vězí, předvést, za co Dravci skutečně stojí. Lord Veniston mohl mé rozhodnutí změnit. Věděl, že jeho synovec se může dostat do podobných problémů. Ale neudělal to.“

„A proč sakra ne?“ zeptal se Jaeger a mávl rukou. „Co pro něj zatraceně letka Dravců znamená? Raf byl mezi Ďábly, takže určitě myslel hlavně na ně!“

„Není na mně, abych ti na to odpověděl. Ale pokud vím, chtěl vám admirál stejně jako já dopřát příležitost vydobýt si slávu. Bez vás by byli Ďábli smeteni orčími děly a pak by Božská spravedlnost musela čelit plně funkčnímu nepříteli a ne jen bezbrannému cíli. To si uvědomují všichni - lorda Venistona nevyjímaje.“

Zatímco mluvili, dovedl Kaurl Jaegera k vězení, kde mlčky čekal lord Veniston. Jaeger se na admirála podíval a poprvé si uvědomil, jakou bolest a muka musí právě prožívat.

„Můžete se mnou nechat vězně o samotě, postarám se o něj, kapitáne,“ řekl Veniston a poprvé na Jaegera pohlédl. Na první pohled působil stejně chladně a odtahitě jako obvykle, ale občasné cuknutí v oku prozrazovalo, že se trápí nad synovcovou smrtí.

Když se Kaurl uklonil a odešel, Veniston přistoupil k Jaegerovi a jemně mu položil ruku na rameno. „Čas, který tady strávíš, věnuj přemýšlení nad tím, co se dnes stalo.“ Admirál mluvil tiše, ale pevně. Z jeho slov zněla léta autority. Poprvé od svého příjezdu na Božskou spravedlnost Jaeger pocítil, že admirál hovoří sám za sebe.

„Tvoje nadšení a tvoje odhodlání jsou chvályhodné,“ pokračoval admirál. „Ale musíš si rozšiřovat obzory a více věřit svým nadřízeným. Vždycky si pamatuj: účel světi prostředky. Žádná mise, na které jsem za své služby Císaři kdy byl nebo které jsem velel, nebyla plýtváním, a dokud se udržím ve své funkci, tak nikdy nebude.“

Jaeger nevěděl co říct. Pořád ještě cítil zmatek z pobíveného vyčerpání, myšlenky mu vířily hlavou a pokoušel se vypořádat se sérií nečekaných událostí, které následovaly po jeho výbuchu v brífinkové místnosti. „Budu o tom přemýšlet, pane,“ zamumlal nakonec.

„To bys měl, chlapče.“ řekl admirál. Kývnutím hlavou pak dvěma strážným naznačil, aby ho odvedli do malé cely.

Když se za ním tlusté ocelové dveře se zaduněním zabouchly, Jaeger měl v hlavě naprostý zmatek. Posadil se na malý kavalec a zabořil hlavu do dlaní. Jak to Veniston myslel, žádná mise, na které jsem byl?

Pořád se mu vracel malý detail, něco, čeho si předtím stěží povšiml. Když Veniston odtáhl ruku z jeho ramene, Jaeger se podíval na své černé rukavice, součást předpisové letecké uniformy. Veniston je nosil také, stejné barvy s drobnými znaky. Zlatou nití na nich byl vyší znak vzpřímeného orla, příslušející letce Dravců.

TENEBRAE
Mark Brendan

Naružovělý odstín, kalná záře mezi víry ve vrstvách atmosférického prachu oznamovala hlavnímu městu planety Tenebrae příchod nového dne. Město známé jako Pelyněk zde stálo posledních padesát let sedmistého století čtyřicátého prvního milénia. A nyní Pelyněk umíral. Výkřiky lidí se mísily s blábolním démonů a hřměním zbraní. I mraky, poznamenané všepokřivujícími branami Chaosu, které se otevřely, aby umožnily vyjít nestvůrám, jež neměly nejmenší právo na existenci v materiálním světě, pravidelně zalévaly ulice města, pokryté mrtvými, tu krví a tu deští žab.

Starý muž kráčet v netypickém spěchu klenutými síněmi a průchody pevnosti Adepta arbita, která se nacházela na válkou zmítaném hlavním náměstí Pelyňku. Guvernér Dane Cortez shledával vřavu uvnitř budovy stejně zneklidňující, jako chaos venku. Byl už v letech, ale přesto šel vzpřímeně a z jeho postoje vyzařovala autorita. Ostré dravci rysy a honosný oděv jeho úřadu kolem něj vytvářely auru mystična a moci. Byla to však jen dobře pěstovaná vnější slupka ukazující sílu. Byla to jen fasáda, pod kterou se skrýval zlomený, zmatený muž.

Všichni kolem Corteze, poddaní jeho planety, jeho podřízení propadali panice a prchali před invazí nesvatých vojáků. Dokonce i teď, v samotném nitru budovy, se Arbites bránil vydat rozkaz k evakuaci civilistů na silně bráněnou přistávací plochu na střeše obrovského komplexu. Tato poslední kapitola jeho osobní tragédie už byla na stárnoucí Cortezovo srdce příliš, ale věděl, že pokud je pro ty, kteří přežili, ještě nějaká naděje, musí být tváří v tvář neštěstí statečný.

Procházel halou, kde se kdysi konala jeho inaugurace, a davy občanů Tenebrae se rozestoupily, aby ho nechaly projít.

Úžasně, pomyslel si. I teď, v hodině mého pádu mi prokazují úctu.

V jeho stopách, dva kroky za Cortezem, šel jeho rádce, Frane. Ta ufnukaná troska jej neustále obtěžovala proudem patolizalských lichotek, které se guvernér už dávno naučil přehlížet. Když procházeli dalším obrovským loubím k rychlozdviži na velitelství, zaujal Corteze nepokoj v jedné ze síní. Nějakému mladíkovi se podařilo vytáhnout jednomu ze zachmuřených arbitů z pouzdra pistoli. Než ho mohli muži z ochranky zastavit, s obličejem bílým hrůzou zastřelil na místě svou ženu a malého synka. Zatímco se k němu muži zákona s obuškou v rukou prodírali davem, využil vyprázdněného prostoru a otočil hlavu proti sobě. Pak stiskl spoušť a jeho hrud' se rozstříkla dojemné rudé mlhy.

Cortez před krvavou scénou zavřel dveře zdviže a cítil, jak v něm hasne poslední jiskřička sil. Prastarý výtah se zachvěl, probudil se k životu a začal prudce stoupat.

„Další kacířská rodina šla k čertu. Chvála Císaři," poznamenal Frane způsobem, který bezpochyby považoval za lehce nadřazený.

Výtah obsluhovali se stoickým klidem dva po zuby ozbrojení strážníci. Cortez se na Franea znechuceně podíval; upřímně doufal, že si ten zákeřný muž jeho výraz nevyloží jako pohrdání těmi ubohými lidmi, kteří jsou teď mrtví. Mrtví kvůli samolibosti jejich nadřízených.

Kvůli své vlastní samolibosti, opravil se Cortez v duchu.

Jakmile se Cortez se dostal do relativního bezpečí velitelství, přikázal Franeovi a strážím, aby se evakovali s ostatními. On tady zůstane a dá záležitosti do pořádku. Frane protestoval - samozřejmě jen naoko, aby měl alibi v případě možného budoucího obviňování, ale Cortez ho prostě ignoroval. Nakonec se ještě rád připojil k evakuaci vyděšených pelyňských úředníků a nechal guvernéra samotného.

Místnost velitelství byla prostorná a Cortez ke své spokojenosti zaznamenal, že generátory alespoň prozatím ještě fungují. Jasně zářící pás svítidel vrhal na vše sterilní, umělé světlo a leskl se na bílých, naleštěných plochách zařízení. Dane Cortez přistoupil k širokému oknu, aby se na vlastní oči podíval na hrůzu venku. Přímě před jeho zděšenými očima pohlcoval jeho domov chaos a kacířství. Cortez si uvědomil, že musí působit jako politováníhodná tragická postava pohlížející na svět ze svého vyvýšeného doupěte a podnikl zoufalý pokus zachovat si trochu důstojnosti navzdory hrůzným událostem, které jej přemáhaly.

Cortez svého času sloužil v armádě a dotáhl to až na hodnost nadporučíka; bojoval na stovkách planet stovek planetárních systémů. Postupem času ho však válka unavovala a v posledních letech vojenské kariéry si začínal uvědomovat, že aby mohl objevit sám sebe, potřebuje jistou míru klidu. V té době nebyl jeho vliv úplně nepodstatný, takže stačilo zatahat za nitky a někdo vyslovil jméno Tenebrae.

Tenebrae! Tehdy se planeta zdála být ideálním místem a Cortez si myslel, že bezpečí guvernéřského postu vyřeší všechny jeho problémy. Teď, když stál před impozantním oknem, musel se sám sobě ironicky zasmát. Koneckonců, nebyl tu nikdo, kdo by jej mohl zaslechnout.

Strašlivé syčení a výbuchy plazmou seškvářených těl, které se na ulici dole mísily s výkřiky raněných, učily starého muže, co je to strach. Vysoko nad tím vším se v hlavě vládce Tenebrae honily chladné a choré myšlenky.

Snad už není úniku, uvažoval a roztržitě cupoval ozdobný brokát na manžetách. Život je sám o sobě strach, vesmír je strach, vitalita nic než chorobná energie, živená radostnou úlevou, že zemřel ten vedle, ne já. Po bolestí zkřivených tvářích starého, zlomeného muže stékaly slzy. Je snad jedinou radostí života jen strach ze smrti?

Cortez se zastyděl, překvapen a šokován vlastními myšlenkami, koneckonců, měl válečné zkušenosti a stále pro něj nebylo snadné poddat se strachu. „Teď jsem skutečně sám, a ano, mám strach!" vykřikl a jeho srdce se zachvělo hrůzou.

Palácem se rozléhaly výbuchy, výkřiky mrtvých a umírajících už byly slyšet i skrze zesílené sklo, ale Dane Cortez stál nehybně. Jeho oči se dívaly, ale jeho trýzněná mysl bloudila v myšlenkách, jak se snažil vydolovat z paměti nějakou útěchu.

Cortezova mysl se propadla léty až k prvnímu dni jeho působení na Tenebrae. „Vskutku drsná milenka, a nakonec nechaná napospas zradě k tomu," zašeptal. Vzpomněl si na první působivé dokumenty, záznamy, které horlivě studoval, aby se připravil na úřad guvernéra a vládce. Ještě teď byl schopen tyto texty přednášet, staly se pro něj jednoduchou litaníí, oloupenou o jakýkoliv jiný význam než jen útěchu opakování známých slov.

Tenebrae - čtyřicet pět světelných let od Fenrisu, dávné bašty Hvězdných vlků.

Tenebrae - v souhvězdí Prométea.

Tenebrae - planeta věčné temnoty.

Cortez uchopil zábradlí u okna, jak jej najednou zalila hrůza. Věděl, že ve skutečnosti je Tenebrae svět, kde se život nikdy neměl objevit. Možná, že jen samotné osídlení Říši znamenalo překročení hranic, které je lepší ponechat nedotknuté. Z Cortezových tenkých rtů samovolně splývala slova jako modlitba.

Tenebrae - svět vzdálený skoro 290 milionů kilometrů od Prométea, superobra třídy A, desettisíckrát zářivějšího než Sol, slunce, které dalo život samotné Teře.

Tenebrae - v kterémsi bodu její eony let vzdálené minulosti padl na vyprahlou skálu zázrak. Dopad meteoritu vytvořil v tenké vrstvě atmosféry hustý plášť prachu a plynů.

Tenebrae - chráněna jemnou pokrývkou z prашných mraků před nejhorším, zničujícím zářením Prométea.

Tenebrae - nachystána pro tvorbu oceánů, připravena vytvořit divadlo života pro první dějství.

Cortez si otřel bledé, zpocené čelo neklidnou rukou. Žádná slova mu útěchu nepřinesla. Ani v nejmenším. „Možná to byla jen past a ruka Chaosu vedla i ten osudný meteorit."

Starý guvernéř potácivě odcházel a jeho mysl se stále zmítala ve víru neklidu. Podvědomě hledal útěchu u svého psacího stolu, jeho ruce automaticky uspořádávaly hromady rozházených papírů v zásuvkách, zatímco mu hlavou táhl proud zmatených myšlenek. Unaveně se usmál na sloupce zemědělských údajů. Deset let výzkumů. Nyní naprosto zbytečných. Jen vzpomínky na lepší časy.

Cortez se probíral záznamy koloniálních vědců, četl si zprávy o slimákovitých červech bez očí, kteří se prohrabávají anaerobním hnilobným kalem na pobřeží moře, jako by je viděl poprvé. Byly to evolučně nejdokonalejší organismy, které na planetě bez přítomnosti slunečního světla mohly vzniknout.

Zatímco plazma hladově olizovala zdi guvernéřovy pevnosti, Cortez se roztržitě probíral dlouhými zprávami o mohutných rasových stromech na bázi síry, zářících v přílivových tůních svým vlastním chorobným světlem.

Vládce planety si hrál s ozdobným nožikem na rozřezávání dopisů. Pomyslel si, že na to, jak je tento svět nudný a nevýrazný, dokázala milenka Tenebrae uchystat nepozorným mnoho strašlivých nebezpečí. Nikoliv poprvé ho napadlo, zda její osud nezpečetila její blízkost Oku hrůzy - odporné bráně do samotného srdce Chaosu. Bylo snad právě toto původcem hrůz a pokušení, které slychal ve svých snech - a usidlily se tyto noční můry v srdcích malomyslných obyvatel věčné temné planety už dávno před jeho nástupem do funkce?

Palácem otřásla exploze a kdysi cenná skleněná ozdoba spadla ze svého mramorového podstavce a rozbila se na tisíce střepů. Cortez se před sprškou břitvově ostrých střepin ani nepřikrčil. Na čele se mu objevily šarlatové kapičky krve.

„Ano," zamumlal. „Prodala svoji duši dávno před mým příchodem."

* * *

Zvenčí se ozvalo ohlušující rytmické dunění. Guvernéř odtrhl svou mysl od vzpomínek a přešel zpátky k oknu, aby se podíval, jaké nové hrůzy se dole na ulici zase přihodily. Kroky, kterými lehce drtil menší budovy, procházel se městem tenebraeský Titán císařské třídy.

„Prosperitus Lux!" odfrkl si Cortez ironicky. Pojmenovat válečné stroje tímto způsobem bylo na nedávno kolonizovaných planetách typické. V jejich jménech se odrážely naděje a iluze lidí, kterým měly sloužit. Na to, aby mohl účinněji zasáhnout v boji proti invazním jednotkám, byl Prosperitus Lux povolán příliš pozdě, takže se jeho obranné schopnosti zbytečně promrhaly. Nyní už mu nezbývá než padnout se zbytkem planety.

„Jako při všem ostatním v této politováníhodné situaci," zasténal Cortez, „mohu obviňovat pouze a jedině svou vlastní nerozhodnost."

Dokud všechny potíže byly ještě civilního rázu, pouhými nepokoji kacířů a nespokojenců v ulicích Pelyňku, Cortez nebyl ochoten posílat na ně vojsko. Raději takové záležitosti přenechával k vyřízení arbitrům.

„Idiot! Slepý, zatracený idiot!" opakoval neustále Cortez, který došel k hořkému závěru. Původní důvod jejich porážky byla jeho nekompetentní vláda.

Široce otevřenýma očima zoufale sledoval ustupující neohrabanou masu oceli a pokoušel se popřít to, co viděl na vlastní oči. Titán na tom byl velice špatně: z jeho trupu šlehaly plameny a z pláště mu periodicky unikala nazelenalá oblaka plazmy. Cortez věděl, že jsou to příznaky blížící se katastrofy - zhroucení reaktoru. Ze svého opevněného doupěte viděl obličje členů posádky, pokřivené výkřiky hrůzy a utrpení. Poznal, že stroj je i se všemi na palubě odsouzen k zániku.

„Stejně jako moje planeta." zasténal nahlas. Konečně si uvědomil, že tuto situaci zapříčinil on, velký guvernéř Dane Cortez, a teď, když se všechno chýlilo ke konci, byla jeho odpovědnost až příliš zřejmá.

* * *

I teď, tvář v tvář úplné porážce z rukou pokřivených stvůr ze samotných hlubin, nebyl Cortez schopen zastavit přívál nenáviděných vzpomínek, který útočil na jeho mysl. Jeho oči spočinuly na dlouho ignorované zprávě Adepta arbita o aktivitách kultu, ležící mezi papíry na stole. Neuvěřitelné zprávy o uctívání Chaosu, které tak rychle přerostlo z několika ojedinelých incidentů v pustinách v úplné kacířské povstání, na něj hleděly jako nepopíratelný důkaz jeho nečinnosti.

„Měl jsem to všechno před očima, přímo před očima," zaúpěl Cortez a smetl zprávu se stolu jediným prudkým pohybem ruky, až se její listy rozletěly kolem. Hluboko ve svém srdci Cortez věděl, že Tenebrae způsobuje jakýsi rozklad smyslů. Cítil malátnost ducha, která v tak dokonalých tvorech, jako je člověk, zanechávala toužebné pocity. Možná, pomyslel si Cortez, má tak biologicky primitivní prostředí za následek i odpovídající duševní klima.

Ať už však byly důvody jakékoliv, léta Cortezovy vlády nad Tenebrae měnila uctívání Císaře ve stále bezvýznamnější formalitu, zatímco šeptání Oka hrůzy bylo čím dál zřetelnější. Teď, když už je konec tak blízko, viděl Cortez jasně, proč k tomu došlo. Malou útěchu našel v zjištění, že s tím nemohl nic dělat, ale to ho nezbavovalo odpovědnosti.

Cortez si byl jist, že je v očích lidstva vinen, snad dokonce i jako napomahač katastrofy, která planetu postihla.

„Vymyslí si vlastní omluvy," povzdechl si Cortez. Věděl, že někde v galaxii si mocnosti Říše vymyslí vlastní nepříjemná vysvětlení, proč tvrdě a rozhodně nezasáhl. Jinými slovy, proč nepovolal inkvizici.

„Kacíř Cortez!" sténal. „Cortez, vazal Chaosu!" Mučil se myšlenkami na to, jak jej bude vnímat historie, neboť byl jenom člověk a lidská ješitnost mu nebyla cizí. Ztratit Tenebrae byla jedna věc, ztratit život druhá, ale co ztratit čest a důstojnost?

Cortez unaveně klesl do velkého polstrovaného křesla a vzpomínal na den, kdy se z warpu vynořily bachraté nákladní válečné čluny pomalované nenáviděnými symboly bohů Chaosu a pomalu se vznášely v atmosféře Tenebrae. Pak začaly k povrchu planety dštít déšť ježatých přistávacích modulů. Nyní se náklad těch nositelů smrti proháněl v ulicích Pelyňku: pokřivené, zlovolné stroje a stvůry, které za sebou nechávaly jen utrpení, hrůzu a zkázu.

„Proč? Řekněte mi proč?" vyzýval Cortez úpěnlivě prázdný vzduch. „Tahle zastrčená planeta přece tolik neznamená... ale je to můj domov!" Přemohlo jej zoufalství a jeho stařecké tělo se začalo otřásat zmučenými vzlyky. „Proč jsem sem vůbec přišel? Proč?"

Když mu před mnoha lety nabídli místo guvernéra této planety, rád je přijal. Malý, bezvýznamný svět. Místo, kde člověk může žít bez starostí a problémů. Místo, kde lze zahodit vzpomínky z vojenské služby a prožité hrůzy. Nyní to však bylo místo strachu a smrti.

„Proč?"

Cortez namátkou vytáhl arch papíru z hromady hlášení na stole. Byla to jedna z mnoha zpráv o aktivitách kacířů. Další z dopisů, u kterých se osobně postaral, aby se nikdy nedostaly do rukou inkvizice.

Inkvizice, pomyslel si Cortez lítostivě. Kdyby ji požádal o pomoc - a v hloubi duše věděl, že je to jediná síla v galaxii schopná vypořádat se s něčím takovým - nakonec by stejně skončil v beznaději u tohoto okna.

Lék? Seběmenší troška je stejně smrtonosná jako sama nemoc! Ironie stáhla Cortezův slzami zmáčený obličej do beznadějněho úšklebku a hořce potřásl hlavou. „Jediný rozdíl spočívá v osudu duší obětí!" vykřikl nahlas, jako by pronášel proslov k shromáždění pochybovačů. „Kdybych povolal inkvizici," ječel, „dívali bychom se teď na ponuré jednotky Říše, jak pochodují našimi ulicemi a přinášejí nám ‚rozhřešení‘."

Armádu opustil poté, co se zúčastnil několika takových operací, ačkoliv on je nazýval jinak. Vyvražďování. Genocida.

„Ale, jaký to má všechno význam?" vzlykl a udeřil do nenáviděných hlášení sevřenými pěstmi. Trháním začal systematicky ničit všechny ty zbytečné papíry, které jej poutaly ke stolu v době, kdy měl vést svůj lid. Vtom však byl ze svého vzteku opět vyrušen, tentokrát naléhavým klepáním na dveře.

„Kdo je to?"

„Jezrael, kapitán Jezrael, pane!"

Dobrý chlap. Jeden z nejlepších. Věrný. Na dveře Cortezovy mysli znovu zaklepala přítelovost. Přestal se přehrabovat ve zbývajících papírech a upravil si oděv.

„Můžeš vstoupit."

Arbitrův kapitán vešel rázně do místnosti a postavil se do pozoru. Byl to vysoký, statný muž, oblečený do bitvy. V ruce držel bolter.

„Pane. Právě evakuujeme poslední zbytky civilistů, pane! Musíte jít také, pane, pokud ještě máme šanci na přežití, pane."

Cortez se na vojáka slabě usmál a pak útlým, chřadnoucím prstem ukázal na dveře. „Ty jdi, Jezraeli. Sloužil jsi Tenebrae dobře. Dohlédni na to, aby se lidem dařilo jinde," řekl unaveným, ale laskavým hlasem.

„Pane?" zeptal se kapitán. V obličejí se mu zračilo nepochopení a zmatek.

„Já zůstanu zde. Je to moje povinnost." Guvernéř se přinutil vstát a upřel na vojáka pohled svých ocelově šedých očí. „Teď odejděte, kapitáne. Je to rozkaz!" vyštěkl. Do jeho hlasu se částečně vrátila odvaha.

Jezrael pozdravil úderem pěsti do prsního pancíře, otočil se na patě a odešel. Dveře se za ním s tichým klapnutím zavřely.

Cortez znovu přistoupil k oknu. Připadal si jako v sevření nějakého děsivého snu. Jeho pozornost znovu upoutaly pobožené ulice Pelyňku. O třicet podlaží níž se v ruinách procházely hloučky vojáků Chaosu. Jejich okované boty drtily střepy skla, které kdysi osvětlovalo hrdé stavby Pelyňku. Na koho narazili, toho skosili salvou z bolterových pušek.

V patách kohort odpadlých vojáků Cortez zahlédl procesí všeho schopných stvůr, které mířily k náměstí. Vítězný průvod bujarého veselí a ovací, jehož se účastnili otrhaní kacíři i křepčící démoni, působil na guvernéra skoro středověkým dojmem. Tu nosič moru, nečistý démonický služebník Nurgleho, vkládá nakažený prst do rány umírajícího; tam si kacíř vyřezává obrazy do vlastního masa v hanebném jménu Slaaneshe.

Ve středu průvodu šla čestná garda vojáků Chaosu, zrádců z legie Nositele slova. Byli čtyři a uctivě drželi veliký kovový válec asi dvanáct stop vysoký a šest stop široký. Cortezův nechápající pohled se ztrácel v jeho bohaté

dekoraci, vypouklých reliéfech odporných pokřivených stvůr, vytesaných z olejnaté zelené horniny, která na stříbrném povrchu válce tvořila jemné žilkování. Z otvorů v horní části válce unikaly obláčky prchavé páry.

Cortez zmateně sledoval, jak se průvod stáčí před budovu Adepta administrata, sídla vlády a centra civilní správy na Tenebrae. Zrádci se zastavili a náměstí se začalo plnit přívrženci Chaosu. Nositelé slova dlouhými kroky nesli svůj náklad po dlouhých, širokých schodech na prostranství před budovou. Tam obrovský sud položili, mezi majestátní pilíře vstupní části, nyní počmárané, prostřílené a otlučené palbou ručních zbraní.

Cortez pozoroval scénu, která se před ním odehrávala, se smíšenými pocity zaujetí a neklidu. Chystá se tu něco, čemu nerozuměl, hádanka, která jej volala, sváděla. Říšská víra v Boha Císaře vždy kázala službu bez otázek a Cortezovi to stačilo. Ale teď, když se ke Cortezovi stále více skláněl stín jeho vlastní smrtelnosti, chtěl poodhalit alespoň kousek z povahy zapovězeného nepřítele. Svého ničitele. Svého osudu.

Viděl, jak zástup vře, a jeho vzrušení se stupňuje. Guvernér pudově poznal, že to má něco společného s obsahem záhadného sudu.

„Co to může být?“ Cortez si jen matně uvědomoval nebezpečí vyplývající ze zvědavosti.

Hluboko dole čekali zastánci Chaosu netrpělivě na příchod čehosi, co Cortez neviděl. „Vog! Vog! Vog! Vog! Trest! Trest! Trest!“

Cortez se bál a zároveň byl silně fascinován tím, co se může skrývat uvnitř.

„Vog, Vog?“ mumlal si. Rytmus se ho zmocňoval víc a víc. Váhal a zmocňovala se ho nervozita, nebyl si jist, zda skutečně chce znát pravdu. Snad mu bylo souzeno, aby těsně před svou smrtí poodhalil roušku neznáma. Nadechl se. Díval se. Cítil, že je připravený.

Ve vyřezávaném válci se náhle otevřela dvířka a ven se vyvalil oblak odporných plynů, aby se v mocných vlnách zápachu rozlil po schodech. Cortez se rychle natáhl pro polní dalekohled, aby si ten div prohlédl lépe.

„Terminátor,“ vydechl a krev mu ztuhla v žilách. Obrněná postava těžkým, rozhodným krokem překročila práh válce. Guvernér spatřil, že má oči zavřené, jakoby v transu.

„Stázový spánek,“ zašeptal, doufaje v logické a méně strašlivé vysvětlení.

Poznání přišlo jako blesk z čistého nebe a on odskočil od nenáviděného okna. V náhlém záblesku poznání pochopil, co se tam dole vypařuje.

„Vog,“ zašeptal. Stěží to jméno vyslovil. Cortez si najednou vzpomněl, kde už ho zaslechl. Byl to lord Vog, Ten, který trestá světy. Rovněž byl znám jako Odpadlík z Charybdy. Vog byl nechvalně proslulá bytost Chaosu z končin za Okem hrůzy. Vog byl kněz Nositelů slova, pokřivená parodie na kaplany Říšské hvězdné pěchoty. Rovněž se o něm vyprávělo, že je mutant, stvoření, jehož hlas má schopnost rozhalit pláště dělicí realitu a warp.

„Ten, který přivádí demony!“ vydechl Cortez zděšený představou, že by taková bytost mohla použít Tenebrae pro své obřady.

Hrůza mu otupila smysly a Cortez se ke svému vlastnímu překvapení přistihl, že je mnohem zvědavější než dřív. Věděl, že Vogova přítomnost může znamenat jen jediné: úplnou, konečnou porážku Tenebrae. Trestající se zde objevil, aby pro vítěze odsloužil vítěznou mši.

Guvernér se proti své vůli otřásl a pozoroval Voga, jako by jím byl hypnotizován. Z límce Terminátorovy zbroje se vyhouplo štíhlé lesklé tykadlo. Vog zaklonil hlavu a ostře se nadechl. Hlenovitá, fialová končetina se svíjela a mrškala zvráceným chvěním, bělma očí zasvítily.

Na Terminátorově tlustém krku se otevřela štěrbina a z ní vytryskl sliznatý, lepkavý a čirý mok. Konec tykadla se vnořil do díry a celé tykadlo se začalo soukat dovnitř. Kůže na krku se obscénně vyboulila a jeho mokravý povrch vrhal odlesky slabého světla. Když se celý orgán zasunul do jeho hrtanu, Vog se probudil.

Lord Vog vykročil do rozbřesku Tenebrae. Všechny oči hleděly jen na něho, a když se pak z davu ozvalo provolávání slávy a jásot, Cortez měl co dělat, aby se ke sboru šílených uctívačů nepřidal. Vog si prohlédl svoje shromáždění se vznešeným, povýšeným výrazem. Vyzařovala z něj arogance, pýcha a - jak se Cortezovi zdálo - zvrácená noblesa, stejně impozantní, jako bývala vznešenost velkých vůdců Hvězdné pěchoty, které Cortez kdysi během své vojenské služby potkal.

Vog začal svou řeč, která měla zpečetit vítězství Chaosu, a Cortez musel obdivovat, jak se jeho hlas nese přes rozlehlé náměstí. Přesně věděl, co říká, přestože byla jeho slova jakoby zahalena jakousi zvukovou temnotou, která neměla s lidskostí nic společného. Kakofonie Odpadlíkových slov pokrývala široké spektrum zvuků a byla doprovázena děsivým zpěvem. Ten zvuk, který jakoby vystupoval přímo z jámy pekelné, prosycený muky milionů zatracených duší, vycházel ze rtů jediného muže. Protože takový byl chvalo zpěv Pandemonium, zvrhlý chorál kaplanů Nositelů slova.

„Ti tupí hlupáci, kteří se denně odívají do vzývání toho práchnivého monolitu, Císaře, by raději měli naslouchat slovu Lorgarovu.“ Vogův hlas se výsměšně zaťal do Cortezova srdce. „My svoje obřady zasvěcujeme pravým bohům, kteří vládnou záležitostem smrtelníků. Ne smrtelníkovi, jehož záležitostí vládne blud, že je božský.“

Děsivá kakofonie jeho proslovu a hrůzný význam toho, co říkal, rozechvěly Cortezovu duši hrůznou ozvěnou. Guvernér se zlomil v pase, lapal po dechu a snažil se zakrýt si uši bílými, chvějícími se rukama, aby to neslyšel. Dane Cortez klečel na čisté podlaze ve své kanceláři vysoko nad troskami světa a jeho tělo se otřásalo vzlyky vzdoru. Bylo po všem a pro něj nebylo vykoupení.

Tón proslovu se změnil. Cortez, ukolébáný bzučivým šumem obřadu Nositelů slova, se takřka jako zhypnotizovaný vrátil k oknu.

Jeho pozornost upoutala mrtvola hluboko pod ním. Krčila se v rohu vstupní části budovy, odkud Vog mluvil. Další němé svědectví selhání unaveného, starého, vyčerpáného muže. Tělo patřilo říšskému vojákovi, který padl při obraně administrativní budovy.

„Rigel Kremer." V paměti mu vytanulo toto jméno, ale Cortez v sobě uprostřed všeho toho zvěrstva nenašel místo pro oplakávání přítele. Jeho jméno se zdálo být... nedůležité. Jak jeho vědomí odplouvalo se zpěvem, Cortez shledal, že mu hra světla na vlhkých okrajích Rigelových zranění připadá fascinující.

„Půvab hrůzy?" Starý muž se náhle zachechtal, když zjistil, že z určitého úhlu pohledu vypadá rudou krví potřísněné maso téměř nádherné.

„Rigele?" zeptal se Cortez plačtivě, jako by od těla dole očekával nějakou odpověď. „Rigele, za jak dlouho uvolní tvoje karmínová krása místo strašlivým barvám hniloby? Kdy tvá půvabná rudá tekutina zhnisá na žluklý, černý, mrtvolný mok?"

Cortezovy zvlhlé oči se rozhlížely, zbavené vitality a vůle, a bizarní, cizí myšlenky drásaly slupku jeho přičetnosti, zasekávaly ostré drápy hluboko do Cortezova nejhlubšího jsoucna.

„A co potom, Rigele? Odpověz! Jsem tvůj pán, zatraceně!" Cortezovy prsty bezvýchoďně šmátraly po skle, zatímco hlas Trestajícího se dál ozýval. „Až se toho kusu masa, který z tebe zbyl, zmocní hniloba, co potom, Rigele?" Vztýčil varovně prst a ukázal na tělo dole. „Povím ti to, mladý Kremere, povím ti to." Od rtů mu odlétávaly sliny a špinily okenní sklo. „Z tvé třikrát prokleté mršiny povstane nový život. Ó ano, Rigele, z vajíček nakladených ve tvých očích a ústech se vylíhnou červi, plíseň a bakterie tě rozloží na živiny, aby na tobě mohly vyrůst nejnižší z rostlin."

Cortez náhle odskočil od okna a zaječel bolestí, hrůzou a děsem. Byl zděšen tokem vlastních kacířských myšlenek. Uvědomil si, že bzučivý hlas falešného kněze jej pokouší, odklání od přičetnosti. A Cortez podlehl tak snadno.

Slzy hanby a porážky pálily jeho zjizvené, strnulé tváře.

„Všechno pro nic za nic?" vykřikl. V jeho nitru se rozhořela zloba. „Všechno to skončí Chaosem?" Náhle na něj zaútočil příval vzpomínek, drtily ho, jako by se z jeho zkažené mysli zoufale snažily uniknout.

Dlouhá, těžká cesta životem. Zklamání, nová naděje. Ale nejhorší bylo, když se mu otevřely oči a on spatřil všechnu tu krutost, kterou zažil během vojenské služby. Opuštěl Říšskou armádu, aby se stal guvernérem a svoje čerstvě nabyté zkušenosti a poznatky použil pro lepší život svého lidu.

„Lepší život! Nechtěl jsem nic jiného než lepší život!" Vzlykl. Hrud' se mu vzdouvala stěží kontrolovaným pocitem marnosti.

„A takhle se mi Říše odvděčila?"

Tohle je slepá ulička. Nevyhnutelnost.

Cortez hlasitě zavyl. V záchvatu zuřivosti a násilí převrhl desku stolu, drahocenné předměty a ozdoby bez povšimnutí drtil pod nohama.

„A kde jsi teď, Císaři? Opuštěl jsi mne?"

Lítost, zklamání, hrůza, utrpení, to vše teď najednou zmizelo v návalu slepé zuřivosti, všepohlcujícího, nevýslovného vzteku na toto nejproradnější pokušení, na to, jak byl zrazen lhostejným osudem. Cortez zaryčel jako šílené zvíře a začal bušit do okna pěstmi plnými jaterních skvrn.

„Kde je můj Císař?" zavyl v posměšné karikatuře sebe sama.

A jakou pomoc by teď Císař mohl nabídnout mé zmučené, ubohé duši? pomyslel si hořce. Tváře mu zrudly bezmocným vztekem. Přešel k pečlivě uspořádaným policím a jedním pohybem ruky je vyčistil. Medaile z nejrůznějších tažení, kterých se zúčastnil, a rozmanité předměty jeho úřadu vrhal s nepřičetným vytím proti zdem místnosti.

„Jsi falešný bůh, to jsi!" zaječel a vyčítavě zvedl prst k obloze. „Jsi... jsi... jsi práchnivý monolit."

Z prstů mu vypadly poslední medaile s definitivností, která mu říkala, že už na své straně nemá nikoho.

„Teď jsem už jen já sám!"

V té chvíli nejhlubší zrady, největší opuštěnosti, nejhoršího zoufalství, Dane Cortez dokázal nenávidět silou, která mohla měnit světy.

„Proč jsi mne opustil?" křičel vyzývavě. „Proč?"

V místnosti se objevila rudá, pulzující mlha. Cortez zděšeně zíral na porušené předivo času a prostoru. Na jeho nos zaútočil mrtvolný puch. Z chorobné mlhy se začaly formovat roztřesené, mlhavé postavy.

„Ne!" vykřikl a jeho chvějící se hlas úpěnlivě prosil bohy Chaosu i lidí.

V Cortezově lebce vybuchl příšerný, hrůzný smích. Jeho jediná odpověď.

Brána warpu se otevírala.

Cortez si příliš pozdě uvědomil, co udělal. Pouhým aktem vzdoru proti pokušení, které jej svádělo, zuřivost jeho šílených myšlenek otevřela bránu rozvášněným uctivačům Khorna, pána krve a války. Poslední část útoku na Tenebrae přicházela v plné slávě.

Z rozšiřující se trhliny zlověstně zářilo karmínové světlo a ven se draly rudé a slizké humanoidní bytosti. Svalnatí, hrozní válečníci vstupovali do místnosti, zprvu nezvyklí na zvuky a strukturu této říše.

Cortez ustoupil, ústa rozevřená dokořán čirým děsem.

Vkrutých tlamách se blýskaly řady tesáků. Nozdry se divoce vzdouvaly pachem jeho smrtelnosti. V planoucích očích démonů, které jej probodávaly, se zračila touha po mase. Před jejich zhoubnou krvelačností nebylo úniku. Krvaví válečníci napřahovali zubaté černé meče prokleté magií smrti a připravené sklidit žeň duší pro jejich pána.

Jak se z blednoucí trhliny snažili osvobodit další a další démoni, starý muž podvědomě sáhl rukou k opasku pro laser. Šklebili se na něj v hrozivém očekávání a stahovali se k převrženému stolu; dlouhé jazyky, které jim visely z morda, se třaslavě chvěly v předtuše zabíjení.

Cortez ani na okamžik nepochyboval, že zemře.

„A za co?" hořekoval napůl šílený hrůzou.

Smrt se plížila stále blíž a dusily jej sirné páry, puch samotného pekla.

Zemřít pro Říši - pro necitelného a lhostejného behemota, který by jej vydal katy, kdyby se ho odvážil požádat o

pomoc?

„Ne!“ vykřikl a krvežíznivci souhlasně zasyčeli. Jeho hrůza byla opravdu chutné soustíčko.

Pak tedy za ty prohnílé zvrhlosti, které uvolnila jeho vlastní slabost?

„Ne! Nikdy!“ zaječel Cortez a pozpátku couval k nejzazší zdi místnosti.

Démoni se zatím blížili a na svých odporných čepelích nesli Cortezův osud. V guvernérově zmučené mysli se rodilo řešení. Navzdory všemu Cortez pocítil, že se mu znovu vrací síla.

Rozhodl se, že nezemře ani zajedno. Ani Říše, ani Chaos. Odpověď byla zřejmá. Tak zřejmá, že se smál, ještě když rozepínal pouzdro laseru.

Tak zřejmá.

Démoni se na okamžik zastavili, zmateni neočekávanou změnou Cortezova výrazu. Strach znali. Hrůzu milovali. Sebevědomím opovrhovali.

Ten okamžik postačil.

„Za sebe,“ zašeptal.

Než mohli démoni zaútočit, Dane si vložil ústí laseru do úst a stiskl spoušť.

Proti všem předpokladům unikl. Konečně došel pokoje.

DÁVNÁ KOPI

Alex Hammond

Rozlehlou pustinu pomalu rozpalovalo vycházející slunce. Světlo postupně posouvalo hranice temnoty a odkrývalo nesčetná těla mrtvých, vrhající dlouhé stíny. Z města Dakat nezbylo nic než ruiny a mrtvá těla. V rozpáleném písku ležely kusy betonu a oceli. Nad místem zkázy poletoval jen mrchožravý hmyz. Brouci lezli mrtvým do očí a živili se jejich masem.

Al’Kahan se rozhlížel po moři krve. Jeho oko vůbec nemrkalo. Město muselo hodiny ostřelovat těžké dělostřelectvo. Bunkry byly rozervané. Sít’ ulů pod městem musela být utopena v krvi. Krev musela pod městem vytvořit jezera. Její pach tu zůstane navěky.

Kobyta pod ním se zavrtěla. Měla silnou povahu, ale stejně jako on nesnášela prolévání nevinné krve. Al’Kahan se otočil ke svým mužům. Byli to zkušení válečníci jeho kmene, nejlepší synové, které tento svět mohl nabídnout. Každý z nich znal své zvíře stejně dobře jako svou ocel. Filozofie zdejšího lidu. Kůň byl jedním z nich, stejně krev, jejich společník. Bez koně by nikdo neobstál.

Muži pohlédli na Al’Kahana. Za jejich černýma očima se skrývalo pohnutí, které tato scéna v jejich srdcích vyvolala. Na pláštích nesli znamení klanu, vyřezaná z kosti a připevněná na kůži velkého bizona. Ve vousech měli korálky cti a slávy, které tvořily pohromadě složitě vyplétané vzory. Al’Kahan promluvil a jeho hlas prolomil ticho bitevní planiny.

„Dnes je náš první a zároveň poslední den. Poslední, protože už nikdy nebudeme zavázáni Říši. První, neboť uspějeme nebo zemřeme. Zemřít znamená odejít na pláň našich předků, připojit se k nim k velkému lovu. Uspět znamená vydobýt si vlastní svět.“

Al’Kahan se vztyčil v sedle, takže snadno přehlédl celou početnou skupinu. Pozvedl pásku, která mu zakrývala oko. „Bitva je naše. Platíme za boj společně a nerozdílně, bratři muži i bratři koně. Jsme synové Atilly. Svůj vlastní osud máme před sebou.“

Al’Kahan se usadil do sedla a zatáhl za uzdu. Kobyta se vysoko vzepjala na zadních a kopala do vzduchu. V následujícím okamžiku se naposledy prolomilo ticho toho dne. Dvě stě kopyt se zarylo do země v jediném okamžiku. Mračna mrchožravého hmyzu se zvedla ze země. Al’Kahanovi Atilští drsní jezdci byli znovu na cestě.

Přehnali se přes zničenou zemi, kličkovali mezi bitevními poli. Během jízdy nacházeli jen mrtvé, ale stopy jejich nepřátel byly zřetelné. Těžké tanky a mnoho pěchoty: tento nepřítel nemyslel na léčku, byla to armáda kovu a ohně.

„Ctihodný Al’Kahane?“ zeptal se mohutný muž, který jel vedle něj. Byl to Tulk, jeho obličejem se táhly fialové jizvy, oznamující, že zabil již desítky lidí.

„Mluv, bratře.“

„Ti, kdo vedou prakašský dvanáctý, se s námi spojili. Obkličují je. Jsou odříznuti, na solných rovinách. Tam zaujmou pozice.“ Tulk pohrdavě zabručel.

„Pokud je obklíčí.“

„Jestli je s námi duch jestřába, budeme dost rychlí, abychom jim pomohli včas,“ řekl Tulk a vzhlédl k obloze.

„Vskutku. Budeme-li bojovat po boku našich předků, můžeme nepřátelské linie prolomit. Vytvoříte slabé místo, na které by zaútočili. Použij komunikátor: řekni jim, že synové Atilly jim zase zachrání ty jejich prашivé kůže.“

* * *

Jezdci shromáždění na břehu se dívali na Velké jezero. Vzduch nad jeho hladinou se tetelil v žáru slunce a jeho životodárná krev vysychala. Přes solné roviny se jako zmije vlnil temný zástup lidí, zjevně mířící k početně daleko slabší skupince otrhanců. Al’Kahan se na okamžik zastavil a zatímco dalekohledem pozoroval vojsko, které na ně v dálce čekalo, jeho muži ho dohonili. Otočil se a vykřikl.

„Klíčové je jejich dělostřelectvo. Jako nebeská pěst smetlo z povrchu země každé osídlení, na které jsme narazili. Musíme se mu dostat do týlu a rozdrtit jej. Dnes jsou naši předkové s námi, vím to, neboť nás přes pustinu celou dobu doprovázel vítr. Až zaútočíme na nepřitele, leťte na jeho křídlech.“ Al’Kahan pozvedl kopí a založil ho do postroje sedla. „Šetřete si svá kopí na jejich dělostřelectvo! Nepřibližujte se k jejich hlavní síle. Jeďte s větrem o závod, bratři.“

Al'Kahan dlouze, bezeslovně vykřikl a jeho hlas se nesl do daleka. Jezdci se k němu přidali a jejich hlasy se zvedaly vysoko nad rozpálenou planinu. Al'Kahan cítil, jak mu kostmi projela mrazivá vlna, elektrizující jako vzrušení z boje. Kopí mu v ruce sedělo pevně, jako vždy. Jako první prolomil válečný pokřik a pobídl své zvíře do boje. Dunění kopyt nabývalo na intenzitě, jak se k němu přidávali další a další. Tulk komunikátorem, který mu visel na zádech, sdělil jejich pozici. Od prakašského dvanáctého se zablesklo. Signál, že jsou připraveni.

Al'Kahanovo srdce bušilo, jako by běželo spolu s koňmi. Čím víc se přibližoval k nepříteli, tím pevněji svíral otěže. Plášť mu divoce vlál ve větru, oči mu slzely od bodavé bolesti, kterou mu způsobovaly zvířená sůl a vítr.

Nedaleko dopadl šrapnel. Jezdec i s koněm vylétl do vzduchu, pak klisna dopadla na zem a bolestně zaržala. Náraz ji usmrtil. Její jezdec byl vzápětí udupán stovkami kopyt. Jezdci, zkušení z mnoha bitev, se roztáhli do bojové linie.

Dopadla mezi ně další střela a její střepiny trhaly kůži a maso. Ale dělostřelectvo se s rychlostí jezdců nemohlo měřit.

Blížili se k největší hrozbě. Před nimi stáli odporní vojáci Chaosu ve svých poničených a pokroucených prastarých brněních, mačkali se za svými válečnými stroji jako švábi. Čekali tam, povykovali a ječeli v jazyce, který Al'Kahanovi pronikal až do mozku a snažil se jej zničit. Všude kolem ječely hordy uctivačů chorály svým zlovolným pánům.

I Al'Kahanovo válečnické srdce se zachvělo, když je spatřil. Ještě pevněji sevřel otěže, až se mu železné cvočky kováním zařezávaly do masa. Bolest mu pomáhala odvrátit pozornost od ohavností, které byly před ním. Vzduch prořízla trysková jednomístná vznášedla a hnala se na skupinu útočníků. Muži padali z koní, kteří dál pokračovali v útoku bez jezdců. Al'Kahan přiskočil tělo mrtvého koně s proraženou lebkou, jeho jezdec ležel rozmačkaný pod ním.

První jezdcí se přiblížili na dosah nepřátelské linie. Vedli si dobře a jejich oři zanechávali v řadách přívrženců Chaosu hluboké brázdy. Někteří ale byli smeteni a vzduch se naplnil kapičkami tryskající krve.

Tulk vedl druhou vlnu. Jeho lidé vyměnili svá kopí za laserové pistole. Každý výstřel zasáhl, ale jen několik proniklo skrz. V odpověď jejich řady pokropily žhavé kovové projektily. Koně padali a cestou k zemi naráželi jeden do druhého. Jen několika jezdcům se podařilo uvolnit, většinu z nich sundala ze sedla kulka nebo rozmačkali padající koně.

Setrvačnost jejich útoku byla zastavena; muži se teď snažili nalézt úkryt za těly padlých a umírajících. Vojáky Chaosu nezajímalo nic než krveprolévání a pálili stejně do živých jako do mrtvých.

AT Kahan se otočil a rychle vedl svou jednotku zpátky ke svým padlým druhům. Zůstat v bitvě znamenalo nabídnout nepříteli vítězství. Al'Kahan ujížděl podél útočné linie Chaosu a přitom přeskakoval hromady padlých. Kopím mával jako holí a snažil se neudeřit explozivní hlavici. Ostatní jezdcí pochopili jeho úmysl a zaútočili na nepřitele. Krví zbrocení Atillané se řítily na obrněné vojáky Chaosu. Mnoho z nich bylo vrženo zpět pouhým nárazem do nepřátelských brnění, ale několik úderů svůj cíl přece jen našlo.

„Zpomalujeme!“ zvolal Al'Kahan na jezdce, kteří se ještě drželi v sedle, a snažil se je sehnat dohromady. Země se otřásla a vojáci Chaosu i jezdcí se na okamžik zastavili. Tanky, ježící se zbraněmi, vybavené kosami a radlicemi, začaly postupovat proti Říšské armádě.

„Stáhněte se! Rychle, proklatě!“ vykřikl Al'Kahan, pak se sehnul ze sedla a zachytil napřaženou ruku opěšalého jezdce.

„Díky, bratře.“

Tulk, Al'Kahanův poručík se na něj zašklebil, dvě řady jeho zaostřených zubů byly zabarveny krví. Přes zjizvenou tvář se mu táhl čerstvý šrám - památka na dnešní bitvu, která mu určitě udělala radost.

„Jakmile je rozlouskneš, už nejsou tak tvrdí,“ zašklebil se.

Nepřátelské tanky už je skoro doháněly. Někteří muži se stále ještě snažili dostat z bitevní vřavy, chytit si některého z koní bloudících bez pána a vrátit se k ostatním.

Al'Kahan zaklel. „Potřebujeme čas!“

„Bude to pro mě čest, Al'Kahane,“ řekl Tulk.

Al'Kahan ostře bodl ostruhami koně do slabin a rozjel se přes pole smrti. Zaútočil přímo na první tank. Nepravidelný klus jeho klisny a krev a pot na jejich bocích Al'Kahana upozornily, že jí docházejí síly.

„Ještě jeden útok, dcero Atilly,“ vykřikl na ni.

Tulk se vztyčil v sedle a pažemi se opřel o Al'Kahana. Pak popadl bachratou sedlovou brašnu a nahrbil se. Al'Kahan se řítí podél přibližujícího se tanku, čepele jeho kos a radlice svištěly na délku paže od něho. Tulk zaváhal jen na chvíli, pak se odrazil a skočil na kovovou obludu. Al'Kahan pobídl koně a stočil ho k zadní části tanku tak prudce, až mu od kopyt odlétávala sůl. Tulk se vydrápal na vrchní část. ale pak se přikřčil, když se poklop otevřel. Al'Kahan vzal z opasku vrhací disk. Hodil ho dost nedbale; v tu chvíli mu bylo jedno, jestli zasáhne nepřítele nebo poskytne Tulkovi rychlou smrt. Disk se odrazil od tanku a zasekl se do uctivačova obličejce. Muž se zbraní stále plivající oheň padl pozpátku zpátky do tanku. Ozvaly se výkřiky a vozidlo se prudce stočilo doprava. Tulk vytáhl ze sedlové brašny granát a vytrhl pojistku. Pak hodil granát dovnitř a divoce se kolem sebe rozhlédl.

Al'Kahan pobídl koně. Tulk skočil o chvíli dřív, než k němu stačil dorazit. Výbuch tank roztrhl a odmrštil Tulka Al'Kahanově klisně přímo do boku. Všichni tři se svalili na zem. Další dva tanky se valily přímo na ně. Omámený Al'Kahan se otočil a snažil se zahlédnout, kde jsou jeho muži. Tupá bolest v kříži jeho pozornost obrátila k nohám, které měl uvězněné pod koněm.

„Tulku?“ Jeho soukmenovec se ani nehnul. Tanky se dál valily na atillanského náčelníka. Al'Kahan se zoufale natáhl po sedlové brašně, která byla na opačné straně, u Tulka, ale nemohl na ni dosáhnout. Sáhl za sebe a sevřel ratiště kopí. Pomocí něj do brašny jemně dloubl a přitom se modlil, aby výbušniny neexplodovaly. Pomalu si brašnu přitahoval blíž a slaná krusta pod ní se přitom lámala ve velkých kusech. Už cítil ořesy tanku. Konečně si Al'Kahan přitáhl brašnu dostatečně blízko, aby na ni dosáhl rukama.

Padl na něho stín tanku. Tulkovo tělo bylo rozsekáno čepelemi kos, jako by je sklízel nějaký šílený žnec. Al'Kahan zašmátral hluboko v brašně a zatahl za pojistku. V tomtéž okamžiku pevně zapřel kopí o svůj bohatě zdobený kyrys. Pak

hodil brašnu pod vedoucí tank a čekal, až se jeho radlice zachytí za hrot kopí. V příštím okamžiku jej zahalily plameny a síra - hrot kopí explodoval a odhodil ho daleko od vybuchujících tanků.

Al'Kahan přistál na zemi a kutálel se po solné pláni, neschopný zpomalit. Každou chvíli očekával ostrou bolest drtících kopyt. Místo toho ale náhle kolem sebe ucítil něco měkkého. Vůně domova... pečený bizon a kukuřičný chléb. Byl už na onom světě?

Al'Kahan otevřel oči. Byl zabalený do těžkého kožešinového pláště. Dva jezdcí jej vezli napjatý mezi sebou a sebrali ho ze země jako podběrákem.

„Máme tě, ctihodný náčelníku," řekl mladý válečník se zapletenými vousy.

„Koně! Potřebuji rychlého koně! Musíme zničit jejich dělostřelectvo!" zasípěl Al'Kahan.

„Veliký náčelníku—"

„Vím, jsem zraněný. Mám probodnutou hrud', moje krev kropí půdu. Pokud ale nebudeme bojovat, prohrajeme bitvu a moje jméno bude zneuctěno. Raději zemřu, než abych žil v hanbě!"

Přijelo dalších deset jezdců, aby se přeskupili; někteří vezli další muže.

„Posbírejte kopí! A sežeňte mi koně!" vykřikl Al'Kahan.

Atillan sesedl, zatímco ostatní kroužili kolem a brali kopí ostatním padlým jezdcům. Ležela jako třísky po celém bitevním poli a jejich výbušné hlavice čekaly na hlupáky, kteří by se odvážili k nim přiblížit.

Al'Kahan se vztyčil v sedle. Zranění v jeho hrudi bylo jako kráter, ze kterého prýštila krev, a bolest se mu rozlévala do celého těla.

„Synu Atillův," zavolal Al'Kahan na opěšalého jezdce. „Sedni si za mne. Vezmi své klanové střapce a pevně je přitiskni k mému zranění."

Jezdec Al'Kahana pevně stiskl a proud krve zastavil. „Držiš můj život pevně ve svých rukou. Doslova." Al'Kahan zakašlal. Cítil, že jeho krev rychle řídne.

Nebyl dán žádný povel. V téhle chvíli mluvily činy více než slova. Al'Kahan popohnal zvíře kupředu, mladý válečník za ním pevně tiskl jak Al'Kahanovo zranění, tak náruč kopí. Zbývající jezdci je následovali, jejich koně se drželi starého velitele. Vyrázili kupředu jako jeden muž, aniž by museli prohodit jediné slovo. Útočná řada na třicet jezdců široká se hnala na nepřítele.

„Připravte kopí!" zavelel Al'Kahan. Dělostřelectvo už bylo na dohled. Děla byla mohutnější, než Al'Kahan očekával. Hlavně obrovských kanónů trčely vysoko k obloze, až se zdálo, že by se o ně mohly rozpárat i mraky. Minomety s ústími černými jako chřtán warpu se démonicky šklebily. Pásové plošiny, na kterých byly připevněny, za sebou zanechávaly široké brázdy. Tyto stroje byly připraveny zasypat smrtícími střelami Císařovy statečné muže.

Jezdci si obratně předávali kopí za jízdy. Každý z nich jich měl dvojnásobné množství než obvykle. Brzy si jich všimli vojáci Chaosu a jeho uctívači a začali se vrhat k zemi - snažili se najít sebemenší úkryt, který plochá země poskytovala.

„Připravit!" zvolal Al'Kahan. Vzduch z něj vycházel ústy i hrudí. Z nedostatku kyslíku se mu točila hlava.

Kolem jezdců sršely laserové paprsky. Zemi trhaly exploze granátů a min.

„Ted!" vykřikl Al'Kahan. Na jeho povel sklouzl každý jezdec na pravou stranu, tělo pevně přitisknuté ke koňskému boku. Někteří koně byli zasaženi, někteří padli, ale většina z nich jela dál.

„Za Atillu!" vykřikl jeden z válečníků a kavalérie se prohnala skrz nepřátelské řady. Jezdci nedbali protivníků a zdvojnásobili rychlost. Dunění kopyt se odráželo od země. Z koní i lidí odkapávala krev a pot. Jezdci sklonili svá kopí. Osádky děl, které se stále ještě pokoušely nabít, se nyní chápaly ručních zbraní. Atillaně spustili válečný pokřik, a přestože jich zbyla už jen pouhá dvacítká, znělo to, jako by jich byly stovky.

Explozivní hlavice kopí našly své cíle. Ze strojů odletovaly kusy pancíře odhalující svazky drátů, které trčely zevnitř jako střeža. Spustila se řetězová reakce a polem se teď ozýval výbuch za výbuchem. Střely pršely z nebe jako déšť. Al'Kahan házel na stohy munice jeden granát za druhým. Zadní voj armády Chaosu byl pohlcen očištným ohněm. Když se Atillaně rozjeli pobít přehající, z oblohy stále ještě padaly kusy pásů a kovu.

Al'Kahan si rukama pohládl hrud'. Uzdravovala se dobře. Jizva byla vskutku působivá, největší, jakou na svém válkou poznamenaném těle měl. Místnosti se rozléhalo tiché hučení bitevního křižníku. Za okny z průhledné plastoceli připomínajícími bezedné oči mrtvých zářily hvězdy. Al'Kahan hleděl na ostře modrou mlhovinu plnou blesků a ohně. Konejšivý hukot motorů lodi a majestátní výhled málem způsobily, že si Al'Kahan přál zůstat ve vesmíru. Málem.

Podíval se na Říšského orla, který mu na zlatých řetězech visel na hrudi. Cítil jej i přes oděv a kožešinu. Na plášti měl další vyznamenání a medaile. Byly ze zářivého kovu a v kožešině vypadala jako podivná klíšťata. Al'Kahan se díval na vlastní odraz v okně. Široký klobouk typický pro muže z planin, zdobený kožešinou, dlouhé zapletené vlasy, jediné oko. Stěží rozeznal přechod mezi svými temně černými vlasy a hřívou sněžného leoparda, kterou nosil na plášti. Vlasy i hříva byly poznamenány věkem a tmavě od tisíce skvrn dávno zaschlé krve.

„Veliteli!" ozval se za ním hlas.

Al'Kahan se pomalu otočil. Byl to komisař v tmavém koženém kabátci a černé brigádýrce zdobené stříbrnými lebkami. Oči měl studené jako led.

„Veliteli. Doufám, že se úspěšně uzdravujete."

„Jistě, komisaři Strecku."

„Říšská pečeť vám padne skvěle." Komisař se otočil směrem k oknu.

„Je to dobrý pocit nosit ji na krku."

„To věřím. Sloužil jste Císaři dobře." Komisař okno zatemnil a místnost se ponořila do neonového svitu.

„Sto bitev."

„Přišel čas, abyste dostal panský titul a vlastní provincii na Dagnaru II."

„Je to pro mne velká čest.“

„Opravdu?“

„Samozřejmě.“

„Zajímavé. Myslel jsem si, že vaši lidé touží zůstat na svém světě víc než kdo jiný. Ledoví válečníci z Valhally touží po světě plném slunce, alderianští Bleskoví bojovníci nenávidí svou smrtonosnou planetu a Strážci ohně z Gorchaku žízeň. Ale Atillané se nikdy nenabaží lovu na bizona, válek mezi klanů... nebo to alespoň Adeptus ministorum vždycky tvrdilo.“

„Jsem si jist, že mají své důvody.“

„To bezpochyby.“ Komisař Streck se otočil a chystal se k odchodu, ale ve dveřích se ještě zastavil. „No, vy máte náhodou na výběr. Za tři dny zastavíme na oběžné dráze vašeho světa. Máte jedinečnou příležitost. Potřebujeme nabrat několik koní a další zásoby a pak se vydáme na Dagnar 11. Odtud pak na Olstar 1. Pokud byste chtěl zůstat, vaši cti to nijak neuškodí. Můžete se vrátit do svých lovišť.“

„Proč?“

„Krátké řečeno, už dávno jsem zjistil, že Císařův válečník časem nezná nic než bitvy. Rád bych to nějak ve zprávě Ministoru dokázal. Taková... zkouška, chcete-li.“

„Aha,“ řekl Al’Kahan a pohlédl na svou Pečeť.

„Lod’ se tam zastaví jen na týden,“ řekl Streck. „Máte Císařovo požehnání.“

„Jeden týden, veliteli,“ zavolal Streck přes jeden z obrovských přistávacích doků kosmické lodi. Al’Kahan se neotočil ani jinak nedal najevo, že Strecka slyšel. Raději spěchal dokem páchnoucím palivem směrem k východu. Toužebně očekával okamžik, kdy pod nohama ucítí místo neživé oceli lodi půdu domova.

Kožešinový ranec na zádech tížil Al’Kahana do ramen. Byl plný darů od Císaře, na světě Atillanů neznámých. Al’Kahan se proplétal spleť kabelů, potrubí a nákladních jeřábů, které se mu stavěly do cesty, jako by se ho císařská loď plná zápachu a hluku stále ještě pokoušela zadržet na cestě domů. Do země, se kterou bude jeho duše spojena navždy.

Al’Kahan došel až k velkým vratům doku. Vedle, u branky lidské velikosti, stáli dva muži z prakašského dvanáctého, spíše ještě chlapci. Jeden mu zahradil cestu. Al’Kahan vytáhl ze záhybů pláště papíry a tvrdě jimi udeřil mladého strážného do čela. Muž se zapotácel. Al’Kahan mu podrazil nohy a prudce se otočil, až těžký kožešinový ranec udeřil druhého muže do krku. Papíry obtěžkané pečeti dopadly na zem. Al’Kahan je překročil a na tváři ucítil vítr domova. Zadržel dech, vyšel na svažující se stezku a ponořil se do vysoké trávy plání Atilly.

Kosmická loď se tyčila nad stepí. Její trup zakrýval slunce a její dlouhý stín se plazil po zemi jako na gigantických slunečních hodinách. Vysoká tráva se vlnila v teplém večerním vánku a hladila při chůzi Al’Kahana po stehnech. Loď přistála vedle malé říšské vojenské stanice, ztracené uprostřed nekonečných rovin. Byl to spíše shluk administrativních budov než skutečná základna a jednotlivé domky vypadaly jako hromady hnoje.

A co bylo horší, Atillané se kolem těchto budov shromáždili jako bzučící mouchy. Jak se k nim Al’Kahan přibližoval, viděl, že je jich víc, než původně myslel. Mnoho z nich se opile válelo mezi zvrátky a odpadky. Někteří se choulili u malých ohňů. Když se Al’Kahan dostal ještě blíže, všiml si, že si nevaří pouštní slepici ani nepečou bizoní maso; spíše něco příbuzného hlodavci.

Žebráci a lůza ustupovali Al’Kahanovi z cesty. Čím hlouběji se do té špíny, spálené země a narychlo postavených přístřešků nořil, tím víc se začínal obávat, že se odtud nedostane. Připadalo mu, jako by zabloudil na temné pláni, strašlivé místo, kam se po smrti odebírají zoufalé duše zneuctěných mrtvých. Byla tu i menší loď, která nenesla znak Orla. Podlouhí obchodníci? Žoldáci? Piráti? Al’Kahan si nebyl jist. Ale zcela jasně chápal, že své živobytí získávají na úkor jeho lidu. Na jedné straně lodi měl někdo otevřenou zastavárnu. Táhla se od něho fronta bezduchých žebráků a zraněných. Tmavý, robustní muž jim z obitých plechových hrnců dával jídlo.

„Co tady děláš, sestro?“ zeptal se Al’Kahan jedné z čekajících.

„Mám hlad, bratře.“

„A kde je tvůj klan, tvůj manžel?“

„Opustil mne, šel bojovat za Císaře na obloze. Přišla jsem sem, abych našla pokoj.“

„Nevidím tu pokoj.“

„Co pro vás mohu udělat?“ přistoupil k nim obchodník v dlouhé síťové zbroji a rozkročil se nad Al’Kahanem.

„Udělalí jste z mých lidí žebračky,“ zašklebil se Al’Kahan.

„Nabízíme jim jídlo za drobné služby na naší lodi na oběžné dráze,“ řekl obchodník a rozevřel plášť. „Zařaď se do fronty nebo odejdi.“ Ukázal pod pláštěm pažbu laserové pistole.

„Vím, o co tu jde,“ řekl Al’Kahan shromážděným lidem. „Jsou to otrokáři. Vezmou vás na loď, ty nejsilnější uvězní a zbytek zabijí!“

„Cože? To prostě není pravda!“ Obchodník se otočil směrem k davu a rozpráhl ruce v plytkém gestu.

Al’Kahan jej zezadu popadl za krk a mrštil jím o zem. Strhl z něj plášť a odhalil tak několik párů pout visících na opasku.

„Podívejte se!“ zavolal k davu. „Který obchodník potřebuje ke své práci tohle?“

Al’Kahan zabořil mužův obličej hlouběji do země. Ostatní se stáhli kolem něj. „Zpátky!“ vykřikl Al’Kahan a sebral muže laser. „Vraťte se ke svým kmenům!“ křičel na žebračky. „Tohle není způsob života hodný Atillanů!“

Al’Kahan si odplivl a odkráčel do noci. Ostatní ho netečně, tiše sledovali pohledem. Nikdo se nepohnul, nikdo nešel za ním.

Nad jeho hlavou se na nebi začaly objevovat oči předků. Neustále na všechna ta souhvězdí vzpomínal, celý ten čas

od té doby, co k nim odletěl v bláznivé chlapecké touze bojovat za slávu Boha Císaře. Jeho předkové jej povedou, povedou jeho oči po lovištích jeho lidu. Al'Kahan si představoval, co asi teď dělají - třeba oslavují dobrý lov, sedí shromáždění kolem ohňů. Půjde od ohně k ohni a pozdraví se se všemi přáteli a novými válečníky. S mladými muži toužícími po prvních jizvách z boje. Je dobré být zase doma.

Noc ubíhala pomalu. Al'Kahan spal vedle svého unaveného zvířete, které koupil na stanici. Byla to stará kobyla, zjizvená a vrásčitá stejně jako sám Al'Kahan. Ve spánku dýchala sípavě, přerývavě. Neustále mu připomínala jeho vlastní smrtelnost. Zjistil, že ztratil umění rozdělat oheň, a musel se hrát u ohně zapáleného plamenometem, který patřil k vybavení císařských vojsk.

Na pláních našel jen několik stop po svém klanu - stopy od stáda byly staré, a nenašel ani čerstvé stopy koní. Třetí noci došel ke starému táboru. Ohořelé stany na zemi, zástavy zašlapané do prachu země. Nikde žádná těla. Mezi zuhelnatělými zbytky našel vybitý laser. Nebyla na něm žádá značka. Začali jeho lidé používat zbraně Říše?

Čtvrté noci se stočil k mohutné brázdě kaňonu Kapak. Byla to široká rokle, jako kdyby prst nějakého boha vyryl do země rýhu, aby odhalil její útroby. Na dně bylo bludiště kanálů jako krevní řečiště, obrovské balvany jako rakovinné nádory a jeskyně jako bezedné jámy. Kdyby byl jeho klan napaden, stáhl by se sem. Bylo tomu tak už stovky let. Jen klan Jestřábích stínů se vyznal dole v chodbách a dokázal se v nich ukrýt. Ve skrytém údolí, za skalním obloukem, konečně zahlédl známé stany svého klanu. Byly menší, než jak je znával, zchátralejší. Několik psísek se rvalo o kost a nikde nestály žádné stráže.

Al'Kahan stiskl zuby a sesedl z koně. Vykročil vpřed, ranec, který si přinesl z lodi, pevně svíral v ruce. Psi se štěkotem odběhli do noci, když se k nim přiblížil. Ze stínů vystoupil mladík s čerstvými válečnými jizvami, v ruce šavli.

„Odstup,“ zašeptal Al'Kahan.

„Jsi na území klanu Jestřábích stínů.“ Chlapec k němu přistoupil a rozpráhl se šavlí. „Jdi pryč.“

„Jsem Al'Kahan. Jsem jeden z klanu Jestřábích stínů.“

„Mezi lidem našeho klanu není nikdo tohoto jména.“

„Jsi příliš mlád, než abys znal mé jméno.“ Al'Kahan pokračoval v cestě.

„Odhoď to, co svíráš v ruce, nebo se můj meč napije tvé krve!“

„Ne! Jsem Al'Kahan!“

Chlapec se na něho vrhl. Starý válečník ustoupil stranou, chytil mladíka za paži a rychle trhl. Chlapec hlasitě vykřikl, pustil šavli a chytil se za vykloubenou paži.

„Zase to skočí zpátky,“ uklidnil ho Al'Kahan posměšně.

Sebral šavli ze země a vykročil k nejbližší chýši. Kvůli chlapcově křiku se už sbíhali lidé. Válečník odhrmul závěs a odhalil tak celý vchod do chýše.

„Alyšfo!“ volal Al'Kahan na svoji ženu.

Uvnitř se z kožešin vyhrabal zbídačený muž a postavil se na nohy. Jeho zjizvený obličej byl bledý.

Al'Kahan nahlédl do dalšího stanu. Nebyla ani tam. Seděla tam žena s několika dětmi. Měla strhaný obličej, oči rudé od pláče. Děti byly hubené, a když jej uviděly, začaly plakat a všiskat.

Al'Kahan prohledával další stany. S každým krokem se před ním odhalovala tragédie klanu. Válečníci i nevolníci žili spolu. Za jídlo sloužili několik dní staré zapáchající mršiny. Koně byli chromí.

„Alyšfo! Tvůj manžel se vrátil!“ křičel Al'Kahan. Někjaký muž uvnitř vyskočil a narazil hlavou do kopí, které bylo zavěšeno u stropu.

Al'Kahan švihl šavlí a ruka, která se po něm natahovala, odpadla na zem. Muž zavyl. Al'Kahan jej popadl za cop a vytáhl jej nahého ven ze vchodu.

„Al'Kahane!“ vykřikla tmavooká žena s prošeďivými vlasy. Její kůže byla jako mapa života, mapa, ve které se Al'Kahan stěží vyznal. Když sevřela jeho ruku, poznal ji.

Al'Kahan se prudce otočil čelem k přicházejícím lidem, pak strčil Alyšfu zpátky na postel. Jeden z mužů zaútočil proti Al'Kahanově hlavě. Ten se sehnul, popadl kožešinu, která byla na zemi jako koberec, prudčeji trhl a podrazil útočníkovi nohy. Muž se skácel do mísy s vodou a ta se vylila na podlahu. To už se na něj hnal další muž. Al'Kahan mu skočil do cesty a udeřil ho jílcem šavle do tváře.

„Tak pojďte, cucáci!“ vyštěkl Al'Kahan ven do tmy. „Uvidíme, kolik vás ještě budu muset seřezat, než mi prokážete patřičnou úctu!“

Najednou pocítil ostrou bolest vzadu na hlavě. Vrávoravě se otočil a uviděl Alyšfu, jak se nad ním tyčí, v ruce těžkou železnou pánev potřísněnou Čerstvou krví.

Al'Kahan otevřel oči. Nad sebou spatřil přikrývky visící ze stanových kůlů. V hlavě mu bušilo tisíc kovadlin. Ležel na zemi ve vlhkých kožešinách. Alyšfa seděla vedle něho a tiskla mu ke krku šavli - šavli, kterou jí dal na rozloučenou toho dne, kdy odcházel.

Zestárla víc než on. Její oči vypadaly, jako by spatřily hrůzu warpu, ve vlasech měla šediny. Stále vypadala vznešeně, ale zdálo se, že se jen snaží zachovat před ním tvář a stojí ji to mnoho sil.

„Uhodila jsi mne.“ Al'Kahan si ohmatával temeno hlavy.

„Ničil jsi můj stan.“

„Jsi moje žena,“ zašeptal Al'Kahan. V ústech cítil chuť vlastní krve z rozraženého rtu.

„Byla jsem. Byla jsem tvoje žena.“ Alyšfa odklonila meč stranou. „Když muž odejde na hvězdnou loď, žena se stane vdovou. Po době žalu si může vzít jiného muže.“

„Už nejsi vdova. Vrátil jsem se.“

„Oplakala jsem tvůj odchod. Byl jsi hlupák. Šel jsi za hvězdami. Bojoval jsi za Císaře na obloze. Opustil jsi mne. Co k tomu mám dodat?“

„Vrátil jsem se ke svému lidu. Vidím, že mne potřebuje.“ Al’Kahan se pomalu posadil. Přišlo mu, že se s ní pře, jako by odešel včera. Stále si zachovávala temperament, stejně jako on. Některé věci se na Atille nezměnily.

„Jsem bez tebe spokojen, Al’Kahane. Pro tebe už mezi námi není místo.“

„Zapomněli jste všechny tradice. Byl jsem napaden chlapcem, příliš hloupým, než aby znal pravidla pohostinnosti. Kdo je teď náčelníkem?“

„PoThar je mrtev. Jak jsem řekla, zatímco jsi byl pryč, život šel dál. Náš klan už není slavný. Strádáme, naši válečníci jsou ještě chlapci. Tradice jsou to poslední, o co se staráme.“

„To mne rmoutí.“ Al’Kahan opatrně vstal. „Je to škoda. Naše tradice z nás dělají Atillany.“

„Máme nové tradice. Časy se mění.“ Alyšfa podala Al’Kahanovi vlhký hadr. Přiložil si jej k hlavě.

„Všichni se příliš změnili. Kde jsou všichni muži?“

„Vyjeli proti Taltharovi, loupeživému náčelníkovi. Ukradl nám stáda a oni je chtěli získat zpět.“

Al’Kahan chodil dokola kolem stanu a pokoušel se srovnat si v hlavě myšlenky. Vyhlédl ven. Před stanem se srocoval zástup. Když ho zahlédl, poněkud se stáhli. Viděl tam jen málo dospělých válečníků, maximálně deset.

„Naši válečníci byli poraženi?“ zeptal se Alyšfy a otočil se zpět do místnosti.

„Ti, kteří přežili, vyprávěli o pevnosti, o zbraních nakoupených od obchodníků z oblohy. Vyjeli proti ní a pokusili se o útok, ale nedokázali čelit jejich zbraním ani zdolat jejich hradby.“

„Kde je tvůj... manžel?“

„U vědmy. Léčí mu zranění.“

„Mohu mu zaplatit za novou ruku.“

„Je hrdý. Nevezme od tebe peníze a ani nedovolí, aby měl místo ruky stroj.“

Al’Kahan si prohlížel ženu, kterou znával jako děvče. Nesla smutek svého lidu jako závoj, ale pod ním se stále třpytila původní hrdost.

Vyšel ze stanu. Zástup ucouvl, někteří muži sáhli po zbraních. Al’Kahan zvedl ruce. Všichni jej sledovali opatrně, jako šilence stíženého záchvatem.

„Uklidněte se,“ řekl Al’Kahan. „Uklidněte se. Pojďme vymyslet plán na obnovení a oživení kmene!“

„Vítejte, kdysi hrdé kmeny údolí Kapak.“ Al’Kahan se postavil na koňský hřbet a rozhlédl se po zástupu zraněných, otrhaných a špinavých mužů, žen a dětí, kteří se odvrátili od tradic. „Jsem Al’Kahan. Sloužil jsem Císaři na obloze a vrátil jsem se, abych znovu spojil svůj lid. Nenašel jsem tu nic než slzy a smutek. Loupeživý náčelník odmítá způsoby našeho lidu a krade a loupí bizony a staví na sebe kámen a skály, aby si postavil pevnost. Tyto plány patří všem. Naši předkové je rozdělili rovným dílem, abychom se po nich mohli všichni svobodně projíždět a jíst z jejich úrody. Talthar je nepřítel nás všech, nepřítel našich tradic a našich předků.“

Těch několik válečníků, kteří zde byli přítomni, se zavrtělo v sedlech. Mnozí si odplivli na zem, jejich zaostřené zuby se zaleskly.

„Přišel jsem domů a hledal jsem tradice, které jsem dlouho držel ve svém srdci. Atillané na jiných světech bojují sjednocení láskou ke své domovině, k bratřím koňům a svobodě, po které všichni toužíme. Řeknu to tomu náčelníkovi. Talthar není nic než lupič. Říkám, abychom proti němu vyrazili. Říkám - pověsme ho z hradeb té jeho prokleté pevnosti a ať si mrchožrouti pochutnají na jeho vnitřnostech. Bitva nám odhalí pravdu. V bitvě nalezneme vítězství. Bitvou zachráníme duši Atilly a vrátíme klanům jejich slávu!“

Všude kolem sebe viděl jen svěšené hlavy a pokleslé tváře. Jezdci se pomalu začali trousit pryč a kopyta jejich koní zněla jako umíráček.

„Neodvracejte se! Musíte věřit odkazu našich předků! Přemůžeme toho muže. Není démon. Jeho pevnost je ze země. Naše koně zemi při jízdě roztrhají; jeho pevnost neznámá nic!“

„Nemá to smysl, Al’Kahane,“ obrátil se k němu v sedle Alyšfin manžel, Ke’Than. Jeho tmavé copy a tvář bez jizev prozradily, že je ještě mladík. Oči měl bystré a přísné, jako černé perly. Ke’Than ukázal pahýlem za odcházejícími. „Jejich duch je zlomený.“

„Už nemají srdce pravých Atillanů.“

„Časy se změnilly.“

„K horšímu, Ke’Thane.“

„Třeba k horšímu, ale nic netrvá věčně.“

Al’Kahan seskočil na zem. Sehnul se a sebral ze země plnou hrst plodné černozemě. „Procestoval jsem mnoho světů, ale jedna věc se nikdy nezměnila. Válka je věčná.“

Al’Kahan prst’ odhodil. „Pokud je změna to, co Atilla chce, pak to tedy Atilla dostane. Jdi a řekni jim to. Řekni jim, že vím, jak tu pevnost zničit.“

Přišlo jich ještě méně než prve. Al’Kahan pozoroval jejich zachmuřené, malomyslné obličejy. Pohlédl nahoru k hřebeni pahorku. Tam seděl Ke’Than a čekal na jeho rozkazy.

Al’Kahan se otočil směrem k davu. „Ani kámen není nezničitelný.“ Zamával šavlí a Ke’Than kopnutím probral koně. Zvíře se rozběhlo po hřebeni, od kopyt se mu prášilo. Ke’Than sevřel otěže, pozvedl kopí a zapřel si je o rameno a pahýl useknuté ruky, pak je namířil na balvan, který se válel na zemi před ním. Sotva se ho kopí dotklo hrotem, hromová exploze rozerval balvan na kusy. Jeho úlomky pršely kolem shromážděných válečníků jako listy ze stromu.

Dav vydechl.

Al'Kahan zvedl své vlastní lovecké kopí vysoko do vzduchu. „Mám takových hlavíc dvacet. Vaše ratiště sice nejsou tak pevná jako ta z oceli, ale můžeme je zesílit. S nimi se do pevnosti probijeme. Porazíme toho banditu.“

Chladný vánek nového jitra čechral Al'Kahanovi vlasy. Vítr se proháněl dlouhou trávou rostoucí na vrcholcích pahorků. Dole se začala zvedat ranní mlha. Kolem Al'Kahana stálo seřazených padesát jezdců z rozprášených klanů údolí Kapak. Na klisnách a valaších seděli muži různého věku, v jejich zachmuřených tvářích se dalo číst odhodlání. Bylo jich málo. Chlapci, kteří mezi nimi byli, ještě nezažili bitvu a nikdy nezabili člověka.

Al'Kahan se otočil tvář k nim. Hřebec se pod ním vzepjal. Dlouhým pohledem přehlédl řadu jezdců.

„Nebudu vám lhát. Dnes vyjedeme v menšině. Dnes se utkáme se silnějším nepřítelem ukrytým za zdmi z kamene. Dnes mnozí z nás ztratí svůj život.“ Al'Kahan se sehnul k ranci, který si přivezl z hvězdné lodi.

„Ale tohle už všichni znáte.“ Začal veliký ranec rozbalovat. „Slibuji vám toto: ačkoliv dnešního dne nebudeme bojovat tradičním způsobem, své předky nezneuctíte. Budou na vás shlížet ve veliké radosti, protože dnes budete bojovat za svobodu svých synů, děti našich předků - za naše bratry, kteří leží v útrobách pevnosti.“

Rovněž vám slibuji toto.“ Al'Kahan vytáhl z rance plazmovou pušku a několik granátů. Byly na nich jasně viditelné značky Říšské armády. „S těmito zbraněmi je porazíme! Vrhne se na ně mocnou silou a rozbijeme zdi pevnosti jako blesk z čisté oblohy. Budeme drtit jejich lebky a ukážeme jim, co znamená mocný hněv klanů!“

Jezdci radostně zajásali. Al'Kahan otočil koně a vrhl se dolů do mlhy, na pláně, kde stála pevnost. Brzy ho pohltila mlha a hnal se skoro poslepu příkrým svahem k Taltharově pevnosti. Ostatní jezdci jej následovali. Jen dunění kopyt a tlukoucí srdce byly známkou toho, že nejsou v mlze sami.

Po době, která se některým zdála jako dlouhé hodiny, se krajina začala zvedat a mlha prořídla. Před nimi se vynořila pevnost velikosti menšího hvězdného křižníku. Vypadala hrozivě a zlověstně a ze země před ní trčely kusy zabroušeného kovu a zašpičatělé kůly. Ty tady byly k tomu, aby zpomalily jízdní útok. Zdálo se, že zdi pevnosti nejsou zdaleka nedobytné, protože kameny na sebe byly kladeny jen nahrubo, ale strážní věže a střílny vypadaly hrozivě.

Al'Kahanovi muži zpomalili; přepadly je pochyby a někteří začali pomýšlet na návrat. Bylo potřeba nějakého mocného činu, který by je strhl.

Al'Kahan vytáhl plazmovou pušku a vystřelil dávku spalující plazmy, která udělala cestu skrze kůly a zalila celé údolí bílým světlem. Ve vzduchu zapraskala statická elektřina. Vzápětí jeho muži vyrazili jako šílení, doufajíce, že jim zkušený válečník s puškou odstraní z cesty všechny překážky. Al'Kahan se horečně snažil zničit barikády, dříve než se k nim jezdci dostanou, ale několik se jich přesto nabodlo na ostny. On však páčil dál: kdyby teď útok zpomalil, nepřítel by získal čas a rozstřílel by je na kusy.

Jezdci dál uháněli vpřed přes zátarasy, které se před nimi měnily v popel. U zdi pevnosti se objevili obránci. Výstřely z brokovnic a ručnic dodaly ke kvílivému jekotu Al'Kahanovy plazmové pušky rychlé staccato.

„Zakryjte si oči!“ křikl Al'Kahan, když se přiblížili k pevnosti. Oslňující světlice Říšské armády vylétly vysoko do vzduchu a v přesných intervalech po sobě vybuchly jako ohňostroj. Muži za hradbami křičeli, oslepeni záblesky. Jezdci pokračovali v útoku.

„Kopí!“ vykřikl Al'Kahan přes jekot vlastní zbraně.

Jezdci namířili výbušné hlavice na zeď. „Vyrovnat!“ Jezdci se srovnali do řady. Kopyta koní duněla jako hrom doprovázející blesky z Al'Kahanovy pušky. Bouře odplaty udeřila naplno.

Vrata pevnosti, ze kterých se pokoušela vyjet jízda obránců, se otevřela příliš pozdě. Al'Kahanovi muži se zapřeli do sedel a jejich kopí narazila do zdi. Hlavice vybuchly a zanechaly po sobě obrovské díry. Do tváří se jim zasekly úlomky zdiva, trhaly jim kůži i oděv. Jeden jezdec padl pod lavinou sutí, jeho kůň však běžel dál. Nepřátelští jezdci se otočili směrem k Al'Kahanovým válečníkům.

„Jestřábí stín a Pouštní trn zaútočí na ubikace! Ostatní klany za mnou!“ vykřikl do zmatku Al'Kahan. Jezdci se rozdělili. Al'Kahanův oddíl se otočil a připravil se k útoku.

Nepřítel jel rychleji. „Nezastavujte se!“ zvolal Al'Kahan a vytrhl pojistky čtyř granátů současně. Pak je mrštil nízkým, krátkým obloukem proti blížícím se jezdcům. Granáty dopadly na zem mezi překvapené jezdce a vybuchly. Kusy země a masa se rozlétly na všechny strany. Nepřátelský útok se zhroutil. Teď byli rychlejší Al'Kahanovi jezdci. Kůň vedle koně, jezdec vedle jezdce, zoufalý boj začal.

Al'Kahan se oháněl plazmovou puškou jako kyjem. Jediným úderem srazil jezdce ze sedla dolů pod dusající kopyta koní. Zableskly se šavle a Al'Kahanovi muži se střetli s nepřáteli v jednotlivých soubojích. Tlak koňských těl byl jako obrovský had škrtič obtáčející se kolem bojiště. Muži se zoufale tiskli ke svým zvířatům; pád na zem znamenal jistou smrt pod kopyty. Jeden z obránců pevnosti zaútočil na Al'Kahana, rozběhl se po hřbetech natěsnaných koní. Al'Kahan se k němu otočil a vystřelil z plazmové pušky. Minul a útočníka ani nezpomalil.

Muž na Al'Kahana skočil a oba padli na zem. Útočník několikrát bodl krátkým nožem. Al'Kahan ucítil, že mu nůž na boku pronikl kůži. Bez přemýšlení vrazil čelem do útočnickova obličej. Pak se odkutálel stranou, zatímco muž zmizel s křikem pod kopyty jeho běsnícího hřebce.

Když se vyhoupl zpátky do sedla, uviděl, že jeho muži výhody využili a už jen dobíjejí zbytky nepřátelské jízdy. Al'Kahan si z boku vytáhl nůž.

Pod Ke'Thanovým velením se muži Jestřábích stínů a Pouštních trnů protáhli otvory v hradbách do pevnosti. Dvůr byl přeplněný lupem a válečnou kořistí; všude se válely podivné stroje koupené od pirátských obchodníků a černé trubky, které ležely na zemi, ztěžovaly jízdu. Ženy a děti přechaly k hliněným chýším nalepeným k hradbám. Z kasárenských baráků vybíhali bojovníci ozbrojení pistolemi a šavlemi. Vypadali zaskočeně a zoufale.

Ke'Than vytáhl ze sedlové pochvy šavli a zamával jí vysoko nad hlavou. Čistým úderem usekl jednomu muži hlavu

dřív, než jeho protivník vůbec stačil zareagovat. Další na něho vytáhl brokovnici. Vzduch prořízlo prasknutí výstřelu a broky se zaryly Ke'Thanovi do ramene. Ke'Than na to nedbal a ohnal se po střelci šavlí. Muž se pokusil vykrýt úder brokovnicí, ale rána z výšky byla strašlivá. Válečnickovo zápěstí křuplo; síla nárazu mu vyrazila pušku z ruky. Muž i jeho zbraň dopadli na zem a brokovnice při nárazu vystřelila. Ke'Thana pokropila sprška měkké tkáně a on se rychle odvrátil. Všude kolem něj vítězili příslušníci jeho klanu nad zbylými nepřáteli. V dále na protějším konci bojiště se objevil temný obrys.

„Kdo je to?“ Al'Kahan se připojil ke Ke'Thanovi.

„Talthar, zdejší náčelník.“

Byl oblečen v tmavých kožšinách, křížem krážem sešněrovaných černými řemeny a koženými popruhy. Seděl na mohutném černém hřebci, v ruce svíral vířící rotomeč. Al'Kahan zasténal při pohledu na to, jak cizácká zbraň hladce přetínala šavle i končetiny. Náčelník vypadal jako stížený šílenstvím, jeho zjizvená, bezzubě se šklebící tvář byla potřísněna krví Al'Kahanových mužů. V několika málo okamžicích zabil pět jeho jezdců.

„Tady!“ vykřikl Al'Kahan, aby na sebe upoutal jeho pozornost. Talthar mu vyjel vstříc. Al'Kahan pobídl koně do klusu. Ani jeden nezpomalil, oběma oči divoce plály.

Al'Kahan se skrčil v sedle a zašeptal hřebci: „Bratře koni, děkuji ti za tvoji krev a duši.“

Bandita už byl u něho a rozmáchl se krví zbroceným rotomečem. Vtom Al'Kahan prudce přitáhl uzdu. Nezkušené zvíře se zapřelo, padlo k zemi a setrvačností prudce narazilo do Taltharova koně. Černý hřebec klopýtl přes Al'Kahana, který z něj sklouzl na zem. V tom okamžiku si Al'Kahan zapřel pažbu plazmové pušky o rameno a stiskl spoušť. Oslnivě bílé světlo proletělo koněm i mužem za ním. Talthar zařval, nohu měl v jednom plameni. Jeho mohutný oř se skácel přímo na Al'Kahana.

Starý válečník ucítil bodavou bolest. Něco se přetrhlo a noha mu zůstala viset v nepřirozeném úhlu. Talthar zavyl. Byl stále ještě naživu, ležel pod svým koněm a rotomečem si prořezával cestu doutnajícím masem. Al'Kahan se odkutálel stranou. Strašlivá zbraň mu potrhala plášť. Plazil se po zemi, jeho unavené svaly se napínaly pod vahou rozložitého těla.

„Chci... tvoji... hlavu!“ vyl Talthar a plazil se za Al'Kahanem.

„Urazil jsi předky! Zemřeš!“ křikl na něho Al'Kahan a rozhlížel se po nějaké zbraní.

„Mezi námi není rozdíl!“ opáčil náčelník a divoce máchl rotomečem. „Také hřešíš proti předkům, používáš cizí zbraně!“

„Nikdy!“ vykřikl Al'Kahan, který konečně dosáhl na plazmovou pušku a chňapl po ní.

Talthar se rozmáchl a divoce vířící čepel rotomeče mířila na Al'Kahana. Ten se stále snažil zvednout pušku. Ještě nebyla úplně dobitá. Ohnal se jí proti čepeli a připravil se na hryzavou bolest drásajících zubů. Meč se zařizl hluboko do baterie. Po meči přeskočil modrobílý výboj a projel náčelníkovým tělem. Ten krátce zaječel a jeho ohořelé tělo dopadlo na zem.

Al'Kahan potřásl hlavou, aby se zbavil zvonění v uších. Vzhlédl a nad sebou spatřil shromážděné jezdce.

Ke'Than se na něj zašklebil. „Zvítězili jsme, mocný Al'Kahane. Dobyl jsi nám zpět naši slávu.“

Nocí plál mocný oheň. Silná vůně bizoního masa plnila vzduch na míle daleko. Rozprášené kmeny se shromáždily, spojily se na oslavu a zpívaly písně krve a slávy. Nikdo nešel spát, dokud nepadl únavou z pití a oslav. Jen jeden chyběl - největší z Jestrábích stínů - Al'Kahan. Když vědma dokončila svoji práci a napravila mu nohu, starý válečník se ještě před začátkem oslavy tiše vytratil z tábora. Al'Kahan opustil svoji chýši a zmizel v temnotě atillanské noci.

Na úsvitu dalšího dne už byl u hvězdné lodi a dýchal její jedovatými zplodinami páchnoucí vzduch. U jednoho ze vstupních otvorů zahlédl osamoceně stojící postavu. Al'Kahan sesedl z koně a šel jí naproti.

„Myslel jsem si to,“ řekl komisař Streck. „Viděl jsem ti to na očích toho dne, kdy jsi odjel.“

„Dlužím toho tolik. Bez Císařových zbraní bychom nezvítězili.“

„Ach ano, porazil jsi samozvaného vládce. Dobrá práce.“ Streck se k němu lehce naklonil; jeho černý kabátec zavrzal. „Proč nezůstaneš a nestaneš se jejich vůdcem?“

„Už to tady neznám.“

„Jsi tedy jedním z nás?“

„Ne.“ Al'Kahan minul Strecka a vykročil směrem k vysoko se tyčící lodi. „Jsem Atillan.“

PEKLO VLÁHVI

Simon Jowett

„Vláda Chaosu!“

Nad zvuky boje a umírání se nesl Kargonův válečný pokřik a zařezával se do mysli zabijáků i obětí. O několik kontinentů dál se krvožrouti na chvíli zastavili a odpověděli táhlým, pronikavým jekotem; pak se zase vrátili ke své práci - úplnému znesvěcení dalšího ze zářících světů Říše. Věže Ilia padaly.

Letka Nájezdníků se prodírala temným závojem dýmu, který zakrýval hlavní město, a vzduch kolem se chvěl výbuchy. Ze závěsů pod křídly klouzaly rakety vzduch-země ‚Kladivo na Chaos‘ a s vytím vyrážely k zemi. Skvostné věže Administrata se třásly a bortily se, vzduch na míle daleko byl prosycen zvřeným prachem ze suti a jedovatými plyny. Zájem Říšské armády na co nejmenších ztrátách na životech civilního obyvatelstva vzal definitivně za své. Zbývala už jen jediná strategie: zničení vetřelců za každou cenu.

Na nevyslovený Kargonův pokyn několik krvožroutů soustředilo svou pozornost na útočící letouny a namířilo zbraně k obloze. Meče, sekery nebo kopí, všechny tyto zbraně sloužily v první řadě jako cesta pro nezemskou moc Chaosu, která, zaostřená zakrnělou vůlí jejich majitelů, teď vzlétla k obloze proti útočícím strojům Říše.

Napřed organické látky: maso z každého lidského pilota steklo, shromáždilo se a přetvořilo. Na kůži vyrašily nádory a v nich se svíjely zárodky nového života. Kosti zachvátila zhoubka, když se do prokrveného morku začal vpíjet Chaos. Za několik okamžiků už ze všech pilotů zbyly v křeslech jen bizarní karikatury chvějících se buněk.

Zatímco vybuchující maso zbarvilo kokpity letounů temně rudou barvou, motory Nájezdníků se začaly přehřívat, neboť jejich řídící instrukce byly Chaosem pokřiveny. Letouny zběsile kličkovaly po obloze, některé se točily ve spirálách, jiné narazily do povrchu planety. Nakonec ale všechny skončily jako ohnivé koule a vypařily se.

Jak se krvožrouti vrátili k rozebírání hlavního města cihlu po cihle a duši po duši, Kargon pozoroval okolní šílenství a viděl, že je to dobré. Ti, kteří ho uctívali, jej nazývali „Nositel sémě“. Hodoval už na vnitřnostech tisíců světů. Přícházel trhlínami v předivu oddělujícím prostor a warp jen za jediným účelem: zaútočit, znesvětit a přesunout se dál. Ilium mu už brzy bude ležet u nohou, zapomenuté, tak jako už mnoho světů před ním.

„Jesst Ilium naššše?“

Všichni ve shromážděné hordě - ohavné směsici menších démonů, mutantů, krvožroutů a válečníků Chaosu a vůbec všech forem života zasažených Poskvrnou - souhlasně kývli hlavami. Ta otázka byla zbytečná. Bitevní vřavu vystřídal absolutní ticho, které oznamovalo jen jediné: vítězství. Ve vzduchu visel těžký pach spáleného masa tak, jako nad každým dalším městem Ilia. Hranice, před kterou Kargon a jeho zástup stáli, byla skoro tak vysoká jako nejvyšší, kdysi pyšné k nebi se vypínající věže a barvila oblohu mastným, černým dýmem. Lidský mor byl na této planetě vyhlazen. Kargon a jeho nohsledi se bohatě napili lidských duší. Už zbývalo jen jediné: provést Rituál oplodnění.

„Začněme!“ nařídil Kargon. Čtyři mocní démoni ve skřípající zbroji šouravě vystoupili ze zástupu a postavili se na volné prostranství před Kargonem a hranicí. Tyto strašlivé zrůdy tam stály s křídly složenými a jejich divokou touhu po krvi držel na uzdě pouze jejich vůdce. Zástup jejich druhů uctivě zmlkl. V jen napůl vnímajících myslích dětí Chaosu nebylo místa pro jemnosti náboženského citění, ale poznaly, kdy jsou přítomny jednomu z Vyšších mystérií Chaosu.

Mosazný kyrys jednoho z vybraných démonů se se sykotem rozevřel podél skrytých spár. V trhlínách se objevilo sinalé, šedobílé maso. Pod poloprůsvitnou pokožkou tepaly tlusté temné cévy. Pulzy nabíraly na intenzitě, cévy se začínaly nadouvat, uvězněné v mase. Z hrdla nestvůry vycházelo hluboké, bublavé sténání, které doprovázelo hluk ostatních tří rozevírajících se kyrysů.

Před přihlížejícím davem šumícím směsici zvířecího bučení a skřeků se čtyři oběti se začaly chvět, jejich maso se třásllo a nadouvalo se v temné, ochromující extázi.

Hrud' prvního z démonů, nyní silně vyhřezlá z jeho zbroje, se roztrhla. Napnuté cévy praskly a do vzduchu vytryskl rudočerný hnís. Země žíznivě pila nesvatou tekutinu, zatímco cévy démona se nepřestávaly stahovat a rozpínat, jako by se řídily vlastní vůlí. Démon extaticky vzdychl a padl nejdřív na kolena, pak se zhroutil do špíny.

Další tři démoni padli jeden po druhém bez života na zem, ale klubka jejich tepajících cév se nepřestávala svíjet. S každým záškubem cévy mohutněly a vzájemně o sebe odíraly, jak se blížily k vlastnímu zbožnění.

Z cév, nyní tlustých stejně jako hrudi démonů, tryskaly gejzíry vazké tekutiny. Shromážděná horda ustoupila, ale Kargon vykročil vpřed, rozepnul svůj prsní pancíř a odhalil slizký žaludek, ze kterého se vzpínala bledá chapadla, hladově se natahující po dešti kapek.

Z hlubin Kargonovy hrudi se rozvinulo jediné silné chapadlo. Temného deště kropícího zdobenou zbroj si nevšímalo a zanořilo se do kaluže hnisu u Kargonových nohou, zavrtalo se pod zem, jako by hledalo samotné jádro planety. Kargon stále pevně rozkročen, zatímco chapadlo sebou škublo jednou, dvakrát, třikrát a pak se vytáhlo ven a svinulo se dovnitř, hluboko do hrudi Nositele sémě. Menší chapadla, která pučela z jeho žaludku, je hladově olizovala, aby je očistila do poslední kapky od hnisu.

„Obřad ssskončil. Sssemeno Chaossu začne rússt!“ oznámil Kargon. Jeho zbroj se uzavřela, hlas mu změkl uspokojením. Ilium zbavené lidí se stalo lůnem Chaosu. Za čas z něj vzejde nový život: pokřivený, znásilněný, ohavný, poddaný vůli Kargonových pánů - infekce, která bude čekat na rozšíření.

„Naše possslání tu ssskončilo.“

Kargonova slova se nesla nad celou armádou shromážděnou na planině. Putovali sem ze všech kontinentů, z každého zbořeného města, z každého zničeného sektoru Ilia, aby se na této poušti, kdysi centrální pevnosti říšské posádky, shromáždili. Písek pod jejich nohama byl sežehnutý, stavený a spečený posledním marným pokusem sebevražedného vzdoru: výbuchem veškeré zbylé atomové munice. Tu a tam ze sklovitého povrchu v puklinách vyčnívaly zbytky budov jako pradávne menhiry. Jejich původní účel byl ztracen pod sněží Chaosu a vítězné invazní jednotky na něj už dávno zapomněly.

„Ale další sssvěty čekají, aby nesssly drsssné ovoce Chaossu. Mussíme ssse na ty sssvěty dossstat, vyplnit duššše a připravit je na přijetí sssemene Chaossu.“

Kargon ukázal směrem k bráně Chaosu, kterou na planině vztyčili. Ačkoliv stála nehybně, lidské oko by z ní dostalo závrať. Symboly vyleptané do jejího povrchu zlověstně plály a čekaly na Kargonův rozkaz.

„Rozzzkazzz jesst vydán!“ Jakmile Kargon promluvil, povšiml si, že se jeho stálými oddíly šíří nezvykle neklidná atmosféra. Po tak dokonalém vítězství obvykle jen zářily tupou samolibostí. Nakrmily se dušemi celé planety a měly by být připraveny na další cestu. Místo toho však Kargon vycítil něco, co je obvykle doprovázelo při příjezdu na nový svět, na takový, který sliboval hojnou žehn bolestí: hlad.

„Rozzzkazzz jesst vydán!“ zopakoval Kargon. Brána se už dávno měla probudit k životu, propojené části její

mnohonásobně složené struktury se měly natočit způsobem, který porušoval všechny přírodní zákony, měla se otevřít trhlina v předivu hmotného světa. Ale konstrukce tvrdší než železo zůstávala nehybná a síly warpu zůstávaly mimo Kargonův dosah.

Řadami démonů se rozlila vlna zmateného šumu. I oni vycítili, že něco není v pořádku. Kargon je ale nevnímal. K jeho mozaikovým očím se přitiskly mimodimenzionální čočky a zaostřily se do nitra, do tekutých střepů Chaosu, které mu žhnuly v srdci, a ven, za Ilium, kde spatřil...

Nic. Bariéra, skrz kterou nemohl proniknout, za kterou nebylo nic, čeho by se jeho nelidské smysly mohly zachytit, žádná stopa, která by odhalila, proč se věci nedaří tak, jak mají.

„Musíš to mít nějaký důvod!“ zamumlal Kargon, zatímco na okrajích jeho vědomí hlodal neobvyklý pocit.

Hlad.

Ten důvod seděl a mžoural, jak se snažil odstranit si pot z očí, které ho pálily, jako by je měl sežehnuté od pohledu do ohňů samotného pekla. Před ním visel periskop. Každým otočením madla dostal jiný pohled na Kargona a jeho armádu nebo obraz zdevastované planety, při kterém tuhla krev v žilách. Podél zdi malého přístavku, ve kterém seděl, přezývoval zástup strojů informace a statistické údaje o postupu a efektivitě Kargonova vítězství. Jmenoval se Tydaeus a byl seržantem-instruktorem kapituly Železných srdcí Hvězdné pěchoty, určeným správcem Mimetického stroje a poslední hodinu se pokoušel pochopit, co viděl.

Odrhl oči od okuláru a utrl kus pergamenu z nejbližší cívky tiskárny. Svaté značky Adepta mechanika dávaly stále stejnou odpověď na otázku, kterou si v posledních sedmi minutách kladl už po sedmé: Ilium bylo uzavřené, izolované ode všech dalších systémů. Jediný způsob, jak jej izolovat ještě víc, bylo začít odstraňovat převodové řemeny a tyče vedoucí ze samotného srdce Stroje. Ovšem Tydaeus byl technik, ne technokněz; tohle nebyla jeho práce.

Tydaeus se usadil zpět na židli, zavřel oči a pokoušel se uklidnit bouři obrazů, které mu vířily v lebce. Obrazy invaze, nemilosrdného útoku, smrti a pošpinění. Akt hanebného ponižení planety, který ještě žádný člověk předtím nespasťil a nepřežil, aby o něm mohl podat zprávu. O ničem z toho se nedalo říct, že se to skutečně stalo.

Ilium byla fikce, jeden z mnoha výcvikových prostorů vygenerovaných bizarním strojem ukrytým hluboko v útrobách výcvikové stanice, jež byla téměř ignorována, málem i samotnou kapitulou, které patřila. Prastará technologie, stará už v době, kdy Císař dosedl na trůn, byla vyzvednuta z útrob země a používána jako dodatek k tréninku noviců Hvězdné pěchoty: vytvářela světy, na kterých mohli novicové bojovat, umírat a znovu bojovat, učit se ze svých chyb, aniž by museli za chybnou strategii zaplatit obvyklou cenu - vlastní smrt, stejně jako smrt druhů.

Lexmechanici, řemeslníci a logikové pracovali na Mimetickém stroji desítky let. Nebylo stvořeno jen Ilium, ale i simulace dalších tisíců virtuálních světů, na kterých mohli Hvězdní pěšáci bojovat a umírat. Mnohokrát byly vzneseny pochyby, zda je taková zábava čistá, jestli je technologie, která byla schopna přebudovat vesmír, bez poskvrny. Mnozí poukazovali na to, že přívrženci Chaosu a jejich bohové zvráceně touží po tomtěž.

Nakonec neměly ekumenické ohledy s vyřazením Mimetického stroje nic společného. Žádnému mariňákovi, který si váží sám sebe, by nestál za víc než úšklebek. „Hvězdný pěšák touží a modlí se za jedinou věc - možnost zemřít pro Císaře!“ vyjádřil svůj názor primarcha Rubinek, když se doslechl o dokončení projektu. Zastánci projektu pak museli tvář v tvář opozici navrhnout, aby byl Mimetický stroj předán Železným srdcím, kteří by jej využívali na nejnižších stupních výcviku noviců. Mechanikové měli sledovat jejich bojové výkony a vyhodnocovat užitečnost Stroje.

Během desetiletí, která zatím uběhla, novicové přicházeli a odcházeli, soukali se do předrážovaných bojových obleků umožňujících interakci s virtuálními světy Stroje. Každému cvičení předcházely rituální žádosti o Císařovu ochranu před vši nákazou Chaosu, jež by při kontaktu se Strojem mohla vzniknout a která by mohla skončit Obřadem rozhrěšení v Kapli mučedníků kapituly Železných srdcí. Časem využití Stroje pozbylo významu a stále méně noviců bylo posíláno do simulovaných bojů s demony, stvůrami, orky a eldary. Obslužný tým se postupně zmenšoval, až zbyli jen Tydaeus a Berek.

„Prostě jen čekají, až se rozpadne,“ stěžoval si Tydaeus Berekovi při nejrůznějších příležitostech. „Na opravy úplně zapomínají.“ Berek obvykle přikývl nebo souhlasně zabručel a pak si šel po své práci - šplhal mezi zuby a převody Stroje a promazával otáčející se součásti. Za dlouhé hodiny, které spolu trávili, byl Tydaeus jediný, kdo kdy promluvil. Hodinu za nekonečnou hodinou pozoroval Stroj, jak se lopotí z jednoho základního nastavení do druhého, bořil se hluboko do křesla a snil o slávě, kterou si mohl vydobýt.

Ten den začal jako každý jiný. Argos, Belladonna, Celadon - nekonečný koloběh světů se postupně odvíjel ve stroji, zatímco Tydaeus, jenž stěží vnímal scény odehrávající se za jednotlivými okuláry periskopů, dumal o příležitostech ke skutečnému boji za Císaře, které mu byly odepřeny samotnou Říší, již tak zoufale toužil sloužit.

Evangelion. Fortelius. Galatea. Vysoký.

Ilium.

Invaze už započala. Tydaeus zmateně hleděl na čísla na pásce vinoucí se z jednoho z výukových kalkulačků: na světě primárně určeném pro výuku základních prvků planetární obrany začal bezhlavý ústup. Implicitní nastavení Ilia bylo jedno z nejnudnějších v celé nabídce. Tydaeus sebou v křesle škubl, přitiskl oči k okuláru a začal přepínat mezi jednotlivými náhledy. Nevěřicně zíral na hordy démonů, které se proháněly imaginárním světem a meči, sekerami i drápy zabíjely umělecky vykreslené obyvatele.

„Možná je to porucha, na kterou tak dlouho čekají,“ zamumlal Tydaeus a utrl nejnovější diagnostický výpis.

BĚŽÍCÍ SIMULACE: ILIUM

STATUS SIMULACE: STANDARDNÍ

OPERAČNÍ STATUS: NORMÁLNÍ

„Tvé dny jsou sečteny," oznámil Tydaeus Mimetickému stroji. Pocítil jisté uspokojení nad tím, že bude činnost Stroje ukončena a jeho přeřadí... ale kam ho přeřadí? K údržbě zbraní? Mezi pomocný personál v mapovně? Každá možnost znamenala jen další pokoření Hvězdného pěšáka, kterého už před tak mnoha lety uznali za nehodného.

Past byla připravená dobře. Tydaeův tým nezachytil žádné známky jejich přítomnosti, dokud nesklapla.

„Stůjte a bojujte, vojáci!" vykřikl velitel skupiny těsně před tím, než jej nemilosrdná křížová palba vyřadila z boje.

„Za Císaře!" zvolal Tydaeus v pokusu shromáždit rotu, která už byla víc než z poloviny zdecimována. Pálil do okolního porostu džungle jednu dávku za druhou. Mezi záblesky salv se pohybovaly temné stíny.

„Tydaee! K zemi!" ozvalo se zezadu a pak následoval strašlivý výbuch.

Nad hlavou, tam, kde ještě před chvílí byl, mu explodoval další náboj. Napůl sklouzl, napůl se překulil do bahna, kam ho někdo strhl, a otočil se, aby pohlédl do tváře svému zachránci.

„Vypadá to, že mám u tebe dluh, Christe!" řekl Tydaeus. Jeho druh se zašklebil a vycenil zuby svým typickým způsobem. „Máš svůj bolter?"

„Jako vždycky, u Císaře!" odpověděl Christus a plácl dlaní do zbraně.

„Dobře," řekl Tydaeus a pokusil se narovnat si nohy. Bahno jej pustilo s odporným mlaskavým začvachtáním.

„Protože odsud vede jen jediná cesta."

Tydaeus vyrazil kupředu a jeho bolter poskakoval v tanci smrti, jak pálil do porostu před sebou dávku za dávkou.

Ozvalo se tupé zadunění; to byl zásah do prsního plátu. Tělo dopadlo do podrostu. Další zuchnutí - další tělo.

„Přímou za tebou, bratře!" vykřikl Christus a rozběhl se za Tydaeem s bolterem v ruce.

Tydaeus se prodral houštím, za kterým útočníci čekali, a zastavil se. V bahně ležely dvě pušky, ponechány útočníky na místě. Vedle něho s výkřikem dopadl i Christus.

„Ty stromy tady jsou tak tlusté, že by se za nimi schoval celý regiment!" poznamenal Christus, když se rozhlédl po okolí. Ta trocha světla, která pronikala příkrovem korun stromů, jen vytvářela mezi gigantickými kmeny neproniknutelné stíny.

„Tam!" ukázal Tydaeus prstem směrem k mezeře mezi dvěma stromy. „Pohyb!"

Christus vypálil od boku. Tydaeus se chtěl připojit a rozstřílet stíny na kusy, ale najednou ho něco přimělo se otočit.

Zpoza stromu po Tydaeově pravici zaútočila stínová postava. Rychle. Pilovitá čepel už dopadala. Příliš blízko, než aby stačil zareagovat.

Krátký útok do strany a obrat vyvedl Tydaea z dráhy čepel. Další krok, tentokrát směrem k útočníkovi, a prudký úder napjaté pěsti dopadl útočníkovi přímo do tváře.

Tydaeus se na rozdíl od útočníka na náraz dobře připravil. Tomu uklouzly boty v blátě a skácel se na záda. Jeho helma, uvolněná silou Tydaeova úderu, se odkutálela do stínů.

„U Zlatého trůnu, to bolí!" prohlásil novic Caius, potřásl hlavou a opatrně si ohmatával spánek, na kterém už se začala tvořit modřina. „Došly mi náboje, takže mi nic jiného než boj zblízka nezbylo. Měl jsem si to rozmyslet, když jsem uviděl, že jsi to ty."

Tydaeus se rozkročil nad ležícím novicem. Zvedl bolter a nedbale zamířil na Caiův zkormoucený obličej.

„Bum," řekl Tydaeus a bitevní vřavu za nimi prořizla siréna oznamující konec cvičení. „Jsi mrtvý!"

Tydaeova ruka se vnášela nad interkomem a myslí mu pluly obrazy dávných vítězství. Caius, vždy lehkomyšlný, nikdy dostatečně soustředěný na daný úkol, padl na své první misi s průzkumníky. Christos, rozený válečník, teď vedl skupinu v sérii vítězných tažení „najdi a znič". Každý z noviců, které kdy cvičil, si nakonec vysloužil právo přijmout genový štěp a stát se Hvězdným pěšákem, sloužit Císaři v předních liniích křížové výpravy proti silám Chaosu. Mnoho z nich zemřelo a vysloužilo si jméno v kapitulní Knize mučedníků Železných srdcí. Ostatní pokračovali ve žni slávy pro sebe a svoji kapitolu.

A co dělal Tydaeus? Tydaeus, Čestný novic. Tydaeus, o kterém mnozí hovořili jako o potenciálním veliteli, snad i o veliteli kapituly, to by ukázal čas.

Ach ano. Tydaeus. Copak se s ním stalo?

„Tvé tělo genový štěp odmítlo."

Hippocratus, medik kapituly, byl neúprosný. Ten, který strávil roky na bitevních polích, rovnal ta nejhorší zranění a vyjímal z těl padlých Hvězdných pěšáků drahocenné štěpy, se rozhodl mluvit zcela otevřeně. Tydaeus seděl naproti němu, nervózní, dychtivý novinek, ale stále ještě neschopný utišit bouři citů a ovládnout mrtvičné ochromení, které se ho zmocnilo, když podnikl třetí a zatím poslední pokus zanást mu genetický štěp do těla.

„Pokud tomu správně rozumíme, problém je nejspíš v asimilaci štěpu do tvé DNA. Tvé tělo na štěp reaguje jako na cizí těleso. Nemůžeme s tím nic udělat. Každý další pokus vložit do tvého těla štěp by znamenal nebezpečí mutace a to nemůžeme připustit. Hlas se adjutantovi kapituly kvůli přeřazení. To je vše."

Těmito slovy a mávnutím sukovité ruky zničil šedovlasý medik poslední Tydaeovy naděje.

„Přeložení..." To slovo Tydaea překvapovalo, ještě když mu klouzalo mezi rty. Ruka mu stále visela nad interkomem. Měl by kontaktovat technokněze Boruse, informovat ho o nenormálním chování Mimetického stroje a přijmout nevyhnutelné: vypnutí Stroje a své přeřazení. Rozprostřel se před ním obraz jeho budoucnosti strávené pozorováním noviců, kteří se připravují na svoji chvíli slávy: asimilaci genového štěpu a přijetí do bratrstva Hvězdných pěšáků.

Ještě ne. S očima stále přitisknutýma k okuláru se Tydaeus znovu zaměřil na Ilium. Na nájezdnicích bylo něco zvláštního, na tom, jak se pohybovali a jak páchali na povrchu nereálné planety jedno zvěrstvo za druhým. Mimetický

stroj dokázal generovat zdánlivou formu a chování obrovského množství životních forem, ale za léta strávená zíráním do okuláru Tydaeus na jeho výtvorech nacházel jisté malé, podle všeho nevýznamné nedostatky.

Stejně jako může portrét muže vystihnout jeho vzhled, výraz a pohyb, ale nemůže zachytit jedinečnost jeho osobnosti, tak i Mimetický stroj nemohl Tydaevým očím předvést přesvědčivé simulace. Každý ork, genolupič nebo krvožrout, se kterým se novic ve virtuálním světě potkal, byl jen přiblížením skutečnosti, nevyhnutelně - a možná i osudově - neúplným.

Zatímco pozoroval hordy Chaosu pochoduující na monitorech, začal si všimnout jemných nesouladů v pohybech a jednání, které by od umělého nepřítele v přesně připravených cvičeních nikdy nečekal. Pomalu, ale jistě, v něm začala růst absurdní myšlenka, že nepřátelé jsou skuteční.

Hrůznost takového pomýšlení se rvala s jeho chápáním reálného světa a warpu. Mimetický stroj byl stvořen v reálném světě, a proto i jeho světy byly reálné. Bylo skutečně tak bláhové si myslet, že tok proudu warpových sil nedovolí nějaké armádě démonů na tento svět vstoupit? Čím víc nad tou otázkou hloubal, čím déle pozoroval Ilium utopené v krvi svých virtuálních obyvatel, tím zřejmější mu připadala odpověď.

Ilium bylo napadeno pomyslnými démony a vetřelci nesčetněkrát, ale tentokrát byli nepřátelé skuteční.

Zatímco Tydaeus pozoroval další scénu čiré zkázy, na okamžik zahlédl postavu, která hned zase zmizela. Nebyl to krvožrout. Bylo to vyšší, mohutnější a mělo to jinou, zvláštní zbroj. Tydaeus zahýbal ovládáním okuláru a posouval si scénu, až...

Tam! O polovinu vyšší než nejvyšší Hvězdný pěšák, zakutý do zbroje z rozpukaného obsidiánu, ze které visely trofeje z nevýslovně strašných misí. Z jeho vystupování se dalo usoudit, že ostatním démonům velí. Z temene jeho nízké přilby s hemžily trsy chapadel. V ruce v rukavici podobné spáru držel sekeru, jejíž topor byl vyšší než kterýkoliv voják.

Tydaeus odtáhl ruce od ovládání okuláru, stiskl tlačítko a šklbl za přepínací páčky. Podlaha přístavku se dunivě otřásla, jak byly všechny systémy převedeny na zpětný chod, ozubené převody se rozpojily a přeskupily. Hraničilo to s rouháním, ale pokud by dokázal démony v Iliu lapit do simulace Iliu, snad by mohl...

Co by mohl? Odpověď už měl na jazyku, skrývala se ve stínech dlouhých let frustrace, ale nedokázal ji vyslovit. Ještě ne.

Cívka tiskárny zabzučela. Ilium bylo izolováno. Tydaeus zadal další výpis, pak ještě jeden. Během doby, kterou tiskárně trvalo založit pergamen, zmizely pod armádou démonů celé kontinenty.

Tydaeus se vrátil k pozorování jejich odporného velitele, fascinován jeho nelidskými schopnostmi a účinností útoku na Ilium tak, že neustále zapomínal na nereálnost světa. Světa, který se už kolem něj uzavíral jako past.

Zatímco pozoroval hordy shromažďující se na pusté planině, zrodilo se v něm další poznání, Ilium se stalo provincií Pekla, uvězněnou v kleci virtuální reality stroje. Tohle byla jeho šance na slávu.

Všechny myšlenky na slávu se mu ale rychle z hlavy vytratily při pohledu na Rituál oplodnění. Byl snad každý svět, který této stvůře padl do rukou, zneuctěn tímto posledním aktem-zhanobením? Porazit ji by znamenalo pomstít všechny takto zprzněné planety. V Tydaevě hrudi vzplanul spravedlivý oheň, který mohl být uhašen jedině zničením té démonické ohavnosti.

Černě oděná postava ukázala k bráně Chaosu. Plameny Tydaevy zloby byly uhašeny divokým záchvatem strachu. Pokud by se démonům podařilo uniknout...

Z tiskárny vyšlo konečné hlášení: Ilium bylo odříznuto. Brána Chaosu byla omezena programovými parametry stroje, a proto zůstávala uzavřená. Tydaeus si povšiml změny nálady, která v hordě panovala. Bylo to pochopení? Byly snad stvůry zplozené na temné straně Oka hrůzy schopny pocítit strach? „Je čas to zjistit," zamumlal Tydaeus, usedl zpátky do křesla a rozjel se po vodící kolejnici, ke které bylo křeslo klouby připevněno, k řadě ovládacích pultů na protější stěně. Pomocí dalších runami označených tlačítek a přepínačů probudil k životu tu část Stroje, která byla v nečinnosti od doby, kdy poslední skupina noviců končila výcvik ve virtuálním světě. Přístavkem otřásko další zadunění. Než si mohl rozmyslet, co dělá, vstal z křesla a prošel dveřmi, které se otevřely při zmáčknutí posledního tlačítka.

„Pane Zlatého trunu, stůj při mně v hodině nebezpečí. Učiň mne odolným vůči nákaze Chaosu, za což odevzdávám svůj život do tvých služeb..."

Zatímco se soukal do jednoho z bojových obleků, které visely na věšácích v ohromné místnosti sousedící s přístavkem, odříkal Tydaeus Litanii před bitvou, kterou se jako novic naučil. Jeho dlouhá zkušenost s bojovými obleky mu umožnila připojit se bez pomoci, kterou potřebovala většina noviců.

Bojový oblek vypadal absurdně - hladký krunýř, schlíple visící na popruzích a drátech - ale Tydaeus věděl, že jakmile se připojí k Mimetickému stroji, bude mít na sobě přesnou kopii bojového obleku Terminátora. Srdce mu v hrudi divoce bušilo a hluboko v mysli mu šeptal tichý hlásek, že to celé je šílenství. Obojí však ignoroval, z poličky vedle věšáků vzal černou helmu a nasadil si ji na hlavu.

Tydaeus, slepý v temnotě helmy, se pokoušel zhluboka dýchat, aby se uklidnil, zpomalil tep srdce a ztišil dech. Vše, na čem teď záleželo, bylo, co může dokázat. Věděl, že ve velínu se odpočítávají sekundy, kdy bude moci vstoupit do vnitřní komory. Vybral si kompletní nabídku zbraní. Nepřítele viděl. Věděl, co má dělat.

Táhl se tak pomalu čas každému Hvězdnému pěšákovi? Zdály se poslední sekundy před bitvou vždycky nekonečné?

Potily se ruce každému, bila jim všem srdce jako o závod a dýchali přerývané a sípavě? Tydaeus se teď cítil mnohem blíže k bratrstvu, které ho odmítlo.

Stále ještě byl slepý. Stále ještě čekal. Nutkání sundat si helmu a vrátit se zpět se stalo nesnesitelným. Najednou ale Tydaea oslepil oslňující záblesk. Rychle zamrkal očima a rozhlédl se po planině.

Démoni - stovky démonů! Tydaeus stál jen několik metrů od zadních řad shromáždění. Příslušníky tohoto druhu viděl už stokrát při misích noviců. Pozoroval jejich oddíly od té doby, co se na Iliu objevili, ale na tohle ho nemohlo připravit

nic. Pestrá směs barev a tvarů zaútočila na jeho smysly a střetla se se zakořeněnými představami jak má vypadat živý tvor. Někteří z nich vypadali, jako by kdysi byli lidmi: Hvězdná pěchota Chaosu, kdysi hrdí bratři, kteří zaprodali své duše Temným bohům. Osobitá hrůza každého démona byla ještě znásobena jejich počtem. Vlny neodůvodnitelné, zničující nenávisti byly téměř hmatatelné.

Tydaeus se snažil myslet na to, že přes všechnu svou moc byli uvězněni ve světě, o kterém se stěželo říci, že skutečně existuje. I v této chvíli mohl Tydaeus prostě vytáhnout konektor a démoni by se propadli do zapomnění, aniž by pochopili, jak byli přemoženi.

Ale to nebyl důvod Tydaevy přítomnosti zde. Přišel sem, aby bojoval, aby jejich velitele přinutil padnout na kolena a tak dokázal, že je způsobilý být zařazen do Hvězdné pěchoty, získat si její respekt.

Rozhodl se, že co nejvíce využije momentu překvapení, a vypálil dávku plazmy do shromážděného zástupu. Krvožrouti a jiná zvěrstva proti přírodě se otáčeli, vyplašení explozemi těl svých druhů, zavylí vztekem a vrhli se na nečekaného útočníka. Tydaeus jim vyšel vstříc.

Bleskově se sehnul před ranou zubatého ostří a odpověděl protiúderem. Jeho rotomeč se zahryzl do démonova masa a nechal za sebou hlubokou brázdou. Krvožrout padl na rozbitou zem a dodělal. Jeho první zabití! Tydaeva mysl zpívala. Dvě další děti Chaosu skolil dvěma ranami z pistole. Do jeho brnění narazila další čepel a bojový oblek náraz ztlumil a umožnil Tydaevovi připsat si na vrub čtvrtou smrt.

„Za Císaře!“ křičel Tydaeus, když se pod jeho dalším útokem zhroutil jakýsi kříženec orka a démona. Jak je to dlouho, co tento pokřik použil naposled? Kopnutím se osvobodil ze sevření vojáka Chaosu, který tvrdohlavě svíral jeho nohu, a ponořil se do davu.

„Jsem tady, démoni!“ křičel. „Jsem Tydaeus ze Železných srdcí - a jsem vaše zhouba!“

Kargon, který stál před nefunkční branou, pocítil vlnu překvapení, jež se šířila řadami jeho přívrženců dříve, než cokoliv spatřil, neboť s nimi byl spojen nejnižšími animálními pudy. Jejich očima spatřil Tydaea, napřed jako poskakující postavu, probleskující mezi rameny démonů, pak se výjev zatemnil, když se snažili v mačkanici otočit. Potom se znovu zjevil jako obrněný nositel smrti s rotomečem v jedné ruce a bolterem rozsévajícím zkázu v druhé.

„To není možžžné!“ zasyčel Kargon. Lidská populace na Iliu byla zničena, a i kdyby ne, jediný válečník Hvězdné pěchoty by nikdy nemohl kosit řady jeho vojska takovým způsobem. Poprvé za svoji dlouhou existenci zakusil Nositel sémě pocit ochromení a zmatek obránce, který čelí silnějšímu nepříteli.

Tydaeus postupoval vpřed, vedený podvědomím a vrozenými návyky, ke kterým se přičítala léta tréninku z dob noviciátu. Démoni se na něj hrnuli ze všech stran bez jakékoliv strategie a jejich množství jim bylo v těsně semknutých řadách spíše na překážku - jejich zbraně se neustále zaplétaly a oni sami tvořili pro Tydaevův bolter a rotomeč snadný cíl.

Tydaeus se otočil, aby se vyhnul letícímu kopí se zpětnými háčky a ke svému překvapení zjistil, že krvožrouta, který je vrhl, srazil k zemi vlastní druh. Další krvožrout mu lhostejně šlápl na hlavu a pokračoval v útoku na vlastní pěst. Černý řetěz, pokrytý zaschlou krví z tisíců bojů, zasvištěl vzduchem a omotal se kolem paže, kterou mu Tydaeus nastavil. Nechal se jím strhnout vpřed, až jeho prsní pancíř dunivě narazil do karminových šupin pokrývajících krvožroutovu hrud. Pak vypálil z bolteru démonovi přímo do obličeje. Krvožrout padl naznak a z jeho hlavy zůstala jen kouřící troska. Tydaeus vykročil vpřed a ke svému překvapení zjistil, že všude kolem něj dochází mezi jeho nepřáteli k podobným drobným šarvátkám.

Kargon pochopil. Překvapení v myslích jeho legií bylo nahrazeno dalším pocitem: touhou ukojit hlad, který je zkoušel od té doby, co Ilium vyplenili, hlad, který cítil i Kargon. Duše, kterými se nakrmili, nestačily; jejich končetiny byly ztěžklé únavou a strádáním, jako by duše obyvatel Iliu byly pouze iluzí. Nenadále zjevení člověka nabízelo další potravu - potravu, pro kterou stálo každé stvůře za to jít si pro ni i přes mrtvolu vlastních druhů.

Iluze: i tomu Kargon začínal rozumět. Nositel sémě přeskupil své vjemové orgány a zkoumal půdu, na níž stál a na které byli jeho poddaní poráženi jako dobytek na jatkách. Zamyslel se až za vnější hranice a rozpoznal jisté stopy uspořádané struktury. Barevné plochy před jeho očima bledly. Odhalila se matrice z kovu: ozubená kola, převody, tyče a konstrukce se mísily dohromady v neuvěřitelně jemně vypracovaný vzor, složitý, ale přesto nepostrádající řád. Skutečný, ale přesto neskutečný...

„Konsstrukce!“ vydechl Kargon. Nyní už doopravdy prozířel. Iluze, tak často používaný prostředek sil Chaosu, jenž zatemňoval mysl lidí, byla základem světa, který dobyl, i duši, na nichž se svými oddíly hodoval. Dychtiví po vítězství nevědomky strádali už od svého příjezdu. A nyní tato nová hrozba, ten, jenž do iluze vstoupil z vnějšího světa, přišel, aby využil jejich slabosti a snažil se ulovit duši Nositele sémě.

„To sse nessmí ssstát!“ zaskřípal Kargon. Vykročil směrem k nejbližším řadám krvožroutů, kteří se spojili v touze po ukojení hladu. Falanga menších démonů se vznesla do vzduchu a zamířila ke stále ještě vzdálenému útočníkovi. Několik krvožroutů se otočilo, vytrženo z touhy po krvi přítomností svého vůdce. Kargonova sekera, známá mezi říšskými archiváři jako Kositel duší, dopadla.

Krvožrout, kterému se Kargonova sekera zabořila do hrudi, pocítil jen marné překvapení. Mezi pláty Kargonovy pancéřové rukavice se protáhlo tenké tykadlo, prosmýklo se po ní a zajelo do podobné pukliny v toporu sekery. Život krvožrouta odtékal sekerou a slizkou rosolovitou trubičkou do scvrklých, hladových buněk Kargona.

Nestačilo to. První potravu od přistání na Iliu jen podráždila jeho chuť. Kargon znovu zvedl sekeru a udeřil. Další krvožrout padl k zemi s Kositelem duší pevně zaklíněným mezi ramenem a krkem. Démonovo tělo se zachvělo v křeči. Jeho život byl vysáván, aby posílil temného boha, jemuž sloužil.

Ani to ještě nestačilo. Kargon bil kolem sebe,razil si cestu skrze své oddíly a přitom je kosil, aby se nakrmil, hnán

pomyšlením, že ten bezejmenný Hvězdný pěšák se stejným způsobem probíjí k němu. Když poslední vlna jeho armády padla a on stanul tváří v tvář svému osudu, byl Nositel sémě připraven.

Tydaeova mysl planula spravedlivým hněvem. Planinu za ním pokrývaly hromady těl jeho obětí. Pokud byli všichni démoni tak snadná kořist, divil se, proč už je dávno úplně nevyhladili? Pokud mohl jediný muž poslat tolik démonů zpět do prázdnoty, která je stvořila, proč padlo tolik planet? Proč se tolik válečníků za ta staletí konfliktu nevrátilo domů?

Bylo možné, že by se Císař nebo ti, kdo mohou ovlivnit jeho myšlenky, mylili? Bylo možné, že by tím, co zapuzuje válečníky Chaosu, nebyl genový štep, který dostávají všichni příslušníci Hvězdné pěchoty, ale vnitřní síla mužů, jako je on? Tohle bude lekce, kterou Říši udělí: praví válečníci se rodí, nejsou chováni jako tupý dobytek. Hodí hlavu prznitele planet v Černé zbroji na hlavní oltář Železných srdcí a oni ho budou muset vyslechnout! Stařáci z Adepta terrae si mohou mluvit o rouhání, ale pravdu, to, co vykonal, popřít nedokážou.

Už dávno vyčerpal všechnu energii svého bolteru na hnusné létající demony, kteří se na něj snesli z oblohy. Rotomečem, jehož čistící mechanismy hlasitě protestovaly, si prosekával cestu krvožrouty, utínal jim končetiny a páral hrudi, ránu za ranou. Najednou se před ním všichni zbylí démoni rozestoupili, jako když se roztrhne opona, a Tydaeus měl démona, kterému se od začátku chtěl postavit, přímo před sebou. Vůdce temné armády, jejich velitel a jejich bůh.

„Jaký hnus!“ vydechl Tydaeus a uvědomil si, že se mu náhle nedostává dechu, že mu hrud' spaluje oheň z nadlidské námahy, kterou musel vynaložit, aby se probojoval až sem. Ale jeho oči ukryté za hledím stále plály svatým ohněm. Únava nic neznamenala. Stál na prahu nesmrtnosti.

Kargonova sekera zasvištěla vzduchem a drtivou silou dopadla na Tydaeův meč. Tydaeus pozpátku zavrával a boty mu uklouzly na následcích předchozího masakru. Aby se vyhnul dalšímu démonovu úderu, klesl najedno koleno a pokusil se Kargonovi podetnout nohy. Ječící čepel se zahryzla, na okamžik se zastavila a pak znovu vyklouzla. Zbroj Nositele sémě odolala. Kargon kráčel kupředu a nutil Tydaea ustupovat a bránit se jednomu úderu za druhým.

Jak dlouho takto tancovali po pláni, obklopeni krvožrouty a jejich příšernými bratry? Jak dlouho už se v Tydaeově hlavě rozléhaly jejich výkřiky? Veškerou orientaci v čase ztratil ve chvíli, kdy zaútočil na monolitickou černou postavu s rozhodnutím ukončit souboj jedinou ranou. Temný pán démonů sice nebojoval s tak pohrdavým postojem k životu, s jakým vedl invazi, ale přesto byl strašlivý. Chladná zuřivost, se kterou neustále útočil, olupovala Tydaea o veškerou vůli bojovat.

„Za Císaře!“ V záru poslední bitvy, kterou Tydaeus vedl, se jeho život smrškl do tohoto jediného výkřiku. Vrhł se vpřed, uskočil, pak se otočil a ťal do ruky třímající sekery.

Z klenuté helmy Nositele sémě se vznesl výkřik, jako když puká samotná země. V obsidiánové rukavici se objevila prasklina. Ze zranění se vyřinul hnus a potřísnil Tydaea od hlavy k patě. To mu dodalo naději k dalšímu útoku.

Nyní to byl Kargon, kdo musel ustupovat. Tydaeus, dychtivý prorazit zbroj chránící démonovo životní centrum - všepožírající tlamu, ten strašlivý orgán znesvěcení, ho zasypal krupobitím ran. Zdálo se, že Kargonova obrana degenerovala v bezmyšlenkovité mávání sekerou a volnou rukou. Tydaeus přistoupil blíž. Byl si jist, že konec je na dosah.

Vtom mu však něco sevřelo ruku s mečem jako svěrák; stejně železný stisk mu sevřel rameno. Tydaeus byl vyzdvížen do vzduchu a bezmocně kopal nohama do prázdna. Dostal se příliš blízko! Jeho touha ukončit boj co nejrychleji jej přivedla až do démonova dosahu. Přes zranění byla Kargonova síla nezměrná. Zatímco si přitahoval Tydaea k sobě, Kositel duší mu nečinně visel na zápěstí.

Jak se Tydaeus ze všech sil pokoušel ze sevření vykroutit, všiml si, že trhliny, které v démonově zbroji způsobil, jsou víc než jen nějaké oděrky z boje. Pulzoval v nich život, jako by byl kamenný krunýř spojený s tělem uvnitř. A pulzy se stále zrychlovaly.

Kargonův prsní krunýř se pomalu rozevřel.

„Ne!“ Tydaeovi se zdálo, že visí nad bezednou jámou, propastí, která vedla z jeho srdce do hlubin jeho vlastních ambic - do jeho vlastní záhuby a záhuby výcvikového střediska, ve kterém se jeho hrůzou zchvácené tělo stále ještě nacházelo.

Hluboko v jámě se něco zavlnilo a začalo se to drát ke světlu.

Trubici, která prorazila jeho prsní plát a zabořila se mu hluboko do vnitřností, Tydaeus téměř necítil. Dokázal přijmout smrt jako cenu za vlastní selhání - to byl ostatně válečnický kodex. Nesnesitelné bylo pomyšlení, které zaplavilo Tydaeovu mysl, když mu Kargon vysával duši, zatímco tělo úpelo v mukách: Nositel sémě neprahl po jeho duši, i když to po neuspokojujících hodech na imaginárních obyvatelích Ilia a hubených duších jeho přívrženců bylo výživné sousto. Chtěl jedinou věc, kterou mu Tydaeus mohl poskytnout: bránu do hmotného světa, do pravdy skrývající se za iluzí Ilia.

„Odpusť, Císaři!“ Tato slova, poslední Tydaeova lidská myšlenka, prolomila ticho vnitřní komory těsně před tím, než Kargon prorazil bariéru iluze a skutečnosti a protáhl se zpět do reality. Ve vzduchu viselo zmučené Tydaeovo tělo, kaše z masa a kostí. Jak se trhlina v předivu hmotného světa rozšiřovala, výcvikovým střediskem se začal rozléhat jakot poplašených sirén.

Kargon přistoupil ke dveřím, za kterými byl přístěnek a výcvikové středisko, jehož obyvatelé se už začali rojit vyburcovanými sirénami. Za ním se hladově hřnul zbytek jeho armády.

„Duššše!“ zasyčel Kargon, Pán démonů Chaosu. „Duššše Hvězdných pěšššáků!“ Jeho prsty sevřely topor sekery, rány, kterými vlákal Tydaea do své moci, se už uzavřely.

„Nassstal časss něco sssnísst!“

SLEPÁ SPRAVEDLNOST

Andras Millward

A ti, kdož jsou oddaní dílu Císařovu, budou vyzdviženi nade všechny nepřátele. Buďte ostražiti, neboť nepřátelé jsou—

U dveří zazvonil zvonek. Kodifikátor Levi, Knihovník říšského řádu Černých konzulů, si povzdechl a prohrábl si nakrátko ostříhané černé vlasy. Uctivě zavřel v kůži vázanou kopii Codexu astarta, zvedl se a přešel k oknu svého bytu. Jeho kostnaté, ostré rysy ozářila přistávací světla výsadkového člunu jedné z kapitulních lodí.

„Vstupte.“ Levi se dál díval z okna a pozoroval hvězdnou oblohu nad horizontem a přemýšlel o nešťastném verši, který v kodexu přečetl. Když zaslechl, že návštěvník vstoupil dovnitř, znovu promluvil. „Dobrý den pro práci Císařovu, vlajkonoši.“

Za jeho zády se ozval krátký smích. „Tvé schopnosti tě nezklamaly jako vždy, Levi. Ale pro Jeho požehnanou práci jsou všechny dny stejně dobré, bratře Knihovníku. Nebo snad v těchto chmurných dnech tvá víra slábne?“

Levi se otočil k návštěvníkovi. Bratr Aeorum, vlajkonoš třetí rotý Černých konzulů, se usmíval ve dveřích. Byl to statný muž, oděný stejně jako Levi do černé tuniky se žlutým lemováním. Levi se rovněž usmál. „Aeore, rád tě v tento den špatných zpráv vidím. Pojď dál.“

Levi neočekávanou návštěvu mladého vlajkonoše uvítal. Prohlédl si jeho široký obličej, jizvu, která se táhla od lícní kosti až ke kořeni nosu. Hluboký šrám, památku vyrytou kdysi drápem genolupiče, by už měl zhladit čas, ale nosič standardy se od doby, kdy se viděli naposledy, změnil jen málo. Před desítkami let sloužil Levi spolu s Aeorem v průzkumném oddíle Černých konzulů a jejich přátelství zpečetila společně prolitá krev během kruté a krvavé bitvy o Manalar. Zatímco Leviho jeho psychické schopnosti přivedly až do Libraria, Aeorovo válečnické umění ho vyneslo na místo nejmladšího vlajkonoše v historii kapituly. V těchto dnech se vídali jen zřídka, ale nelidské hrůzy, které společně prožili, je k sobě poutaly stejně silně jako dřív.

Aeorum se posadil naproti Levimu. Pod jeho svalnatou postavou se židle téměř ztrácela. „Den špatných zpráv? Takže jsi tu novinu už slyšel?“

„Jakou novinu?“ zeptal se Levi. Už včera během příprav pocítil varovné chvění, ale o nových událostech ještě nevěděl nic konkrétního. Druhá, třetí a čtvrtá rota byly mobilizovány, což naznačovalo, že se Říše chystá na nejhorší.

„Černí konzulové zachytili tísňové volání ze Suracta. Povstala skoro polovina planety, bratře. Císařovy državy jsou ohroženy. Spěcháme jim na pomoc. Kapitán Estrus nás dnes ráno seznámí s podrobnostmi.“

Levi přikývl. „Tomu rozumím. Je to vskutku strašná novina a vysvětluje spěch, se kterým jsme byli vypraveni. Suracto je zářivým majákem v rozpínající se temnotě, které čelíme po celé galaxii. Spořádaná a úrodná planeta, pokud si pamatuji, vždy nesporně oddaná Císaři. Nemůžeme dopustit, aby taková planeta vyklouzla z Císařových rukou.“

„Vidím, že tady v Librarii nezahálíš,“ řekl Aeorum. Ovšem jeho hlas moc žertovně nezněl. Suracto za posledních pět let dobrovolně odvádělo o třetinu větší desátky než ostatní planety systému. Vidět takovou planetu padnout do bezvládní a zmatku je pro Říši téměř pohroma.

Levi přikývl. „Jaký druh kacířství planetu ohrožuje?“

„Vzbouřenci odmítají Císařovy rozkazy a pořádek. Tvrdí, že si počíná příliš hrubě, je příliš náročný. Žádají ‚rovnější a spravedlivější život‘. V Aeorově hlase bylo slyšet opovržení. „Jejich kacířské způsoby tvůj zářivý maják uhasí, bratře Levi.“

„To se nesmí stát, Aeore. Tak zásadní hrozba pravému řádu musí být odstraněna. Úplně!“ Jeho slova zůstala viset ve vzduchu. Náhle kodifikátor vstal a natáhl k Aeorovi ruku. „I přes ostatní okolnosti jsem rád, že jsem tě viděl, bratře. Jako vždy bude boj po tvém boku pro mne velká čest.“

Levi cítil, jak se kapitán Estrus snaží nedat najevo, jak ho nově přichozí obtěžuje. Necelou hodinu poté, co Černí konzulové zahájili invazi na Suracto, se z warpu vynořila další loď, směřující rovnou k výsadkové zóně Hvězdné pěchoty na severní okraj města Thuram. Loď nesla odznaky inkvizice a ihned po přistání se inkvizitor s malou skupinou zamračených pomocníků šel představit kapitánovi a požadoval, aby se všechny loajální jednotky vzhledem k novému vývoji situace připojily k Černým konzulům.

„Inkvizitore Paraxi, tohle mě teď prostě nezajímá,“ řekl kapitán Estrus. Vrásky na jeho tváři se prohloubily skrytým podrážděním. „Přistáli jsme, ale už uplynula hodina a ještě se nám nepodařilo se vylodit.“ Estrus musel křičet, aby jej bylo slyšet přes rachocení motorů Nosorožců a hluku nedaleké jednotky technopěšáků a jejich pomocníků nakládajících rakety do Tornád roty.

Ve vyzábě tváři inkvizitora Paraxe se neobjevila žádná emoce. Štíhlý drobný muž byl oblečen pouze ve svém černém oficiálním oděvu a snažil se před obrněným Hvězdným pěšákem tyčícím se nad ním zachovat alespoň zdání nějaké autority. „Prozatím využívám méně násilných bodů kodexu, kapitáne, ovšem—“ začal, ale konec věty se utopil v burácení obrněného vznášedla rot, které se prohnalo kolem.

Sotva burácení umklo, promluvil Estrus. „Se vši úctou, inkvizitore, nezpochybuj pozhnaný kodex. Zato váš požadavek na přeskupení jednotky ano. Musíme dokončit vylodění a pak spěchat na pomoc loajálními silami na Suractu, jak nejdříve to bude možné. Administrátor Niall, zástupce vládce planety Kolna, se s námi má sejít za patnáct minut, jsem

si jist, že nás plně seznámí se situací. Jsem vám vděčný za vaše—" Estrus se odmlčel, jako by hledal vhodnou frázi „že se Vaše Eminence rovněž rozhodla odpovědět na tíšňové volání, ale nemůžeme si dovolit čekat a dát tak rebelům šanci získat převahu."

Parax se rozhlédl po netečných tvářích své šestičlenné suity, která stála za ním. Jeho oči se mírně zúžily. Chvilí přemýšlel a pak se otočil. „Dobrá, kapitáne Estrusi. Souhlasím. Ale varuji vás, inkvizice bude s nelibostí pohlížet na jakékoliv ukvapené rozhodnutí, které vynesete."

Estrusova tvář potměněla. „Inkvizitore, ujišťuji vás, že Černí konzulové nikdy neučinili žádné ukvapené rozhodnutí. Seržanti rotý, připravte se k rozvinutí sil." Vzal si od blízko stojícího Konzula helmu a vykročil směrem k Tornádu.

Levi se díval, jak se inkvizitor se svou suitou vrací do své lodi. Tohle je vážně den špatných zpráv, pomyslel si. Inkvizitorův přilet stěží utišil pocit zlé předtuchy, která ho pronásledovala. Potěžkal svůj rotomeč, zkontroloval diagnostiku systému, která se mu zobrazovala na průzoru přílby, a vydal se za kapitánem.

Vzbouřený voják s nenávisným výrazem ve tváři pozvedl laser a namířil na Leviho. Levi zareagoval okamžitě; přiskočil k němu a rozmáchl se rotomečem. Vrnění rotomeče krátce přešlo v jakot, mužovo tělo se rozpadlo na dvě půlky a postříkalo Leviho sprškou krve.

Takřka nezachytitelný pocit ohrožení...

Levi se plynule otočil a stiskl dvakrát spoušť bolteru. Dva rebelové za ním odletěli na bok tanku a bez života se svezli k zemi. Zbyly po nich dvě krvavé šmouhy na velkém bíle namalovaném šípku. Těla se bez života svezla k zemi. Letmo zahlédl standartu Konzulů a uviděl Aeora, jak stojí po kolena v tělech rebelů a pálí kolem sebe, co rána, to zásah. Jako za starých časů. pomyslel si Levi a znovu namířil bolter.

Předvoj Černých konzulů padl cestou k místu setkání do léčky povstalců, kteří na ně číhali v rozlehlých předměstích Thuramu zdemolovaných bitvou. Divokost útoku rebelů zprvu Hvězdné pěšáky zaskočila, ale úspěch nakonec slavila kázeň a tvrdost Černých konzulů.

Za několik minut bylo po všem a na straně Konzulů nedošlo k žádným ztrátám. Zatímco se přeskupovali, aby vyrazili na další cestu, Levi si prohlížel těla ležící na zemi. Bylo zvláštní, že k nim necítil žádný odpor, neošklivil si je jako všechny ty zrádce a kacíře, se kterými se setkal za desetiletí své služby u Hvězdné pěchoty. Obvykle při setkání s tou lůzou cítit spravedlivý hněv, ale dnes tyto pocity z nějakého důvodu neměl. Znepokojeně vykročil k velitelskému Nosorožci.

Kapitán Estrus se už zase jen stěží ovládal, aby se hlasitě neutrl na osobu na druhém konci komunikační linky. „Nezajímá mne, co říkáte, veliteli, zabili jsme padesát rebelů. Budete muset přehodnotit svůj názor na rozložení povstaleckých sil. Ne, náš čas příjezdu to nijak neohrozí. Setkáme se za sedm minut." Estrus si sundal helmu. Levi přistoupil a čekal na svitek s rozkazem, který měl dostat od seržanta stojícího vedle.

„Bratře kodifikátore, vedl sis dobře. Jsem potěšen, že zatímco sis jako Knihovník zdokonaloval své psychické schopnosti, neochablo tvé hrdinství válečné." Pohlédl na svitek ve své ruce a pozvedl obočí. „Ovšem nejsem si jist, zda z tohoto povstání nezmizely mozky lojalistickým velitelům."

Levi se letmo dotkl helmy na znamení, že kapitánovu poznámku bere na vědomí. „Konám jen svoji povinnost, tak jak činí každý Černý konzul, kapitáne." Roztržitě se podíval na skupinu Černých konzulů mluvící s Aeorem. „Ovšem je tady něco, co mne znepokojuje."

Estrus svitek odložil a se zájmem se na Leviho podíval. „O co jde. Knihovníku? Jsme snad obklopeni dalšími nepřáteli, na které narazíme dřív, než se setkáme s administrátorem Niallem?"

„Omlouvám se, že vám přidávám starosti, pane; nemohu však zdroj svých obav určit přesněji."

„Dobrá, Knihovníku, průběžně mne informuj. Tahle vzpurná planeta mě rovněž znepokojuje a o žádná další překvapení nestojím. Drž se poblíž." Vysílačka v Estrusově helmě se s praskáním probudila k životu. Kapitán přepnul na příjem a zaposlouchal se do hlasu inkvizitora Paraxe. Po chvíli si povzdechl. „Ano, inkvizitore, postupujeme. Ne, zůstaňte ve svém vozidle..."

Administrátor Niall byl muž impozantního vzrůstu, vlastně byl jen o několik palců menší než obrněné postavy Černých konzulů stojící poblíž. Jeho rudý plášť vlál ve větru, který se proháněl troskami města, a jeho barva ostře kontrastovala s chmurnými černožlutými pancíři Hvězdných pěšáků. Vítr přinášel vzdálené dunění ruční palby a pravidelnější burácení dělostřelectva. Zatímco Niall hovořil s inkvizitorem Paraxem a kapitánem Estrusem, Levi jej mlčky pozoroval; administrátorův mladický obličej ostře kontrastoval s jeho předčasně zešedivělými dlouhými vlasy a pečlivě zastřiženými vousy.

„Všechny je musíte zabít. Každého z nich. Suracto se pyšnilo svou oddaností Říši celá desetiletí a nyní musíme vyčistit sebe samé z poskvrny, kterou rebelové potřísnili naše jméno. Neodpočíná si, dokud osobně nedohlédnu na popravu všech kacířů do jednoho." Ukázal na trosky kolem. „Když jsme se dozvěděli, že se za uzavřenými branami tohoto města šíří nákaza kacířství, pobili jsme všechny jeho obyvatele."

Parax se pochmurně usmál a jeho obličej prozrazoval tak málo emocí, jak jen to bylo možné. „Obdivuhodné myšlenky a vznešené činy, administrátore Nialle, souhlasím s vámi z celého srdce. Inkvizice chválí vaši horlivost a bude se vám snažit všemožně pomáhat."

„Ovšem jakkoliv je vaše řeč chvályhodná, nesmíme zapomínat ani na naši práci pro Císaře," pronesl tiše Levi. „Necht' napřed promluví naše činy; samochválu si můžete dopřát potom." Ostatní tři muži se otočili a podívali se na něho a Levi zahlédl v Paraxových a Niallových očích záblesk zlosti. Oči kapitána Estruse naopak ožily a rozzářily se nad disciplínou a odhodláním kolegy Hvězdného pěšáka.

„Kodifikátor Levi má pravdu," řekl Estrus. „Naším heslem musí být pragmatismus. Musíme jednat okamžitě, dříve než

se vzbouřenci přeskupí. Jaká je současná situace, administrátore?"

Niall ještě okamžik hleděl na Leviho, pak se otočil a řekl Estrusovi: „Hlavní povstalecké síly jsou na opačném konci Thuramu. Na několika místech se jim podařilo dostat se až do vlastního města, ale obecně hradby pořád ještě držíme. Jejich mnoho a až na několik bitevních děl jsou vyzbrojeni jen lehce. Jejich kacířský zápal z nich ovšem dělá hrozivého nepřítele."

„To posoudíme my," odpověděl Estrus. „Použijme—"

„Použijme větší sílu, abychom je rozdrtili," přerušil kapitána inkvizitor. „Administrátor Niall má pravdu. Ani jeden z nich nesmí zůstat naživu."

Estrus se zamračil. „Inkvizitore, už jsem vás varoval..."

„Vy se odvažujete vyhrožovat inkvizitorovi?"

„Varoval jsem vás, že nesnesu z vaší strany jakékoliv zásahy. Mne a Guillimana čeká práce pro Císaře a nikdo nám v ní nebude bránit. Pojdte, administrátore Nialle, času není nazbyt." Estrus odvedl Nialla do velitelského Nosorožce.

Inkvizitor Parax se otočil k Levimu. Jeho temné oči na okamžik vzplanuly zlobou, avšak ovládl se. Zdálo se, že chce něco říct, ale rozmyslel si to, otočil se a odešel ke své družině, aby si vyžádal zbroj.

Levi se ohlédl na Aeora, který stál vedle s odloženou helmou a čistil si bolter. Standarta vlála ve větru, vztyčená na hromadě trosek na dosah jejího nosiče. Aeorův vzhled, zachytil Leviho pohled a pozvedl obočí. Levi s očima upřenými na Aeora pomalu kývl. Pak, jako by je ovládala jediná mysl, odvrátili oba najednou své pohledy a šli si po svých.

Černí konzulové byli brzy tam, kde byli nejraději: prolévali krev kacířů ve víru bitvy. Druhá a třetí rota obešly město po stranách, zatímco čtvrtá rota podpořila obležené jednotky loajalistů v samotném městě. Rebelové se tak ocitli v obklíčení Hvězdné pěchoty a jejich obležení se začalo hroutit.

Nad jižním předměstím se vznášel těžký příkrov dýmu bitvy. Vzduch čpěl střelbou bolterů a laserů, dunění dělostřelby se míchalo s nářekem raněných a umírajících. Z mlhy vyšlehly čtyři rychle po sobě jdoucí laserové paprsky a zasáhly Leviho, sežehly keramitové destičky jeho brnění a připálily mu spodní tuniku, ale hlouběji nepronikly. Levi zkontroloval infraskener, našel původce střelby a vypálil do oblaku kouře a dýmu. Zaslechl dvě exploze a infravizor mu ukázal, že obě střely našly svůj cíl - a že se k němu zprava blíží další povstanci.

Z dýmu se vynořily další tři postavy: muži v lehké zbroji, bledé obličeje zkřivené únavou. První nebyl Levimu žádným soupeřem a sotva měl příležitost zahlédnout jeho rotomeč, než mu hladce odřízl hlavu od krku. Dalšího, přikovaného k zemi hrůzou z náhlé smrti svého druha, roztrhal na kusy výstřel z bolteru. Třetí muž se zastavil, ruka s laserem mu bezvládně visela u boku a zíral na vlastní odraz v Leviho helmě. Levi se zarazil, jen jakoby vzdáleně si uvědomoval vibrace vlastního rotomeče. Do jisté míry obdivoval vzbouřencovu statečnost, jeho odvahu přímo zaútočit na Hvězdného pěšáka. Jeho rotomeč začal opisovat široký oblouk.

„Ve jménu Císaře, bratře." Leviho paže s mečem znehybněla. Muž ještě ani neotevřel ústa, aby promluvil, ale Levi už slyšel jeho slova stejně zřetelně jako svist rotomeče a bitevní vřavu kolem. Zapátral ve své mysli. Psyker! Cítil, jak se mužova mysl svíjí a nabírá sílu k psychickému úderu. Levi instinktivně uvolnil vlastní psychickou energii a roztrhal mysl svého protivníka na kusy. Než muž stačil dopadnout na kolena před Hvězdným pěšákem, začal mu z nosu vytékat pramínek krve. Levi jej jedinou ranou dorazil a snížil výkon rotomeče.

Když překračoval ležící tělo, povšiml si nezvyklého ticha, které ho najednou obestřelo. V dálce, na straně Druhé roty, ještě zuřila bitva, ale v jeho bezprostředním okolí vládl klid. Z kouře vycházeli jeho bratři Konzulové, povolovali si řemínky u helem nebo si nabíjeli zbraně. Někde v dálce kdosi hlasitě vykřikl. V příštím okamžiku se už obrněný medik hnál směrem, odkud se výkřik ozval. Padl jediný výstřel z těžké pistole.

Po Leviho boku se náhle objevil kapitán Estrus společně se svým pobočníkem. „Ten zatracený dým nám znemožňuje zhodnotit situaci, bratře Knihovníku. Ztratili jsme dva z našich bratří v boji a další tři byli zraněni. To se v bitvě proti mnohem početnějšímu nepříteli očekává. Ale mám jen útržkovité informace a potřeboval bych mít o situaci celkový přehled. Co vidíš?"

Levi sáhl po helmě. Ozvalo se hlasité zasyčení a pojistka hermetického uzávěru povolila. Seržant přistoupil blíž a prastarou helmu od něj převzal. Levi se zhluboka nadechl a sáhl do vlastní mysli, zpočátku jen opatrně, ale pak ji začal zkoumat důkladněji a objevily se obrazy, zvuky a pachy. Když byl spokojen, vyslal své vědomí k městu.

„—ovníku! Bratře Knihovníku! Co se stalo?"

Levi si postupně začal uvědomovat, že slyší kapitánův hlas. Přes vyhřívanou zbroj mu byla zima. Jeho tělo ochromila náhlá slabost a musel se opřít o rotomeč.

„Kodifikátore? Jak si naši vojáci stojí?"

„Vcelku dobře, kapitáne. Druhá rota dostává zabrat, ale pomalu získává převahu. Ale mám dojem, že jsme rebely podcenili, kapitáne. To město, kapitáne..."

Estrusův hlas zněl klidně. „Co je s městem, kodifikátore?"

„Leží v temném stínu, bratře kapitáne. V nezaměnitelném stínu Chaosu."

Levi zaslechl praskot kostí, jak inkvizitorova pěst udeřila do hrudi jednoho ze zajatců. Jelikož byl přivázaný k ohořelé židli, jen sebou škubl, ale nepřestával se Paraxovi dívat do očí. Hlas měl už ze skoro hodinového výslechu ochraptělý, ale stále se snažil klidně odpovídat na inkvizitorovy dotazy. „A já vám říkám, že bojujeme za Císaře, inkvizitore. Jsme věrní Říši. Jsme na vaší straně. Už to nedokážu říct jasněji." Ve stínu za ním se choulili ostatní muži a souhlasně mručeli. Jediný pohled stráží Černých konzulů je však umlčel.

Parax se prudce otočil a rozhlédl se po ostatních ve vyhořelé místnosti. Bylo zde shromážděno půl tuctu mužů, které

během prvního boje zajali. Byli utahaní, vyčerpaní a všichni mluvili stejně: jsou věrní Císaři a Říši a Chaos ovládá palác vládce planety Kolna. Paraxovi už dávno došla trpělivost a stěží ovládal zuřivost, která mu zněla v hlase.

„Bratře vojáku, administrátore: zde vidíme jasný příklad toho, jak Chaos pokrývá mysl. Jsou nuceni, možná i proti své vůli, říkat tyhle nesmysly a rouhání, přestože pravda je zřejmá. Nebezpečí, které hrozí Suractu, je skutečně velké.“ Odmkl se a sklonil hlavu, oči upřené do země.

Přestože Levi neměl rád afektovanou okázalost a melodramatičnost toho muže, musel s ním souhlasit. Chaos natolik pokrýval mysl povstalců, že už jim nezbyla ani kapka rozumu. Skutečně nebezpečná situace.

Než mohl Parax něco dodat, spoutaný zajatec znovu promluvil. „Nejhorší rouhání je to, že Chaos se prochází po Suractu oděný v říšském hávu a—“

Než stačil odeznít výstřel z automatické pistole, tucet servomotorů se se zaviněním probudilo k životu, jak Černí konzulové namířili na administrátora Nialla své zbraně. Administrátor pomalu sklonil pistoli a na Estrusův pokyn tak učinili i Levi, Aeorum a ostatní Hvězdní pěšáci. Síla nárazu střely, která zajatci rozervala hrdlo, židli překotila. Byl mrtev dřív, než dopadl k nohám svých vydešených druhů.

„Takové rouhání! Už jsem to nedokázal snášet,“ řekl Niall a schoval automatickou pistoli zpět do záhybů svého pláště. „Příliš mnoho času jsem věnoval budování této administrativy k větší slávě Císaře, než abych poslouchal drzé řeči od nějakého špinavého parchanta.“

„Máte mé sympatie, administrátore,“ řekl Parax a nenápadně pokynul rukou. V rozbitých dveřích se objevili dva mlčenliví muži z jeho doprovodu. „Odveďte ty darebáky ven a zlikvidujte je.“ Oba jeho pomocníci začali vyhánět zajatce ze dveří a pažby svých laserů přitom používali jako obušky.

„Počkejte ještě.“ Levi vykročil vpřed a jeho mysl svíral pocit něčeho zlého. „Nesmíme se unáhlit—“

Parax se rozkročil před Levim. „Zastáváš se snad těchto zrádných psů? Komu jsi věrný ty, Konzule? Ty se ne—“

„Je věrný pravdě, inkvizitore!“ Když Parax zaslechl Estrusův kovový hlas, mimoděk od Leviho odstoupil. „O tom není pochyb. Ale bratr Knihovník má možná pravdu. Pokud se unáhlíme, můžeme promarnit příležitost zjistit víc o rozmístění rebelů a—“ Venku zasyčela salva výstřelů z laserů. Estrus zaklel. „Inkvizitore, jsme na stejné straně, a přesto svým ukvapeným jednáním narušujete naše operace.“

„Jste si skutečně jist, že stojíme na stejné straně, kapitáne? Nebo vás už nakazilo tohle důmyslné kacířství?“

Jak se kapitánova ruka svezla k bolteru, Levi ucítil silnou psychickou přítomnost, která se blížila ke zbořeníšti. Zaslechl klepání berly kaplana Mortema a v příštím okamžiku se opancéřovaná a plně vyzbrojená postava svatého bratra objevila ve dveřích.

„Musíme jít, bratři,“ vydechl Mottem. „Druhá rota podléhá přesile. Došlo k protiútoku, bratře kapitáne - a vypadá to, že proti nám stojí celá planeta.“

Obrněná vznášedla desáté čety druhé roty se řítily do samého středu povstalců a nad hlavami jim burácely řízené střely z Tornád. Povstalecké síly se nečekaně objevily na jihu a hnaly se k průlomům v městských hradbách. Střely odehněly do dálky; na obzoru vzplála série explozí. Estrus, spokojený, že povstalecké dělostřelectvo bylo zničeno, zavelel třetí rotě do útoku. Aeorum, v jedné ruce standartu a v druhé bolter, vedl první a druhou četou do středu povstaleckého protiútku. Povstalci, posedlí téměř démonickou divokostí, dotírali na Černé konzuly jako vosy, ale jejich útoky byly marné. Černé obrněné pěsti drtily jejich lebky, střely z bolterů jim trhaly svalstvo, plamenomety a tavomety spalovaly kůži a kosti na uhl. Netrvalo to dlouho a obě čety se prodíraly vpřed mořem mrtvol.

Levi vytrhl rotomeč z těla jednoho z povstalců a jediným plynulým pohybem se otočil a praštil jílcem svého krajana do obličeje. Rána muži s hlasitým zapraskáním prorazila lebku; byl mrtvý dřív, než se jeho bezvládné tělo dotklo země. Levi tělo odkopl stranou a následoval muže z třetí a čtvrté čety k průřevu v hradbách Thuramu. Jak rád by si teď sundal helmu a vyplivl odpornou pachut', která se mu tvořila ze stále silnějšího vjemu nenávisti povstalců v ústech. Pak ale zaslechl zlověstné zasyčení tavometu a byl rád, že je v plné zbroji. I tak jej zasáhla vlna bolesti, jak se Černý konzul stojící vedle něj proměnil v popel. Levi zapátral v nepřátelských řadách po zbraní, která to způsobila - tam, méně než dvacet kroků odtud, ale v cestě mu stálo příliš mnoho bratří. Tavomet znovu vypálil a další Konzul se proměnil v oblak přehřátého plynu.

Proti plameni je třeba bojovat plamenem, pomyslel si Levi pochmurně.

„Bratři Konzulové, zastavte se, zastavte se!“ Hvězdní pěšáci okamžitě poslechli rozkaz svého kodifikátora a zůstali stát na místě. Levi odříkal krátkou modlitbu k Císaři a zaostřil mentální energii na zem pod povstaleckým střelcem. V příštím okamžiku vytryskla ze země plamenná koule, která svým výbuchem obklopila střelce i s tuctem dalších.

Nečekané ztráty ve vlastních řadách zbylé povstalce zjevně nijak nepřekvapily; bleskově se přeskupili a zaútočili na obě čety současně. Někáká žena zamířila na Leviho, ale než vystřelila, na okamžik zaváhala. „Shnij v pekle, zplozenče Chaosu!“ vykřikla. Pak vypálila dávku, zbraň přepnutou na plnou automatiku a zasypala Leviho tuctem kovových projektilů. Levi dál postupoval proti krupobití kulek, které se neškodně odrážely od jeho zbroje. Rebelce došli náboje a pažbou pušky udeřila Leviho do hrudi. „Zemři, kacíři! Ze—“ Její slova ut'ál rotomeč, který ji přesekl v pase.

Levi zíral na zakrvácené torzo.

Tohle nebylo v pořádku. Cítil, že nebylo správné ji zabít. Roztržitě vypálil z bolteru na dva muže, kteří na něho útočili z boku. Oba padli. Několik metrů od něho se ozval výbuch a exploze jej odhodila o několik kroků zpět. Ztěžka dopadl na zem. Na stínítku helmy mu naskakovalo jedno hlášení poruchy za druhým, ale Levi vnímal jen ženin obličej, zkřivený vášní a nenávistí.

„Bratře, slyšíš mne?“ Levi se pokoušel zaostřit na vzdálený hlas, zatímco ho pár obrněných rukou zvedal do sedu. Medik Mordinian odpojil Leviho helmu a sejmul ji. Jeho vrásčitý obličej se roztáhl do strohého úsměvu. „Á, díky Guillimanovi, jsi živ a zdrav. Bral jsem to tak, že mlčení znamená smrt. Tříštivý granát...“

„Cože? Ne, jak vidíš, žiju." Levi se cítil omámený, ale nevěděl, jestli je to důsledek výbuchu tříštivého granátu nebo něco jiného. „Jak jsme na tom?"

„Dobře, Knihovniku, dobře. Už jsme pobili nejméně tři stovky povstalců." Zatímco mluvil, vyšetřoval ho. „Druhá se stáhla tamhle, čekáme na rozkaz - ach, jsi zraněn." Levi si matně začal uvědomovat potíže s pravou nohou, až když mu ji medik začal obvazovat. Bolest potlačil stejně snadno jako kteroukoliv jinou emoci. Medik mu pomohl na nohy. „Za pár minut začne obvaz— A jéje, musím se postarat o dalšího. Hodně štěstí, bratře."

Zatímco medik spěchal pryč, Levi si znovu nasadil helmu a rozhlédl se kolem sebe. Jen několik set metrů od hradeb města se shromažďovali Černí konzulové z první až šesté čtyřetí rot. Masa černožlutých obrněnců v moři potrháných a zkrvavených těl povstalců. Levi zachytil Aeorův pohled. Nosič standarty směřoval k němu a co chvíli se zastavil, aby prohodil pár slov k vojákům, které cestou míjel. Levi mezitím kontroloval hlášení o svém stavu a díval se, jak se seržant páté čtyřetí dotýká standarty a pak nechává nastoupit svoje muže.

„Bratře Aeore, tvé nadšení nám všem dodává odvalu. Druhá rota se drží dobře, ale čtvrtá je v obležení."

„Ano, viděl jsem hlášení." Aeorum se ohlédl přes rameno. „Brzy budeme muset jít hájit průlom. Bratr Estrus čeká na zprávu od kapitána Vanema ze Čtvrté. Ale ty vypadáš... rozrušeně, bratře."

„Chaos jim tak pokrivil myšlení, že to jsou oni, kdo nás obviňuje z kacířství, a myslíš si, že my jsme služebníky Temnoty." K něčemu se blížil. Ta myšlenka se jen mihla a ihned zmizela.

„I já jsem to rouhání zaslechl," pokrčil rameny Aeorum. „Ale my se musíme držet pravdy a nenechat se zvíkat."

Skoro. Aeorův hlas se vytratil, jak si Levi začal uvědomovat přítomnost něčeho mocného. Snažil se tomu přijít na kloub. Šumění lidských myslí, za vyvýšeninou směrem k městským hradbám. Zapnul vysílačku v helmě. „Bratře kapitáne, útočí na nás, šest set kroků severozápadně. Jejich hodně, opakuji, jejich hodně."

„Rozumím, bratře." Zbytek Estrusovy odpovědi se utopil v dunění bolterů, jak Černí konzulové uviděli, že se na ně zpoza návrší hrne masa povstalců, a zahájili palbu. Aeorum se rychle připojil k první četě a přesnými zásahy rozseval v řadách nepřátele smrt. Když mezi sebou Černí konzulové spatřili standartu, rozlehl se jejich řadami mohutný jásot. Levi zapnul rotomeč a vrhl se kupředu. Vzduch najednou ožil elektrickými výboji. Průzor Leviho helmy okamžitě potemněl. Teleport! Výboje syrové energie se divoce klikatily, uprostřed povstalců se zhmotňovalo něco velkého.

Levi měl najednou pocit, jako by se na Suractu otevřela brána jeho nejhorších nočních můr. Uprostřed povstalců se zhmotnila jednotka Hvězdné pěchoty, ale nazývat je tak by bylo rouhání. Jejich archaická zbroj byla pokryta nejružnějšími morbidními, odpornými ozdobami příznačnými pro zvrácené představy a tužby Chaosu: kolem pasu jednoho z nich visel pás z lebek, helmu dalšího zdobil zahnívající skalp, většinu ramenních chráničů pokrývaly jako jehla ostré bodce. Ale jedno měly všechny zbroje společné - známý symbol všemi nenáviděné mnohohlavé hydry - symbol legie Alfa. Bylo to ještě horší, než předpokládal inkvizitor. Vzbouřenci se spojili s hnusnými válečníky Tzeenche.

Levi a ostatní Černí konzulové to vše zahlédli jen okamžik předtím, než zahájili na nového nepřítele palbu. Legionáře Chaosu zasypalo smrtící krupobití střel, ale ačkoliv byli lidští vzbouřenci trháni na kusy, padli jen dva válečníci Chaosu. Vzápětí začali palbu opětovat. Černí konzulové popustili uzdu dlouho potlačované nenávisti, kterou k zvráceným válečníkům, odpadlíkům od Císaře, cítili a na vrcholu pahorku se rozpoutala jatka.

Levi se snažil prokřesit si cestu k legii Alfa a v žilách mu kolovala ledová nenávisť. Sotva pomyslel na povstalice, které odeslal na Císařovu milost... dokud si neuvědomil, čeho je svědkem. Vzbouřenci se otočili k Černým konzulům zády a začali rovněž pálit na válečníky Chaosu. Brzy bojovali všichni Konzulové po boku povstalců proti společnému nepříteli, legii Alfa. Levi se snažil ignorovat zmatek ve své hlavě a bil se jako šílený, ale náhle se zarazil a uvědomil si, že je po boji. Naživu zůstali jen vzbouřenci a Černí konzulové.

Uprostřed toho masakru stál Estrus a u nohou mu ležel umírající legionář. Válečníkův odporný prsní pancíř byl roztržený a z otvoru vyhřezla zmrzlá zkažená masa a strojních součástek. Legionářova ruka se chvěla. Estrus na něj chladně namířil bolter. Výstřel se ozval právě v okamžiku, kdy k němu dorazil Levi. Pohlédl na zkrvavené pozůstatky legionářovy hlavy roztrhané střelou.

„Kapitáne, byli jsme svedeni ze správné cesty." Levi se rozhlédl po unavených, sinalých tvářích povstalců a na Černé konzuly, kteří už roztroušené skupiny sháněli dohromady. Jejich zloba byla uhašena. Zpoza hradeb se ozýval hluk boje. „Bratře kapitáne, ti zajatí povstalci—"

Estrus zvedl ruku. „Slyším tě, Knihovniku. A rozumím. Stali jsme se neúmyslnými pěšáky v temné a nečisté hře. Musím to oznámit čtvrté rotě. Bojím se, že jsou pro ně jednotky vládce planety Kolna mnohem větším nebezpečím než vzbouřenci." Dal znamení nejbližšímu vojákovi. „Bratře seržante, podej mi hlášení o ztrátách a najdi mi zástupce vzbouřenců, se kterým bych mohl mluvit."

„To je zrada!" Levi s Estrusem se prudce otočili a uviděli, jak se k nim blíží administrátor Niall. Mávl rukou směrem k odpočívajícím povstalcům. „Musíte je popravit! Všechny, do posledního muže a ženy! Neslyšeli jste, co řekl inkvizitor?*" ječel na ně, až mu přeskakoval hlas.

Estrus se k administrátorovi pomalu otočil. „Na vlastní oči jste viděl, co se tu stalo, že, administrátore?" Niall zaváhal a pak krátce přikývl. „Pak vám musí být jasné, že hrozba Chaosu na této planetě—"

„Copak nevidíte, o co tu jde?" přerušil jej Niall podrážděně. „Vzbouřenci spolupracují s legií Alfa—"

„Jenže ty stvůry Chaosu bojovaly proti povstalcům stejně jako proti nám," skočil mu do řeči Levi.

„Ano, přesně tohle jsem myslel. Já..." Rozpačitě si přejel rukou po tváři.

Najednou vypadá mnohem starší, pomyslel si Levi

„Znáš kodex, Hvězdný pěšáku," řekl Niall. „Všichni, kdo se spolčí s Chaosem, musejí být odesláni na Císařovu milost."

„A všichni, kdo se od Chaosu odvrátí, musí dostat příležitost hledat světlo Císařovo, nebo jim jeho služebním musí být poskytnuto spravedlivé a rychlé rozhršení. Tak to stojí v kodexu." Levi přistoupil těsně k administrátorovi. Niall, zjevně otřesený, několik kroků ustoupil. „Administrátore, jak je možné, že znáte slova naší svaté knihy?"

„Nejspíš jsem to někde zaslechl..." Niall stále ustupoval a hlas se mu chvěl. „Vaše povinnosti jsou zřejmé. Teď... teď musíte—" Levá strana Niallovy hlavy vybuchla ve spršce krve a úlomků kostí.

Vzbouřenec zastrčil autopistoli do pouzdra a plivl na administrátorovu ještě se chvějící mrtvolu. „Jsem Mitago," řekl. Oči mu v popelavé, neoholené tváři planuly. „Jsem velitel tohoto odřadu. A od toho špinavého služebníka Chaosu jsem slyšel už dost lží."

Zatímco velitel vzbouřenců hovořil s kapitánem Estrusem, Levi si prohlížel Niallovo tělo a přemýšlel nad jiným veršem kodexu. Unáhleně a slepě prosazovaná spravedlnost nic dobrého nepůsobí. Přinese jen utrpení a slzy pozdní lítosti. Vydal se hledat Aeora.

Jak se třetí rota blížila k hradbám, zmocnilo se všech Černých konzulů chladné, chmurné odhodlání. Čtvrtá četa byla úplně zničena a ze šesté zbyli jen dva muži. Na Konzulech, kteří přežili, se ta ztráta těžce podepsala. Mitago, jehož muži nyní tvořili zadní tankovou rotu, jim odhalil neuvěřitelnou pravdu.

„Už jsme trpěli dost," řekl Estrusovi. „Koln prostě žádal příliš mnoho. Tvrdě jsme pracovali, naplnění radostnou láskou k Císaři. Ale Koln neustále pronášel proslovy, ve kterých žádal víc, a tvrdil, že se Říše rozzlobí, když nebudeme odvádět větší desátek."

Pak začaly čistky. Věrní občané mizeli a Kolnovi arbitři terorizovali planetu. Popravovalo se za sebelehčí zločin a často jen z rozmaru arbitrů. „Kacíři" byli nacházeni všude, kacířství bujelo v každém domě.

„Bylo nám jasné, že něco není v pořádku," pokračoval Mitago. „Císařův zákon je tvrdý, ale je také spravedlivý. Na Suractu žádná spravedlnost nebyla a my jsme v hloubi svých srdcí cítili, že Koln už nekoná Císařovo dílo. Neměli jsme jinou možnost." Ukázal na mrtvé legionáře Alfa. „Netušili jsme však, že je jeho duše zkažena do takové míry."

Mitagova slova vyrazila naslouchajícím Černým konzulům dech. Každý z nich věděl, jaké jsou důsledky, ale Levimu bylo jasné, že všichni válečníci zůstanou věrní svému výcviku a rozkazům a že nepocítí lítost, výčitky svědomí ani pocit viny. Vždyť jenom naplňovali kodex, i když byli svedeni z pravé cesty. Jejich obvyklá disciplína a sebekázeň je dovede k pravému nepříteli a požehnaná kniha je jistě přivede zpět na stezku spravedlnosti.

Když se třetí rota přiblížila k Thuramu, všechny podobné myšlenky rázem vzaly za své. Druhá rota ztratila téměř třicet mužů, a než se Tornádům podařilo zneškodnit povstalecké dělostřelectvo, jejich obměna vozidla nesla nápor hlavního útoku. Oba kapitáni se shodli, že druhá rota zůstane ve městě a bude je bránit před jakýmkoliv ohrožením zvenčí.

Levi se připojil k Aeorovi a první četě, která postupovala přes sutiny označující místo, kde dříve stály hradby. Po měsíci bojů zůstaly ze slavné thuramské architektury jen ožehlé kostry. Pod rozvalinami ležely stovky těl, zčernalých, zkrvavených a zapomenutých v rozbombardovaných ulicích.

„Rozpoutali tady malé soukromé peklo," zamumlal Aeor, když došli k hlavní thuramské třídě, která nyní byla dnem kaňonu, jehož stěny se vypínaly k horizontu do výše půl druhého kilometru.

Levi, který současně poslouchal hlášení proudící k nim ze všech stran, jen souhlasně kývl. Situace se každou minutu dramaticky měnila. Kapitán Estrus kontaktoval kapitána Vanema ze čtvrté rot, který se pokusil spojit s vůdci povstalců. Ti se ozvali okamžitě a nový vývoj situace přivítali - na rozdíl od posil přivolaných k potlačení vzbouřenců. Jakmile zjistily, co se stalo, postavily se proti čtvrté rotě.

Levi to vše přijímal klidně. Náhle si uvědomil, že od výsledku zajatců neviděl inkvizitora Paraxe. Z jeho přemrštěné horlivosti se dalo soudit, že i on hrál svou roli v tzeenchistických machinacích, jejichž obětmi se všichni stali. Nebýt jeho inkvizitorské pečeti, Levi by ho podezíral z ještě temnějších motivů, nechť mu jeho myšlenky Svatý trůn odpustí—

Proud Leviho úvah se zastavil v okamžiku, kdy před sebou spatřili výjev děsivého krveprolití. V rozbitých uličkách zuřil boj stovek povstalců s loajalistickými vojsky Suracta; čtvrtá rota se ocitla v kleštích mezi oběma stranami a bojovala proti loajalistům v červených uniformách, zatímco byla zezadu decimována zuřivými vzbouřenci. Neozbrojení lidé se vrhali přes mrtvá těla svých druhů a zápasili se Suractany holýma rukama.

„Kodex chraň!" vydechl Estrus. „Musíme se tu pokusit obnovit pořádek!" Křikl několik rozkazů a jeho jednotky plynule přešly do akce. První a druhá četa se oddělily a zaútočily na suractanskou jednotku střelců vyzbrojených automatickými puškami. Vládní vojáci padali pod palbou bolterů Černých konzulů po tuctech jako dobytek na jatkách. Levi skosil dva muže jediným úderem rotomeče a všude kolem něj bojovali Černí konzulové s novou energií a nadšením. Bylo to více než jen bitva. Byl to akt usmíření.

„Knihovníku, oni ustupují!" Levi se při Aeorově výkřiku otočil a uviděl desítky prchajících Suractanů.

„Druhá četa, stát!" zavelel Levi. „První četa, nosič standardy, za mnou!" První četa se jala pronásledovat prchající nepřátele. V Leviho mysl se zhmotnila temná postava. Vize ihned zmizela, ale Levimu bylo najednou vše jasné. „První četa, zpomalit! Musíme být ostražití." Konzulové poslušně zpomalili krok a Suractané jim zmizeli z dohledu. Jak postupovali vpřed zničenými ulicemi, Levi si najednou všiml změny v architektuře. Otočil se k seržantovi. „Bratře, kde teď jsme?"

Seržant se na chvíli odmlčel, jak hledal požadované informace. „V palácovém komplexu vládce planety Kolna, bratře Knihovníku."

„Pak nás tady čeká práce," řekl Levi. „Četa, zastavit stát!"

Aeor přistoupil k Levimu. „Loajalisty jsme ztratili. Jaký máš plán, bratře?"

Levi neodpověděl, jen sklonil hlavu a vyslal svoji mysl do tmavých budov okolo. Temná, zhoubná přítomnost jej stále obklopovala. Nezmizela.

„Legie Alfa je stále tady."

Po kodifikátorových slovech se mezi Hvězdnými pěšáky ozvalo tiché mumláni a každý bezděčně sevřel svou zbraň pevněji v rukou. „Tudy, bratři.“

Konzulové se znovu vydali na cestu a ticho rušilo téměř neslyšné vrnění servomotorů a ozvěny jejich kroků. Vešli do labyrintu chodeb Kolnova paláce a nechali se vést kodifikátorovými psychickými schopnostmi. Levi cítil, že v něm vzrůstá ledová zuřivost, zuřivost, kterou poprvé zažil, když spatřil válečníky legie Alfa. Snažil se své pocity mírnit, přestože věděl, že jeho bratři Konzulové cítí stejnou zlobu. Přítomnost Chaosu byla stále silnější a teď se nesměl nechat rozptylovat.

„Knihovníku! Přišel jsi včas.“

Když ze stínu vystoupil inkvizitor Parax se svou suitou, Levi pokynul bratrům vojákům, aby sklonili zbraně. „Co tady děláte?“ zeptal se Levi. Mátl ho, že inkvizitorovu přítomnost nevycítil.

„Bojím se, že se vládce Koln stal rukojmím legie Alfa.“

„Rukojmím?“ opáčil Levi. „Ale vždyť Koln sám je služebník Chaosu.“

„Tak to není, Knihovníku.“

„Bratře Knihovníku, dopravní raketoplán se chystá k odletu.“ Seržant si znovu prohlédl údaje na průzoru helmy. „Šest set metrů severovýchodně.“

Levi si zkontroloval vlastní data. „Mám ho. První četo, nosiči standarty, za mnou. Inkvizitore, nepřekázejte.“ Parax pomalu přikývl a dovolil Černým konzulům projít. Hvězdní pěšáci se znovu rozběhli a jejich pancéřované nohy rychle ukrajovaly ze vzdálenosti, která je dělila od raketoplánu. Levi znovu zkontroloval údaje ze skeneru: raketoplán se připravuje ke startu, vzdálenost dvacet metrů.

Chodba vyústila na přistávací plochu. Ohromnou jeskyní zněl vysoký, táhlý jekot motorů startujícího raketoplánu se suractánskými výsostnými znaky. Vedle raketoplánu se muž v červeném plášti vášnivě dohadoval se dvěma legionáři Chaosu, kteří se nad ním tyčili. Když na ně Levi namířil bolter, jeden z legionářů zvedl hlavu a spatřil ho. Bleskově tasil obrovskou pistolí a přiložil ji k hlavě muže v červeném plášti. Ozvala se rána a muž zmizel v jasné zářící kouli přehřátého ionizovaného plynu.

Zdálo se, že si legionář Černé konzuly prohlíží celou věčnost.

Selhal jsi, Konzule.

I přes rachot střelby slyšel Levi ta slova jasně a zřetelně. Aeorům už překonal polovinu vzdálenosti, která jej od raketoplánu dělila, ale válečníci legie Alfa se otočili a zmizeli ve vchodu. Motory zaječely a stroj se odlepil od země.

„K zemi!“ vykřikl Levi a zároveň srazil Aeora ramenem a přikryl jej svým tělem. Vzápětí proud žhavé plazmy z motorů raketoplánu sežehl místo, kde Aeorům ještě před okamžikem stál. Průzory přileb Hvězdných pěšáků se zatemnily, zatímco okolní prostor se koupal v oslepující záři. Stroj s ohlušujícím řevem odstartoval.

Levi se postavil. „Bratře seržante, spojte se s kapitální lodí. Musí ten raketoplán dostat!“ Pohlédl na nezřetelný obrys postavy vypálený do země, který inkvizitor Parax právě překračoval. Jeho psychický neklid dosáhl téměř stupně bolesti. „Lord Koln?“ zeptal se inkvizitora.

Inkvizitor přikývl. „Ano, další hlupák, který se nechal oklamat Tzeenchem.“ Odmlčel se, oči upřené na zuhelnatělé zbytky vládce planety. „Tohle je vážná záležitost. Konzule. Když kacířství pronikne tak hluboko, musí zůstat vnitřní záležitostí inkvizice.“

„Ale co když už k tomu došlo i na jiných planetách, v jiných systémech?“ zeptal se Aeorům a sundal si helmu.

„Kodex nás zavazuje; musíme se snažit takové kacířství odhalovat.“

„Nesmíme to příliš úspěchat,“ namítl Parax. „Unáhleně a slepě prosazovaná spravedlnost nic dobrého nezpůsobí, Konzule.“

„Příliš... příliš úspěchat?“ opáčil Levi, kterého vyvedlo z míry, že inkvizitor právě odřikal verš kodexu. Nutně si potřeboval srovnat myšlenky. Prohlédl si hlášení. Raketoplán lodím unikl a přešel na odvrácené straně Suracta do warpu. „Máte snad důkazy o podobných spiknutích, jako bylo tohle?“

Parax se na něj zamračil. „Jak jsem už řekl, Knihovníku, tohle jsou záležitosti inkvizice. Neopovažujte se do nich zasahovat.“ Zhoupł se v kolenou a kráčet pryč. Levi ho chtěl následovat, ale obrněná rukavice, která mu dopadla na rameno, mu v tom zabránila. Knihovník se otočil a pohlédl na Aeora. Pak si sundal helmu a rozhlédl se po bratřech Konzulech, systematicky prohledávajících dok.

„Bratře Levi, udělali jsme, co bylo v našich silách. Zatím.“ Aeorům ukázal na místo Kolnova posledního odpočinku. „Vypadá to, že Koln byl podveden stejně jako my všichni. Možná bude nejlepší nechat inkvizici, ať ukáže, co umí. Suracto jsme osvobodili a to je dostatečná odměna. A kapitán Estrus bude vyžadovat podrobnou zprávu.“ Aeorům se pousmál.

„Kodex nám káže být ostražitými, aktivně pátrat po projevech Chaosu, všude a u kohokoliv. Pro mne, jako kodifikátora říšského řádu Černých konzulů, je to svatá povinnost.“ Levi se podíval na standartu v ruce bratra Aeora. „To rozhodnutí mne netěší.“ Povzdechl si. „Ale možná máš pravdu,“ připustil. „Možná jsme protentokrát učinili vše, co bylo v našich silách.“

Když se chystal spojit s kapitánem Estrusem, kodifikátor Levi si vzpomněl na verš z toho rána.

A ti, kdož jsou oddaní dílu Císařovu, budou vyzdviženi nade všechny nepřátele. Buďte ostražití, neboť nepřátelé jsou všude a může nastat čas, kdy se budete moci při vykonávání Jeho požehnaného díla spolehout jen na své bratry v boji.

Levi se spojil s kapitánem.

Když se dveře kajuty na palubě inkvizitorské lodi tiše zavřely, Parax si unaveně začal sundávat zbroj. Tentokrát uspěl ve službě pro svého pána jen tak tak, ačkoliv na svého požehnaného úkolu pracoval dlouho a houževnatě. Ale pokud by

rozsah proniknutí Chaosu na Suracto vešel v širší známost... Povzdechl si a odložil zbroj stranou. Možná že jediným východiskem bude Exterminatus.

Sáhl po své sutaně. Tentokrát sehráli Černí konzulové svoji roli a pořádek byl obnoven. Ostatní planety systému byly v bezpečí. Nepřítomně si pohladil tzeenchovské tetování na vnitřní straně předloktí. Jejich čas ještě přijde.

V BŘÍŠE BESTIE

William King

Průzkumníci prošli klenutým průchodem zakrytým brokátovým závěsem do chladivého řídicího střediska obloženého čedičem. V řídicí kapli Ducha svatého panovala dusná atmosféra. Technovyznavači prozpěvováním odpočítávali rozsah. Šepot strojového jazyka holohlavých pozorovatelů šuměl na pozadí ustavičného tichého mumlání. Po ochozech nad nimi přecházely postavy v tmavých kutnách od jedné ovládací ikony ke druhé a kontrolovaly pečete čistoty na hlavních systémech a kouřící kadidelnice. V kapli vládla řízená panika, kterou tady Sven Pederson nikdy nezažil. Mladý Hvězdný pěšák nepotřeboval vidět rudá varovná světla z obou stran holotanku, aby poznal, že loď je v bojovém postavení.

„A, pánové, tak jste nakonec dorazili. Jsem velmi potěšen, že jste tady s námi.“ Odměřený tón Karla Hauptmana, velitele lodi, lehce přehlušil okolní šum.

„Zavolal jste nás, jarle. Jsme vaši nevolníci a posloucháme.“ Seržant Hakon hovořil klidně, ale Sven hádal, že obchodníkům výsměch mu pořádně hnul žlučí. Hakon byl starý hrdý válečník, který strávil dlouhý čas u Terminátorů a sloužit pod vyfintěným aristokratem stejně jako dohlížel na skupinu průzkumníků na jejich první cvičné misi jej pořádně hnětlo. Ale byl Hvězdný vlk až do morku kostí a uměl poslouchat.

Z Hauptmana, který nedbale postával za hlavním pulpitem, vyzařovala bezstarostná autorita; byl to jediný muž v místnosti, který se zdál být dokonale klidný. Ačkoliv se nad ním Hakon tyčil jako věž, budil dojem, jako by byli stejně vysocí.

Kapitán ukázal dlouhým, pečlivě pěstěným prstem směrem k holotanku. Ovládací ikony na pulpitu zeleně zazářily a jejich svit mu dodával téměř démonický výraz. „Podělte se se mnou o dobrodíní své moudrosti, bratře seržante Hakone. Jak si to vysvětlujete?“

Jeden z pozorovatelů zavřel své kamerové oči a začal prozpěvovat mantru. Sven uviděl kyberlinkové přírady, které muže spojovaly s pulpitem. Každý z těch tenkých drátků světélkoval. Rytmus záblesků zpomaloval, dokud se všechny nedostaly do stejného rytmu s pozorovatelovým zpěvem. Když pozorovatel oči znovu otevřel, zrcadlové čočky odrážely rudý svit dvou malých sluncí.

V holotanku se objevil nějaký předmět: měl šedavou barvu, okrouhlý tvar a vypadal jako malý asteroid. Hauptman dal znovu znamení rukou. Monotonní zpěv technokněží stoupal a rozléhal se mezi žebry klenutého stropu kaple. Vůně halucinogenního kadidla zesládla a stala se ještě nesnesitelnější. Svenovi se sevřel žaludek pocitem nevolnosti, pak ale jeho vnitřní systémy na drogu zareagovaly a neutralizovaly ji. Vzduch potemněl, světla zablikala a objekt se zvětšil a zaostřil.

Aniž by chápal proč, pohled na objekt naplňoval Svena hrůzou. Pohlédl na bratra kadeta Njala Berstroma, svého nejbližšího přítele mezi Hvězdnými vlky. Narudlé světlo varovných lamp jeho bledý obličej zabarvilo a umocnilo tak strašidelnost jeho zjevu. Njal byl úspěšně testován na psychické schopnosti, a pokud přežije kadetský výcvik, mohl by to jednou dotáhnout až na Knihovníka, stejně jako by se Sven jednou mohl stát Vlčím knězem. Tak či tak, Sven se naučil intuici svého druha respektovat.

„Velice neobvyklé. Jsou to dveře, tamhle na boku té věci? Že by to byla nějaká základna?“ Hakon byl zjevně zmatený.

Hauptman si prohrábl plnovous a naklonil hlavu na stranu. „Astropat Čandara mne ujistil, že ta věc je živá. A výstupy ze senzorů to potvrzují.“

Muž, o kterém mluvil, stál za velitelským trůnem a rukama svíral jedno z opěradel, jako by to byla jediná věc, která jej držela vzpřímeného. Jeho kulatý obličej byl zalitý potem, který mu v podpaží tvořil na róbě obrovské tmavé skvrny. Čandara vypadal zkroutěně, jako muž v posledním stadiu nějaké těžké nemoci. Jeho oči měly znepokojený, uhranutý výraz, stejný Hakon vidal v očích velrybářských šamanů, když na ně padlo smrtelné šílenství.

„Zapísašám vás, kapitáne, zničte tu ohavnost. Pokud ji ponecháme ještě chvíli na pokoj i, přinese nám jen zlo.“ Čandarův chraplavý hlas se podivně chvěl, rezonoval téměř prorockou jistotou.

„Nestrachuj se, příteli,“ odpověděl mu Hauptman konejšivě. „Pokud to bude nezbytné, okamžitě to zničím. Ovšem na druhé straně může ten podivný artefakt skrývat něco, co by mohlo být Říši užitečné. Musíme jej prozkoumat, i kdyby to ve výsledku znamenalo jen rozšíření znalostí učenců Adepta terrae.“

Sven si byl jist, že Čandara s Hauptmanem nesouhlasí, ale neodvážil se kapitánovu autoritu zpochybnit. Astropat odevzdaně pokrčil rameny. Jako mnoho dalších z posádky si zvykl bezvýhradně poslouchat.

Seržant Hakon pochopil, co bude následovat. „Vy chcete, aby moji muži to zvrhlé hnízdo prozkoumali.“

Hauptman se zasmál, jako by byl Hakon chytré dítě, které předběhne myšlenky otce. „Ano, seržante. Jsem si jist, že jste dost způsobilý, abyste to zvládl.“

Sven chápal, jak ta věta Hakona lapila do léčky; pokud odmítne, dá v sázku své schopnosti. Hauptman jím manipuloval jen chvíli, ale ta bohatě stačila. Hakon bez rozmyšlení hrdě prohlásil: „Jistě, pane.“

Sven by byl daleko raději, kdyby měl Hakon nějaké dotazy, a sotva Hakon zavřel ústa, bylo zřejmé, že se cítí

podobně. Ale už bylo pozdě. Už se zavázal.

„Připravte výsadkové torpédo," řekl Hauptman. „Vaše jednotka může s průzkumem začít okamžitě."

* * *

Hvězdní pěšáci seděli s přichystanými helmami a nabitými obrannými systémy v chladném, temném trupu výsadkového torpéda. Sven si postupně prohlédl obličej ve všech okolo sedících válečníků, na každého se naposledy podíval, než si nasadil dýchací masku. Snažil si vrýt každý jednotlivý obličej do paměti. Všechny drsné tváře byly zdobené válečnými barvami. Najednou si až bolestně uvědomil, že to může být poslední chvíle, kdy své druhy spatří živé.

Seržant Hakon seděl klidně, ale byl napjatý. Do hrudi jej jemně tlačila pistole. Rysy ve tváři měl strnulé a rty sevřené. Zpod hřivy šedostříbrných vlasů vyhlížela pár chladných modrých očí. Hakon si na rozdíl od ostatních kadetů neholil hlavu. Byl to dokonalý Hvězdný pěšák.

Pod barevným skleněným oknem naproti Svenovi seděl Njal. Skrze výjev ze zbožnění a dosazení Císaře na Trůn věčného života prosvítaly hvězdy. Njal měl ruce sepjaté v modlitbě, jeho jemné asketické rysy byly vyrovnané a klidné. Sven by řekl, že v duchu zpívá Litanii proti strachu.

„Proč Hauptman neposlal svoje vlastní oddíly?" zeptal se Egil a v jeho buldočím obličej se objevil charakteristický úšklebek. Ze všech Hvězdných kadetů byl Egil nejzkaženější. V jeho očích se odráželo ledové, mrazící šílenství tak charakteristické pro berserkry, kterým v žilách kolovala napůl trojí krev. Na Fenrisu zlomil Svenovi při výcviku boje holýma rukama dvě žebra, a když mladšího průzkumníka odnášeli k lékaři, jen se mrazivě usmíval. Sven kdesi zaslechl, že seržant Hakon slíbil bratru kapitánu Thorsenovi, že na Egila dohlédne. Ještě se nerozhodl, jestli je to dobře nebo špatně.

„Stráže byly asi moc zbabělé na to, aby letěly v téhle rezavé plechovce, které říkají výsadkové torpédo. U ducha samotného Lemana Russe, nemůžu říct, že bych jim to měl za zlé." To řekl Gunnar, který se při těch slovech přivětivě zasmál a odhalil přitom dva neobvykle prodloužené tesáky - znaky přijatého genového štěpu Hvězdných vlků. Svenovi připadalo, že na Gunnarově poďobaném obličej se zlomeným nosem je něco uklidňujícího.

Hakon se krátce, štekavě zasmál. „Až zažiješ tolik bojů v Císařově službě jako tihle strážníci, pak se budeš moci nazývat pravým Hvězdným pěšákem. Do té doby se jim nevysmívej. Prostě poděkuj Císaři za možnost ukázat vlastní chrabrost a odvahu."

„Doufám, že je ta věc plná mutantů," utrousil zálibně Egil. „Už brzo všem ukážu svoji vlastní chrabrost."

Gunnar zacvakl zásobník. „Neboj, Njale. Postaráme se, abys byl v bezpečí."

Sven poznal, že Gunnar Njala jen dráždí. Poděšený výraz v Njalově tváři prozradil, že Njal ne.

„Já se o sebe dokážu postarat sám," odpověděl ostře.

Gunnar jej plácl do ramene a zasmál se. „Vím, že umíš, bráško, vím to."

„Poslední kontrola," řekl seržant Hakon. Všichni ztichli, každý se soustředil na vlastní tichou modlitbu potřebnou k aktivaci zbroje.

Sven věděl, že o jeho zbroj bylo dobře postaráno. Všechny rituály údržby provedl osobně, omýval ji vonnými oleji za zpěvu Litanie proti korozi, promazával kloubové spoje požehnanými mastmi, barevným dýmem z kadidelnice prozkoumával trubice dýchacího systému. Pevně věřil ve staré rčení, že když se člověk stará o svou výstroj, ona se pak postará o něj. Ale mělo to hlubší význam. Věděl, že zbroj, kterou nosí, mu byla jen propůjčena a cítil k ní úctu. Nosily ji už stovky generací ještě dřív, než se narodil, a další stovky ji budou nosit po jeho smrti. Byl součástí rodiny Hvězdných vlků, která bude trvat nezměřitelně dlouho. Když se své zbroje dotkl, dotkl se živoucí historie vlastní kapituly.

Ted, když se dotýkal všech ovládacích run, pokusil se představit si její předešlé nositele. Každý z nich byl povolán z plavovlasých mořských klanů nordheimských souostroví. Každý podstoupil - stejně jako on sám - několikaletý výcvik Hvězdného vlka. Každý podstoupil nejrůznější operace, pomocí nichž mu vpravili do těla bioimplantáty, které jej proměnily v nadčlověka, mnohem silnějšího, rychlejšího a odolnějšího než kterýkoliv smrtelník. Někteří došli slávy; jiní v této zbroji zemřeli. Sven často přemýšlel, do které skupiny se zařadí, až přijde jeho čas. Když znovu zahlédl tu podivnou věc, přepadla ho zlověstná předtucha.

Věděl, že jeho bezpečí velmi záleží na stavu zbroje. Keramitový krunýř jej měl ochránit před chladem a zimou stejně jako před nepřátelskou střelbou. Autosenzorický systém mu umožní vidět i potmě. Recyklovací mechanismy mu umožňovaly dýchat i v čistém vakuu a přežít několik týdnů pouze pomocí vlastních recyklovaných exkrementů. Tohle vše se mu míhalo hlavou. Jeho modlitby se z prázdného recitování obehnaných litaní přetavily v něco opravdového, ryzího. Nechtěl zemřít a jeho zbroj by jej mohla zachránit.

Zasunul si do ucha perličku sluchátka vysílačky a zkontroloval mikrofónový kroužek kolem hrtanu. Sklonil hlavu a modlil se, aby byli technovyznační stejně starostliví jako kněží jeho vlastního řádu. Jakmile se dostane dovnitř toho cizího artefaktu, bude to jeho jediná možnost komunikace s ostatními.

Jak sepyjal ruce v modlitbě, ucítil svalový posilovač ochranného exoskeletu, který mu propůjčoval sílu tuctu válečníků. Zavřel oči a nechal receptory svého obleku nasát feromony ostatních průzkumníků. Pokud bude v artefaktu nějaká atmosféra, bude moci rozeznat jejich pozice i v naprosté tmě jen podle jejich pachu. Silou vůle přepnul zvuk z normálního na síťový. V uších mu začaly znít podprahové aktivační litanie jeho druhů smíchané s hovorem posádky.

„Nasadit helmy," řekl seržant a všichni Hvězdní pěšáci poslechli. Jeden po druhém oznámili zvednutím palce, že je vše v pořádku. Když přišel na řadu Sven, udělal totéž. Ucítil, jak západka těsnění helmy zaskočila do zámku. Pohlédl na ikony promítané na průzor. Všechny údaje psané na výstupu gotickým písmem byly v pořádku. Zvedl palec. Jako poslední si helmu nasadil velitel.

„Všechno v pořádku. Sloužíme Císaři," pronesl za všechny Hakon.

„Požehnání Svatého tobě," odpověděl velitel výsadkového torpéda. Ozvalo se zasyčení a vzduch začala plnit jemná mlha, jak se kabina odtlakovávala. Venkovní teplota rychle poklesla; ledově modrá ikona zablikala své varování. Ozvala se tři cvaknutí na znamení ztráty atmosférického tlaku. Další cvaknutí se ozvalo ze zámku helmy. Sven věděl, že její pojistka zapadla na místo a dokud senzory znovu nepotvrdí dýchatelnou atmosféru, helma nepůjde sundat.

Náhle Sven ucítil jemné cuknutí akcelerace. Jak se torpédo dostalo z dosahu umělého gravitačního pole Ducha svatého, ztratil na okamžik váhu a pak se mu zase částečně vrátila, když začalo zrychlovat. Obrovská hvězdná loď, která původně vypadala na monitorech jako rovná kovová stěna, rychle ustupovala do pozadí a začaly se na ní objevovat různé detaily. Nakonec se vyloupila celá loď, od okřídlené zádi až po špičatou příď. Její velikost byla zřejmá ze stovek obrovských klenutých oken, o kterých Sven věděl, že jsou široká jako velrybářská loď a vyšší než lodní stožár. Staříčká obchodní loď se zmenšovala, až se téměř ztratila mezi hvězdami a proměnila se pouze v jednu z mnoha zářících teček. Na zeleně planoucích předních monitorech se zlověstně zvětšoval cizí objekt.

„Teď už není návratu," zašeptal Njal.

„Dobře," řekl Egil.

Výsadkové torpédo se silně zachvělo a zabořilo se do povrchu cizáckého artefaktu. Sven otevřel oči a pomodlil se. Pak uhořel pěští do rozepínacího amuletu a na okamžik se volně vzněs, než se vrátila umělá gravitace torpéda.

Všichni se přesunuli na svá místa u východu. Skrze boty Sven cítil vibrace, jak se špičatá příď torpéda zavrtávala do objektu. Za okamžik pohyb přestal.

+Jednotko, připravit k výsadku!+ ozval se z komunikační linky Hakonův čistý hlas.

+Opus Dei!+ odpověděli ostatní.

Východ se otevřel dokořán a Hvězdní pěšáci se rozvinuli po nejbližším okolí tak, jak to už tisíckrát nacvičovali. Sven se musel zapřít, aby odolal náporu vzduchu, který se valil do torpéda a v chladnu kajuty kondenzoval.

+U ducha samotného Russe!+ vydechl někdo. +Tomu nevěřím!+

Reflektory se rozzářily a odhalily hrůzyplný pohled. Dívali se do obrovské chodby vysoké jako hlavní prostor kaple na Duchu svatém. Stěny měly barvu čerstvého masa. Nebyly hladké a pravidelné; vypadaly drsně a byly pokryty nespočetnými záhyby. Vypadalo to jako nechráněný povrch mozku, který mu jednou ukazovali medikové během noviciátu. Stěny se vlhce leskly růžovým hlenem.

Z každého záhybu vystupovaly tisíce barevných řas dlouhých několik metrů a tenkých jako titanové vlákno, které se kymácelo jako kapradí ve vánku. Tu a tam pulzovaly veliké, svalnaté vaky. Ve stejném rytmu se v povrchu chodby otvíraly a zavíraly otvory. Znělo to, jako když někdo dýchá z posledního. Sven usoudil, že otvory mají na starost cirkulaci vzduchu. Průhlednými trubicemi vinoucími se podél stěn vířila jakási tekutina.

+Vypadá to, že tu někdo bydlí+ řekl Gunnar. Jeho hlas zněl až příliš hlasitě.

Ve vzduchu tancovaly a třpytily se spory, od kterých se odráželo světlo, takže se leskly jako hvězdy ve vesmíru. Kdykoliv se dostaly do světla jejich přílbových reflektorů, začaly fosforeskovat jako světlušky a jejich záře takřka oslepovala. Sven zamrkal a jeho druhá, průhledná víčka se zavřela, aby odfiltrovala světlo přesahující snesitelnou úroveň. Současně se automaticky ztlumilo osvětlení jeho obleku.

Zatímco je Gunnar jistil, Egil s Njalem vyrazili vpřed, zachovávající standardní, důkladně procvičený postup. Sotva vyšli z torpéda, nohy se jim zabořily do měkké, houbovitě podlahy cizí lodi. Připadalo jim, že kráčeji po tlustém koberci, z něhož na ně znepokojivě mávají řasinky. Sven si pomyslel, jestli jsou součástí nějakého varovného systému nebo jestli by mohly být jedovaté.

Ikona označující na jeho průzoru stav vnější atmosféry třikrát zeleně blikla a ustálila se. Ozvalo se cvaknutí a temenní zámek jeho přilby se odjistil. Sven dál postupoval do hloubi cizí vesmírné lodi a přitom se ve snaze kompenzovat tíží mírně pohupoval v kolenou. Zdálo se, že loď si vytváří vlastní gravitaci odstředivou silou vznikající rotací kolem osy. Přesto měl Sven pocit, že má sotva polovinu své běžné váhy.

Seržant Hakon si už sňal přilbu a několikrát se zhluboka nadechl. Znechuceně se zašklebil a počkal, až se jeho bioinženýrský systém přizpůsobí zdejšími podmínkám. Sven věděl, že se brzy aklimatizují a stanou se imunní proti všem jedům, které by se snad v atmosféře vyskytovaly. Po několika minutách jim Hakon pokynul, aby si také sňali přilby.

Svena nejprve překvapilo, jak je tam teplo. Okolní vzduch měl skoro teplotu krve. Okamžitě se začal potit, jak se jeho tělo snažilo teplotu a vlhkost vyrovnat. Pak membrána v jeho hrtanu začala filtrovat spory a Sven se rozkašlal. Potom jeho pozornost upoutaly barvy; nitro cizí lodi bylo pestrou směsicí odstínů a fosforeskujících ploch, které se střídaly s temnými stíny záhybů.

Trochu to připomínalo korálový útes kolem rovníku Nordheimu, kde měli Hvězdní vlci svoje letní sídla, daleko od ledových vrcholů hor a ledovců Fenrisu. Často se tam chořoval koupat, když měli na některém z tropických ostrovů bojové cvičení. Stěny lodi mu připomínaly jistý druh tvrdých korálů. Napadlo ho, jestli není loď vystavěna ze stejných živočichů, z kolonií mikroskopických organismů, které se spojily, aby vytvořily gigantickou strukturu. Všude vládl klid a nic nebránilo tomu, aby se tady cítili v dokonalém bezpečí.

Náhle se kolem něj něco mihlo a bodlo ho to do obličeje. Sven instinktivně sáhl po pistoli a vypálil. Bolter v jeho ruce poskočil, jak střela opustila hlaveň. V krátkém okamžiku mezi stiskem spouště a explozí zahlédl něco, co vypadalo jako metrová medúza, malý padák, vznášející se ve vzdušném proudu. Pak mu obličej ochrnul a jeho biosystémy začaly zápasit s jedem.

„Opatrně," řekl seržant Hakon. „Nevíme, s čím se tady můžeme setkat." Přistoupil ke Svenovi a přitiskl mu na ránu léčivý amulet. Maličká nestvůrná hlava na talismanu se ani nepohnula. Žádné varovné zvonění se neozvalo.

„Zdá se, že ses s tím vypořádal sám," řekl Hakon klidně. Když se ozval výstřel, zbytek Hvězdných vlků zaujal se

zbraněmi v rukou palebnou pozici zády k sobě. Nic, co by je mohlo ohrozit, se však neobjevilo. Na dohled nebyla žádná další medúza.

Náhle se rozzářil strop; dlouhé cévy bioluminiscenčního potrubí se probudily k životu, jako by reagovaly na přítomnost průzkumníků. Osvětlyly chodbu, která se v dálce stáčela tak, že Svenovi připomínala nitro obrovské ulity.

Když Svenovo krevní řečiště zaplavily protilátky vyvinuté jeho obranným systémem proti cizím organismům, trochu se mu zatočila hlava. Náhle ho napadla paralela: co když byla medúza právě takovou protilátkou, která reagovala na ně?

Pokusil se tu myšlenku zavrhnout jako naivní, ale nedokázal se přinutit nemyslet na to, jaké jiné ochranné mechanismy loď ještě má.

Pomalu postupovali pulzující temnotou. Jejich oči se šeru přizpůsobily stejně dobře jako oči koček. Zbraně měli neustále připravené rozdávat smrt. V každé zatáčce či křižovatce nechávali signální vysílače. Ty jim umožňovaly být v neustálém spojení s Duchem svatým a zároveň sloužily jako navigační systém radiomajáků.

„U ducha Russova!“ zaklel Sven, když uklouzl a upadl na hlenem pokrytou podlahu. Houbovitý povrch utlumil jeho pád do kotoulu. Njal k němu přišel, aby se ujistil, že je v pořádku. Sven v jeho očích zahlédl starost a zahanbeně ho odbyl mávnutím ruky.

„Jsme v bříše leviatana,“ prohlásil Njal, který si zblízka prohlížel stěny barvy pohmožděného masa. Sven se zašklebil; okolní puch hniječného masa jej dusil. Rozhlédl se kolem.

Ostatní válečníci vypadali v matném světle jako přízraky. Gunnar šel v čele; zbytek ho v dlouhé řadě husím pochodem následoval a seržant zástup uzavíral. Kožnaté vaky splaskly a vytlačily ze sebe proud mlhy a spor, na kterém se lámalo světlo reflektorů do duhy.

„Nikdy jsem té historce moc nevěřil, bratře,“ pronesl tiše Sven a otřel si sliz z pancíře. Jeho otec mu rád vyprávěl starý příběh o rybáři Torovi, kterého pohltila obrovská mořská příšera - leviatan - a který po padesát dní žil v jejích útrobách, dokud ho nevysvobodili Terminátoři Hvězdných vlků a nepožádali jej, aby se přidal k jejich řádu. Svenův otec tím vyprávěním jeho i jeho bratry děsil, aby se netoulali po moři na loďkách, které si jako chlapci stavěli. Vlastně to dělal až do toho dne, kdy sám vyplul na moře na dračí lodi a už nikdy se nevrátil. Sven si jako dítě vždycky myslel, že ho pozře leviatan.

Když se nakonec stal kadetem, často se těm dětským povídkám smál. Informoval se na archivu řádu a zjistil, že příběh o Torovi a leviatanovi je skutečně prastarý, datovaný ještě do doby před Říší, z časů prvotní Země. V té či oné podobě se vyskytoval na každém říšském světě jako vybledlá vzpomínka na dávné doby před kolonizací galaxie lidstvem. Nikdy by si nepomyslel, že ho ten příběh dokáže znervózit ještě dnes.

Nyní, v útrobách cizí vesmírné lodi, si připomněl hrůzu v něm obsaženou. Skoro slyšel drsný hlas svého otce, jak zní ve tmě dlouhého domu, za jehož okny zuří vánice. Pamatoval si chlad, který jej svíral, když starý muž hovořil o odpornostech, jež se v břichu mořského netvora nacházely.

Také si vzpomněl na výhled na rozbourané moře, když se vichřicí nhané vlny rozbíjely o černé skály. Představoval si obrovské nestvůry, větší než jeho domovský ostrov, které číhají pod mořskou hladinou. Byla to nejsilnější vzpomínka z jeho dětských mūr a teď se vrátila, aby ho znovu děsila. Cítil se stejně jako tenkrát: tušil kolem sebe přítomnost obrovské číhající obludy.

Všude v temnotě kolem. Připadalo mu, jako by nad hlavou zaslechl šustění křídel. Když se podíval nahoru, ke svému úžasu spatřil temné tvary připomínající hejno rejnoků vlnících se u stropu. Sotva je zahlédl, zmizeli v otvorech masitých stěn.

Kolem něj bublaly v trubicích jakési tekutiny. Byl v nitru nějakého obrovského živého organismu, o tom už vůbec nepochyboval. A stejně tak si byl jist, že ten organismus o něm jakýmsi neznámým, pudovým způsobem věděl a že jeho přítomnost se mu ani trochu nezamlouvá. Cítil kolem sebe zhoubnou inteligenci a zlo. Ať už to bylo cokoli, k lidem se to chovalo nepřátelsky stejně jako k jakékoli jiné formě života.

Sven prožíval téměř klaustrofobickou hrůzu. Srdce mu bušilo do uší jako rachot hromu. Vlastní dech se zdál být hlasitější než vydechování záklopek lodi. Znepokojeně sešel stěnu svého monomolekulárního nože a v duchu si odříkal uklidňující slova Říšské litanie. Nyní, na tomto místě, však ta slova zněla dutě, prázdně. Jeho oči se setkaly s Njalovými a spatřily v nich nevyslovenou hrůzu. Ani jeden z nich nepředpokládal, že jejich první mise bude vypadat takhle.

„Pojďme, bratři.“ Zdálo se, že Hakonův hlas přicházel odkudsi zdaleka. Sven se přinutit vykročit hlouběji do temnoty.

Od okamžiku, kdy se nohou dotkli povrchu té cizí lodi, Njal věděl, že kráčí vstříc své smrti. Podivnost téhle lodi i to, že je živá, si uvědomoval víc než kdokoli jiný. Věděl, že loď zatím dřímá, ale sebemenší vyrušení ji probudí k životu. Byla to jen otázka času. Cítil to v kostech.

Už od dob, kdy byl Njal dítětem, se pravidelně potvrzovalo, že jeho pocit neovladatelného smutku se nikdy nemýlí. Njal se nespletl ani jedenkrát. Když se toho osudného rána díval, jak odjíždí loď Svenova otce. Jezdec na vlnách, věděl, že se už nevrátí. Chtěl je tenkrát varovat, ale bylo mu jasné, že by to bylo marné. Muže na palubě lodi si už označovala smrt a té se uniknout nedá. A tak se i stalo.

Díval se, jak lovecká výprava Ketila Silnorukého odchází do hor nad Ormovým fjordem. Vznášel se nad nimi zápach smrti. Chtěl je varovat, aby nikam nešli. Aniž by si to uměl vysvětlit, věděl, že se už nevrátí. O dva dny později se dozvěděli, že Ketil zahynul se všemi svými bratry pod lavinou.

Tu noc, kdy mu zemřela matka, cítil Njal smrt nablízku.

Kroužila nad ním jako obrovský půlnoční jestřáb, aby si ji odnesla pryč. Velrybí šaman Njalovu otci tvrdil, že horečka ustupuje. Njal věděl, že tomu tak není, a druhého rána, na rozbřesku chladného, mlhavého dne, se ukázalo, že se

nemýlil. Když byli povoláni nosiči mrtvých, neplakal. Rozloučil se s ní už v temnotě noci.

Trápilo ho, že o tom nemůže nikomu říct, jako by mu vždycky něco uzamklo ústa. O svých věšteckých schopnostech nedokázal říct ani svým učitelům v citadele Hvězdných vlků. V posledních letech mu dělalo starosti, že by to mohla být domýšlivost. Jeho dar jej oddělil od ostatních a věděl, že kdyby je býval varoval, jeho slova by se určitě nepotvrdila. Snad byla budoucnost daná a nebylo na světě muže, který by ji změnil; nebo potřeboval mít jistotu, že se nemýlí, potřeboval mít tajemství, snad vědomí vlastní jedinečnosti. Démoni kladou všelijaká tenata a některá jsou upředena velmi jemně.

Byl citlivý; Knihovníci Hvězdných vlků v Pevnosti mezi ledovci to potvrdili. Řekli, že jeho dar časem uzraje a později ho naučí, jak jej ovládat. Vše, co po něm chtěli, bylo, aby se vyvaroval nečistých myšlenek. Ale jeho čas vypršel a Njal si toho byl vědom. Nechtěl zemřít tak mladý, ale ani veškerý výcvik, který podstoupil, mu nemohl pomoci. Byl vyděšený víc než kdykoliv předtím.

Vlastní rouhání ho šokovalo. V duchu proklel všechny Knihovníky. Co mohli ti staří blázni, vládnoucí jako bohové ze své citadely mezi mraky celému Fenrisu, vědět o tom, co cítí? Osamělý, citlivý mladík, oddělený od lidí, kteří by ho mohli upálit jako démonem posedlou zrůdu. Od Dávných válek se Mořský lid bál všeho, co se zdálo být nepřírozené. Vzplála v něm zloba a odpor.

Obklopený svými druhy, kteří z něj, až na Svena, vždycky měli jenom legraci, se cítil osamělejší než kdy jindy. Připomínali mu starší chlapce z domovské vesnice Ormův útes, kteří se mu vysmívali, dokud nevyrostl a nemohl jim vypráskat kožich. Jak Njal kráčet šerem, cítil, že se jeho odpor k obyčejným smrtelníkům vrací.

Intenzita toho pocitu ho překvapila. Proč jen jej tak plní zahořklost vůči vlastním druhům, se kterými prošel základním výcvikem? Proč nenáviděl blahosklonné řádové učitele, kteří se k němu vždycky chovali dobře? Že by proto, že omezili jeho volbu, že jej navedli na stezku temnoty, která ho přivedla až na toto strašlivé místo smrti?

Njal se pokoušel uklidnit. Všechny stezky nakonec vedou na smrt, říkal si. Tak už to s důležitými stezkami chodí. V té chvíli mu však vznešený význam starého kapitulního rčení připadal poněkud laciný.

Na okamžik ho napadlo, že ty myšlenky nemusejí být jeho vlastní, že mu mohou být do mysli podsouvány zvenčí, ale rychle to zase zavrhl a usoudil, že to jen pocity, které zažívá po celý život, tváří v tvář smrti zesílily. Podivné okolí a vlastní předtuchy ho znervózňovaly.

Všude kolem něj se věci, které spaly v temnotě, neklidně probouzely k životu.

Sven hleděl dolů dlouhou chodbou. Zdálo se, že jak průzkumníci postupují hlouběji do nitra lodi, mění se struktura stěn. Nyní byly hladší, jemnější a vypadaly živěji. Tma se prohlubovala. Tu a tam mizely trubice připomínající tepny v mase a zůstávaly po nich jen vybouleniny.

„Vypadá to, že čím hlouběji jdeme, tím je to aktivnější," řekl Sven do vysílačky. „Stěny jsou tu hustěji prokrvené."

„Řekl bych, že to zvíře je podrážděné," řekl Njal.

Sven se otočil a vrhl na něj chladný pohled. Poslední, co potřeboval, bylo, aby mu někdo připomínal, že jsou uvnitř živého tvora.

„Doufám, že Hauptman má odtud jasný obraz," přidal se zvesela Gunnar. „Pokud mě má něco spolknout, potěšilo by mě, kdyby to bylo alespoň nějak užitečné."

„To by stačilo," zarazil je Hakon ostře. Zjevně z jejich nervózní rozmluvy vycítil podvědomý strach a rozhodl se učinit tomu přítrž. Kadeti poslušně zmlkli.

Chodba končila u obrovského masitého svěrače.

„Vypadá to jako vzduchová propust," prohlásil Sven po bližším ohledání. Stěna před ním se vlhce vlnila. Průzkumník si prohlédl záhyby kolem chlopně.

„Otevřu to," řekl Egil a vypálil do masité stěny z pistole. Střela se zaryla do měkké tkáně, chlopeň se křečovitě stáhla jakoby v bolesti a celá podlaha se rozvlnila, jak se stáhly svaly, které probíhaly pod ní. Všichni rázem popadali jako kuželky; ani jednomu z průzkumníků se nepodařilo udržet se na nohou. Sven se hlavou uhodil do něčeho tvrdého a na okamžik se mu před očima roztančily hvězdičky.

„Jste všichni v pořádku?" zeptal se Hakon, když se podlaha zase uklidnila. Ostatní začali přikyvovat nebo souhlasně mumlat. Hakon se podíval na Egila. „Tohle už nikdy nedělej, pokud k tomu nedostaneš můj přímý rozkaz!" Seržantův hlas přetékal chladnou hrozbou.

Egil sklopil zrak a pokrčil rameny.

Sven si prohlédl svěrač. Visely z něj cáry masa, ale chlopeň jim stále bránila v cestě. Druhý výstřel by jim cestu uvolnil, ale nebyl si jist, jestli chce riskovat další malé zemětřesení.

Na chvíli se zamyslel. Čím hlouběji postupovali, tím více loď připomínala dvě věci: obrovské živé tělo a výtvar nějaké cizácké technologie. V rozmístění jednotlivých částí byl zřejmě nějaký řád. Nemusel být pochopitelný lidské mysli, ale existovat musel. Ty svěračovité chlopně mohly být jakési vzduchové uzávěry, ale na to byly příliš hluboko v lodi, daleko od vakua.

Možná to byla nějaká bezpečnostní opatření, něco jako bezpečnostní přepážky na Duchu svatém, které měly při ztrátě tlaku odříznout úsek od zbytku lodi. Nebo to byly prostě nějaké systémy bránící přístupu do některých částí lodi.

Tak či tak, chlopně se nějak musely dát otevřít. Najednou Svenovi došlo, že se na věc dívá čistě z lidské perspektivy. Nemusela to být pravda. Možná že svěrač vycítil přítomnost autorizované osoby a otevíral se automaticky nebo reagoval na určitý podnět, který průzkumníci nebyli schopni napodobit.

Pokud byla jedna z těch teorií pravdivá, pak Egilův způsob byla jediná možnost, jak se dostat dál.

Sven si všiml malého masitého uzlu vedle chlopně. Impulzivně k němu přistoupil a udeřil do něj. Částečně rozbitá chlopeň se stáhla a s měkkým, téměř zvířecím zaskučením se rozevřela. Prohlédl si klouby prstů na rukavici: měl je

pokryté jakýmsi růžovým slizem, který páchl pižmovinou. Sven si otřel ruku o prsní krunýř, dávaje přitom pozor, aby se vyhnul dvojhlavému říšskému orlu na hrudi.

Seržant Hakon souhlasně přikývl a pak dal znamení ostatním, aby ho následovali. Sven vstoupil do masitého šera.

Egil dychtivě hleděl do stínů. V srdci mu hořela touha zabít. Pociťoval znovu totéž teplé vzrušení, jaké zažíval v noci před svou první velkou bitvou. Naplňovalo jej očekávání. Cítil zde nebezpečí, hrozbu neznáma. To se mu líbilo, spoléhal na svou schopnost zvládnout vše, co ho po cestě potká.

Pohrdavě se ohlédl po Njalovi a Svenovi a v duchu se usmál. Jen ať se ti zbabělci bojí, pomyslel si. Nejsou hodni být opravdovými Hvězdnými pěšáky a tato zkouška ukáže, za co stojí. Rozený Hvězdný vlk strach necítí. Žije jen, aby zabíjel nepřátele Císaře nebo aby zemřel smrtí hrdiny a v Síni věčných hrdinů usedl po pravici Boží. Když se Egil díval na Svenův vyděšený obličej, musel se smát. To štěně se bojí; hrozba smrti jej znepokojuje! Egil cítil ve svém srdci, že smrt je válečnickovým stálým a neodlučným společníkem; cítil to od té doby, kdy v Ormově útesu při nočním nájezdu rozdrásal vlastními zuby hrdlo nepřátelského bojovníka. Smrt nebyla něco, co by mělo vzbuzovat děs. Spíše to bylo pravé měřítko muže: kolik je schopen jí rozdat a jak je schopen ji přijmout.

Od Svena s Njalem ani nic lepšího neočekával. Vždy ho překvapovalo, že Hvězdní vlci vybírají rekruty i mezi ostrovními lidmi. Byli slabí, stěží se dali nazvat válečníky. Krčili se na svých ostrovech a plavili se pouze podél pobřeží kolem svých miniaturních královstvíček. To Egilův lid byl pro Bohy z ledovce mnohem lepší.

Bouřkoví jezdcí se plavili do všech čtyřech koutů světa, podnikali nájezdy, kam se jim zlíbilo, a sledovali po mořích stáda leviatanů. Ano, byli mnohem cennější. Jen opravdový muž mohl pohlédnout leviatanovi do očí, aniž by se mu zachvěla ruka s harpunou. Jen opravdový muž se dokázal plavit po moři pouze ve společnosti mamutích žraloků, leviatanů a stvůr nejhroznějších a nejsilnějších ze všech - krakenů. Téměř ostropany litoval. Jak jen mohou porozumět velikým pravdám Egilova lidu?

Rozhlédl se po rozlehlé chodbě. Skrz vypnutý klenutý strop barvy hnijícího masa prosvítala bílá žebra. Díval se na rakovinné výrůstky, které pokrývaly stěny i podlahu, podivné lusky z průsvitné blány, jež se nafukovaly a splaskaly jako dětské míče. Hleděl na louže smrduté žlučovitě tekutiny, které byly rozeseté po podlaze. Otřel si z obličeje čůrky potu a zhluboka se nadechl ostře páchnoucího kyselého vzduchu.

Egil věděl, že pravému válečnickovi nezáleží na tom, jestli umře zde mezi cizáckými nádory nebo na moři s větrem bičujícím vlasy a ženoucím gejzíry slané vody do obličeje. Stejně jako ostatní i on cítil přítomnost nepřítele - ale na rozdíl od nich čekal, až se mu bude moci postavit tváří v tvář. Cítil mrazivé šílenství a tlak bitvy a sladké uspokojení chuti zabíjet.

Věděl, že je zabiják, věděl to dřív, než poprvé zabil leviatanní mládě. Egil miloval zvuk harpuny bořící se do masa. Pach teplé čerstvé krve byl pro jeho nozdry ten nejjemnější parfém. Ano, byl zabiják a byl na to pyšný. Nezáleželo mu na tom, jestli byla jeho kořist jen nemyslivé zvíře, muž nebo nějaká cizácká obluda. Uvítal jakoukoliv možnost boje. Věděl, že se postaví čemukoliv, co přijde, jako pravý válečník a pokud to bude nutné, zemře jako opravdový muž.

Potěžkal v ruce nůž, obdivuje jeho jemnou vyváženost, a pak stiskl runu, která aktivovala žhavicí monovlákn. Věděl, že když bude chtít, prořízne kost přesně mezi samotnými atomy. V srdci tajně doufal, že k tomu bude mít příležitost. Cítil, že pravá hodnota muže spočívá v jeho schopnostech obstát v souboji těla na tělo, kdy je vše záležitostí života a smrti. Na dálku umí zabíjet každý pitomec s pistolí. Egil se rád díval nepříteli do očí, rád se díval, jak v nich pohasíná svět.

Vyhlížel do teplé temnoty a vzýval nepřítele, aby se objevil. Ucítil, že mu z dálky přišla odpověď.

Sven zahlédl Egilův posměšný úšklebek a zachvěl se. Přemýšlel, co se děje. Zdálo se, že se všichni jeho společníci chovají jinak než obvykle. Uvažoval, zda za to může podivnost zdejšího prostředí vyvolávající pocit nebezpečí, který odkrývá stinné stránky jejich povah, nebo to byla práce nějaké neznámé síly.

Byl ochoten uvěřit, že by příčinou mohl být děsivý vzhled místa, na němž se nacházeli. Čím hlouběji pronikali, tím zlověstněji na něj působilo. Vzduch těžce čpěl ostře páchnoucími výpary. Z podlahy do stropu vyrůstaly dlouhé, vlhce lesklé sloupy masa. Ze stropu odkapával hlen, tvořící v prohlubních na podlaze fosforeskující louže. Pomalé odkapávání mělo stejný rytmus jako tlukot Svenova srdce a míchalo se s bubláním tepen a dýchavičným supěním vzduchových vaků.

Tu a tam Sven koutkem oka zahlédl drobné prchající věci, které s pavouci rychlostí mizely ve stínech. Čím hlouběji do nitra lodi Hvězdní pěšáci postupovali, tím bylo zřejmější, že něco vyrušili. Vypadalo to, jako by se celé to místo probouzelo z dlouhého spánku.

Hakon dal ostatním signál, aby se zastavili. Všichni strnuli na místě jako přikovaní. Seržant pomalu vykročil do tmy. Sven pozvedl zbraň, aby ho kryl, a upravil si mřídla. Když se seržantova postava náhodou objevila v jeho nitkovém kříži, napadlo jej, jak jednoduché by bylo ho teď zabít. Ukončit něčí život je tak prosté. Stačí zmáčkнуть spoušť...

Sven potřásl hlavou a podivil se, odkud se v něm ta myšlenka vzala. Pokoušelo se snad něco zvenčí ovlivnit jeho mysl nebo za to mohla nějaká skrytá tvář Svenovy osobnosti, která se náhle vynořila na povrch? Rychle tu myšlenku zavrhl a soustředil se na svou povinnost - Hakonovo krytí. Seržant se mezitím zastavil a teď se díval na něco na zemi. Kopl do toho. Na světlo se vykutálela lebka. Sven rozpoznal ustupující čelo a dlouhé tesáky, které znal z kurzů srovnávací anatomie.

„Ork," řekl.

Egil se krátce, štekavě zasmál a v tomto tajemném prostředí to znělo drsně a plytce. „Tohle místo nepatří orkům," zavrčel Hvězdný vlk.

„Ne... ale možná je navštívili před námi," řekl Hakon a vážně se mračil, jak zvažoval možnost nové nečekané hrozby,

která před nimi vyvstala.

„Je mrtvý už dlouho," poznamenal Njal. „Snad jich tu není víc."

Sven se sehnul, aby si lebku prohlédl zblízka. Povšiml si, že u ní zůstal kus páteře. „Pak je tu ovšem otázka: kdo ho zabil?"

Průzkumníci si vyměnili vyděšené pohledy.

„Třeba bychom se měli vrátit na loď," navrhl Njal. „Už jsme tu viděli dost."

„Ne," odpověděl Hakon pevně. „Jsme tu, abychom zajistili kompletní průzkum."

„Už jsme zašli příliš daleko, než abychom se jen tak vrátili zpět," dodal Egil divoce.

„Snad nejsi vystrašený, bratříčku," zasmál se Gunnar, ale v jeho vlastním hlase zněl strach.

„To by stačilo," řekl Hakon. Pak se znovu vydal na cestu. Kráčel rozhodně a Sven věděl, že seržant hodlá dojít až do hořkého konce, ať už je tam čeká cokoli.

Když se Gunnar podíval do další dlouhé chodby, zmrzl mu úsměv na rtech. Ještě jako malý chlapec jednou viděl tělo leviatana vyplavené na břeh. Nevolníci Gunnarova otce obrovského savce obklopili, rozkuchali a odřezávali z hrudního koše dlouhé pásy rybího tuku. Pach z obrovských kotlů, ve kterých se tuk škvařil na olej, se mísil s hnilobným puchem z leviatanových vnitřností, zvedal se z pláže a útočil na Gunnarův nos i na vrcholku skály, kde Gunnar stál.

Zíral na leviatanovy obnažené vnitřnosti, zduřelé a hnijící.

Jeden z nevolníků vlezl dovnitř a prořezával se provazci střev. Vlasy a oči měl od krve a výkalů.

Když se Gunnar podíval z masité římsy připomínající čelist, ten výjev se mu vrátil s nenadálou silou. Cítil se zároveň jako jeho tehdejší mladé já i jako ten vousatý muž, který se prodíral skrze nechutné hnijící maso. Naplno jej zasáhla okolní hrůza. Byli v břiše bestie. Byli pozřeni stejně jako dávný mořeplavec, Tor, až na to, že se tady neobjeví žádní Terminátoři, kteří by je odsud vysekali.

Otřel si rukou sliz, který mu pokrýval zbroj, a stěží potlačil nutkání ke zvracení. Nikoliv poprvé si přál, aby byl zpátky doma, v otcově dlouhém domě v bezpečí pod jeho ochranou, mezi ostatními vesničany, kterým jeho otec vládl.

Věděl, že je to nemožné. Nebylo cesty zpátky. Jeho otec ho vypověděl z vesnice za to, že v tom nešťastném souboji zabil mladého Strybjorna Grimsona. Nezáleželo na tom, že to byla nešťastná náhoda. V podstatě toho chlapce z útesu shodit nechtěl, jen ho chtěl vyděsit. Nezáleželo ani na tom, že ho otec poslal do západních zemí za mořem proto, aby jej uchránil odplaty Strybjornova rodu, který odmítl výkupné za mladíkovu smrt. Gunnara to dodnes mrzelo, i když svoje trápení skrýval stejně, jako skrýval nepokoj – smíchem a sarkastickými vtipy.

Syčivě se nadechl skrze sevřené zuby; alespoň vzpomínky na chvíli odvedly jeho pozornost od té zřůdnosti kolem. Všiml si, že ho Njal pozoruje, ale neřekl nic. Pro Gunnara, syna jarla celé vrchoviny, bylo až příliš jednoduché jednat svrchu se Svenem a Njalem, kteří se narodili jako svobodníci. Ale tížilo ho to. Byli to jeho bratři v boji a v očích Císaře si byli všichni rovni. Kdyby si jej Hvězdní vlci nevybrali po tom litém boji ve Skaggařfjordu, byl by teď prostý bezzemek, který je ještě méně než nevolník. V duchu si slíbil, že jestli mu teď Císař pomůže, v budoucnu se bude ze všech sil snažit, aby svůj pocit nadřazenosti potlačil.

Takže teď už byl ochotný smlouvat se svým Pánem a Císařem, což bylo potupné jak pro Božstvo, tak pro fenriského šlechtice. Pokusil se očistit svoji mysl co nejupřímnější smířlivou modlitbou, ale když začal, jediné, co mu vyvstalo v mysl, byl obraz mrtvé nestvůry ležící na břehu a muže ulepeného zaschlou krví, který se prohrabuje jejími špinavými vnitřnostmi.

„Co to bylo?" vydechl Sven zděšeně a pozvedl pistoli, připravený okamžitě vystřelit.

„Co jako?" zeptal se Hakon. Seržant vypadal unaveně, vyčerpaně, jako by jej najednou odpovědnost vedení nesnesitelně tížila. Vypadal jako muž čelící neřešitelnému problému.

„Myslím, že jsem něco zaslechl."

Seržant se na okamžik zastavil a pak zavrtěl hlavou.

„Sven má pravdu. Vážně něco zaslechl," řekl Njal. „Já jsem taky— Teď zase!"

Všichni se napjatě zaposlouchali. Jako by kdesi daleko někdo něco pumpoval. Zvuk se rozléhal, odrážel se od žebro-vitých oblouků ze vzdálených chodeb. Znělo to jako pomalý, pravidelný tlukot velkého bubnu. Sven se zachvěl. Najednou mu v prastaré zbroji bylo zima.

Průzkumníci stáli jako přimrazení. Kožnaté dýchací vaky na stěnách se pohybovaly v rytmu dunění. Čůrky tekutiny kolotající cévami zesílily do valícího se proudu. Z říms v polovině výšky chodby pomalu stékal vodopád hustého šlemu. Ze smrdutých jezírek, které slizovitá hmota tvořila, stoupala pára. Zdálo se, že se ve stěnách svíjejí a kroutí jakési postavy. Svenovi to připomnělo hemžení červů ve shnilém mase.

„Probouzí se to," řekl Njal tiše chvějícím se hlasem. „Měli bychom se vrátit."

Egil se uchechl. „Jsi Vlk, nebo vystrašená holka? Proč by nás měla vyděsit troška rámusu?"

Sven se otočil k berserkovi. „Copak nevidíš, že se věci kolem nás mění?" odsekl. „Kdo ví, co se stane za chvíli."

„Ale z jaké příčiny?" zeptal se Hakon. „Je to kvůli tomu, že jsme tady?"

Sven se na chvíli zamyslel. „Myslím, že ano. Asi to reaguje na naši přítomnost. Zdá se, že celá tahle loď je živá. Od okamžiku, kdy jsme do ní vstoupili, se probouzí. Přemýšlejte. Jaké změny jsme pozorovali, když jsme šli stále hlouběji? Venkovní stěny byly tvrdé jako skála. Zde vypadají jako ze živého masa. Možná bychom se měli stáhnout a počkat na posily."

„Ne," prohlásil Hakon. „Prozkoumejme to hlouběji. Musíme najít něco skutečně zajímavého."

Chopil se vedení a lehce přeskakoval přes vypařující se louže žluči. Sven měl pocit, že v dálce slyší cvakání obrovských klepet. Ten zvuk mu nepříjemně připomněl škorpióny. Rozhlédl se a poznal, že ostatní to zaslechli také. Po chvíli zvuk zmizel, přehlušený tím pomalým, zlověstným tlukotem.

Sven si na prsou udělal znamení orla a snažil se nemyslet na rybáře Tóra a jeho dočasný pobyt v útrobách leviatana.

Njal cítil přítomnost cizí nestvůrné mysli. Neustálý tupý tlak v jeho hlavě byl stejně zřetelný jako tlukot lodního srdce nebo sání dýchacího systému. Nesnesitelná tíha jej táhla k zemi a ještě zhoršovala pocit klaustrofobie z dlouhých chodeb lodních vnitřností, odporné žluté podlahy a drobných trávicích klků, jejichž kyselina mu leptala boty. Cítil pradávnou moc, již loď vládla, i její naprostou a nepochopitelnou cizost.

Tonul v proudech jejích myšlenek, stejně jako byl ztracený v záhybech jejího těla. Občas mu mozkiem prolétly podivné touhy a chťiče: záblesky bizarních, nelidských vzpomínek vnímaných myriádami infračervených čidel, zvuky slyšené tykadly, nepopsatelný „čichoobraz“ feromonových analyzátorů.

Zmocnila se ho nevolnost. Občas se cítil lidsky, dlouhé minuty, kdy pochyboval o svém duševním zdraví. Pak mikrosekundové výjevy cizích dojmů a pocitů otřásly jeho já do základů.

Nejpodivnější bylo, že myšlenky přicházely ze všech stran najednou. Jako by neexistoval žádný bod, v němž by cizí vědomí bylo soustředěno, žádný psychický maják, který by zářil věčnou nocí, jak se to povídalo o mysli Císaře, jež má být viditelná jako oslňující plamen Astronomiconu.

Ne, vše, co Njalova mysl zachycovala, přicházelo odevšad, z myriád částíček vědomí. Bylo to jako brebentění mnoha hlasů na jediné vysílací frekvenci. Přesto v tom byl jakýsi řád, jistá organizovanost. Cítil ji, ale nebyl s to ji plně pochopit. Myšlenky se zdály pocházet z jediné mysli, a zároveň z tisíců - jako by se tisíce telepatických uzlů vědomí semklo kolem něj, aby vytvořilo zdání jediné vyšší mysli.

Náhle zachytil pohled něčeho, o čem s úžasem zjistil, že je to on sám, viděný odněkud od stropu. Pohyboval se po římse a díval se na sebe sama. A zároveň si uvědomoval, že stojí dole a snaží se zablédnout věci pohybující se ve stínech u stropu. Otevřel ústa, chtěl ostatní varovat. Spatřil sám sebe, jak zírá do neznámé temnoty, přimražený hrůzou...

Vtom se téměř najednou přihodilo několik věcí. Entita, která se ho zmocňovala, si uvědomila, že ji někdo tajně sleduje a přerušila spojení. Njal si znovu uvědomil sebe sama. Jeho rty opustil varovný výkřik - nesouvislý skřek z cizích slov.

A tiše se pohybující věci u stropu zaútočily.

Sven zareagoval na Njalův výkřik okamžitě. Vrhł se k zemi a odkutálel se po houbovité podlaze, přičemž rychlými pohyby hlavy vyhodnocoval nejbližší okolí. Díky tomu uviděl černé článkovité postavy seskakující ze stropu. V nízké gravitaci vypadal jejich pád podivně zpomaleně.

Sven zůstal ležet na zádech, oběma rukama sevřel pistoli a vystřelil na stvůru, která padala přímo na něj. Ze všeho nejvíce připomínala křížence mezi škorpiónem a obrovským termitem. Její článkovité tělo bylo chráněno pancířem a paže končily obrovskými drápy. Oči se jí v šeru zlověstně leskly. Z klapajících čelistí odkapával jed.

Pistole zarachotila a zpětný náraz jej prudce udeřil do dlaně. Střela se zaryla do hmyzího těla a stvůra přímo před ním explodovala. Čáry masa se rozlétly po okolí a mrtvolu zahálil žlutý fosforescenční svit. Sven ucítil za krkem kapky vlhkosti. Zprvu si myslel, že je to krev té obludy, ale pak si uvědomil, že tekutina vyvěrá z porušených kapilár v masité podlaze. Rychle vstal a rozhlédl se po dalším cíli.

Seržant stál nehybně jako socha. Plameny z jeho nepřetržitě pálicí pistole ho proměnily v černou siluetu. Co rána, to jeden padlý vetřelec.

„Neplytvejte střelivem!“ křičel. „Vybírejte si cíle s rozmyslem! Nenechte je dostat se příliš blízko.“

Sven zalapal po dechu: po podlaze se k němu plazila stvůra připomínající obrovského rejnoka. Její tělo se vlnilo s každým vydutím a stažením masitého povrchu podlahy. Hrůza mu paralyzovala mysl, ale jeho tělo pracovalo jako nějaký mechanický stroj. Nekonečné hodiny tréninku, procvičování každé bojové akce, dokud ji nedostal pod kůži, se vyplatily.

Bez přemýšlení stiskl spoušť, a když se jeho cíl rozletěl na kusy, znovu zamířil a vypálil a opakoval to znovu a znovu. Výtí jeho pistole se rozléhalo místností a jeho společníci dělali totéž.

Opodál dřepěl Egil ve slizu, divoce se šklebil a jeho obnažené tesáky se blýskaly. Tmu trhal modravý plamen z ústí jeho pistole. Světelné stopy končily v tělech útočníků. Střely je trhaly na kusy, tříštily jejich krunýře, ze kterých se řinulo sliznaté, hořící maso. Egil v levé ruce svíral nůž pro případ, že by se některý z útočníků dostal příliš blízko; byl připraven rozsápat ho na kusy.

Gunnar se překulil na bok a těžký bolter mu poskakoval v ruku. Jeho prst zuřivě mačkal spoušť. Krátké dávky procešávaly zástup plazících se útočníků a trhaly je vedví.

Jen Njal stál jako přimražený a ve tváři se mu zračila hrůza. Sven zahlédl, jak jedna z nestvůr natahuje pařát po Njalově obličejí a chystá se mu rozervat hrdlo. Rychle zamířil a vystřelil. Útočníkův pařát odlétl a Njalovu tvář zasáhla sprška černé krve. Njal potřásl hlavou: pohyboval se, jako by se právě probudil z transu. Sven ucítil, jak mu po krku cupitají tisíce nožiček. Něco ho tlačilo k zemi. Otočil se a zíral přímo do tváře jedné z nestvůr.

Zachvácen hrůzou ji jednou rukou odstrčil a pažbou pistole ji udeřil do hlavy. Ozvalo se křupnutí, jak prorazil útočnickovu lebku. Sprška nečisté tekutiny mu popálila maso.

Vzpomněl si na nožičky na šíji a před očima se mu vybavil obraz stonožky. Mimoděk se zachvěl, vytáhl nůž, aktivoval ho, a když se na něj stvůra vrhla s napraženými klepety, ťal ji vodorovně přes hrud. Pak ji zpětným pohybem sekl shora dolů. Z jejího nitra se vyhrnuly teplé vnitřnosti a promočily ho svým obsahem.

Sven se rozhlédl. Zdálo se, že se útok stvůr rozbil o obranu Hvězdných vlků. Všichni průzkumníci se drželi na nohou a vypadali celkem v pořádku.

„Nějaká zranění?“ zeptal se seržant Hakon. Všichni zavrtěli hlavou. Sven si zneklidněně všiml ztuhlého hladového šklebu na Egilově tváři - a čiré hrůzy v Njalově výrazu.

„Velmi dobře. Už jsme tu viděli dost. Myslím, že je na čase se vrátit.“

Průzkumníci vděčně souhlasili.

V temnotě za nimi se něco pohnulo.

Egil sebevědomě vykročil kupředu. Tohle bylo něco jiného! Už žádné krčení se ve stínech. Žádné další čekání na úder. Teď stál nepříteli tváří v tvář. Co víc si může Hvězdný vlk přát? Jediným kazem na tom bylo, že směřují špatným směrem. Hakon je měl vést hlouběji do lodi, směrem ke zdroji zla, které ji znečišťovalo.

Na křižovatce se zastavil. Všiml si, že se cévami ve stěnách pohybují neobvyklé, téměř kulaté objekty. Vypadaly jako vejce spolknuté nějakým obrovským plazem. Jestli to byla nějaká nová hrozba, Egil ji uvítal. Teď nastal čas předvést svoji chrabrost, dokázat, že je hoden být Hvězdným pěšákem.

Vzplála v něm berserkrovská zuřivost, jejíž uhlíky rozfoukal do jasného plamene. Pevně sevřel nůž a i přes tlusté rukavice cítil runy, které byly vsazeny do střenky. Toužil jej vrazit do hrudi nepřítele. Bitva s plazivci jen vydráždila jeho chuť zabíjet. Nyní chtěl, aby jeho čepel poznala nepřítele, který by ji byl hoden.

Vpravo, dál v chodbě vedoucí bledým masem, zaslechl Egil nějaký zvuk. Znělo to, jako by se tam zmítalo něco polapené do pastí. V naději, že nalezne nějaký cíl, na který by mohl zaútočit, se rozhodl chodbu prozkoumat. Cestou bodal do zdi nožem a smál se, když krevním kanálkem na čepeli odtékala černá tekutina. Naplnilo ho vzrušení. Teď skutečně žil, tančil na ostří nože mezi životem a smrtí. To bylo místo pro pravého válečníka.

+Egile, kam jdeš? Odbočil jsi z vyznačené cesty!+ Hakonův hlas zněl ustaraně i přes zkreslení vysílačky.

+Něco se tam dole hýbe. Přesunu se tam a budu vám krýt bok.+

+Zůstaň, kde jsi. Pošleme ti podporu.+

Egil se usmál... a ťukl rukou do mikrofónu: +Co říkáš? Nerozumím ti. Zdá se, že je tu nějaké rušení.+

Ignoroval seržantovy rozkazy, stejně jako ignoroval mohutné svěračové chlopně, které se za ním zavřely. Nyní stál v rozlehlém prostoru. Jeho strop byl stejně vysoko jako strop katedrál v Pevnosti mezi ledovci. Podepíraly jej mohutné žebrovité oblouky, které se setkávaly kdesi vysoko nad Egilovou hlavou, kde kosti vystupovaly z růžového masa. Všude kolem se v mocných pletencích vinuly tlusté cévy. Na protějším konci stála obrovská masa připomínající ledvinu, opletená věnci pulzujících cévovitých trubic tlustších než Egilova noha.

Stěny pokrývaly puchýře velikosti dvou mužů. Povrch kolem nich se zdál být téměř průsvitný, jako čerstvě svlečená kůže hada. V každém z nich se usilovně svíjela obrovská postava. Najednou se ozval trhavý zvuk. Ať už jeho příčinou bylo cokoli, znělo to, jako když se někdo zbavuje pout.

Egil s vyteřštěnými očima zíral, jak jeden z puchýřů praská a něco se z něj souká ven, jako když se kuře klube ze skořápky. Trochu vrávoravě se to narovnálo do celé své výšky a vydalo to vítězný skřek, při kterém mu z hrdla vyrazil proud hlenu.

Vypadalo to téměř jako dinosaur, jeden z dávných mořských draků, kteří sídlí v teplých rovníkových oblastech Fenrisu. Mělo to obrovskou, dozadu vyklenutou hlavu, s rohovitým krunýřem chránícím mozkovnu. Zdálo se, že žebra to má posazená zvenčí, jako hmyzí exoskelet, a pod nimi bylo jasně vidět vnitřní orgány. Egil se díval, jak se plíce stvůry vydouvají, jak pod nimi bije srdce.

Mělo to čtyři svalnaté paže, z nichž dvě byly zakončeny dlouhými drápy; druhým párem netvor držel podivnou zbraň připomínající pušku. Nohy měl zakončené kopyty a vzpřímený dosahoval dvojnásobné výšky než Egil. Mezi nohama měl zahnuté žihadlo. Rysy netvora Egilovi připomínaly rysy lodi, ve které se nacházel. Dlouhé křivky, obnažené vnitřnosti. Náhle se mu vybavily obrázky genolupičů, které viděl v archivu, ale vzápětí si uvědomil, že hledí na něco mnohem horšího.

„Tyranid,“ vydechl. Málem se ani neodvážil to slovo vyslovit. „Jsme v lodi tyranidů.“

Sotva zachytila vysílačka jeho slova, věc na něj namířila svoji zbraň. Všude kolem se ozývalo trhání dalších puchýřů.

Po Egilových slovech zaplavil Svena ochromující chlad. Vzpomněl si, jak studoval vetřelce v archivu řádu. Hvězdní vlci válečnou kampaň proti flotile roje Behemot nezažili a jejich záznamy byly v tomto směru skoupé.

Rota výsadkářů se podílela na pozemní akci na Calthu IV, při které čelila obrovským netvorům a množství jejich mutovaných biozbraní. Pobití tyranidi se rychle rozkládali; jejich těla pohltily mrchožravé mikroorganismy, které měly znemožnit případnou pitvu či výzkum.

Většina z údajů v archivech proto byly pouhé domněnky. Teorie tvrdila, že tyranidi jsou velice stará mimogalaktická rasa, která putuje od jedné soustavy k druhé pomocí warpových bran. Hledali další rasy, které by ztotočili a pohltili, pozměnili jejich genoruny, aby vytvořili další zrůdy.

Tyranidi využívali biotechnologie ke všem myslitelným účelům. Měli biologická vozidla, ve kterých jezdili do bitvy, a jejich zbraně se skládaly z trsů symbiotických organismů vystřelujících tvrdé organické střely nebo kyseliny. Jejich lodě byly obrovské živoucí organismy, praví vesmírní leviatani plující tajemnými proudy warpů.

Měli mocnou, vysoce organizovanou společnost, ovšem většina principů, na kterých fungovala, zůstávala pro učence Říše nerozlučitelná nebo nepochopitelná. Flotila roje Behemot byla lidstvu naprosto nepřátelská. Na své pouti galaxií zdevastovala celý sektor. Úplně zničila celé světy. Její legie se vylodily na morem oslabených planetách, celou populaci nahnaly do útrob mateřské lodi a už nikdy je nikdo nespátlil. Na některé planety svrhli asteroidy a jiné položili na lopatky pomocí biologických zbraní.

Tehdy se někteří pověřiví lidé odvrátili od víry v Císaře a pokoušeli se před modlou Behemota. Když zavládla anarchie, kterou flotila roje vyvolala, chaoticky vznikající kulty slibovaly pomoc a ochranu a jejich moc rostla tam, kde se Říše zdála být bezmocná. Byl přerušen obchod; objevovala se stále další a další hnízda genolupičů. Zdálo se, že nový Temný věk je na spadnutí.

Zastavit flotilu roje Behemot si vyžádalo všeobecnou říšskou mobilizaci. Tyranidi byli nebezpečnější než orci, horší než eldaři, byla to největší hrozba, které lidstvo vně Oka hrůzy muselo čelit. A co víc, pomyslel si Sven, další Behemot by se mohl vyrovnat samotné hrozbě Chaosu. Uvažoval, jestli tahle loď je jen nějakým pozůstatkem flotily roje, odříznutá od ostatních, bezcílně se po staletí toulající vesmírem, dokud je nevyruší posádka Ducha svatého. Modlil se, aby tomu tak bylo.

Druhá možnost – že je to jen předvoj další flotily, Behemotova nástupce – byla příliš děsivá, než aby o ní člověk byl jen přemýšlel.

Egil se vrhl stranou a vypálil po čerstvě vylhlém tyranidovi. Bolter mu zarachotil v ruce, ale minul. Zbraň v tyranidových pařátech nepříjemně zadrnčela. Váčky na její spodní straně se stáhly a z hlavně vylétl proud šrapnelů a kouřících kyselinových par. Vzduch naplnil štiplavý zápach. Egil ucítil palčivou bolest na obličeji. Zaťal zuby a odkutáel se stranou, za jeden z chrupavčitých výrůstků, který trčel z podlahy.

Runa na zásobníku se varovně rozsvítila doruda. Nervózně zašmátral v opasku po dalším zásobníku. Zatímco se snažil nějaký najít, monstrem se rozběhlo k němu. Egil slyšel úder kopýt a pomalý, sípavý dech, který se ozýval stále blíž. V tom vypětí ignoroval hovor bratří Hvězdných vlků na komunikačním kanále.

Prsty měl pokryté slizem z polámaných kapilár na podlaze, takže mu zásobník vyklouzl. Chytil jej dřív, než dopadl na podlahu, a pokusil se jej zasunout na místo, když na něho dopadl tyranidův stín. Za krkem ucítil horký dech. Zuřivě se s připravenou zbraní otočil a pohlédl do bezvýrazných očí bez zítelnic. Dinosauři stvůra se zašklebila a namířila na něho svou zbraň.

Egil se podíval smrti do tváře a úšklebek jí oplatil.

Průzkumníci se hnali k poslednímu známému místu Egilova pohybu. Svenovi divoce bušilo srdce, ale spíš strachem než námahou. Přeskočil kaluž slizu a před sebou uviděl uzavřený svěrač. Raději nechtěl ani pomyslet, co se skrývá za ním. Zdálo se, že všechny jeho noční můry a strašidla z dětství ožívají. Cítil, že stačí ještě jeden šok a nejspíš se zblázní.

„Bratře Egile, ohlas se! Ohlas se, proklatě,“ křičel Hakon. „Jak jsi na tom? Ozvi se!“

Sven napjatě čekal na odpověď, ale žádná nepřicházela. Všichni Hvězdní vlci teď stáli shromážděni u dveří, připraveni vstoupit.

„Njale, hlídej cestu, kterou jsme přišli, pro případ, že by nás něco sledovalo! Gunnare, kryj nás! Svene, jdeme dovnitř! Připravte se! Jakmile řeknu, otevřete vchod!“ Hakonovy rozkazy zněly ostře a jasně. Sven kývl na znamení souhlasu. Neustále polykal: měl tak sucho v puse, že se mu zdálo, že se musí každou chvíli zadusit.

„Vpřed!“ zařval Hakon. Sven udeřil do hlízovitého výčnělku, který měl svěrač otevřít.

Výjev, který je uvítal, připomínal scénu ze samotného pekla. Z puchýřů na stěnách obrovské prostory se líhly tucty obrovských stvůr vyzbrojených jakýmsi obscénně vyhlížejícími zbraněmi. Někteří drželi dva kostěné meče, jiní dlouhé cizácké pušky. Samotní tyranidi ovšem nevypadali na to, že by nějakou zbraň potřebovali. Byli obrovští a jejich bojové spáry byly smrtonosné.

Egil ležel na podlaze. V jeho obličeji osklivě poleptaném kyselinou bylo vidět obnažené kosti a zuhelnatělé svalstvo. Vedle něj ležel tyranid s hrudí roztrženou výbušnou střelou. Egil zvedl hlavu a vztyčil palec.

„U ducha Russova!“ vydechl Gunnar.

„Palte do nich!“ zaječel Hakon.

Sven zíral na čerstvě vylhlou nestvůru. Stála tam a setřásala ze svého blýskavého krunýře sliz. Pečlivě zamířil a vpálil jí střelu přímo do hlavy. Stvůra padla jako podřatý strom. Pak Sven uslyšel jak zahučela Gunnarova těžká zbraň a celou zadní část sálu zaplavila rudá záře ohnivého pekla. Po kostěných žebrech tančily stíny. Dva tyranidi se vznášeli a vypadali, jako by ve smrtelné agonii tančili hrůzný tanec smrti.

Gunnar dál pátil a vytvořil mezi Egilem a tyranidy ohnivou stěnu.

„Pojď, jdeme pro něho!“ zavelel Hakon a rozběhl se přes sál, přičemž pátil z bolteru na všechny strany. Sven se rozběhl za ním. Než ho dostihl, seržant už zvedl Egila ze země a snažil se ho podepřít, ale Egil jej odstrkával.

„Nechte mě tady! Až se neudržím na vlastních nohou, tak přijde čas pro mou pohřební hranici!“ Berserkrovy oči divoce planuly. Vypadal, že je napůl šílený bolestí a touhou zabít. Potácel se, ale neupadl. „Jsem v pořádku. Na to, aby mě dostali, by potřebovali víc než nějakou pitomou kyselinu.“

Zpoza skomírajících plamenů se vynořila strašlivá postava tyranidího válečníka. V každém pařátu držel jeden biomeč. Čepele obklopoval bledězelený třpyt a Svenovi ta barva připomněla hnijící zranění. Tyranid pozvedl obě čepele, aby vyhlédnutou obět srazil k zemi.

„Pozor!“ vykřikl Sven a skočil kupředu, přičemž se rozmáchl levou paží s nožem. Ten hladce projel skrz kůži, kost i maso tyranida, ale pak uvízl v jeho vnitřnostech. Když čepel nakonec vytrhl, odporně to mlasklo.

„Vypadneme!“ Sven postrčil Egila směrem ke dveřím. Poleptaný válečník se na chvíli zastavil a rozhlížel se po bitevní scéně a Sven dostal strach, že tu Egil zůstane. Pak se ale jeho druh otočil a rozběhl se k východu.

Svěrač se za nimi se zasyčením zavřel. Egil se strašlivě rozesmál. Jeho smích probublával skrze zbytky jeho tváře. „Že jsme jim ale ukázali, kdo je tady pánem!“ zavýskl.

Sven mlčel a přemýšlel, kolik takových hrůzných líhni tady ještě je.

Zatímco uvnitř zuřila bitva, Njal se snažil ovládnout paniku, která se ho zmocňovala. Vrátil se ten pocit neznámé myslí, jež se mu usadila v hlavě, neustálý zneklidňující psychický tlak podemlávající jeho odhodlání, pravidelně pulzující s tlukotem vzdáleného srdce. Tentokrát měl Njal pocit, že je neznámá mysl rafinovanější. Pokusila se podkopat jeho sebevědomí. Snažila se mu namluvit, že je nejslabším článkem celé jednotky.

A Njal se obával, že je to pravda.

Cítil kolem sebe vlnění neznámých nepřátelských myšlenek, z nichž každá proudila z jiného zdroje, jediného malého mozku zasazeného do mozaiky skupinového vědomí.

Věděl, že nemá naději. Proč se tomu bránit? Jeho předtucha se nakonec vyplní, jako tomu bylo pokaždé. Nebylo by snad jednodušší se prostě poddat? Minimálně by to ukončilo čekání v děsu a hrůze. Proč prostě nepoložit zbraň a přivítat nevyhnutelné? Bylo to beznadějné. Ani on, ani jeho bratři v boji odtud nikdy neuniknou. Byl to živoucí svět a vše v něm bylo nepřátelské. Nic odtud nemůže uniknout.

Njal se pokoušel vypudit z hlavy tyto zvenčí zasévané myšlenky, když do jeho zmateného mozku pronikla další. Třeba je nakonec cizácké vědomí ušetřit, přijme je jako otrockou rasu. nechaje naživu a přemění je tak, aby byli schopni žít v srdci flotily roje. Pak bude v bezpečí, v pohodlí.

Copak nebyl celý život osamělý? Kromě lidí z nejbližšího okolí mu nikdo nerozuměl, nikdo ho nechápal. Pokud se připojí ke skupinovému vědomí, už nikdy nebude sám. Stane se součástí vyššího bytí, novým a důležitým prvkem, který bude vyslán, aby jednal s ostatními lidmi. Roj jej vychová a postará se o něho, přetvoří Njala v jednoho z nich. Dny lidstva už jsou stejně sečteny. Ve vesmíru povstává nový řád. Nyní má možnost stát se jeho součástí.

Njal se tyto myšlenky zpočátku snažil zaplašit jako fantazie zplozené vlastní strachem, ale když ho neopouštěly, začínal chápat, že to není žádný klam. Skutečně byl ve spojení s myslí roje a ten svou nabídku myslel naprosto upřímně.

Byl v pokušení. Skutečně se celý život cítil osamělý. Nechtěl zemřít, i když věděl, že je to rouhání vůči vlastní víře. Pravý Hvězdný vlk by bez rozmyšlení volil smrt před zneuctěním a zradou. A vědomí roje mu nenabízelo jen možnost přežít jako součást tohoto společenství, ale snad i určitou formu nesmrtnosti.

Na okamžik si dovilil pokušení podlehnout - a ihned se od něj odvrátil.

Uvědomil si, že chce zůstat sám sebou. Sama osamělost, kterou získal spolu se svým darem, byla dar: díky ní je jedinečný a to si přál víc než cokoliv jiného. Pociť vlastního já z něj dělal člověka, umožňoval mu žít. Pokud se spojí s něčím jiným, zanikne stejně, jako by byl mrtev.

A víc než to, součástí Njalovy identity byla i příslušnost k Hvězdné pčhotě. Vycvičili a vychovali ho do jeho dnešní podoby. Překvapeně zjistil, že se mu jejich způsoby zamlouvají. Strávil se svými druhy už příliš dlouhou dobu, než aby je teď zradil. Sdílené těžkosti a nebezpečí mezi nimi utvořily pevná pouta, která, pokud to dovolil, někdy jeho izolovanost stírala. Hvězdní vlci byli jeho společenstvím. Umožnili mu být sebou samým a přesto součástí něčeho vyššího.

Na okamžik viděl paralelu mezi rojem a kapitulou. Kapitula byla svým způsobem živý organismus. Muži, kteří ji sloužili, tvořili její maso. Její tradice a závazky tvořily paměť a mysl. Kapitula rovněž požadovala věrnost a podřízenost - ale tyranidi požadovali jiný druh podřízenosti.

S nároky, které na něj kladla kapitula, se dalo žít.

Jako by mysl roje jeho odmítnutí vycítila, stáhla se do pozadí. Zůstal sám uprostřed zlověstně prázdné chodby, zatímco za jeho zády zuřila bitva.

Sven přestal Egilovi zastříkovat obličej polním obvazem. Zhluboka se nadechl a ucítil chladivou chuť desinfekce která na chvíli přehlušila útočící puch okolí. Doufal, že antiseptika a umělá tkáň, kterou Egilovi nastříkal na obličej, udrží berserkra v chodu, dokud se nedostanou k medikovi.

Egil si zřejmě myslel totéž. Potácel se na vratkých nohou, ale udeřil se pěstí do hrudi a řekl: „Jsem připraven.“

Hakon si Svenovo dílo pečlivě prohlédl. „Bude to v pořádku.“

Sven se podíval na Njala. Přítel mu dělal starosti. Už od začátku výpravy vypadal rozrušeně. Sven doufal, že se Njal z bojového napětí nezhroutí.

Gunnar dokončil kontrolu zbraně a nyní znovu nabíjel. Zbraň hlasitě zacvakala. Gunnar se zašklebil, až se mu ústa roztáhla od ucha k uchu.

„Pořád ještě žijeme. Ukázali jsme jim, co Hvězdní vlci dokážou, to teda jo!“

„Ještě jsme se odtud nedostali, chlapče,“ odpověděl Hakon klidně. „Ještě nás čeká zpáteční cesta.“

„Pokud se ještě něco objeví, dám tomu ochutnat ocel svého nože,“ zašklebil se Egil. Gunnar energicky kývl a znovu se zašklebil. Zjevně na něho dolehla úleva z toho, že svůj první opravdový boj přežil, pomyslel si Sven.

„Raději se uklidni,“ poradil mu Hakon. „Bili jsme se se skoro ještě neprobuzenými stvůrami, které byly Russ ví jak dlouho ve stavu s potlačenými životními funkcemi. Další už na nás budou připraveni. Raději bychom sebou měli hodit.“

Hakonův chladný, velitelský hlas způsobil, že všichni vystřízlivěli. Jen Egil se dál maniakálně šklebil a vesele si šeptal: „Pusťte mě na ně!“

Gunnar byl šťastný, šťastnější než si kdy pamatoval. V duchu si zpíval. Každý úder srdce zněl jako dunění vítězného bubnu. Byl stále naživu.

Zbraň ho vůbec netížila. Nejradši by ji zulíbal. Tolik se bál, když nestvůry poprvé spatřil, ale svůj strach překonal. Nepřestával střílet a zabíjel je dříve, než mohly zabít ony jej nebo jeho druhy.

Poprvé zakusil vzrušení z vítězství v opravdovém boji. Smrt, kterou rozdával, nepřicházela náhodně. Měl v úmyslu je všechny pobít. Bylo to buďto on, nebo oni. Necítil žádnou vinu, jen sladký pocit uvolnění a úlevy. Čekání skončilo. To byla ta nejhorší část. Plížení se těmihle odpornými smradlavými chodbami, aniž by člověk tušil, co se skrývá za nejbližším rohem. Ani si neuvědomil, jak velký vliv má napětí na jeho nervy, na nervy jich všech.

Teď věděl, čemu čelí, že je to ztělesněná hrůza. Ale už si ji dovedl představit. Nebylo to tak děsivé jako strašlivé

přízraky a fantomy, kterými jeho mysl osídlila každý stín, a ani už nebude. Tyranidi byli smrtelní. Umírali stejně jako cokoliv jiného živého.

Cítil zadostiučinění. Věděl, že jeho čin zachránil životy ostatních. Umožnil seržantovi se Svenem zachránit Egila. Záchrana životů přátel byla jistě to nejdůležitější, co kdy udělal. Všechny rozporuplné pocity, které vůči nim cítil, se rozpustily do nenávratna. Věděl, že to jsou jeho opravdoví bratři, kteří na tomhle pekelném místě na sobě navzájem závisejí životem. Tváří v tvář strašlivé hrozbě tyranidů byli všichni lidé bratry. Nepatrné rozdíly v postavení, rase nebo barvě kůže vůbec nic neznamenaly.

Gunnar se vesele usmál. Pohlédl smrti do tváře a cítil, že teď skutečně žije. Prostě se radoval z každého dalšího nádechu, z toho, že zahlédl další kus chodby, cítil, jak rázné kroky ukrajují vzdálenost, která je dělila od výsadečového torpéda. Nikdy skutečně nedocenil, jak úžasný pocit je prosté bytí.

Ani zlověstná změna v rytmu v dáli dunícího srdce lodi nemohla zkazit jeho radostnou náladu.

Sven se připravil na další útok. Něco se blížilo. Za sebou zaslechl pravidelné měkké údery o masitou podlahu. Otočil se - a viděl, jak se něco rychle schovalo.

Naslepo vystřelil, ale střela se zaryla do stěny, explodovala a vytrhla z ní kusy masa, které se rozprskly po okolí. Z poraněných cév vystříkla hustá krev. Pak se to objevilo znovu a Sven uviděl, že je to malé tmavé šestinohé stvoření - termagant. Pomalu to zvedlo slizkou biozbraň a namířilo ji na Svena. Sven pečlivě zamířil a poslal mu střelu přímo do hrudi. Stvoření s křúčením odlétlo pryč.

Sven si pomyslel, jestli i tihle byli čerstvě probuzení, povolání, aby se vypořádali s nezvanými lidskými návštěvníky. Rychle tu myšlenku ale zapudil a znovu vystřelil. Střela prolétla hlavou termaganta a kolem se rozprskly kusy mozku, úlomky kostí a rosolovitá tkáň.

Ze stínů se začali postupně vynořovat další termaganti. Zpoza Svenových zad začali jeho bratři ve zbrani do přibližujících se skupinek zběsile pálit. Sven znovu vystřelil, ale místo rány varovně zablikala červená runa - znamení, že došly náboje. Chycen v křížové palbě termagantů a svých bratří, vrhl se k zemi a snažil se rychle nabít.

Kolem něj hvízdaly střely a jejich ohnivé čáry osvětlovaly okolí. Chodbou se rozléhal rachot ručních zbraní, odrážející se v stísněném prostoru do ohlušujícího řevu. Zatímco Sven zacvakl nový zásobník na místo, přemýšlel, odkud se termaganti vzali. Byli to zotročení zajatci pocházející z nějakého cizího světa nebo nový výplod ničemné mysli roje? Hádal, že je spíš pravda to druhé. Ale jak si má vysvětlit orčí lebku, kterou prve našli?

Znovu vystřelil. Když jej zpětný náraz pistole kopl do dlaně, pocítil nelitostné zadostiučinění. Zuřivá palba Hvězdných vlků brzy zahнала termaganty zpátky do úkrytu. Sven ale nepochyboval, že se vrátí, a přemýšlel, kolik překvapení jim loď ještě uchystá.

Njal se ocitl vpředu. Byl rád, že může vést ústup. Poté, co překonal pokušení vědomí roje, se cítil mnohem silnější. Jeho předtucha zkázy ustoupila do pozadí. Možná se zrovna dnes ukáže, že se spletl.

Opatrně si hledal cestu mezi loužemi slizu a vyhýbal se podivně vyhlížejícím kruhovým záklopkám v podlaze. Palcem ukázal dolů, aby ostatním naznačil, že mají dělat totéž. Zaslechl, jak se na jeho pokyn přesouvají ke stěně, a potěšilo ho to. Urazili už skoro polovinu vzdálenosti, která je dělila od výsadečového torpéda. Už brzy si na Duchu svatém odpočinou a nechají Hauptmána poslat to hnízdo do království věčného.

Uleva ho však zbavila ostražitosti. Uklouzl na slizké podlaze a padl na jednu ze záklopek. Vztáhl před sebe ruku, ale podlaha před ním ustoupila. Propadl se do tmy a pružné stěny se začaly kolem něho uzavírat. V poslední chvíli natáhl ruku, aby se chytil okraje, a cítil, že ji sevřela seržantova pevná paže. Njal si oddechl. Seržant ho vytáhne nahoru na světlo.

Stěny kolem Njala se začínaly stahovat a rozpínat. Cítil, jak se na něj lesknoucí se povrch lepí. Díra jej polykala - a byl vskutku chutným soustem. Zachvátila ho panika. Zuřivě se pokoušel vydrápat se ven a seržant Hakon se mu snažil pomoci. Njal cítil, že se seržant snaží táhnout proti síle, která jej stahovala dolů. O kousek se zvedl... pak ucítil, jak seržantův stisk zakolísal a rukavice pokrytá slizem z jeho sevření vyklouzla.

„Ne!“ zaječel a propadl se do temnoty. Když jeho pád ustal, ocítl se v žířavině. Téměř cítil, jak se v ní keramit jeho pancíře rozpouští. Rudé varovné runy na předloktí se jedna po druhé začaly rozsvěcovat. Topil se v jejich přízračném světle, zatímco se mu teplé trávicí šťávy proleptávaly do masa a kostí. Než z jeho těla vyprchal život docela, zdálo se mu, že zachytil zlomyslnou myšlenku vědomí roje.

Tak nebo tak se staneš mou součástí.

* * *

„Ne! Je pryč! Nemůžeme už pro něho nic udělat!“ Sven cítil, jak jej Hakonova paže strhla zpět od otvoru. Sven přestal do ní bezmyšlenkovitě bušit pěstí a připravil si zbraň.

„Bratr seržant Hakon má pravdu,“ zaslechl Gunnarova slova. „Nemůžeme už pro něj nic udělat. Nic. Njal je pryč a pokud se nepohneme dál, skončíme stejně.“

Svenovi se pomalu začínala vracet přítelnost. Jeho přítel odešel, už se nikdy nevrátí. Je mrtev. Ta myšlenka obsahovala děsivou definitivnost. Sven zavřel oči a strašlivě zavyl. Divoké vlčí vytí se rozléhalo chodbami a bylo pohlčeno. Vzdálený tlukot srdce lodi nevzrušeně pokračoval.

„Na smutek bude čas později,“ řekl Hakon jemně. „Teď se musíme vrátit na loď.“

„Neměj strach,“ řekl Egil. V očích mu plála touha zabít. „Pomstíme ho. To přísahám.“

Sven vstal. Pevně stiskl pažbu pistole a stětku nože. Rituálně je zkrřížil přes prsa a vyslal za svého bratra v boji krátkou modlitbu k Císaři. Pak se vydal za ostatními na zpáteční cestu k výsadečovému torpédu.

Další, kdo zahynul, byl seržant Hakon. Dostala ho stvůra, která se vynořila ze vzduchové propusti. Čtyřruká zubatá bestie s ostrými drápy a hypnotickým pohledem mu utrhla hlavu dřív, než vůbec stačil pozvednout rotomeč.

Egil nečekal, až na něho dojde řada. Vrhel se na stvůru a pokusil se jí vrazit nůž do zad. Ta se však bleskurychle otočila a jedinou mocnou ranou paže jej odhodila jako hračku. Egil cítil, jak mu pod silou úderu praskají žebra. Neochránil ho ani keramitový pancíř. Pokud by jej stvůra zasáhla klepetem, Egil by už byl jistě po smrti. Ale o to se nestaral ani v nejmenším. Zrak mu zastířela rudá mlha. Ignoroval bolest, vyhrabal se na nohy a chystal se znovu udeřit.

„Genolupič," zaslechl Svenův šepot. „Copak to, u Russe, nikdy neskončí?"

Egil viděl jakoby skrze rudou mlhu. Divoce zavyl válečný pokřik a vyskočil. Když zahlédl klepeto, které svištělo vzduchem jako žencova kosa, pochopil, že udělal chybu. Věděl, že obdrží ránu, která jej vykuchá jako dobytče, a čekal na ni s otevřenými očima.

Rána však nedopadla.

Sven střelil genolupiče dvakrát do hlavy a síla nárazu smetla monstrum k zemi. Egil krvelačně zaječel a vrazil do něho nůž.

Za sebou zaslechl Svenův šepot: „Dva mrtví. Tři zbývají."

„Nemůžu uvěřit tomu, že je seržant mrtvý," řekl Gunnar. Skoro nedbale si pohazoval se zásobníkem. „Chci říct, on a Njal jsou pryč. To je... to je... já..."

„Klidně tomu věř," odpověděl Sven tvrdě. Cítil, že mu chladne srdce. Byl jako otupělý. Zdálo se, že už překročil hranice bolesti i jakékoliv emoce. Jediné, co cítil, byla rostoucí nenávist k nepříteli a chladné rozhodnutí přežít a podat zprávu Říši. To byl jediný způsob, jak smrt obou bratrů ospravedlnit.

Podíval se na své dva druhy a snažil se odhadnout, jak moc mu v tom pomohou. Egil vypadal pohube a přepadle; oči mu plály a jeho chůze vyvolávala dojem šelmy šílené touhou po krvi. V berserkrovi dřímala zuřivost, která čekala na probuzení. Sven věděl, že co se týče boje, může s ním počítat, ale bude Egil schopen rozumného uvažování?

Gunnarova nálada se zřejmě přehoupla z téměř ztřeštěné radosti do naprosté deprese. Zdálo se, že jej nenadálá smrt dvou bratrů zaskočila, že není schopen se smířit se skutečností, že zemřeli tak náhle.

Sven chladně odhadl jejich možnosti a pochopil, že vedení zůstalo na něm. Podle všeho byl jediným zbývajícím vlkem, který byl schopen rozumného uvažování. „Dobře. Radši půjdeme," prohlásil nakonec.

„Ale co Hakonovo tělo? Přece ho tady jen tak nenecháme."

„Je mrtev, Gunnare. Nemá smysl se s jeho tělem zdržovat. Vyřiznu z něho genový štěp pro jeho nástupce. Nebude zapomenut. Přisahám."

Svá slova proměnil v čin a vytáhl z těla seržantův genový štěp, věc, která jej proměnila v Hvězdného vlka. Byla to krvavá práce. Hakonova krev se brzy smísila s krví nepřátel, která na Svenově noži ulpěla.

Málem to dokázali. Tyranidi na ně přichystali léčku za obrovským stromovitým nádorem. Když proti němu vystříkl proud žíraviny, Sven instinktivně uskočil. O tvář se mu otřel šrapnel ze strašlivé biozbraně a vytryskla mu krev. Ignoroval skutečnost, že mu chybí kus ucha, a zamířil na stvůru. Ta se ale včas schovala a Svenovy střely jen neškodně pokropily její úkryt.

„Gunnare, spal to!" zaječel Sven, ale Gunnar tam jen stál, nenabíjel ani nedělal nic jiného.

„Další se nám ženou v patách!" zařval Egil.

Sven zaklel. Chtěl Gunnarovi začít nadávat, ale podle všeho by to k ničemu nevedlo. Raději odjistil granát a hodil jej na tyranida. Exploze všechny tři odhodila na nekryté místo. Gunnar se konečně vzpamatoval a pokropil tyranida plameny. Horní polovina jeho těla se náhle odtrhla od nohou a stvůra se s řevem skácela k zemi.

Sven se krátce ohlédl přes rameno. Řada tyranidů se blížila chodbou směrem k nim. Zdálo se, Zejdou pomalu a nemotorně, ale vzdálenost mezi nimi se zmenšovala až neuvěřitelně rychle. Sven věděl, že všichni tři jim neutečou, a přesto se rozběhl. Možná se jim podaří ubránit za tím nádorovitým stromem.

„Pojďte za mnou," vykřikl a vyrazil do krytu. Gunnar s Egilem mu byli v patách. Vzdálený tep lodi teď byl hlasitý jako rachot hromu a vzduch ztěžkl kyselým, štiplavým zápachem tyranidí krve. Sven se ohlédl po vedoucím tyranidovi a vypálil. Nedokázal se smířit s tím, že by mohli padnout tak blízko cíle. Jeho střela se od krunýře stvůry odrazila. Zamířil na hlavu.

„Gunnare, použij plamenomet!" vykřikl.

„Nemůžu, zasekl se!" odpověděl Gunnar.

Sven zaklel a uskočil před dávkou střel, kterou jej tyranid zasypal. Obraz stvůr s dlouhými drápy, které se na ně řítily, se mu navždy vryl do paměti. Bylo jich příliš mnoho. Průzkumníci byli odsouzení k záhubě.

„Vy dva - vypadněte odsud!" vykřikl Egil. „Zdržím je!"

„To je jistá smrt, chlape!"

„Nehádej se! Padejte!"

Sven rychle přemýšlel. Mohl tu zůstat - a zemřít - nebo zachránit seržantův štěp, sebe a dalšího Hvězdného pěšáka. Ručička se vychýlila; neměl na výběr.

„Sbohem," řekl a rozběhl se k poslednímu radiomajáku, tomu, který patřil samotnému výsadkovému torpédu.

„Šťastnou cestu, plavčíku," slyšel za zády Egila. „Ukážu ti, co dovede pravý Hvězdný vlk."

Egil zavyl smíchem a znovu vystřelil. Vyskočil na nohy a divoce mačkal spoušť pistole, zasypávaje tyranidy krupobitím střel. Ničivá palba jejich postup na okamžik zastavila. Hvězdný vlk odjistil granát a mrštil ho mezi ně.

Tyranidi se skrčili za chlopňový uzávěr. Granát explodoval těsně u něj. Chlopeň se vydula, ale nepovolila.

Náhle se rozhostilo ticho. Egil se krátce ohlédl přes rameno směrem, kde zmizeli Sven s Gunnarem. Krátce zvažoval, jestli by se neměl rozběhnout za nimi, ale nemohl si být jist, že ho tyranidi nedoženou a nepřemohou. Lepší bude držet je tady.

Koutkem oka zachytil pohyb. Tyranidi místnost obešli a chystali se do ní vtrhnout z druhé strany. Dobrá, pomyslel si Egil a znovu jej zachvátilo vražedné šílenství. Alespoň jich s sebou do pekla vezme víc.

Když se na něj tyranidi sesypali, rozmáchl se proti nim pistolí, ale organická kulka z biozbraně mu roztrhla paži až na kost a vyrazila mu ji z ruky. Zaplavila jej spalující agónie a jen tak tak neztratil vědomí. Pevně sevřel nůž a divoce zavyl vztekem. Potácivě se zvedl a vykročil tyranidům vstříc.

„Zabiju vás! Všechny vás zabiju!“ ječel a z úst mu stříkala zpěněná krev. Poslední věc, kterou spatřil, byl tyranid, který na něj mířil svou zbraní. Rozmáchl se nožem k hodu.

* * *

Zvuk boje utichl. Sven nacpal Gunnara do kabiny torpéda, praštil do uzávěru poklopu a stiskl ovládací runu.

Když se cizácká loď začala na zeleně mihotavě zářícím monitoru zmenšovat, světil Egilovu duši do rukou Císaře. Všiml si, že Gunnarovi tečou po tvářích slzy, ale jestli z úlevy nebo ze smutku, nedokázal říct.

Hauptman se díval, jak plazmové pumy zasypávají loď tyranidů od jednoho konce k druhému. V několika okamžicích byla organická loď naprosto zničena. Zatímco Hauptman uchváceně pozoroval její zkázu, nedávno rozvinutá solární křídla se utrhl a odlétla do prostoru. Obsluhy děl na palubě Ducha svatého je použily jako cvičný cíl. Ve Svenově obličejí se zračil pocit zadostiučinění.

„Dobrá,“ řekl. „Vypadá to, že je konec.“

„To bych neřekl,“ ozval se Čandara, astropat, který stál vedle něj a vše zamračeně sledoval. „Než loď zemřela, vyslala signál nezměrné psychické síly. Byl to koncentrovaný svazek mřící směrem k Magellanovu mračnu, ale byl tak silný, že jsem zachytil jeho zbytkové záření.“

Byl to signál, kapitáne. Něco přivolával. Něco velkého.“

Kormidelní kaplí Ducha svatého zaznělo vyděšené zašumění.

Sven se podíval na štěp, který držel v ruce. Přisahal, že bude hoden smrti svých druhů. Pokud má přijít válka s tyranidy, Sven bude připraven.

O AUTORECH

BARRINGTON J. BAYLEY je známý autor vědeckofantastických povídek a skvělých románů jako *The Soul of the Robot* nebo *The Zen Gun*. Jeho povídka *‘The Magician’s Son’* se objevila v *Časopise White Dwarf*. * Pro *Warhammer* 40 000 napsal také román *Eye of Terror*.

MARK BRENDAN v dětství propadl knize *Bumper Book of Black Magic* a nyní se jeho tvorba hemží výrazy jako *‘nesvatý, obezřetnost a tajuplný děs’*. Surfoval na příbojových vlnách šílenství probuzeného takovými velikány, jako byli H. P. Lovecraft, Robert Anton Wilson a Franz Kafka, přeplul širý oceán bizarnosti a zplodil stohy literární hatmatilky. Rovněž se o něm ví, že vlastní tričko s obrázkem Aleistera Crowleyho a nápisem, který říká: *‘Shall be the whole of the Law. Do what thou Wilt,’* když si ho obléknete naruby. Strašidelné.

JONATHAN CURRAN vystudoval anglickou literaturu, ale brzy zjistil, že nikoho nezajímá, co si myslíte o renesanční poezii. Našel si práci v časopise, která nebyla tak skvělá, jak se těšil, ale měl úspěch jako filmový recenzent. Žije v Londýně se svou přítelkyní a sbírkou CD. Beletrii píše tak dlouho, kam až sahá jeho paměť, a volný čas dělí mezi psaní fantasy povídek a práci na svém prvním románu.

JONATHAN GREEN je učitelem na plný úvazek v Západním Londýně. Ve světě *Warhammeru* je však autorem mnoha barvitých textů pro armádní knihy a kodexy *Games Workshopu*. Píše také comicsový seriál pro měsíčník *Warhammeru* a napsal pět herních knih. Má široké a rozmanité zájmy, ale v čele jejich seznamu stojí spaní, když má čas, a cvičení velké smečky Lesních elfů.

ALEX HAMMOND žije v australském Melbourne obklopený rozpadajícími se viktoriánskými terasami a půlnočním vytím dingů. Když se zrovna nehřeje u 40 W žárovky, pracuje jako grafik, editor a studuje právo. Alex píše rovněž povídky ze světa *Warhammeru* 40 000 a *Necromundy* pro časopis *Inferno!*. Peníze, které za ně utrží, hodlá použít na nákup silnější žárovky.

SIMON JOWETT psával comicsy-mezi jinými i Jamese Bonda a Mladého Indiána Jonese. Teď píše knihy pro děti, scénáře animovaných filmů a nedávno dostal i svou první zakázku pro hraný film. Má rád romány Jeffa Noona, španělská vína a věci od Paula Smitha, Katherine Hammettovou a party-girl Jenny tak často, jak mu to jeho zaneprázdněnost umožní. Nikdy nebyl uveden v žádném výběru *‘Nejlepší z...’* a rád by využil této příležitosti, aby poděkoval svému terapeutovi, své cvičitelce aerobiku a svému gynekologovi... a také svému bankovnímu manažerovi, který se ho konečně přestal vyptávat, kdy si už najde pořádnou práci.

WILLIAM KING se narodil roku 1959 ve skotském Stranrearu. Jeho krátké povídky vyšly v časopisech Interzone, Zenith, Inferno!, White Dwarf a ve výboru The Year's Best SF. Je také autorem několikavazkových dobrodružství Gotreka, Felixe a Hvězdných vlků. Často cestuje po Evropě a Asii, ale v současné době žije v Praze.

ANDRAS MILLWARD se v průběhu velkých grungeových čistek v roce 1994 odstěhoval ze západního Walesu, kde nechal tři svoje velšské romány, scénář SF rozhlasové hry pro BBC a CD Nirvány. Nyní žije v Bristolu a svůj čas dělí mezi psaní, maniakální záchvaty hyperaktivity a hru na kytaru v Mos Eisley (v té skupině, ne tam). Co zbude, dělí podle zásady „kdo dřív přijde, ten dřív mele“ mezi poslech obskurních hardcore a pop-punkových skupin, fušování do soft-comicsů a hard-fanzinů a snahu udržet krok s osnovou románu Jamese Ellroye.

CHRIS PRAMAS je spisovatel a návrhář her, který v současné době žije v Seattlu, v zemi zlých říší. Do herního průmyslu prorazil v roce 1993 a od té doby píše „hry na hrdiny“ jako Warhammer Fantasy Roleplay, Feng Shui a In Nomine. Krátce poté, co napsal povídky v této knize, přešel do herního oddělení Wizard of the Coast (dříve TSR). Od té doby dělá zejména hry D&D a jeho poslední kniha se jmenuje The Guide to Hell.

GAVTHORPE začal svou literární kariéru raketovým startem, když dvakrát po sobě opakoval GCSE z angličtiny. Od té doby se naučil víc o životě a jak o něm psát (hlavně metodou pokusů a omylů). Říká, že jeho oblíbení autoři jsou J. R. R. Tolkien, David Gemmel, H. P. Lovecraft, Terry Pratchett a Roger Hargraves. V současné době pracuje jako návrhář her pro Games Workshop a jako všichni vydavatelé přísahá, že mu jednoho dne vyjde román, možná s jeho oblíbenými postavami Kagem a Last Chancers...

DO MALSTRÖMU

Vybrali Marc Gascoigne a Andy Jones
Z anglického originálu Into the Maelstrom,
který vydal v Black Library Publication
Games Workshop Ltd.,
přeložil Petr Velan.
Ilustrace na obálce Wayne England,
grafickou úpravu obálky provedlo Vertigo a.s.
Vydal Bohuslav Svoboda - POLARIS,
Podkopčů 464, Frenštát p. R.,
e-mail: svoboda@polarissf.cz,
v roce 2003 jako svou 135. publikaci.
Tisk - Slezská Grafia s.r.o., Veleslavínova 7, Opava.
Vydání první.
Cena: 199 Kč
ISBN 80 - 7332 - 024 - X

* White Dwarf (Bílý trpaslík) časopis hráčů her Warhammer a Warhammer 40 000 Pozn. vydavatele